

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

*New York Times bestselling author
of Match Me If You Can*

*"A sexy and whimsical fairy tale,"
Greensboro News & Record*

HEAVEN, TEXAS

Thiên đường Texas

Susan Elizabeth Phillips

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[EPILOGUE](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

Giới thiệu:

THIÊN THẦN VÀ ÁC MA...

Dù phải vào dầu sôi lửa bỏng, Gracie Snow cũng quyết tâm đuổi bắt Bobby Tom Denton, cựu cầu thủ wide-receiver huyền thoại của Chicago Stars, và lôi anh về Heaven, Texas để bắt đầu cảnh quay đầu tiên của anh. Nhưng, thuần hóa một chàng cao bồi tự cao tự đại có lẽ còn khó hơn lên trời.

Bất chấp vẻ ngoài hoàn hảo và sự quyết rũ chết người, Bobby Tom vẫn có nhiều chống đối với việc trở thành ngôi sao điện ảnh,-- và không có ý định cộng tác với cô gái lạnh lùng hống hách, người mà anh không thể gạt ra khỏi tâm trí và cuộc sống của mình. Và, thay vì thế, tên ác ma quyết định biến cô trở thành một con mèo hoang miền Texas.

Nhưng không có gì nguy hiểm hơn một con mèo hoang với một trái tim thiên thần trong một thị trấn quá nhỏ để một tên ăn chơi xấu xa lẫn trốn. Và mọi lầm lỗi đều không còn ý nghĩa khi hai con người không dễ dàng quên nhau khám phá ra tình yêu, niềm vui và đam mê,-- và một cuộc hôn nhân chỉ có thể tác thành trong Heaven.

Chương 1

“Vệ sĩ! Tôi không cần một tên vệ sĩ chết tiệt nào cả!”

Mũi giày bạc từ đôi giày cao bồi tím bằng da bò sát của Bobby Tom Denton sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khi vị cự cầu thủ bóng bầu dục băng qua thảm cỏ và động tay xuống bàn người đại diện của mình.

Jack Aikens quan sát Bobby với vẻ thận trọng: “ Hăng Windmill nghĩ là anh cần.”

“Tôi không quan tâm họ nghĩ cái quái gì. Mọi người đều biết không chỉ có một người sống ở Nam California đã nhận được cú đấm cảnh tỉnh.” Bobby Tom đính chính. “À, có lẽ ngoại trừ những người làm việc ở trại gia súc, nhưng không với nhiều người khác.” Anh ngồi xuống một chiếc ghế bọc da, gác đôi boots của mình lên mặt bàn, và vắt chéo hai chân lại.

Jack Aikens lặng lẽ quan sát vị khách hàng quan trọng của mình. Hôm nay, Bobby Tom gần như hoàn hảo trong chiếc quần âu vải lanh trắng, chiếc áo sơ mi lụa màu hoa oải hương, đôi giày boots da bò sát màu tía, và một chiếc mũ cao bồi màu xám sáng. Vị cự cầu thủ receiver này không thể đi bất cứ đâu mà không có chiếc mũ cao bồi trên đầu. Vài người bạn gái của anh ta còn thề rằng anh thậm chí đã làm tình với họ trong khi vẫn còn đội nó, dù Jack thực sự không tin chút gì về việc đó. Tuy nhiên, Bobby Tom vẫn tự hào là một người Texas, mặc dù sự nghiệp bóng bầu dục chuyên nghiệp đã bắt anh dành phần lớn cả mười năm qua phải sống ở Chicago.

Với vẻ ngoài hấp dẫn, nụ cười hóm hờn, và một cặp nhăn nạm kim cương hình siêu cúp đáng ngưỡng mộ, Bobby Tom Denton là chàng trai hào nhoáng nhất của giải bóng bầu dục chuyên nghiệp. Từ khi bước chân vào nghề, khán giả truyền hình đã rất yêu thích cái phong cách miền quê của anh, nhưng những ai từng là đối thủ của anh thì biết rằng đừng để vẻ ngoài ngọt ngào đó lừa gạt. Họ biết Bobby Tom rất thông minh, nhanh nhẹn, và bền bỉ như thế nào khi đối mặt với anh. Anh không những là một cầu thủ receiver gian xảo nhất của NFL, mà còn là cầu thủ giỏi nhất, và một chấn thương đầu gối năm tháng trước khi diễn ra giải Siêu cúp cuối tháng Giêng đã buộc anh phải giải nghệ ở tuổi ba mươi ba, và tất nhiên Hollywood đã trở nên hứng thú trong việc biến anh trở thành người hùng trong loạt phim phiêu lưu mạo hiểm của họ.

“Bobby Tom, những người ở Windmill có quyền lo lắng. Họ đã phải chi cho anh hàng triệu đô để làm bộ phim đầu tiên hợp tác với anh.”

“Tôi là một cầu thủ bóng bầu dục, không phải là một ngôi sao màn bạc chết tiệt nào cả!”

“Đã từng cho đến cuối tháng giêng, anh hiện là một cầu thủ giải nghệ,” Jack chỉ ra. “Và chính anh đã quyết định ký hợp đồng với hãng phim.”

Bobby Tom cởi phắt chiếc mũ cao bồi, thọc một tay vào sâu vào mái tóc dày vàng óng ả của mình, và rồi đội lại cái nón lên. “Tôi đã uống rượu và đang tìm hướng đi mới cho tương lai. Anh biết đấy, sẽ dễ dàng hơn nếu tôi muốn quyết định một điều gì đó quan trọng thì đó là trong khi tôi say.”

“Chúng ta đã là bạn trong một thời gian dài, và tôi từng thấy anh uống rượu, vì vậy đừng có làm ra vẻ như anh đang hối hận. Anh cũng tình cờ là một trong số những nhà kinh doanh thông minh nhất mà tôi từng biết, và anh chắc như quỷ là không cần tiền. Nếu anh không muốn ký

hợp đồng với Windmill, anh không cần phải làm.

“Ồ, tốt thôi , tôi đã đổi ý rồi đấy”

“Anh có dính líu với nhiều bản hợp đồng kinh doanh hơn tôi có thể tính, và tôi chưa từng thấy anh phá vỡ hợp một hợp đồng nào. Anh có chắc muốn bắt đầu từ giờ không?”

“Tôi không nói là hủy cái hợp đồng chết tiệt đó.”

Jack sắp xếp lại hai hồ sơ và một cây Tums*. Họ đã quen biết nhau hơn mười năm, nhưng anh ngờ là mình không thật sự hiểu rõ về con người Bobby Tom nhiều hơn thợ cắt tóc của mình. Bất chấp cái mã ngoài hòa nhã, vị cựu cầu thủ bóng bầu dục này là một người kín đáo khó dò. Jack không thể đổ lỗi cho anh. Mọi người trên thế giới đều muốn biết nhiều điều về Bobby Tom, nên chàng vận động viên này đã phải học cách tự bảo vệ bản thân. Theo ý kiến của Jack, anh ta không cần phải luôn hoàn hảo. Với mọi cựu chiến binh, hoặc phụ nữ hấp dẫn, hay hơn nữa là những đồng hương với một câu chuyện may mắn cứng nhắc cũng trở nên yêu mến Bobby Tom như một tên đàn. (* loại kẹo kháng axit ưa thích ở Mỹ chuyên trị chứng ợ nóng và cung cấp canxi)

Jack bóc bỏ miếng giấy bạc đầu cây Tums và hỏi. “Chỉ là hiếu kì thôi, anh biết gì về đóng phim không?”

“Chết tiệt , không.”

“Đó là cái mà tôi đã nghĩ.”

“Tôi không thấy có gì khác biệt. Phim ảnh cũng vậy thôi, việc mọi người phải làm là đá vào móng những tên cản đường và cởi quần áo phụ nữ. Chết tiệt ! Tôi đã làm điều này từ khi lên tám”

Đó là một lời bình luận xuất sắc tiêu biểu theo kiểu của Bobby Tom Denton và Jack mỉm cười. Không quan tâm đến những gì khách hàng của anh đã nói, anh tin là Bobby Tom đã lập xong kế hoạch gặt hái thành công trong sự nghiệp phim ảnh của anh ta. Anh chưa từng thấy anh chàng cựu cầu thủ bóng bầu dục này làm việc gì mà không có kế hoạch khả thi, từ việc giành sân cỏ đến bắt đầu một việc kinh doanh mới. Mặc khác, anh ta đương nhiên sẽ dành thời gian về nó.

Jack ngồi vào chiếc ghế của mình. “Tôi đã nói chuyện với Willow Craig của Windmill hai giờ trước. Cô ta cực kỳ không vui , đặc biệt từ khi anh cứ khẳng khẳng rằng mọi cảnh đấu súng đều phải được thực hiện ở Telarosa.”

“Họ cần một thị trấn nhỏ ở Texas. Anh biết kinh tế đang tuột dốc tột tệ như thế nào ở đây, và điều này sẽ giúp họ .”

“Tôi lại nghĩ anh đã tìm cách rời xa thị trấn của mình trong suốt thời gian dài, đặc biệt với niềm mê muội tổ chức lễ hội tung búng để làm mới bộ mặt thị trấn của họ đấy chứ.”

Bobby Tom nhăn nhó. “Đừng nhắc nữa”

“Sự thật là, anh phải đến đó ngay. Windmill đã chuyển tất cả dụng cụ và nhân lực đến đó rồi, nhưng họ lại không có anh để có thể bắt đầu quay”

“Tôi đã nói tôi sẽ có mặt.”

“Giống như anh bảo họ anh sẽ có mặt trong những cuộc họp và thử tủ quần áo của anh mà họ đã thông báo cho anh ở L.A cách đây hai tuần.”

“Đó đúng là con gà khốn kiếp vớ vẩn. Chết tiệt, tôi đã có một tủ quần áo tuyệt nhất của bất kì cầu thủ nào ở NFL. Tôi còn cần thử gì nữa chứ?”

Jack chào thua. Như thường lệ, Bobby Tom giải quyết mọi chuyện theo cách riêng của mình. Cái vẻ ngoài đáng yêu và dễ chịu ấy che dấu rất tốt cho tính khí nóng nảy như một con la đặc trưng của vùng Texas, và hơn hết anh ta không thích bị thúc đẩy bởi bất cứ ai.

Bobby Tom hạ đôi bốt của anh xuống khỏi bàn một cách chậm chạp. Mặc dù anh che dấu rất tốt nhưng, Jack biết anh đã thực sự bị tàn phá khi buộc phải giải nghệ sớm. Thậm chí ngay từ khi bác sĩ bảo với anh rằng anh sẽ không thể nào chơi bóng được nữa, Bobby Tom đã tự xoay sở và đối phó với tính khí nóng nảy của một người đàn ông lơ lửng bên bờ vực phá sản thay vì một huyền thoại thể thao có mức lương hàng triệu đô mà Chicago Stars dành cho chỉ là một phần nhỏ của tài sản của anh. Jack tự hỏi giá mà việc ký kết phim ảnh này không chỉ là cách giúp Bobby Tom tiêu phí thời gian trong khi anh tính toán những gì sẽ làm với quãng thời gian sau khi giải nghệ.

Bobby Tom dừng lại tại cửa và quay lại nhìn cho người đại diện của mình, với ánh nhìn chăm chăm xanh thẳm mà toàn bộ cầu thủ hàng phòng ngự khắp liên đoàn đã được học là phải khiếp sợ. “Anh hãy gọi cho người ở Windmill ngay bây giờ và bảo cái đám vệ sĩ của họ biến ngay giùm đi”

Mặc dù yêu cầu ấy được nêu ra thật nhẹ nhàng nhưng Jack không hề bị lừa phỉnh. Bobby Tom luôn biết chính xác mình muốn gì, và anh chỉ đơn giản là nhận lấy. “Tôi e vài người đang trên đường. Và họ đã gọi đến một người hộ tống, không phải một vệ sĩ.”

“Tôi đã nói là sẽ tự đến Telarosa, và tôi sẽ, nếu có bất kỳ một tên vệ sĩ chết tiệt nào lẩn quẩn quanh tôi và nghĩ hần có thể xỏ mũi tôi, tốt nhất đó nên là một gã dai sức to con vì, nếu không, hần sẽ kết thúc với chữ ký của tôi được chạm khắc trên cái mông của hần”

Jack liếc vội xuống tập hồ sơ màu vàng phía trước mình và quyết định đây không phải là lúc thích hợp để nói với Bobby Tom rằng “cái gã to con dai sức” mà hãng Windmill gọi đến có cái tên là Gracie Snow. Khi đã cất cái tập hồ sơ vào rồi, anh mới nghĩ đến việc hy vọng cái cô Snow chết tiệt nào đó có một cái mông tuyệt đẹp, một người chuyên mê hoặc đàn ông, và có bản năng của loài cá ăn thịt ở Nam Mỹ. Nếu không, cô ta sẽ không có bất cứ một cơ hội nào đứng cạnh mà có thể chống lại Bobby Tom Denton.

Gracie Snow đang trải qua một tháng với kiểu tóc tồi tệ. Khi cơn gió nhẹ ban đêm ẩm ướt đầu tháng bảy thổi một mớ tóc xoăn nâu bay trước mắt cô, cô quyết định mình nên biết nhiều thông tin hơn thay vì tin tưởng vào nhà tạo mẫu tóc tên Mister Ed. Cô đã không tin nó được thiết kế để gây nên sự phản cảm cho cô, tuy nhiên, thay vì để tâm vào sự tồi tệ ấy thường xuyên, cô khóa cửa chiếc xe thuê và đi dọc vỉa hè đến căn nhà của Bobby Tom Denton.

Nửa tá xe hơi đậu kín trên con đường uốn cong dành cho xe chạy, khi cô đến gần cây tuyết tùng tươi tốt và công trình kính nơi nhìn xuống hồ Michigan, cô nghe thấy tiếng nhạc ầm ĩ. Gần 9 giờ 30 rồi, và cô ước chi mình có thể trì hoãn cuộc chạm trán này tới sáng mai, khi mà cô đã được nghỉ ngơi và bớt căng thẳng hơn, nhưng cô đơn giản là không thích phí phạm thời gian. Cô cần phải chứng tỏ năng lực với Willow Craig rằng cô có thể hoàn thành một cách xuất sắc nhiệm vụ đầu tiên của mình.

Đó là một ngôi nhà hiếm thấy, nó thấp và nằm trải dài, với mái nhà nhọn góc. Những cánh cửa mạ nhôm được sơn phía trước gắn tay nắm cửa kéo dài trông giống như chiếc xương đùi. Cô không thể nói kiến trúc này là sở thích cá nhân cô, nhưng nó làm mọi thứ trở nên thú vị hơn. Cô lơ đi cơn nhột nhạo trong bụng mình. Cô nhấn chuông một cách quả quyết và giật mạnh cái

áo khoác của bộ comle màu xanh dương khá nhất của cô, một bộ đồ quái dị với một đường biên không dài cũng không ngắn, chỉ đơn giản là không hợp thời trang. Cô ước gì cái váy không bị nhả trong chuyến bay từ Los Angeles đến phi trường Chicago's O'Hare, nhưng cô chưa bao giờ giỏi với quần áo. Có đôi khi cô nghĩ cảm nhận thời trang của mình đã trở nên lệch lạc từ việc trưởng thành quanh nhiều người cao tuổi vì cô luôn trông có vẻ già hơn ít nhất hai mươi tuổi.

Khi nhấn chuông một lần nữa, cô nghĩ mình nghe thấy âm vang của một cái chiêng từ bên trong, nhưng tiếng nhạc quá lớn, thật khó để xác định chính xác. Một cảm giác dễ phòng thoảng qua rộn lên ở dây thần kinh của cô. Âm thanh bữa tiệc nghe có vẻ rất hoang dã.

Mặc dù Gracie đã ba mươi nhưng cô chưa từng tham gia một buổi tiệc hoang dã nào. Cô tự hỏi sẽ có phim khiêu dâm và những chai cocaine chuẩn bị sẵn cho khách không. Cô hầu như chắc chắn phản đối cả hai, nhưng cô chưa từng có kinh nghiệm thực sự với thứ nào, cô nghĩ sẽ công bằng hơn nếu giữ lại ý kiến chủ quan. Rốt cuộc, cái gì sẽ làm cho cuộc sống của cô trở nên mới mẻ hơn nếu cô không ở lại để mở mang những kinh nghiệm mới? Cô sẽ không bao giờ thử nghiệm với các loại thuốc, nhưng, với phim ảnh khiêu dâm... Có lẽ nhìn lên một tý cũng chẳng sao.

Cô nhấn chuông hai lần tạo thành một tràng dài và kéo lọn tóc đằng sau trở vào trong mái tóc xoăn gọn sóng kiểu Pháp của mình. Cô đã hy vọng mái tóc mới sẽ loại bỏ cái phong cách lỗi thời nhưng tiện lợi của kiểu tóc mà cô đã mang trong suốt mười năm qua. Cô đã hình dung cái gì đó mềm mại và dợn sóng, kiểu làm cô có cảm giác như là một phụ nữ mới mẻ, và Mister Ed đã mang đến cho cô hoàn toàn không phải là thứ mà cô đã nghĩ trong đầu.

Sao cô không nhớ trong những năm tuổi teen, những cố gắng của cô trong việc tự cải thiện đều dẫn đến kết thúc bi thảm? Đó là hàng tháng trời với mái tóc màu xanh lá từ một việc tính toán sai lầm với một chai thuốc nhuộm tóc, sụng tẩy da vì dị ứng với một loại kem trị tàn nhang. Cô vẫn còn có thể nghe tiếng la ó chế nhạo xen lẫn những tiếng cười của bạn học ở trung học khi những miếng vải mỏng chèn trong áo ngực cô rơi ra trong lúc cô đang thuyết trình. Tội nạn đó là đòn giáng cuối cùng, và ngay sau đó cô đã hứa sẽ chấp nhận những lời nói thẳng của mẹ đã bị bỏ qua từ khi Gracie lên sáu.

Con nằm trong số một hàng dài những phụ nữ giản dị, GracieSnow. Hãy chấp nhận một thực tế là con sẽ không bao giờ xinh đẹp và con sẽ thấy mình hạnh phúc hơn.

Cô có vóc người trung bình, không đủ thấp để trở nên dễ thương, cũng không đủ cao để thướt tha. Mặc dù cô không thực sự thuộc dạng ngực phẳng nhưng cũng gần như vậy. Đôi mắt cô không có màu nâu ấm áp hay một màu xanh lấp lánh, mà là một màu xám khó phân biệt. Miệng cô quá rộng và cảm quá buống bình. Cô không còn lo lắng rằng phải cảm thấy biết ơn làn da sáng nhưng ẩn dấu giữa những nốt tàn nhang rải rác ngang sống mũi cô, hay thực tế là mũi của cô cũng nhỏ và thẳng nữa. Thay vì thế, cô tập trung lòng biết ơn cho những món quà quan trọng khác mà Chúa đã ban tặng cho cô: trí thông minh, khiếu hài hước, và một sự hứng thú vô tận trong mọi khía cạnh trạng thái tình cảm của con người. Cô tự nói với mình rằng những phẩm chất ấy quan trọng hơn bất cứ vẻ đẹp nào, và chỉ khi cô ở trong hoàn cảnh chán nản nhất cô mới ước mình có thể đổi lấy một phần tính trung thực, một miếng đức hạnh, một mẫu khả năng tổ chức với một size áo ngực lớn hơn.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, và cô thấy mình đang đối diện với một người đàn ông đáng sợ nhất mà cô từng thấy... một lực sĩ thô kệch với cái cổ to, đầu hói, và vai nhô lên. Cô nhìn anh ta với sự thích thú khi đôi mắt của anh ta lia xuống bộ comle xanh dương của cô, cái áo cánh sạch sẽ màu trắng bằng vải polyester, và đôi giày bít màu đen ngu ngốc.

“Vâng?”

Cô thẳng vai và nâng cằm mình lên một mức. “Tôi đến để gặp ngài Denton”

“Đúng giờ đấy.” Không báo trước, anh ta chộp lấy cánh tay cô và kéo cô vào trong. “Cô đã mang theo nhạc của mình rồi chứ?”

Cô giật mình bởi câu hỏi của anh ta, cố thu nhận cái ấn tượng mơ hồ của phòng chờ: sàn

nhà đá vôi, một bức tường điêu khắc đồ sộ bằng nhôm, và một tảng đá cuội bằng đá hoa cương đang giữ một cái mũ sắt samurai “Nhạc ư?”

“Jeez, tôi đã nói với Stella là chắc chắn cô sẽ tự mang đến. Thôi đừng bận tâm. Tôi đã có cuộn băng ghi âm của cô gái vừa rời khỏi đây.”

“Cuộn băng ghi âm?”

“Bobby Tom đang trong bồn tắm nóng. Các chàng trai và tôi muốn làm anh ấy ngạc nhiên, vì vậy cô hãy đợi ở đây trong khi tôi chuẩn bị mọi thứ. Sau đó chúng ta sẽ vào cùng.”

Nói xong, anh ta biến mất sau một tấm bình phong bên phải của cô. Cô nhìn chăm chăm phía sau anh ta, những cảm xúc của cô đang chiến đấu giữa sự báo động và tính hiếu kỳ. Anh ta hiển nhiên đã nhầm lẫn cô với ai đó, nhưng vì Bobby Tom Denton đã không nhận bất kỳ một cuộc gọi nào từ hãng Windmill, cô tự hỏi sao mình không nắm lấy cơ hội từ sự hiểu lầm này.

Một Gracie Snow cũ sẽ kiên nhẫn chờ đợi anh ta trở lại để cô có thể giải thích nhiệm vụ của mình, nhưng với một Gracie Snow mới ao ước được mạo hiểm thì... và cô nhận thấy mình đang đi theo âm thanh của tiếng nhạc dọc theo hành lang uốn lượn.

Những căn phòng mà cô đã đi qua không giống với bất kì cái gì mà cô đã từng thấy. Cô là một người thích cảm giác khoái lạc bí mật, và tình cảnh chỉ nhìn thôi không thỏa mãn được cho cô. Bàn tay cô mong muốn vuốt ve những mảnh thô ráp của công trình điêu khắc trên bề mặt bị oxy hóa và khối đá hoa cương giữ cái mặt bàn có hình dáng không đều trông như mặt cắt từ những cái cây thời tiền sử. Cô quét những ngón tay lên bức tường, vải bức được sơn một màu xám nhạt, trong khi những bức khác được bao bọc với những mẫu vải dài của tấm da thuộc đã tẩy trắng thành màu tro người. Cái yên ngựa chắc chắn, treo thấp được phủ vải bạt sơn sọc vằn lồi cuốn cô, và hương thơm của cây khuynh diệp đang quét qua từ những cái lư cổ xưa nhử lỗ mũi cô.

Trộn lẫn với mùi khuynh diệp, cô bắt được mùi hương của clo. Khi cô đi vòng quanh một khối đá khổng lồ đang ngã một cách nghệ thuật dựa vào bức tường, mắt cô trở ra. Hành lang thông ra một cửa hang động lộng lẫy, những bức tường của nó được xây dựng với những tấm kính được phun cát trải dài đang vươn tới mái nhà, làm cho cái hang trông vừa bóng bẩy vừa tiền sử. Hồ bơi lát gạch đen, mang hình dáng không đối xứng đem đến diện mạo của vùng nước nơi những con khủng long có thể đã đi qua kiếm một hộp buổi trưa. Những cỗ xe ngựa được thiết kế một cách hoang vu và những cái bàn thấp lùn tạo từ những tảng đá cũng hòa lẫn với môi trường tự nhiên xung quanh.

Khung cảnh xung quanh có lẽ thuộc về thời tiền sử, nhưng những vị khách hoàn toàn hiện đại. Có lẽ có khoảng ba mươi người trong nhóm hỗn tạp. Tất cả phụ nữ đều trẻ đẹp, trong khi đàn ông, da trắng lẫn da đen, đều vai u thịt bắp. Cô không biết gì về những cầu thủ bóng bầu dục ngoại trừ những tiếng tằm ghê tởm của họ, và khi cô quan sát những bộ bikini ít ỏi được mặc bởi hầu hết phụ nữ, cô không thể nén lại một tia hy vọng nhỏ rằng vài cuộc truy hoan ngắn ngủi có lẽ sắp diễn ra. Cô sẽ không bao giờ tham gia vào những việc như thế—ngay cả giả như bất cứ ai sẽ yêu cầu cô—nhưng sẽ rất thú vị để quan sát.

Những tiếng thét lạnh lạnh của phụ nữ kéo sự chú ý của cô đến bồn tắm nóng đầy bọt nằm bên trong một cụm những tảng đá trên trên bậc nổi gần cửa sổ. Bốn phụ nữ đang nô đùa trong đám bong bóng nước, và Gracie cảm thấy vừa ghen tỵ vừa thán phục khi cô quan sát sự rực rỡ của họ, những bộ ngực rám nắng đang nảy lên phía trên những bộ bikini cùn cốn. Và rồi cái nhìn chăm chú của cô di chuyển khỏi những người phụ nữ tới người đàn ông ngồi đơn độc đang chiếm chỗ trên bậc, và mọi thứ trong cô khựng lại.

Cô nhận ra anh từ một trong những bức ảnh của anh. Anh đứng cạnh bên bồn tắm nóng như một vị vua Á Rập đang quan sát hậu cung của mình, và khi cô nhìn anh, toàn bộ những tưởng tượng nhục dục sâu kín và bí mật nhất của cô sống dậy. Đó là Bobby Tom Denton. *Lạy Chúa!*

Anh ta là hiện thân của người đàn ông mà cô từng mơ đến; tất cả bọn con trai ở trường trung học đã từng lờ cô, những anh chàng trẻ tuổi chưa từng nhớ tên cô, những người đàn ông đẳng cấp điển trai đã từng khen ngợi sự thông minh của cô, nhưng không bao giờ nghĩ đến việc

hẹn hò với cô. Anh là một sinh vật siêu phàm chói lọi, đã được đặt lên trên trái đất bởi một Đức Chúa Trời bất công nhằm nhắc nhở những người phụ nữ giản dị như cô rằng có vài thứ khó mà đạt được.

Cô được biết từ những bức ảnh cô từng thấy rằng chiếc mũ cao bồi của anh đã che đầy một mái tóc vàng dày, trong khi vành nón lại ẩn dấu một đôi mắt xanh thẳm. Không giống cô, xương gò má của anh có thể đã được chạm trổ bởi một nhà điêu khắc thời kỳ Phục Hưng. Anh có một cái mũi thẳng, mạnh mẽ, một cái hàm quyết đoán, và một cái miệng nên đến với một bảng cảnh báo. Anh tuyệt đối và vô cùng nam tính, và khi cô dán mắt vào anh cô cảm thấy giống như cái khao khát dữ dội cô đã từng trải qua trong những đêm mùa hè ẩm áp khi cô nằm trên bãi cỏ và ngắm sao. Anh tỏa sáng rực rỡ, và đúng là loại khó mà với tới được.

Anh đội một cái mũ cao bồi màu đen đi cùng đôi boots da rắn và một cái áo choàng tẩm bằng nhung trang trí những tia chớp đỏ và xanh lá. Anh cầm một chai bia màu hổ phách trong một tay, và khối thuốc cuộn lên từ một điều xì gà được gắn chặt trong góc miệng anh. Làn da giữa đỉnh giày boots và tà áo choàng để trần, lộ ra bắp chân mạnh mẽ và cơ bắp, và miệng cô trở nên ẩm ướt khi cô tự hỏi sẽ thế nào nếu anh trần truồng bên dưới cái áo choàng đó.

“Này! Tôi đã bảo cô hãy đợi ở cửa mà.”

Cô nhảy dựng lên khi người đàn ông lực lưỡng, người đã để cô vào nhà đến phía sau cô, và một cái máy phát nhạc trong tay anh ta.

“Stella đã nói cô rất nóng bỏng, nhưng tôi bảo với cô ta tôi muốn một cô nàng tóc vàng.” Anh ta nhìn cô một cách nghi ngờ. “Bobby Tom thích những cô nàng tóc vàng. Có phải cô có mái tóc vàng dưới cái bộ tóc giả đó không?”

Cô đặt tay lên mái tóc xoắn kiểu Pháp của mình. “Thật ra thì...”

“Tôi thích kiểu đồ cô thủ thư mà cô đang mặc, nhưng cô cần trang điểm nhiều hơn. Bobby thích phụ nữ trang điểm.”

Và ngực, cô nghĩ, khi mắt cô lơ đãng phía sau cái bọc. Bobby Tom cũng thích phụ nữ của mình với bộ ngực thật to.

Cô lia mắt tới cái máy phát nhạc, cố gắng sắp xếp những chi tiết của sự nhầm lẫn giữa họ. Khi cô bắt đầu dàn xếp ổn thỏa một giải thích xác đáng, thì người đàn ông này lại lục tung cái máy lên.

“Stella có nói với cô chúng tôi cần vài thứ đặc biệt một chút, anh ấy gần đây khá chán nản vì phải giải nghệ. Anh ấy thậm chí đã đề cập đến việc rời Chicago về sống ở Texas. Mấy anh chàng và tôi nghĩ việc này có lẽ mang đến cho anh ấy tiếng cười. Bobby Tom thích những vũ công thoát y.”

Vũ công thoát y! Những ngón tay Gracie náo động quanh vòng ngọc trai của cô. “Ồ, anh bạn! Tôi nên giải thích...”

“Có một vũ công thoát y mà tôi nghĩ anh ấy thậm chí có thể kết hôn, nhưng cô ta đã không thể vượt qua những câu đố bóng bầu dục của anh ấy” Anh ta lắc đầu. “Tôi vẫn không tin nổi cầu thủ wideout vĩ đại nhất trong trận đấu lại treo cái mũ sắt của mình cho Hollywood. Cái đầu gối chết tiệt.”

Từ lúc anh ta có vẻ như đang tự nói với bản thân hơn với cô, Gracie đã không đáp lại. Thay vì thế, cô cố nghiền ngẫm vào cái sự thật không thể tin được là người đàn ông này đã nhầm lẫn cô, một cô gái già đồng trinh ba mươi tuổi cuối cùng còn sót lại trên Trái đất, với một vũ công thoát y!

Thật là xấu hổ.

Thật là kinh khủng.

Thật là kỳ lạ!

Một lần nữa, anh ta nhìn cô kèm với một lời phê bình. “Cô gái sau cùng Stella gọi đến đã ăn mặc như một nữ tu. Bobby Tom khoái đến cười lộn ruột. Nhưng cô ta đã trang điểm khá nhiều. Bobby Tom thích phụ nữ trang điểm. Cô tốt hơn nên sửa soạn lại đi.”

Đã quá lâu để có thể chấm dứt sự hiểu lầm này, và cô hắng giọng. “Thật không may, ngài...”

“Bruno, Bruno Metucci. Tôi đã chơi cho Stars hồi xưa khi Bert Somerville sở hữu đội bóng. Vì thế tôi chưa bao giờ là một đấu thủ xuất sắc như Bobby Tom.”

“Tôi hiểu. À, sự thật thì...”

Một tiếng rít giận dữ, những tiếng ré lên của phụ nữ phun ra từ bồn tắm nóng làm xao lãng cô. Cô nâng tầm mắt mình lên để thấy Bobby Tom đang nhìn chăm chăm một cách bao dung những người phụ nữ đùa nghịch ở dưới chân mình, trong khoảng cách ánh đèn hồ Michigan le lói xuyên qua tấm kính phía sau anh. Trong chốc lát cô có ảo giác rằng anh đang trôi trong không trung, một chàng cao bồi của vũ trụ. Trong chiếc nón cao bồi, đôi boots, và áo choàng tắm, một người đàn ông không bị chi phối bởi những qui tắc giống như trọng lực, thứ giữ cho những người bình thường bị hút trên mặt đất. Anh trông như đeo những cái đinh thúc ngựa vô hình trên đôi boots, những cái đinh thúc xoay tròn với tốc độ siêu âm, đang bắn ra những cái chong chóng khổng lồ cùng với những tia sáng chói lòa soi rọi mọi thứ anh đã làm và làm nó lớn hơn cuộc sống.

Một phụ nữ đứng lên từ những bong bóng trong bồn tắm. “Bobby Tom, anh đã bảo là em có thể thử câu đố lần nữa.”

Cô ta nói một cách âm ỉ, và vài tiếng hoan hô ỉnh ỏi xuất hiện từ những vị khách. Như thể là một thể đồng nhất, mọi người trong đám đông quay về hướng bực, chờ đợi phản ứng của anh.

Bobby Tom, với một điệu xì gà và chai bia trong một tay, thọc tay còn lại vào trong túi chiếc áo choàng của mình và để ý đến cô ta với sự quan tâm. “Em chắc mình sẵn sàng chứ, Julie, em yêu? Em biết là mình chỉ có hai cơ hội, và em đã bỏ lỡ sự nghiệp của Eric Dickerson ghi kỉ lục nhanh chóng bởi một trăm lần cuối cùng.”

“Em chắc. Em đã học thực sự chăm chỉ.”

Julia trông có vẻ như thể cô thuộc về trang bìa của tạp chí đồ bơi *Sports Illustrated*. Khi cô ta nhấc mình ra khỏi làn nước, mái tóc vàng ướt tuôn chảy trong những dải ruy băng nhạt trên đôi vai cô ta. Cô ta ngồi trên mép bồn tắm nóng, để lộ một chiếc áo bơi với ba mảnh tam giác bé tí màu lam buộc lại trong màu vàng sáng. Gracie biết sự hiểu biết của cô sẽ không tán thành một bộ đồ bơi lộ liễu như vậy, nhưng như là một tín đồ mộ đạo rằng phụ nữ nên tận dụng vốn quý của mình, Gracie nghĩ cô ấy trông thật tuyệt vời.

Ai đó trong đám đông vãn thấp nhạc xuống. Bobby Tom ngồi lên một tảng đá cuội và gác chéo chiếc giày boots da rắn lên đầu gối trần của anh. “Lại đây và tặng anh một nụ hôn may mắn. Và đừng làm anh thất vọng lần này. Anh chỉ dâng tặng trái tim mình để khích lệ trong việc biến em thành bà Bobby Tom”.

Trong khi Julia tuân theo yêu cầu của anh, Gracie nhìn tò mò về Bruno. “Anh ta đưa cho họ những câu đố về bóng bầu dục?”

“Đương nhiên. Bóng bầu dục là cuộc sống của Bobby Tom. Anh ta không tin vào việc ly hôn, và anh ta biết rằng mình không thể hạnh phúc với một phụ nữ không hiểu tí nào về các trận đấu.”

Trong khi Gracie tiếp nhận cái thông tin này, Bobby Tom hôn Julia, rồi vỗ nhẹ vào cái mông ướt của cô ta và đưa cô ta lên trên mép bồn tắm nóng. Những vị khách tập hợp gần cái bực để theo dõi. Gracie chớp lấy lợi thế thực tế rằng Bruno cũng đang quan sát cuộc trao đổi để lùi lên một trong những những nấc thang sau cô để cô không bỏ lỡ một thứ gì.

Bobby Tom vui tắt điệu xì gà trong một cái gạt tàn thấp bằng mã não. “Được rồi, em yêu. Hãy bắt đầu với những cầu thủ quarterback. Chọn lựa trong số Terry Bradshaw, Len Dawson, và Bob Griese, ai có tỉ lệ phần trăm cao nhất trong những bàn tròn vện? Chú ý anh đang cố giữ việc này dễ dàng. Anh đã không hỏi em tỉ lệ phần trăm thực tế, chỉ là ai xếp cao nhất.”

Julie phất mái tóc ướt bóng mượt của cô lên vai và trao cho anh một nụ cười tự tin. “Len Dawson.”

“Thực sự giỏi đấy.” Những ánh đèn bồn tắm nóng dội lại, đến nỗi mặt anh có thể thấy được, thậm chí cả bên dưới vành nón cao bồi của anh. Dù Gracie đứng quá xa để có thể khẳng định,

nhưng cô nghĩ mình nhìn thấy được sự thích thú lấp lánh trong đôi mắt xanh sâu thẳm ấy. Như một sinh viên mộ đạo về bản tính con người, cô thậm chí càng tăng lên sự hứng thú trong việc chú ý xem anh có mưu đồ gì.

“Giờ để xem, nếu em hiểu những vấn đề của mình từ câu đố cuối cùng đã được tháo gỡ. Đưa tâm trí em trở về năm 1985 và tên của người lãnh đạo trung phong của NFC”

“Dễ. Marcus Allen.”

“AFC?”

“Curt— Không! Gerald Riggs.”

Bobby Tom ấn tay mình lên ngực. “Whew, em đã làm tim anh ngừng đập với câu trả lời đó. Được rồi, giờ, người chặn bóng khung thành xa nhất trong một trận Siêu cúp?”

“1970. Jan Stenerud. Siêu cúp thứ IV.”

Anh nhìn vòng quanh đám đông và cười toe toét. “Tôi là người duy nhất đang nghe thấy tiếng chuông đám cưới ư?”

Gracie tự mỉm cười trước mánh khỏe của anh khi cô nghiêng người thì thầm trong tai Bruno. “Không phải việc này hơi bị mất phẩm giá à?”

“Không nếu cô ta thắng. Cô có chút ý niệm nào về giá trị của Bobby Tom không?”

Khá là nhiều, cô hình dung. Cô lắng nghe khi anh đưa ra hai câu hỏi nữa, cả hai câu Julia đều trả lời được. Thêm vào việc có vẻ ngoài xinh đẹp, cô gái tóc vàng còn có kiến thức, nhưng Gracie có cảm giác rõ rệt cô ấy không đủ sự thông minh cần thiết để chống đỡ với Bobby Tom Denton xa hơn.

Một lần nữa, cô thì thầm với Bruno. “Những người phụ nữ này thực sự tin rằng anh ta nghiêm túc về vấn đề này ư?”

“Đương nhiên anh ta nghiêm túc. Thế cô nghĩ tại sao một người đàn ông yêu phụ nữ nhiều như anh ta lại chưa kết hôn?”

“Có thể anh là gay,” cô đoán, thuần túy như là một vấn đề của cuộc thảo luận.

Cặp lông mày rậm của Bruno nhướng lên và anh bắt đầu lấp bắp. “Gay! Bobby Tom Denton ư? Chết tiệt, anh ta đóng đinh nhiều cái đuôi còn hơn giới hạn của một cái bẫy nào. Cheezus, đừng để anh ta nghe được những gì cô nói. Anh ta có thể... Well, tôi thậm chí không muốn tưởng tượng những gì anh ta sẽ làm.”

Gracie chưa từng tin một người đàn ông có tình dục an toàn sẽ bị đe dọa bởi sự đồng tính, nhưng từ lâu cô khó mà là một người có kiến thức về nam giới, cô có thể hoàn toàn nhầm lẫn điều gì đó.

Julia đã trả lời câu hỏi về một người tên Walter Payton và câu khác về Pittsburgh Steelers. Bobby Tom đứng dậy khỏi ghế và bắt đầu bước lại từng bước dọc theo mép bục, như thể anh đang suy nghĩ sâu xa, thứ mà Gracie đã không tin trong một phút.

“Được rồi, em yêu, giờ hãy tập trung. Em chỉ còn một câu hỏi nữa sẽ đi vào lễ đường nhà thờ, và anh đang nghĩ về những đứa trẻ mà chúng ta sẽ có rồi đấy. Anh không thấy áp lực nhiều kể từ giải Siêu cúp đầu tiên của anh. Em đang tập trung đó chứ?”

Vết nhăn xuất hiện ngay trên cái trán hoàn hảo của Julia. “Em đang tập trung.”

“Được rồi, cung, giờ đừng làm anh thất vọng.” Anh nghiêng chai bia lên miệng, uống cạn nó, và đặt cái chai xuống. “Mọi người đều biết những cái cột khung thành dài 18 feet, rộng 6 inch. Mặt trên của thanh ngang...”

“Khoảng 10 feet!” Julie hét lên.

“Aw, em yêu, anh tôn trọng em quá nhiều để lãng mạ sự thông minh của em với một câu hỏi dễ như vậy. Hãy đợi đến khi anh kết thúc, hoặc em sẽ phải kết thúc với một hình phạt là hai câu hỏi.”

Cô ta trông kích động đến nỗi tim của Gracie cũng muốn nhảy ra ngoài.

Bobby Tom đặt chéo cánh tay mình lên trên ngực. “ Mặt trên của thanh ngang khoảng 10 feet tính từ mặt đất mặt đất. Những trụ thẳng đứng trên thanh ngang phải cao ít nhất 30 feet. Giờ là câu hỏi của em, em yêu, và trước khi em trả lời, hãy nhớ là em đang nắm giữ trái tim anh trong đôi tay em.” Gracie kỳ vọng chờ đợi. “ Cơ hội trở thành bà Bobby Tom Denton, cho anh biết chính xác kích thước dây băng gắn trên đỉnh mỗi trụ.”

Julie nhảy bắn lên khỏi mép bồn tắm nóng “Em biết câu này, Bobby Tom! Em biết!”

Bobby Tom khựng lại. “ Em biết?”

Một tiếng cười rúc rích nhẹ xuyên qua môi Gracie. Anh sẽ bị dọn ăn ngay nếu Julie trả lời được câu hỏi.

“ 4 inch x 60 inch!”

Bobby Tom đắm vào ngực. “ Aw, bé con! Em vừa mới xé nát tim anh và giẫm đạp lên kẻ lừa bịp non nớt này.” Gương mặt Julie nhăn lại.

“ Là 4 x 48 inch. 48 inch, em yêu. Chúng ta chỉ có 12 inch khoảng cách để đến cuộc hôn nhân hạnh phúc lâu dài. Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng anh phiền muộn đến vậy.”

Gracie thấy anh giữ Julie trong tay mình và hôn cô ta một cách khá là nhiệt tình. Người đàn ông này có lẽ là người theo chủ trương trọng nam khinh nữ hiểu nhiên nhất còn sót lại trên Bắc Mỹ, nhưng cô phải khâm phục sự táo bạo của anh. Cô quan sát với sự mê hoặc khi tay anh, bàn tay rám nắng và trông mạnh mẽ phi thường, cuộn cong trên phần hình cong trần truồng của cặp mông lấp lánh nước của Julie. Những bắp thịt phía dưới của cô thắt chặt lại một cách vô ý thức trong sự hưởng ứng.

Những vị khách bắt đầu đắm nhau và một vài người đàn ông bước lên bục gởi những lời chia buồn đến người thua cuộc xinh đẹp.

“ Đi thôi.” Bruno nắm lấy cánh tay Gracie, và trước khi cô có thể ngăn anh ta lại, anh ta đã đẩy cô về phía trước.

Cô nín thở trong sự báo động. Một sự nhầm lẫn đơn giản đã bắt đầu thoát khỏi tầm tay, và cô vội vàng quay lại anh ta. “ Bruno, có vài việc chúng ta cần phải nói. Thật rất buồn cười, thật đấy, và...”

“ Hey, Bruno! Vị võ sĩ nhà nghề khác, người này với mái tóc đỏ, đến cạnh họ. Anh đưa mắt nhìn khắp Gracie và nhìn Bruno một cách phê bình.

“ Cô ấy không trang điểm đủ. Anh biết Bobby Tom thích phụ nữ trang điểm. Và tôi hi vọng cô ta có mái tóc vàng bên dưới bộ tóc giả đó. Ngực nữa. Cái áo khoác đó quá rộng nên khó mà nói về điều đó. Em có ngực chứ, búp bê?”

Gracie không biết cái nào làm cô ngạc nhiên hơn, được hỏi cô có ngực hay đang được gọi là “búp bê”. Trong chốc lát cô đánh mất khả năng trả lời.

“ Bruno, cậu đem đến ai vậy?”

Dạ dày cô rơi thẳng xuống khi cô nghe giọng nói của Bobby Tom. Anh đã bước đến mép của bục bồn tắm nóng, và đang nhìn cô với sự thích thú to lớn và cái gì đó đa phần giống như đang nghiên cứu.

Bruno vỗ nhẹ cái máy hát. “ Tôi và các chàng trai nghĩ là chúng tôi sẽ làm anh ngạc nhiên với một sự giải trí nho nhỏ.”

Gracie quan sát với nỗi sợ đang lớn dần lên khi nụ cười toe toét rộng lớn kéo ra trên gương mặt Bobby Tom, để lộ ra một hàm răng trắng thẳng đều tằm tấp. Mắt anh gặp mắt cô, và cô cảm thấy như thể mình đi quá nhanh trên một vĩa hè đang chuyển động.

“ Lại đây nào, em yêu, để cho Bobby Tom có thể nhìn thấy em trước khi bắt đầu.” Giọng nói lè nhè nhẹ nhàng Texas của anh liếm khắp cơ thể cô và trườn qua khả năng phán đoán tuyệt vời như thường lệ của cô, thứ đó có lẽ là lí do tại sao cô lại nói điều đầu tiên hiện ra trong tâm trí mình.

“ Tôi... uh... phải trang điểm trước.”

“Giờ em đừng lo về điều đó”

Cô phát ra một hơi thở hỗn hển khiếp đảm khi Beuno đẩy cô lên phía trước. Trước khi cô có thể trở lại, bàn tay to lớn của Bobby Tom đã nắm lấy cổ tay cô. Một cách lãnh đạm, cô nhìn xuống những ngón tay dài, thon gọn mà chỉ trước đó mới nãy đã ve vuốt phía sau của Julie giờ đang kéo cô lại gần anh trên bục.

“Hãy cho quý cô đây vài khoảng trống, các cô gái.”

Một cách đáng báo động, cô nhìn những người phụ nữ đang rời bồn tắm nóng để họ có thể nhìn thấy cô. Cô cố giải thích. “Ngài Denton, tôi cần nói với anh về...”

Bruno đã ấn nút máy phát nhạc, và giọng của cô bị át đi bởi tiếng nhạc khàn khàn của “Vũ công thoát y”. Những người đàn ông bắt đầu hoan hô và huýt sáo. Bobby Tom gởi cho cô cái nháy mắt khuyến khích, thả cô ra, và bỏ đi ngồi trên một tảng đá cuội và xem cuộc biểu diễn.

Màu hồng lan dần trên má cô. Cô đứng đơn độc trong trung tâm bục bồn tắm nóng, và mọi người trong phòng đang dán chặt vào cô. Toàn bộ những con người hoàn hảo này đang đợi cô, Gracie Snow không hoàn hảo, để thoát y!

“Thôi nào, bé con!”

“Đừng có mắc cỡ!”

“Lắc đi, em yêu!”

Trong khi vài người đàn ông làm tiếng động vật, một trong số những người phụ nữ đặt những ngón tay của cô ta giữa đôi môi và huýt sáo. Gracie nhìn chăm chăm vào họ một cách bất lực. Họ bắt đầu cười cợt, giống hệt như lớp tiếng anh năm thứ hai của cô đã cười khi miếng vải mỏng độn cái áo ngực của cô bị lệch. Họ là những con vật trong bữa tiệc người lớn đang cư xử phù hợp với loài của mình, và họ nghĩ rằng sự miễn cưỡng của cô là một phần của tiết mục.

Khi cô đứng đóng băng trước họ, việc bị nhầm lẫn là một vũ công thoát y đột nhiên trở nên ít lúng túng hơn cái suy nghĩ muốn hét ra một lời giải thích giữa tiếng nhạc đến những người trần tục này, những người sẽ nhận ra ngay tức khắc cô thật là một phụ nữ đần độn quê mùa.

Có lẽ khoảng 15 feet từ chỗ cô đến Bobby Tom Denton, và cô hiểu toàn bộ việc mà cô phải làm là khiến bản thân mình đủ gần anh để cô có thể thì thầm về thân phận của cô. Một khi anh hiểu là hãng Windmill đã cử cô đến, anh có lẽ sẽ xấu hổ vì nhầm lẫn và sẽ giúp cô thoát ra kín đáo và trao cho cô sự hợp tác hoàn toàn của mình.

Một sự bùng nổ mới mẻ của âm thanh động vật vượt trên tiếng nhạc nổ tung từ máy phát nhạc. Một cách thận trọng, cô kéo một chân phải của mình vài inch và nhón mũi chiếc giày bít đen biết điều của mình. Một lần nữa lại có tiếng cười.

“Đó là cách nhảy!”

“Cho chúng tôi xem em có gì nào!”

Khoảng cách giữa cô và Bobby Tom giờ có vẻ như kéo ra cả trăm dặm. Kéo chiếc váy bộ đồ xanh dương của mình lên, cô đi từng bước về phía anh. Nhiều tiếng huýt sáo chêm vào tiếng cười khi vạt váy của cô chạm tới đỉnh đầu đối.

“Em thật nóng bỏng, em yêu! Chúng tôi yêu nó!”

“Hãy cởi cái đồ chết dẫm đó ra!”

Bruno đẩy mình ra trước đám đông và tạo một vòng tròn khổng lồ với ngón trỏ của anh ta. Đầu tiên cô không hiểu anh ta muốn gì, và sau đó cô hiểu là anh ta đang ra lệnh cho cô đối diện với Bobby Tom trong khi cô thoát y. Với một sự tắc nghẽn, cô quay về hướng đôi mắt xanh sâu thẳm ấy.

Anh lật cái mũ cao bồi của mình ra sau đầu và nói chỉ vừa đủ to cho cô nghe. “Bỏ những hạt ngọc trai ra sau cùng, em yêu. Anh thích một quý cô trong những hạt ngọc trai.”

“Chúng tôi đang chán đây!” Một trong số những người đàn ông rống lên. “Cởi cái gì đó đi!”

Cô gần như đánh mất can đảm. Nhưng cái ý nghĩ chủ của cô sẽ nói gì nếu cô chạy trốn khỏi căn nhà mà chưa hoàn thành nhiệm vụ làm đã khôi phục lại nghị lực của cô. Gracie Snow sẽ

không chạy trốn! Công việc này là cơ hội mà cô đã chờ đợi cả đời mình, và cô sẽ không rút lui hèn nhát trước dấu hiệu đầu tiên của nghịch cảnh khó khăn.

Cô thận trọng di chuyển áo vét của mình. Bobby Tom trao cho cô một nụ cười tán đồng, như thể cô vừa mới làm điều gì đó kì diệu. Mười feet vẫn còn ngăn cách họ có vẻ như cả triệu dặm. Anh gác một chân lên chân kia, và áo choàng tắm của anh rơi ra để lộ ra một bắp đùi trần trụi, mạnh mẽ. Áo vét rơi xuống từ những ngón tay cô.

“Đó là cách nhảy, em yêu. Em đang làm rất tốt”. Đôi mắt anh lấp lánh với ánh nhìn thích thú, như thể cô là vũ công tài năng nhất mà anh từng thấy thay vì là ngu ngốc nhất.

Với một cú lắc hông mạnh cuối cùng, cô đến chỗ anh, chỉ trừ duy nhất một cái áo vét, và cố nặn ra một nụ cười trên môi. Không may, khi cô ngã người về phía trước để thì thầm về tình trạng khó khăn của mình vào tai anh, má cô chạm vào vành mũ cao bồi của anh, làm nó bị lệch đi. Với một tay, anh chỉnh lại nó trong khi, với tay còn lại, anh kéo cô vào lòng mình.

Tiếng nhạc âm ỉ át đi tiếng tiếng la hoảng hốt của cô. Cô tạm thời choáng váng đến không nói thành lời bởi cảm giác cơ thể cứng rắn của anh bên dưới cô và bức tường vững chắc của ngực anh ép ngược vào cô.

“Em cần vài giúp đỡ à, em yêu?” Tay anh đi đến cái khuy đầu tiên chiếc áo cánh của cô.

“Ồ, không!” Cô chụp lấy cánh tay anh.

“Em có một hành động rất thú vị, em yêu. Dù hơi chậm một chút, em có lẽ vẫn còn là một người thực tập.” Anh tặng cô một nụ cười toe toét chứa đựng nhiều vui đùa hơn là dâm dăng.

“Tên em là gì?”

Cô hít sâu. “Gracie... là, Graice. Graice Snow. Cô Snow,” cô bổ sung, trong một sự cố gắng muộn màng để đặt vài thái độ xa cách giữa họ. “Và tôi không phải là...”

“Cô Snow.” Anh cuộn những từ quanh miệng mình, thưởng thức chúng như là một loại rượu ngon lành đặc biệt.

“Ngài Denton—”

“Chỉ là khởi đầu thôi, cưng ạ. Các chàng trai đang thấy bồn chồn đấy.” Trước khi cô có thể cản anh, anh đã mở nút cổ áo của cô. “Em chắc phải mới mẻ với việc này.” Đầu ngón trỏ của anh thăm dò chỗ lõm vào nơi cuốn hòng cô, làm cô rùng mình. “Anh nghĩ mình đã gặp mọi cô nàng Stella rồi chứ.”

“Vâng, tôi... ý tôi là, không, tôi là...”

“Giờ đừng hốt hoảng nữa. Em đang làm rất tốt. Và em có đôi chân rất đẹp, nếu em không phiền điều anh nói.” Những ngón tay nhanh nhẹn của anh đã mở cái nút kế tiếp.

“Ngài Denton!”

“Cô Snow?”

Cô nhìn thấy sự thích thú trong đôi mắt anh mà cô nên lưu ý sớm hơn khi anh trao Julie câu đố bóng bầu dục, và cô nhận ra anh đã mở ra một cái nút khác, lộ ra chiếc áo ngực cúp ngang màu anh đào của cô với đường xẻ ở trung tâm và đường viền trang trí. Đồ lót hư hỏng của cô, một thú ham mê ngu ngốc cho một người phụ nữ giản dị, là bí mật thầm kín nhất của cô, và cô thở hổn hển vì mất hết tinh thần.

Tiếng hoan hô khàn khàn đến từ đám đông, nhưng nó không phải đáp lại vì chiếc áo ngực màu anh đào của cô. Thay vì thế một trong số những người phụ nữ đang đứng cạnh hồ bơi đã cười phất phơ trên chiếc áo bikini của cô ta và huơ nó quanh đầu. Graice trông thấy ngay người phụ nữ này cần vài thứ với nhiều sự ủng hộ hơn là một chiếc áo ngực cúp ngang.

Những người đàn ông vỗ tay và rú lên. Cô với lấy chiếc áo cánh của mình và giữ chặt nó lại với nhau, nhưng Bobby Tom chụp lấy những ngón tay của cô, chặn chúng lại một cách dịu dàng trong lòng bàn tay anh.

“Candi có vẻ như đang qua mặt em, Cô Snow.”

“Tôi nghĩ... có lẽ...” Cô nuốt xuống khó nhọc. “Có vài điều tôi cần nói với anh. Trong một

nơi riêng tư”

“ Em muốn nhảy với anh ở nơi riêng tư? Thật sự rất ngọt ngào, nhưng những vị khách của anh sẽ thất vọng nếu anh được xem em nhiều hơn họ.”

Cô nhận thấy anh đã cởi chiếc nút ở cạp váy cô và hạ xuống dây kéo.

“ Ngài Denton!” Giọng cô lớn hơn cô đã dự định, và những vị khách đứng gần đó cười cợt.

“ Gọi anh là Bobby Tom, em yêu. Mọi người đều gọi thế.” Đuôi mắt anh nheo lại như thể anh đang cười trước vài lời đùa cợt riêng tư. “ Giờ việc này rất thú vị rồi đây. Anh không nghĩ. Anh chưa từng biết một vũ nữ lại mang vớ liền quần.”

“ Tôi không phải là một vũ nữ!”

“ Đương nhiên là em phải. Còn lí do nào khác mà em cởi quần áo trước cả đồng cầu thủ bóng bầu dục say xỉn?”

“ Tôi không cởi qu... Oh!” Những ngón tay lạnh lẽo của người điều khiển bóng đang lột áo quần của cô dễ dàng như thể chúng được làm từ giấy mỏng, và chiếc áo cánh của cô rơi ra. Dồn hoàn bộ sức lực của mình, cô đẩy bản thân ra khỏi vòng tay anh chỉ để cảm thấy chiếc váy của cô trượt qua chiếc váy lót đến mắt cá chân.

Xấu hổ, cô vờ xuống giật nó lên. Mặt cô đỏ bừng khi sửa lại váy. Làm thế nào có thể một người phụ nữ tự hào về bản thân trong lĩnh vực tổ chức và năng lực lại để cho thứ kinh khủng như thế này xảy ra? Nắm chặt chiếc áo cánh của cô lại với nhau, cô buộc mình phải đối mặt với anh. “ Tôi không phải là một vũ nữ!”

“ Vậy à?” Anh rút ra một chiếc xì gà từ túi áo chiếc áo choàng của anh và lăn chúng giữa những ngón tay. Cô nhận thấy là anh không hề ngạc nhiên trước thông báo của cô. Cô hạ giọng xuống đến khi nó chỉ vừa đủ hơn một tiếng thì thầm.

“ Có một sự hiểu lầm kinh khủng. Anh không thấy là tôi không trông giống một vũ công thoát y sao?”

Anh gắn chiếc xì gà giữa răng và, để đôi mắt anh trượt trên cô một cách ung dung, nói trong một giọng bình thường. “ Về điều đó, đôi khi khó mà nói. Người sau cùng đã đến đây ăn mặc như một bà sơ, và người trước đó đã rất xinh đẹp trông giống hệt Mick Jagger*.” (**Ca sĩ trưởng ban nhạc rock Anh huyền thoại Rolling Stones*)

Ai đó đã tắt nhạc, và một sự im lặng bất thường rơi vào đám đông. Bất chấp quyết tâm tự chủ của bản thân, cô không thể giữ giọng mình bình tĩnh của mình lâu hơn nữa. Cô vờ lấy chiếc áo khoác mà cô đã vứt bỏ trước đó. “ Làm ơn, ngài Denton. Chúng ta có thể đến nơi nào đó riêng tư không?”

Anh thở dài và đuổi người khỏi tầng đá. “ Anh kì vọng chúng ta sẽ tuyệt hơn. Nhưng em hãy nói là em sẽ giữ quần áo của mình lại. Nó sẽ không công bằng để anh thấy em trần truồng khi những vị khách của anh không thể thấy.”

“ Tôi hứa, ngài Denton, là anh sẽ không bao giờ thấy tôi khỏa thân!”

Anh trông có vẻ nghi ngờ. “ Anh không có ý gì để hỏi những ý định tốt đẹp của em, em yêu, nhưng phán đoán từ kinh nghiệm quá khứ của anh, thì có lẽ không dễ dàng để em cưỡng lại.”

Mức độ cái tôi to lớn của anh làm cô sửng sốt. Khi cô nhìn chăm chú vào anh, anh tặng một cái nhún vai nhẹ. “ Anh nghĩ rằng chúng ta tốt hơn nên đến phòng làm việc của anh, sau đó, và có cuộc nói chuyện riêng tư mà em mong muốn.” Nắm lấy cánh tay cô, anh dẫn cô xuống bậc.

Khi họ băng qua sàn hang động, cô nhớ là anh đã không có chút ngạc nhiên nhỏ nhoi nào trước tuyên bố của cô rằng cô không phải là một vũ công thoát y. Anh thật quá quá thờ ơ, quá điềm tĩnh, quá thích thú một cách công khai với toàn bộ tình huống. Trước khi cô có thời gian để rút ra cái kết luận logic, vị cầu thủ bóng bầu dục có mái tóc đỏ, người đã nói chuyện với cô trước đó bước ra khỏi đám đông và tặng cho Bobby Tom một cú thoi đùa nghịch trong cánh tay.

“ Chết tiệt, Bobby Tom. Tôi mong là người này không có thai.”

Chương 2

“ Anh biết ngay từ đầu tôi không phải là vũ công thoát y, phải không?”

Bobby Tom đóng cánh cửa phòng làm việc sau lưng họ. “ Không hoàn toàn” .

Gracie Snow không phải là kẻ ngốc. “ Tôi tin là anh biết” . Cô nói một cách chắc chắn.

Anh chỉ về hướng chiếc áo cánh của cô, và một lần nữa cô thấy những tròng cười làm nhăn phần đuôi đôi mắt sát gái của anh. “ Những cái nút của em bị nhăm lẩn một chút rồi. Em có muốn anh giúp không? – Không, anh đoán là không.”

Không có gì diễn ra theo đúng như kế hoạch của cô. Bạn của Bobby Tom có ý gì khi anh ta nói anh hi vọng người này cũng không có thai? Cô nhớ lại lời nhận xét cô đã nghe lỏm được từ Willow về một trong số diễn viên nam của họ đã bị vướng vào vài vụ kiện tụng quan hệ cha con vài năm trước đây. Họ chắc phải nói về Bobby Tom. Rõ ràng anh ta là một trong số những người đàn ông đáng ghê tởm, loại chuyên rình rập dụ dỗ những phụ nữ yếu đuối rồi sau đó ruồng bỏ họ. Nó chọt đập thẳng vào ý thức của cô rằng loại người tồi tệ này đã mê hoặc cô dù chỉ trong giây lát.

Cô quay lại chỉnh sửa hàng nút áo và cố trấn tĩnh bản thân. Trong khi cố tập trung, cô nhìn xung quanh và nhận ra mình đang phải đối đầu trước cái tôi được phô bày rõ ràng nhất mà cô từng chứng kiến.

Phòng làm việc của Bobby Tom Denton là thánh địa đối với sự nghiệp bóng bầu dục của Bobby Tom Denton. Những bức tranh đặc tả các hoạt động chơi bóng được trưng bày trên mọi bề mặt những bức tường marbleized xám. Vài tấm trong số chúng là hình ảnh anh trong bộ đồng phục của trường đại học Texas, nhưng hầu hết là ảnh anh trong bộ đồng phục xanh và vàng của đội Chicago Stars. Trong một vài bức ảnh, anh bật lên khỏi mặt đất, đôi chân mang giày nhón lên, cơ thể gầy còm của anh uốn cong trong tư thế một chữ C duyên dáng khi anh chụp lấy một quả bóng từ không trung. Có một ảnh cận cảnh anh trong cái mũ sắt màu xanh được trang trí với phù hiệu hình ba ngôi sao vàng, vài ảnh anh bổ nhào vào vạch đích hoặc trượt xuống đường biên, một bàn chân đặt trước cái chân khác một cách duyên dáng như một vũ công ba lê. Những ngăn kệ trưng bày đầy những chiếc cúp, những giải thưởng và những bằng khen được lồng khung.

Cô quan sát anh ngồi với vẻ duyên dáng khá lười biếng trong một chiếc ghế dựa phía sau chiếc bàn làm việc ốp đá hoa cương trông như thể nó thuộc về một bộ phim hoạt hình Flintstones. Một chiếc máy tính xám bóng mượt ở trên, cùng với một chiếc điện thoại high-tech. Cô chọn lấy một chiếc ghế hình ống, thư giãn với chồng tạp chí lá cải ở phía dưới, một vài cuốn chụp cảnh anh đang đứng trên đường biên hôn một người phụ nữ tóc vàng quăn rũ. Gracie nhận ra cô ta từ một bài báo mà cô đã đọc trên tạp trí People, Phoebe Somerville Calebow, bà chủ xinh đẹp của Chicago Stars.

Đôi mắt anh lướt qua cô và góc miệng của anh cong lên. “ Tôi không muốn làm em tổn thương, em yêu, nhưng nói theo cách của một chuyên gia, có vẻ như chỉ đúng khi bảo với em rằng nếu em đang tìm một công việc tốt, em nên nghĩ đến vị trí thư kí ở một cửa hàng 7-Eleven* hơn là cởi quần áo của mình một cách chuyên nghiệp.”

(thương hiệu chuỗi cửa hàng tiện nghi lớn nhất trên thới giới chuyên cung cấp mọi mặt hàng từ đồ uống, đồ ăn nhẹ tới rượu và đồ cồn)*

Cô chưa bao giờ giỏi với cái nhìn giận dữ lạnh lùng, nhưng cô cố hết mức. “ Anh cố tình làm xấu mặt tôi”.

Anh cố tỏ ra xử sự công bằng với cái nhìn không mấy quan tâm. “ Tôi sẽ không làm thế với một quý cô”.

“ Ngài Denton, tôi ngờ rằng anh biết rất rõ, tôi ở đây đại diện cho hãng Windmill. Nhà sản xuất Willow Craig, cử tôi đến để...”

“Uh-huh. Cô muốn một ly champagne, hoặc nước ngọt hay gì khác không?”. Điện thoại bắt đầu reo, nhưng anh phớt lờ nó.

“ Không, cảm ơn. Anh đã được đề nghị đến Texas cách đây bốn ngày để bắt đầu quay... Blood Moon, và...”

“ Bia thì sao? Tôi nhận thấy nhiều phụ nữ thích uống bia hơn”

“ Tôi không uống”.

“ Vậy à?”

Cô nghe có vẻ tự mãn hơn thực tế, có lẽ không phải là tình thế tốt nhất để đối phó với một người đàn ông hoang dã, và cô cố gắng sửa lại. “ Bản thân tôi không uống, ngài Denton, nhưng tôi không phản đối những người dùng rượu”

“ Tôi là Bobby Tom, cưng ạ. Tôi không khó nhận ra với bất kì cái tên nào khác.”

Anh nghe như một tên cao bồi vừa mới gia nhập vào một cuộc truy nã, nhưng từ việc chứng kiến những gì anh thể hiện trong cuộc thi đồ về bóng bầu dục đó, cô ngờ rằng anh thông minh hơn những gì anh tỏ ra. “ Rất tốt, Bobby Tom, bản hợp đồng anh đã kí với hãng Windmill...”

“ Cô trông không giống với kiểu người Hollywood, cô Snow. Cô làm việc cho Windmill bao lâu rồi?”

Cô để bản thân bận rộn với những hạt ngọc trai của mình. Một lần nữa điện thoại bắt đầu reo lên, và một lần nữa anh lại phớt lờ nó. “ Tôi đã làm trợ lí sản xuất một thời gian”

“ Chính xác thì bao lâu?”

Cô từ bỏ việc lẩn tránh, nhưng cô thực hiện nó với lòng tự trọng. Nâng cằm mình cao hơn nửa inch, cô nói “ Chưa hết một tháng”

“Thật là lâu đấy”. Anh rõ ràng là đang buồn cười.

“ Tôi làm việc rất có năng lực. Tôi vào nghề với kinh nghiệm rộng trong quản lí cũng như kĩ năng giao tiếp xuất sắc.” Cô cũng là một người nổi tiếng trong việc làm đồ nhắc nôi, trang trí heo đất và chơi Golden Oldies trên piano.

Anh huýt sáo. “ Tôi thật sự ấn tượng. Cô đã từng làm loại công việc nào vậy?”

“ Tôi đã quản lí dưỡng đường Shady Acres”

“ Một dưỡng đường? Không phải những việc như vậy. Cô đã tham gia vào công việc kinh doanh lâu chưa?”

“ Tôi trưởng thành ở Shady Acres.”

“ Cô trưởng thành trong một dưỡng đường? Giờ thì thú vị rồi đấy. Tôi từng biết một running back trưởng thành trong một trại cải tạo—cha của anh ta là cai ngục, nhưng tôi không nghĩ tôi đã từng gặp ai được nuôi trong một bệnh xá. Cha mẹ cô làm việc ở đó à?”

“ Bố mẹ tôi là chủ ở đó. Bố tôi mất cách đây mười năm, tôi đã giúp mẹ quản lí nó kể từ đó. Mới đây bà đã bán nó và chuyển đến Florida”

“ Dưỡng đường đó ở đâu?”

“Ohio.”

“Cleveland? Columbus?”

“New Grundy.”

Anh mỉm cười. “ Tôi không tin mình đã từng nghe đến New Grundy. Cô từ đó đến Hollywood như thế nào?”

Thật khó để cô giữ sự tập trung trên gương mặt trước nụ cười chết người đó, nhưng cô cau mày một cách kiên quyết. “Willow Craig cho tôi một công việc bởi vì cô ấy cần ai đó đáng tin cậy, và cô ấy đã ấn tượng với cách tôi quản lí Shady Acres. Cha cô ấy là thống đốc ở đó cho đến khi ông ta mất tháng rồi”.

Khi Willow, người đứng đầu hãng Windmill, đã đề nghị cô một công việc như là một trợ lí sản xuất, Gracie đã khó mà tin được vào vận may tốt đẹp của mình. Mặc dù đó chỉ là một vị trí

thực tập và tiền lương thấp, nhưng Gracie dự định chứng minh bản thân mình để có thể nhanh chóng thăng chức trong nghề nghiệp hấp dẫn mới của cô.

“Có lí do gì không, Ngài Den—uh, Bobby Tom, anh đã không xuất hiện để bắt đầu công việc?”

“Ồ, có một lí do hợp lí. Cô muốn vài viên Jelly Belly* không? Hình như tôi có một cái túi ở trên bàn.” Anh bắt đầu lùng sục khắp nơi trên chiếc bàn đá hoa cương. “Khó mà tìm thấy mấy cái ngăn kéo, thế nhưng. Tôi nghĩ tôi có lẽ cần một cái đục để mở chúng.” (**một loại kẹo mềm vị trái cây*)

Cô mỉm cười, chỉ nhận ra là anh một lần nữa tránh trả lời câu hỏi của cô. Từ lâu cô đã quen với việc giao tiếp cùng những người có tâm lí đề phòng, và cô quyết định đi đường vòng.

“Anh có một ngôi nhà đặc biệt. Anh sống ở đây lâu chưa?”

“Hai năm rồi. Bản thân tôi không thích nó, nhưng người thiết kế thì thực sự tự hào. Cô ấy gọi nó là Stone Age thành thị với một ảnh hưởng Tahitian Nhật Bản. Tôi thì chỉ ngắn gọn gọi nó là xấu xí. Tuy nhiên, báo chí dường như thích nó; nó đã được chụp ảnh cả đồng.” Từ bỏ việc tìm kiếm Jelly Bellys, anh đặt tay mình lên bàn phím máy vi tính. “Thỉnh thoảng tôi về nhà và tìm thấy một cái sọ bò nằm cạnh bồn tắm, hoặc một cái xương trong phòng khách, tất cả những thứ lạ thường đó họ đặt vào những hình ảnh tạp chí để làm cho chúng nhìn đẹp, những người biết suy nghĩ thực sự sẽ không bao giờ có những thứ như vậy trong nhà.”

“Thật khó sống trong một ngôi nhà mà mình không thích”

“Tôi có cả đồng nhà khác, vì thế cũng không có vấn đề gì”.

Cô chớp mắt ngạc nhiên. Hầu hết những người mà cô biết đã làm việc gần như cả đời chỉ để trả tiền cho một căn nhà. Cô muốn hỏi anh đang sở hữu bao nhiêu tiền trong tài khoản, nhưng cô biết sẽ không khôn ngoan nếu để bản thân xao lãng khỏi chủ đề chính. Điện thoại lại bắt đầu reo lần nữa, nhưng anh đáp trả bằng sự thờ ơ.

“Đây là bộ phim đầu tiên của anh, phải không? Anh đã luôn muốn trở thành một diễn viên chứ?”

Anh ngậy ra nhìn cô. “Một diễn viên?Ồ, phải... một thời gian dài”

“Anh có thể không nhận ra mỗi cảnh quay bị hủy bỏ đáng giá hàng ngàn đô. Windmill là một hãng nhỏ, độc lập, và nó không thể chịu đựng được sự phí phạm đó.”

“Họ sẽ trừ nó vào tiền lương của tôi.”

Việc đó không làm anh bận tâm, và cô nhìn anh một cách lo lắng. Anh đang nghịch con chuột nằm trên một miếng lót xám cạnh bên máy vi tính. Ngón tay anh dài và thon, móng tay được cắt ngắn. Cổ tay trần để mạnh mẽ lộ ra bên dưới ống tay áo khoác.

“Trước đây anh không có kinh nghiệm đóng phim nào, tôi chợt nghĩ anh có lẽ hơi e sợ về mọi thứ. Nếu anh sợ rằng...”

Anh đuổi người ra bàn làm việc và nói một cách dịu dàng, nhưng với một sức mạnh chắc chắn mà cô chưa nghe trong giọng nói của anh cho đến hiện giờ. “Bobby Tom Denton không sợ bất cứ thứ gì, em yêu. Em hãy nhớ vậy.”

“Ai cũng sợ vài thứ.”

“Không phải với tôi. Khi cô dành phần tuyệt nhất của đời mình đối mặt với mười một người đàn ông chết tiệt trên sân cỏ kéo ruột của cô xuyên qua lông mũi mình, những thứ như làm phim không có tác dụng nhiều.”

“Tôi hiểu. Tuy nhiên, anh không còn là cầu thủ bóng bầu dục nữa.”

“Ồ, tôi sẽ luôn là một cầu thủ bóng bầu dục, dù cách này hay cách khác” Trong phút chốc cô nghĩ mình nhận thấy một tia lạnh lẽo trong mắt anh, một cảm xúc gần như tuyệt vọng. Nhưng anh đã nói thực tế đến vậy, cô quyết định là cô đã tưởng tượng nó. Anh đi vòng qua bàn tiến về phía cô.

“Có lẽ tốt hơn cô nên cầm điện thoại và nói với chủ của mình là tôi sẽ đến đó vào một trong

những ngày gần đây.”

Anh cuối cùng đã chọc giận cô, và cô đứng thẳng lên với toàn bộ năm feet, bốn ba phần tư inches của mình. “Những gì tôi sẽ nói cho chủ của tôi là chúng ta sẽ bay đến San Antonio vào ngày mai và sau đó lái xe đến Telarosa”.

“Chúng ta?”

“Đúng.” Cô biết mình phải cứng rắn với anh ngay từ đầu hoặc là anh sẽ chiếm lấy lợi thế đáng sợ với cô. “Nếu không, anh sẽ vướng vào một vụ kiện cáo rất khó chịu.”

Anh xoa cằm mình với ngón cái và ngón trỏ. “Tôi đoán em là người chiến thắng, em yêu. Chuyến bay của chúng ta mấy giờ?”

Cô nhìn anh một cách nghi ngờ. “Mười hai giờ bốn mươi chín”

“Được rồi.”

“Tôi sẽ đón anh lúc mười một giờ”. Cô cảnh giác trước sự thỏa hiệp bất ngờ của anh, và nó nghe có vẻ giống một câu hỏi hơn một lời tuyên bố.

“Có lẽ sẽ dễ hơn nếu tôi gặp cô ở sân bay”

“Tôi sẽ đón anh ở đây.”

“Tốt cho cô.”

Việc kế tiếp mà cô biết là Bobby Tom tóm chặt lấy khuỷu tay cô và kéo cô ra khỏi phòng.

Anh cư xử như một chủ nhà hoàn hảo, giới thiệu một cái chiêng miếu thế kỉ 16 và sàn nhà điêu khắc làm từ gỗ hóa thạch, nhưng chưa được chín mươi giây, cô đã ở một mình trên vỉa hè.

Ánh đèn hắt ra từ cửa sổ phía trước và tiếng nhạc trôi giạt về hướng cô trong không gian ban đêm đầy hương thơm. Khi cô hít vào, đôi mắt cô trở nên đắm chiêu. Đây là bữa tiệc hoang dã đầu tiên của cô và, trừ phi cô nhầm lẫn rất nhiều, cô vừa mới bị quăng ra ngoài.

Gracie trở lại nhà Bobby Tom Denton vào tám giờ sáng hôm sau. Trước khi rời khỏi nhà nghỉ, cô sắp xếp một cuộc gọi đến Shady Acres để hỏi thăm bà Fenner và ông Marinetti. Nhiều như nhu cầu muốn giải thoát cuộc sống của mình khỏi đường đường, đó là nỗi lo lắng về những người mà cô đã bỏ lại phía sau cách đây ba tuần, và cô an tâm khi nghe tình trạng hai người đó đều đã được cải thiện. Cô cũng gọi cho mẹ mình, nhưng Fran Snow phải lo quản lí lớp aerobic của bà, và bà không có thời gian để trò chuyện..

Gracie đậu xe vào con đường nằm khuất ngôi nhà nhờ một bụi cây nhưng vẫn đủ rõ cho tầm nhìn của cô. Tính dễ chịu bất ngờ của Bobby Tom tối qua đã làm cô cảnh giác, và cô đã không nắm lấy tí cơ hội nào.

Cô đã trải qua hầu hết cả đêm chấp chờn giữa những giấc mơ gợi tình sinh động và việc mất ngủ khủng khiếp. Sáng nay trong khi tắm, cô đã rửa mình bằng một bài giáo huấn nghiêm khắc. Thật vô ích khi nói với bản thân rằng Bobby Tom không phải là người đàn ông đẹp trai nhất, sexy nhất, và kích thích nhất mà cô từng biết vì anh chính là như thế. Thậm chí còn trầm trọng hơn khi cô nhớ đến đôi mắt xanh, sự quyến rũ lười biếng, vẻ hòa nhã không nao núng che dấu cho sự kết hợp nguy hiểm của một cái tôi to đùng và một trí tuệ sắc sảo. Cô nhất định phải tiếp tục tự mình cố gắng.

Suy nghĩ của cô bị gián đoạn bởi hình ảnh một chiếc Thunderbird mui trần cổ đang lui xuống làn xe. Đã đoán trước chính xác cái kiểu bội tín này, cô nhanh chóng ghim chìa khóa vào trong ổ, khởi động xe, và vọt ra phía trước chặn đường bằng chiếc xe thuê của mình. Sau khi tắt động cơ, cô tóm lấy ví và bước ra ngoài.

Chùm chìa khóa kêu leng keng trong túi áo bộ đồ gần đây nhất của cô, một cái váy quá khổ màu mù tạc mà cô hy vọng mình sẽ trông năng nổ và chuyên nghiệp, nhưng nó đơn thuần là trông lồi mốt và có vẻ trung niên. Gót giày bốt của Bobby Tom kêu lộp cộp trên làn xe khi anh bước về phía cô, dáng đi của anh có vẻ hơi khập khiễng. Bồn chồn, cô nghiêng cứu trang phục anh. Chiếc áo sơ mi lụa, in hình những cây cọ tím, được nhét vào trong một cái quần jean bạc màu đã sờn rách và hoàn hảo không chê vào đâu được, ôm sát cái hông hẹp và cặp chân gầy vận động viên của anh trong một dáng vẻ khiến cô hầu như không thể dứt mắt khỏi những bộ

phận cô tốt nhất không nên nhìn đến.

Cô căng người khi anh nghiêng vành nón cao bồi xám của anh. “Chào buổi sáng, cô Gracie.”

“Chào buổi sáng,” cô nhanh nhẩu nói. “Tôi không nghĩ anh lại dậy sớm đến thế sau tối qua.” Vài giây tích tắc trôi qua khi anh nhìn cô. Dù đôi mắt anh chỉ lộ phân nửa, nhưng cô vẫn nhận thấy sức mạnh dữ dội bên dưới vẻ biếng nhác đó làm cô thận trọng.

“Tôi không nghĩ cô sẽ ở đây cho đến 11 giờ,” anh nói.

“Vâng, well, tôi đến sớm.”

“Tôi có thể thấy vậy, và tôi chắc sẽ đánh giá cao nếu cô lùi xe lại khỏi đường của tôi.” Giọng nói lẽ nhè của anh như chênh lệch với sự thít chặt uể oải ở góc môi.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể làm thế. Tôi ở đây để hộ tống anh đến Talarosa.”

“Tôi không có ý bất lịch sự, em yêu, nhưng sự thật thì, tôi không cần một vệ sĩ.”

“Tôi không phải vệ sĩ. Tôi là người hộ tống.”

“Gì cũng được, tôi muốn cô dời cái xe của mình đi.”

“Tôi hiểu, nhưng nếu tôi không có anh ở Talarosa vào sáng thứ hai, chắc chắn tôi sẽ bị sa thải, vì vậy tôi phải thực sự cứng rắn với việc này.”

Anh chống một tay lên hông. “Tôi hiểu vấn đề của cô, vậy tôi sẽ đưa cô một ngàn đô để lái xe khỏi đây và đừng trở lại.”

Gracie nhìn chòng chọc vào anh.

“Hãy nâng nó lên 1.500 cho sự phiền phức này.”

Cô luôn vờ như mọi người sẽ hiểu, chỉ bằng việc nhìn vào cô, cô là một người chính trực, và ý nghĩ anh tin cô có khả năng chấp nhận mua chuộc làm tổn thương cô nhiều hơn so với việc hiểu lầm cô là một vũ công thoát y.

“Tôi không làm những việc như thế,” cô chậm chạp nói.

Anh phát ra một tiếng thở dài chán nản đầy thương tiếc. “Tôi thật sự lấy làm tiếc vì khiến cô cảm thấy như vậy bởi, dù cô có nhận tiền của tôi hay không, tôi e là tôi vẫn sẽ không có mặt trên chuyến bay đó với cô chiều nay.”

“Anh đang nói với tôi anh sẽ hủy hợp đồng ư?”

“Không. Tôi chỉ nói rằng tôi sẽ tự đến Talarosa.”

Cô không tin anh. “Anh đã tự nguyện kí bản hợp đồng. Không những anh có nghĩa vụ trên giấy tờ với việc này, mà anh còn phải có nghĩa vụ đạo đức.”

“Cô Gracie, cô trông rất giống một giáo viên giáo lý đấy.

Mắt cô rớt xuống.

Anh tặng cô một tràng cười và lắc đầu. “Đúng thế, vệ sĩ của Bobby Tom là một giáo viên giáo lý chết tiệt.”

“Tôi đã nói với anh tôi không phải là vệ sĩ của anh. Tôi là người hộ tống.”

“Tôi e cô sẽ phải tìm người nào khác để hộ tống, rồi, vì tôi đã quyết định lái xe đến Talarosa thay vì bay, và tôi biết sự thật thì một quý cô tinh tế như cô sẽ không thoải mái đóng mình trong một chiếc T-bird với một ác ma như tôi.” Anh bước qua chiếc xe thuê của cô, nghiêng người xuống để ngang tầm với cửa sổ xe và tìm kiếm chìa khóa xe của cô. “Tôi hơi bối rối khi nói với cô rằng tôi không cần danh tiếng đức hạnh khi mà nó dành cho phụ nữ, cô Gracie.”

Cô chạy lon ton sau anh, khó khăn cố gắng không nhìn chòng chọc vào đường bó sát ấy, phần vải bông chéo bạc màu dính sát vào hông anh khi anh cúi người về phía trước. “Anh không có đủ thời gian để lái xe đến Talarosa. Willow nghĩ rằng chúng ta sẽ ở đó vào chiều nay.”

Anh đứng thẳng người lên và mỉm cười. “Cô hãy đảm bảo sẽ gọi đến cô ta niềm cảm kích của tôi khi cô gặp cô ta. Giờ cô định dời chiếc xe của mình chứ?”

“ Tất nhiên là không.”

Anh cúi xuống lắc đầu thương tiếc, và rồi, với một bước mau lẹ về phía trước, anh chụp quai túi xách của Gracie và trượt nó ra khỏi cánh tay cô.

“ Trả nó lại cho tôi ngay lập tức!” Cô lao đến cái túi xách đen lồi mốt của mình.

“ Tôi chắc chắn sẽ vui vẻ thực hiện. Chỉ ngay khi tôi tìm thấy chìa khóa xe cô.” Anh mỉm cười tán thành trong khi giữ cái túi ngoài tầm với của cô và lục lọi nhanh nó.

Cô tất nhiên không định đâm đầu vào một cuộc vật lộn với anh, vì vậy cô sử dụng chất giọng nghiêm nghị nhất của mình. “ Ngài Denton, trả cái túi lại cho tôi ngay tức khắc. Và dĩ nhiên anh sẽ ở Telarosa vào thứ hai. Anh đã ký hợp đồng ...”

“ Xin lỗi vì ngắt ngang, cô Gracie, tôi biết cô chỉ mong muốn muốn tạo ra vấn đề cho mình, nhưng tôi có vài thúc ép thời gian ở đây.” Anh trao trả túi xách lại cho cô mà không tìm được thứ anh đang tìm và đi về phía ngôi nhà.

Một lần nữa, Gracie vội vã theo anh. “ Ngài Denton. Uh, Bobby Tom...”

“ Bruno, anh có thể ra khỏi đây một phút?”

Bruno hiện ra từ garage, một miếng giẻ rách bẩn thỉu trong tay anh ta. “ Anh cần làm việc gì đó à, B.T.?”

“ Chắc chắn rồi.” Anh quay lại Gracie. “ Xin thứ lỗi, cô Snow.”

Không cảnh báo nhiều hơn thế, anh luồn đôi tay mình dưới cánh tay cô và bắt đầu lục soát người cô.

“ Dừng lại!” Cô cố gắng giật mạnh người ra, nhưng Bobby Tom Denton không trở thành cầu thủ receiver khó vượt qua nhất NFL bằng cách cho phép sự di chuyển của đối phương, và cô không thể nhúc nhích khi anh bắt đầu vỗ nhẹ xuống dưới cô.

“ Giờ dễ dàng rồi và chúng ta có thể vượt qua vụ này mà không có bất kì sự đổ máu nào.” Lòng bàn tay anh lướt qua ngực cô.

Cô nín thở, quá choáng váng để chuyển động. “ Ngài Denton!”

Đuôi mắt anh nhăn lại. “Tiện đây, cô có khiếu thẩm mỹ rất tuyệt trong đồ lót. Tôi đã không thể không chú ý tới qua.” Anh di chuyển lên trên chỗ thắt lưng của cô.

Má cô đỏ bừng vì xấu hổ “ Dừng lại ngay!”

Tay anh đi tới một nửa khi anh cảm thấy chỗ lồi lên trong túi cô. Với một nụ cười toe toét, anh lôi ra chìa khóa xe.

“ Trả chúng lại đây!”

“ Anh muốn đòi cái xe đó giúp tôi chứ, Bruno?” Anh ném chìa khóa ra, rồi ngã nón với Gracie. “ Rất vui được gặp cô, cô Snow.”

Sững người, cô nhìn anh sải bước xuống làn xe đi đến chiếc Thunderbird và leo vào. Cô bắt đầu lao tới anh, chỉ nhận ra rằng Bruno đang bước vào chiếc xe thuê của cô ở cuối làn xe.

“ Đừng chạm vào chiếc xe đó!” Cô la lên, đổi hướng ngay lập tức.

Cả động cơ chiếc Thunderbird và chiếc xe thuê đều gầm rú. Khi cô nhìn vô vọng về phía sau và phía trước giữa hai chiếc xe hơi—một trên làn xe, một đang khóa làn xe—cô tin chắc với một niềm tin không thể lay chuyển nếu cô để Bobby Tom thoát khỏi, cô sẽ không bao giờ đến gần anh được nữa. Anh có nhà cửa khắp nơi và một đoàn người hầu sẽ bảo vệ anh khỏi những người mà anh không muốn gặp. Cô phải ngăn anh lại bây giờ, hoặc cô sẽ để mất cơ hội của mình mãi mãi.

Chiếc xe thuê của cô, với Bruno trong ghế lái, bắn về phía trước và làm trống khúc cuối làn xe.

Cô lao về phía chiếc Thunderbird. “ Đừng đi! Chúng ta phải đến sân bay!”

“ Chúc mọi người có cuộc sống tốt đẹp.” Với một cái vẫy tay vui nhộn, Bobby Tom bắt đầu de lại.

Trong giây lát cô thấy bản thân đang trở về Shady Acres để nhận lấy công việc mà người chủ mới đã đề nghị. Cô nghĩ thấy Ben-Gay*, nắm được vị đậu xanh nấu quá lửa và khoai tây nghiền với nước sốt vàng sền sệt. Cô thấy những năm tháng trôi qua, thấy mình đang mang những đôi bít tất dài cọ giãn và mặc những cái áo len nặng nề trong khi những ngón tay viêm khớp của cô đang cố gắng nện bản "Harvest Moon" trên cái đàn piano tử méo mó đến nỗi không giữ được giai điệu của nó. Trước khi cô từng có cơ hội trẻ, cô đã già. (**kem giảm đau cơ và đau khớp*)

"Không!" Tiếng hét vang lên từ sâu thẳm trong cô, nơi những giấc mơ của cô trú ngụ, tất cả những giấc mơ rực rỡ ấy đang trôi đi mãi mãi.

Cô lao về phía chiếc Thunderbird, chạy nhanh hết mức có thể, cái ví của cô đập vung về vào hông. Bobby Tom quay đầu kiểm tra giao thông trên đường, và anh không nhìn thấy cô đang đi đến. Tim cô chạy đua. Giờ đây bất kì giây nào anh bỏ đi, sẽ kết án cô vào một cuộc sống đơn điệu tối tăm. Trạng thái tuyệt vọng mang đến cho cô sức mạnh và cô chạy nhanh hơn.

Anh nhích xe ra và đổi chỗ. Cô tăng tốc. Không khí đầy trong phổi cô, những cơn thở hổn hển đau đớn. Chiếc Thunderbird bắt đầu di chuyển về phía trước chỉ ngay khi cô hít vào. Với một tiếng thốn thức méo mó, cô ném mình vào tư thế đầu chúi xuống qua cửa chiếc xe mui trần.

"Awww,chết tiệt."

Cú phanh lại bất ngờ của chiếc xe làm cơ thể trên cao của cô đâm thẳng xuống chỗ ngồi. Cánh tay trên cao của cô đập vào thảm lót sàn xe, trong khi bàn chân cô vẫn còn đu đưa trên cửa. Cô nhăn nhó khi cố tóm lấy bản thân. Không khí lạnh trượt qua đùi cô, và cô nhận ra cái váy của mình đã lộn lên trên đầu. Ngượng ngịu, cô mò mẫm lấy nó, cùng lúc cố ngọ nguậy phần còn lại của mình vào trong xe.

Cô nghe một lời lẽ tục tĩu đặc biệt xúc phạm mà chần chẫn rất phổ biến trong giới cầu thủ bóng bầu dục, nhưng ít khi nghe nói ở Shady Acres. Thông thường, nó được thốt ra trong một âm tiết, nhưng giọng nói lè nhè của Bobby Tom kéo nó tới hai. Cái váy của cô cuối cùng cũng được kiểm soát, cô hổn hển ngồi sụp xuống vào trong ghế.

Vài giây trôi qua trước khi cô lên dây thần kinh đủ để nhìn vào anh.

Anh đang nhìn cô chằm chằm một cách thận trọng, khủy tay anh chống vào tay lái. "Chỉ tò mò thôi, em yêu, em có bao giờ nói với bác sĩ của mình về việc đưa cho em vài viên thuốc an thần không?"

Cô quay đầu lại nghe và dán mắt thẳng về phía trước.

"Cô biết không, vấn đề là, cô Gracie, hiện giờ tôi đang trên đường đến Talarosa, và tôi sẽ tự đi."

Mắt cô vụt quay lại anh. "Giờ anh đang đi?"

"Vali của tôi nằm trong cốp xe."

"Tôi không tin anh."

"Đó là sự thật. Cô có muốn mở cửa xe và đi ra ngoài không?"

Cô lắc đầu bướng bỉnh, hi vọng anh không nhận ra cô đang chạm đến những thủ đoạn cuối cùng của mình gần đến thể nào. "Tôi phải đi với anh. Trách nhiệm của tôi là ở với anh đến khi nào anh tới Talarosa. Tôi có việc phải làm."

Hàm anh giật giật, và với sự chuyển động của nó, cô nhận ra cuối cùng mình đã đập tan sự hòa nhã giả tạo của cậu bé miền quê nơi anh.

"Đừng khiến tôi ném cô ra ngoài," anh nói trong một giọng nói khê khàng, kiên quyết.

Cô phớt lờ cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng. "Tôi luôn nghĩ giải quyết tranh luận trong thỏa hiệp tốt hơn là sức mạnh cục súc chứ."

"Tôi chơi trong NFL, cưng ạ. Đồ máu là toàn bộ những gì tôi biết."

Với lời tuyên bố báo trước, anh vọt tới cửa xe, và cô biết trong vòng vài giây, anh sẽ vòng

qua chỗ cô, tóm lấy cô, và ném cô ra ngoài đường. Một cách nhanh chóng, trước khi anh có thể đẩy tay nắm cửa xuống, cô chộp lấy cánh tay anh.

“Đừng ném tôi ra ngoài, Bobby Tom. Tôi biết mình đã chọc tức anh, nhưng tôi hứa, tôi sẽ làm nó trở nên đáng giá với thời gian của anh nếu anh để tôi đi với anh.

Anh từ từ quay lại nhìn cô. “Chính xác cô có ý gì về điều đó?”

Cô không biết mình có ý gì. Cô đã nói một cách bốc đồng bởi cô không thể đối diện với cái ý tưởng gọi cho Willow Craig và nói với cô ta rằng Bobby Tom đã tự khởi hành đến Telarosa. Cô biết quá rõ phản ứng của Willow sẽ như thế nào.

“Như những gì tôi đã nói,” cô trả lời, hi vọng có thể lừa bịp theo cách của mình mà không đi vào chi tiết.

“Bình thường khi người ta nói với tôi họ định làm điều gì đó đáng giá với khoảng thời gian của tôi, họ đang đề nghị đến tiền. Đó có phải là những gì cô đang làm không?”

“Đương nhiên là không! Tôi không tin vào việc đút lót. Bên cạnh, anh có vẻ có nhiều tiền hơn để anh biết làm gì.”

“Tôi... well...” Cô điên cuồng tìm kiếm vài tia sáng le lói trong ý nghĩ chợt đến. “Lái xe! Đúng rồi! Anh có thể thư giãn trong khi tôi lái xe. Tôi tình cờ rất xuất sắc sau tay lái. Tôi đã có giấy phép khi tôi 16, và tôi chưa từng một lần nhận vé phạt.

“Và cô tự hào về điều đó?” Anh lắc đầu trong sự giận dữ. “Không may, cưng ạ, không ai ngoài tôi được phép lái xe của tôi. Không, tôi nghĩ. Tôi sẽ phải ném cô ra ngoài sau tất cả.”

Một lần nữa, anh với tới nắm cửa, và một lần nữa, cô chộp lấy cánh tay anh. “Tôi sẽ chỉ đường.”

Anh trông như bị chọc tức. “Tôi cần một người chỉ đường để làm gì? Tôi đã đi nhiều lần đến nỗi tôi có thể bịt mắt mà đi. Không, bé yêu, em phải làm cái gì đó khác hơn.”

Ngay lúc đó, cô nghe một âm thanh buzz kì lạ. Và trong khoảnh khắc cô nhận ra rằng chiếc Thunderbird được trang bị với một chiếc điện thoại xe hơi. “Anh có vẻ nhận được rất nhiều cuộc gọi. Tôi có thể trả lời chúng cho anh.”

“Điều cuối cùng tôi muốn là ai đó trả lời điện thoại giùm tôi.”

Trán cô nhăn lại. “Tôi có thể, uh, xoa bóp vai cho anh trong khi anh đang lái, để giúp anh không bị vẹo cổ. Tôi rất giỏi trong việc mát xa.”

“Thật là một đề nghị tử tế, nhưng cô phải thừa nhận, nó hầu như không đáng giá để giữ một hành khách không mong muốn suốt dọc đường đến Texas. Tới Peoria, có thể, nếu cô làm tốt, nhưng không xa hơn nữa. Xin lỗi, cô Gracie, nhưng cô đã đi quá xa mà vẫn chưa đưa ra việc duy nhất nào gây hứng thú cho tôi.”

Cô cố nghĩ. Cô có cái gì mà một người đàn ông trần tục như Bobby Tom sẽ tìm thấy toàn bộ hứng thú? Cô biết làm thế nào để tổ chức các hoạt động giải trí, cô hiểu chế độ ăn kiêng đặc biệt, những tương tác thuốc, và đã nghe đủ những câu chuyện của cư dân để có một kiến thức khá toàn diện về các phong trào đoàn trong Chiến tranh Thế giới II, nhưng bằng cách nào đó cô không thể hình dung bất kỳ việc gì để thuyết phục Bobby Tom đổi ý.

“Tôi có thị lực xuất chúng. Tôi có thể đọc dấu hiệu đường từ những khoảng cách không thể tin được.”

“Em đang vồ lấy những thứ rơm rác, em yêu.”

Cô mỉm cười hăng hái. “Anh biết gì về lịch sử lôi cuốn của Seventh Army không?

Anh trao cô một cái nhìn uể oải thương hại.

Làm cách nào cô có thể làm anh đổi ý? Từ những gì cô đã thấy tối qua, anh chỉ bị lôi cuốn với hai thứ, bóng bầu dục và tình dục. Kiến thức về thể thao của cô rất nhỏ, và về tình dục...

Một cảm xúc rộn ràng dâng lên trong cổ họng cô khi một ý tưởng nguy hiểm và xấu xa đập vào não cô. Sẽ ra sao nếu cô đề nghị cơ thể mình cho việc đổi chác? Cô thực sự kinh hãi ngay tức thì. Thậm chí sao cô có thể nghĩ đến một việc như thế? Không một phụ nữ thông minh, tân

thời nào, coi mình là một người theo thuyết nam nữ bình quyền lại đi nghĩ... Cái ý tưởng rất... Nói chung... Đây dứt khoát là hậu quả từ việc cho phép bản thân mình có quá nhiều hình ảnh tình dục tưởng tượng.

Sao lại không? Một con quỷ trong cô thì thầm. *Cô đang để dành nó cho ai?*

Anh ta là một kẻ phóng đảng! Cô nhắc nhở phần nổi loạn trong con người mình mà cô đã rất khó khăn cố giữ kín. *Bên cạnh đó, anh ta sẽ không hứng thú mình.*

Sao cô biết nếu cô không thử? Con quỷ trả lời. *Cô đã mơ điều gì đó giống như vậy từ nhiều năm đấy thôi. Chẳng phải cô đã tự hứa với mình rằng trải nghiệm tình dục sẽ là một trong những ưu tiên hàng đầu trong cuộc sống mới của cô sao?*

Một hình ảnh vụt qua trong tâm trí cô về cảnh Bobby Tom Denton đang hạ thấp cơ thể trần truồng của anh trên cơ thể cô. Máu cô chạy đua xuyên qua huyết quản và da cô có cảm giác như bị châm chích. Cô có thể cảm thấy bàn tay mạnh mẽ của anh trên bắp đùi cô, kéo chúng mở ra, cái chạm của... “Có điều gì không ổn à, cô Gracie? Cô trông có vẻ hơi đỏ mặt. Giống ai đó mới nói với cô một lời nói đùa tục tũ.”

“ Có phải tình dục là thứ duy nhất anh nghĩ đến!” Cô gào lên.

“ Cái gì?”

“ Tôi từ chối ngủ với anh để anh cho tôi đi cùng anh!” Hoảng hốt, cô ngậm chặt miệng lại. Cô đã làm gì thế này?

Mắt anh lấp lánh. “ Khiếp.”

Cô muốn đi chết. Sao cô lại làm xấu mặt mình như vậy? Cô nuốt xuống khó nhọc. “Tha lỗi cho tôi nếu tôi vội lao vào một kết luận sai lầm. Tôi biết mình là một phụ nữ thô kệch, và tôi chắc chắn anh sẽ không có hứng thú tình dục với tôi dù thế nào đi nữa.” Mặt cô dần đỏ hơn khi cô nhận ra mình đang làm mọi thứ tệ hơn thay vì tốt hơn. “Tôi cũng không hứng thú.” Cô thêm vào cấp tốc.

“Bây giờ, Gracie, cô không hề có điểm gì để gọi là một phụ nữ thô kệch.”

“ Anh đang lịch sự, và tôi rất cảm kích vì điều đó, nhưng nó không thay đổi sự thật.”

“ Thấy không, giờ cô đã khêu gợi tính tò mò của tôi. Cô có lẽ đúng về việc là phụ nữ thô kệch và mọi thứ, nhưng thật khó để nói như vậy với cái cách cô che đậy bản thân. Với toàn bộ những gì tôi biết, vóc dáng của một nữ thần có lẽ đang dấu bên dưới cái váy đó.

“ Oh, không,” cô nói với tính trung thực tự nhiên của mình. “ Tôi đảm bảo với anh, cơ thể tôi hết sức tầm thường.”

Một lần nữa cô thấy góc miệng anh cong lên. “ Đừng dẫn việc này đi sai đường, nhưng tôi tin vào đánh giá của mình hơn tin vào đánh giá của cô. Tôi là tuýp người sành sỏi.”

“ Tôi cũng nhận thấy.”

“Tôi tin mình đã bình luận về cặp chân của cô tối qua rồi.” Cô đỏ bừng mặt và vật lộn để tìm ra một phản ứng thích hợp, nhưng cô có rất ít kinh nghiệm trò chuyện trên mức độ cá nhân với phái mạnh đến nỗi cô thấy thật khó để biết chính xác mình nên nói gì. “ Cô có đôi chân rất đẹp.”

“ Sao? Cảm ơn.”

“ Và một thân hình dễ thương nữa.”

Anh cười khùng khục. “Chết tiệt, cô Gracie, tôi sẽ giữ cô quanh quẩn hôm nay chỉ vì giá trị giải trí của cô .”

“ Anh sẽ?”

Anh nhún vai. “ Sao không? Tôi đang hành động một cách điên rồ nhất từ trước đến giờ kể từ vụ giải nghệ của tôi.”

Cô khó có thể tin anh sẽ thể đổi ý. Cô nghe anh cười khúc khích khi anh nhớ lại vali của cô và yêu cầu Bruno trở lại chiếc xe của cô. Sự thích thú của anh nhạt dần, tuy nhiên, trong thời

gian anh ổn định sau tay lái một lần nữa, anh trao cô một cái nhìn nghiêm nghị.

“ Tôi sẽ không mang theo cô trong suốt quãng đường đến Texas, vì vậy hãy quăng điều đó ra khỏi tâm trí cô ngay bây giờ. Tôi thích du lịch một mình.”

“ Tôi hiểu.”

“ Hai giờ. Có lẽ xa cỡ tới ranh giới. Vào giây phút cô bắt đầu làm tôi phát cáu, tôi sẽ thả cô xuống sân bay gần nhất.”

“ Tôi chắc chắn điều đó sẽ không cần thiết.”

“ Đừng đặt cược vào nó.”

Chương 3

Bobby Tom lái xe xuống đường cao tốc thành phố Windy như thể anh sở hữu nó. Anh là vua của thị trấn, thị trưởng của thể giới, con mèo bụi đứng đầu của trường đại học. Khi radio vang lên tiếng nhạc của Aerosmith*, anh gõ tay lên chiếc vô lăng, giữ theo nhịp bài hát Got a Gun của Janie*. (* Ban nhạc Rock 'n Roll xuất sắc nhất của Mỹ)

Trong chiếc Thunderbird đỏ mui trần cùng cái mũ Stetson xám, anh càng trông to lớn hơn. Với sự ngạc nhiên của Gracie, những người lái xe bắt đầu chạy dọc theo chiều dài của chiếc xe, bóp còi inh ỏi, và hạ thấp cửa sổ xuống réo gọi anh. Anh vẫy tay ra hiệu và lái xe đi tiếp.

Cô có thể cảm nhận da mình đỏ ửng lên bởi làn gió nóng và hoàn toàn vui sướng được phóng nhanh xuống đường cao tốc của một thành phố lớn, trong một chiếc Thunderbird đỏ đời cũ với một người đàn ông không đáng kính. Một mớ tóc bị thổi tung khỏi mái tóc xoăn kiểu Pháp và quất vào má cô. Cô ước gì mình có một cái khăn quàng cổ được thiết kế với màu hồng nóng bỏng để quấn quanh đầu, một cặp kính mát hợp thời trang để trượt trên mũi, một thỏi son màu đỏ tươi để tô lên môi. Cô muốn một bộ ngực lớn, đầy đặn, một cái váy ôm sát, một đôi giày cao gót gợi cảm. Cô muốn có một vòng đeo chân bằng vàng.

Và, có lẽ, một hình xăm hình trái tim kín đáo.

Cô chơi đùa với hình ảnh tưởng tượng mình cảm dỗ như một phụ nữ hoang dã trong lúc Bobby Tom bận sắp xếp và nhận những cuộc gọi từ chiếc điện thoại trên xe cô đã thấy trước đó. Thịnh thoảng anh sử dụng loa; vài lần khác anh nhận cuộc gọi qua tai nghe và nói chuyện một cách riêng tư. Những cuộc gọi từ bên ngoài của anh có vẻ như gồm những cuộc giao dịch làm ăn và thuê mướn, và cả các hoạt động từ thiện anh đã tham gia. Hầu hết trong những cuộc gọi đến, cô hứng thú lưu ý, dường như đều đến từ những người quen và họ đang bồn rút túi tiền của anh. Mặc dù anh kết nối những cuộc gọi này qua tai nghe, nhưng cô vẫn nhận ra những điểm riêng biệt, trong mỗi trường hợp, anh đều kết thúc sẽ đưa ra nhiều tiền hơn so với đã được yêu cầu. Sau gần một giờ ngồi cùng anh, cô nhận ra Bobby Tom Denton là một gã đàn độn.

Khi họ ra tới vùng ngoại ô thành phố , anh gọi cho ai đó tên là Gail và nói chuyện với cô ta với một chất giọng lè nhè lười biếng làm cho Gracie phải rùng mình-nổi-cả-gai-ốc.

“Anh chỉ muốn em biết là anh nhớ em đến nỗi sắp rơi nước mắt đây.”

Anh giơ tay vẫy chào với một phụ nữ trong chiếc Firebird xanh đang nhấn kèn xe. Gracie, một người luôn lái xe an toàn, vô lấy tay cửa xe ngay khi cô nhận ra anh đang lái xe với đầu gối của mình.

“Ừ đúng rồi. . . anh biết, em yêu, anh cũng ước gì chúng ta có thể làm ngay bây giờ. Buổi tập trung đóng dấu vật nuôi thường không đến đủ gần Chicago”. Anh đặt ngón tay lên phía trên tay lái, trong khi nhét điện thoại vào sâu trong cổ. “Em không có nói. À, bây giờ, hãy gửi lời chúc tốt lành nhất của anh tới cô ấy, được chứ? Kitty và anh đã có một khoảng thời gian thật sự vui vẻ với nhau hai tháng trước. Cô ấy thậm chí đã tham gia cuộc thi đồ, nhưng cô ấy không nghiên cứu về Siêu Cúp '89 đủ kĩ để vượt qua. Anh sẽ gọi cho em sớm nhất có thể, em yêu .”

Khi anh đặt điện thoại lại chỗ cũ, cô tò mò nhìn anh. “Tất cả những bạn gái của anh đều không đổ kị lẫn nhau ư?”

“ Đương nhiên không. Tôi chỉ hẹn hò với những quý cô đáng yêu.”

Và vẫn đối xử với mỗi người trong họ như một nữ hoàng, cô nghi ngờ. Thậm chí với những người có thai.

“Hội liên hiệp phụ nữ nên nghiêm túc cân nhắc đến việc lập một bản giao ước với anh.”

Anh trông ngạc nhiên thật sự. “Với tôi ư? Tôi yêu phụ nữ. Giống như nhiều người đàn ông, chẳng có gì phức tạp hết. Tôi gần như là một thành viên chính thức của tổ chức nam nữ bình quyền.”

“Đừng để Gloria Steinem nghe những gì anh vừa nói .”

“Sao lại không? Cô ấy là người đưa tôi vào tổ chức”

Gracie đảo mắt.

Anh lóe lên một nụ cười tinh quái. “Gloria là một quý cô đáng yêu, Tôi sẽ nói với cô như thế.”

Cô biết ngay sau đó cô không thể có đủ khả năng phân tán sự tập trung của mình quanh anh, ngay cả trong một khoảnh khắc.

Giờ khi khu ngoại ô Chicago nhường lại cho vùng đất bằng phẳng, nông trại Illinois, cô hỏi anh liệu cô có thể dùng điện thoại của anh để gọi cho Willow Craig hay không, đảm bảo với anh rằng cô sẽ trả phí cuộc gọi với thể tín dụng kinh doanh của cô. Điều đó dường như làm anh buồn cười.

Windmill đã lập trụ sở tại khách sạn Cattleman ở Talarosa, và ngay khi cô có thể kết nối với bà chủ của mình, cô bắt đầu giải thích vấn đề. “Tôi là Bobby Tom kiên quyết đòi lái xe đến Talarosa thay vì đi máy bay.”

“Bảo anh ta ra khỏi đó,” Willow nhanh chóng đáp, giọng nói- không- hề- đang- đùa.

“Tôi đã làm hết sức có thể. Đáng tiếc, anh ta không chịu nghe. Giờ chúng tôi đang trên đường, vừa tới miền nam Chicago.”

“Tôi rất tiếc.” Vài giây trôi qua, và Gracie có thể tưởng tượng bà chủ tinh vi của mình đang đùa nghịch với một chiếc bông tai to oạch mà cô ta vẫn thường đeo. “Anh ta phải ở đây vào đúng tám giờ sáng thứ hai. Cô hiểu không?”

Gracie nhìn Bobby Tom. “Có lẽ không dễ như thế đâu.”

“Đó là lý do tại sao tôi chọn cô đi theo anh ta. Cô có khả năng chế ngự những người khó tính. Vận mệnh của chúng ta gắn chặt vào bộ phim này, Gracie, chúng ta không thể trì hoãn thêm ngày nào nữa. Thậm chí những người không hâm mộ thể thao cũng biết Bobby Tom Denton, và chúng ta đang quảng bá rộng rãi hình ảnh anh ta trong bộ phim đầu tiên trước công chúng.”

“Tôi hiểu.”

“Anh ta thật khó nắm bắt. Chúng ta đã tốn nhiều tháng trời để dàn xếp bản hợp đồng này, và tôi muốn bộ phim này phải được hoàn thành! Tôi không muốn nhìn thấy hãng phim này sụp đổ chỉ bởi vì cô không biết làm việc như thế nào.”

Dạ dày Gracie như thắt lại ngay khi cô nghe xong bài cảnh báo năm phút khác về những gì sẽ xảy ra nếu cô không đưa được Bobby Tom đến Talarosa vào tám giờ sáng thứ hai.

Anh trả điện thoại về chỗ cũ.

“Cô ta thực sự giao nhiệm vụ cho cô, hử?”

“Cô ta mong tôi làm tốt việc mà tôi đã được thuê.”

“Có phải bất cứ ai ở hãng Windmill đều cho là gởi cô theo tôi cũng gần như gởi một con cừu non tới lò mổ?”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi tình cờ khá là khác thường”.

Cô nghe thấy một tiếng cười khúc khích, nghe nhẹ nhàng như tiếng ma quỷ vậy, nhưng nhanh chóng bị át đi khi anh bật loa trên radio lên.

Lắng nghe âm thanh khàn khàn của giai điệu rock and roll thay vì loại âm nhạc tẻ nhạt quanh quẩn với Shady Acres mang đến cho cô một khoảnh khắc thích thú hài lòng, trạng thái căng thẳng của cô dần dịu lại và cô gần như rùng mình vì sướng khoái. Các giác quan cũng dường như đặc biệt nhạy bén. Cô cảm thấy choáng váng với mùi hương cây rừng sau khi cạo râu của Bobby Tom, trong khi tay cô vô thức vuốt ve chiếc ghế da mềm mại của chiếc xe phục chế Thunderbird 1957 mà anh từng nói cho cô nghe. Giá mà chiếc xe có thêm một cặp xúc sắc hồng sòn cũ đựng đưa trên kính chiếu hậu, nó sẽ trở nên hoàn hảo.

Cô đã ngủ rất ít vào đêm trước đến nỗi đầu cô bắt đầu gật gù, nhưng dù vậy, mắt cô cũng không khép lại quá lâu. Sự thật Bobby Tom đã cho phép cô đặt chân vào chuyến đi của anh cũng không ru ngủ cô, cô không tin mình có thể dễ dàng thuyết phục anh đổi ý để cô ở lại cùng

anh. Trừ khi cô nhầm lẫn rất nhiều, anh đã có kế hoạch loại bỏ cô ngay khi có cơ hội, điều này có nghĩa cô không thể để anh ngoài tầm nhìn của mình, dù có chuyện gì đi nữa.

Điện thoại rung lên. Với một tiếng thở dài, Bobby Tom nhấn nút bật loa.

“Hey, B.T., Luther Baines đây,” một giọng nói âm ỉ vang lên. “Chết tiệt, cậu nhóc, ta gần như sắp từ bỏ để cậu lần trốn.”

Biểu hiện đau khổ trên khuôn mặt Bobby Tom nói với Gracie rằng anh ước gì Luther đã không thành công. “Ông sao rồi, ngài Thị trưởng.”

“Vẫn mạnh giỏi. Ta đã mất 10 pounds từ lần cuối cùng gặp cậu, B.T. Bia nhẹ hơn và phụ nữ trẻ hơn. Công việc mọi lúc. Đương nhiên chúng ta không phải nói với bà Baines về điều đó.”

“Không, thưa ngài, chúng ta chắc chắn là không.”

“Buddy đang trông đợi được gặp cậu đó.”

“Cháu cũng rất nóng lòng được gặp cậu ấy.”

“Giờ, B.T., Người ở ban tổ chức Heavenfest đang có chút lo lắng. Chúng tôi đã mong chờ cậu ở Telarosa cuối tuần rồi, và chúng tôi cần được đảm bảo là cậu sẽ mang theo toàn bộ đội ngũ bạn bè đến giải đấu Golf danh tiếng Bobby Tom Denton. Ta biết Heavenfest vẫn chưa tới cho đến tận tháng 10, nhưng chúng tôi phải có vài bước tiến trong quảng cáo, và chắc chắn sẽ rất tuyệt nếu có vài tên tuổi lớn trên áp phích. Cậu đã nhận tin của Michael Jordan và Joe Montana chưa?”

“Cháu hơi bận rộn. Tuy nhiên, họ có thể sẽ làm nó.”

“Cậu biết chúng tôi chọn cuối tuần vì đội Stars và đội Cowboys sẽ không thi đấu. Còn Troy Aikman thì sao?”

“Oh, cháu chắc chắn anh ta sẽ ở đó.”

“Tốt đấy. Rất tốt.” Gracie nghe một tiếng cười khúc khích cố nén lại. “Toolee bắt ta không được nói bất cứ điều gì cho tới khi cậu xuống đây, nhưng ta muốn cậu biết ngay lập tức.” Một tiếng khúc khích khác. “Chúng tôi đã nhận bản hợp đồng cho thuê nhà cuối tuần rồi. Heavenfest sẽ mở màn với sự cống hiến của Nơi sinh Bobby Tom Denton!”

“Awww... Luther, toàn bộ ý tưởng đó thật điên rồ! Cháu không muốn nơi cháu sinh bị đưa ra. Còn nữa, cháu được sinh trong một bệnh viện như mọi người, vì vậy nó không có ý nghĩa gì hết. Cháu chỉ lớn lên trong ngôi nhà đó. Cháu nghĩ ông đã định chấm dứt điều này.”

“Ta ngạc nhiên và tổn thương bởi quan điểm của cậu đấy. Mọi người đều nói chỉ là vấn đề thời gian trước khi việc trở nên nổi tiếng thấm vào đầu cậu, nhưng ta vẫn nói với họ là họ đã sai. Giờ ta phải tự hỏi lại thôi. Cậu có biết kinh tế ở đây đã xuống dốc tệ như thế nào, và với việc tên khốn kiếp tồi tệ đó đang lập kế hoạch rút khỏi Rosatech, chúng tôi đang đối mặt với thảm họa. Hy vọng duy nhất của chúng tôi là biến đổi Telarosa thành một điểm du lịch hấp dẫn.”

“Đặt một tấm biển trên ngôi nhà cũ đó không thể biến đổi Telarosa thành một điểm du lịch hấp dẫn được! Luther, cháu không phải là tổng thống Mỹ. Cháu là chỉ là một cầu thủ bóng bầu dục!”

“Ta nghĩ cậu đã sống ở miền Bắc quá lâu, B.T. Nó làm hỏng tầm nhìn của cậu. Cậu là một cầu thủ wideout giỏi nhất trong lịch sử các cuộc thi đấu. Hãy xuống đây thử xem, chúng tôi không quên điều gì như thế.”

Bobby Tom nhắm mắt lại trong thất vọng. Khi anh mở mắt ra lần nữa, anh nói với tính kiên nhẫn vô hạn. “Luther, cháu đã nói cháu sẽ giúp mọi người thành lập giải đấu golf, và cháu sẽ làm. Nhưng cháu cảnh báo với tất cả mọi người hiện giờ cháu không có bất kỳ dự định gì với “dự án nơi sinh” này đâu.”

“Đương nhiên cậu có. Toolee đang lập kế hoạch khôi phục lại phòng ngủ hồi nhỏ của cậu giống y như lúc cậu trưởng thành.”

“Luther...”

“Nhân tiện, những người phụ tá sẽ đi kèm với sách dạy nấu ăn Bobby Tom để bán tại cửa hàng quà tặng, và họ muốn kèm theo một người nổi tiếng đặc biệt ở phần cuối. Evonne Emerly bảo cậu gọi cho Cher và Kevin Costner và vài người Hollywood khác mà cậu biết cho một công thức bánh mì thịt nào đó.”

Bobby Tom chán chường nhìn vào khoảng không phía trước xa lộ. “Cháu sắp đi vào đường hầm, Luther, và cháu sợ là sẽ mất tín hiệu. Cháu sẽ gọi cho ông sau.”

“Chờ chút, B.T. Chúng ta chưa nói về—”

Bobby Tom ngắt máy. Với 1 tiếng thở dài nặng nề, anh ngã người vào ghế ngồi.

Gracie đã để ý từng lời anh nói, và trong cô tràn ngập sự tò mò, nhưng cô không muốn chọc anh cái, vì thế cô kiềm chế cái lưỡi của mình.

Bobby Tom quay lại nhìn cô. “Tiếp đi. Hãy hỏi tôi làm thế nào tôi có thể trưởng thành bình thường quanh những con người điên rồ.”

“Ông ta dường như khá... nhiệt tình.”

“Ông ta là một kẻ ngu xuẩn, đúng vậy. Thị trưởng của Talarosa, Texas, là một tên gốc có chứng nhận. Toàn bộ thứ Heavenfest này đã hoàn toàn thoát khỏi tầm tay.”

“Chính xác Heavenfest là gì?”

“Đó là một lễ kỷ niệm ba ngày mà họ lên kế hoạch tổ chức vào tháng mười, phần nào của một kế hoạch nông nổi nhằm mang nền kinh tế thịnh vượng trở lại Talarosa bằng cách thu hút khách du lịch. Họ đã trang hoàng khu trung tâm thành phố, cộng với một phòng tranh nghệ thuật phương Tây và một vài nhà hàng. Có một sân golf lịch sự, một khu nghỉ mát theo kiểu nông trại, và một khách sạn hạng xoàng, nhưng đó là tất cả những gì về nó.”

“Anh quên đề cập đến nơi sinh Bobby Tom Denton.”

“Đừng nhắc tôi.”

“Nó có vẻ khá liều lĩnh.”

“Nó thật điên rồ. Tôi nghĩ người ở Talarosa có lẽ đã lo lắng không biết làm sao để bám trụ công việc của mình đến nỗi nó ám ảnh trong óc họ.”

“Tại sao họ gọi nó là Heavenfest?”

“Heaven là tên gốc của thị trấn.”

“Các Giáo hội dường như có ảnh hưởng rất lớn trong việc tìm kiếm vài thị trấn phía Tây lúc ban đầu.”

Bobby Tom cười khúc khích. “Những chàng cao bồi đã đặt tên nó là Heaven bởi vì nó có nhà thổ tốt nhất giữa San Antone và Austin. Mãi đến trăm năm sau những công dân đáng kính hơn của thị trấn đã đổi tên thành Talarosa.”

“Tôi hiểu.” Gracie có hơn cả tá câu hỏi, nhưng cô nhận thấy anh không có tâm trạng để tiếp tục cuộc đối thoại, và vì không muốn chọc tức anh, cô rơi vào im lặng. Nó làm cô nhận ra trở thành người nổi tiếng cũng có mặt tối của nó. Nếu sáng nay có bất cứ dấu hiệu nào, thì đó là nhiều người kinh khủng dường như đều muốn một mẫu của Bobby Tom Denton.

Điện thoại lại rung lên. Bobby Tom thở dài và dụi mắt. “Gracie, phiền cô trả lời giúp tôi và bảo với bất cứ ai gọi đến là tôi đang trên sân golf.”

Gracie không tin vào dối trá, nhưng anh trông có vẻ quá kiệt sức và vì thế cô làm như anh bảo.

Bảy giờ sau, Gracie thấy mình đang khiếp đảm nhìn chằm chằm vào cánh cửa đỏ tróc sơn của một quán bar tồi tàn ở Memphis có cái tên Whoppers. “Chúng ta lái xe hàng trăm dặm đường để đi đến đây ư?”

“Đây sẽ là một rèn luyện cho cô, cô Gracie. Cô đã từng vào trong một quán bar chưa?”

“Đương nhiên tôi đã từng vào một quán bar.” Cô cảm thấy không cần phải nói với anh rằng nó nằm trong một nhà hàng đứng đắn. Quán bar này nổi bật với một biển hiệu đèn neon cùng

một chữ M bị gãy trên cánh cửa sổ bồn thỉu, và một mặt tiền với rác rưởi bừa bãi. Từ lúc anh giữ cô bên cạnh lâu hơn cô mong đợi, cô không muốn đối địch với anh hơn nữa, nhưng không có nghĩa là cô có thể từ bỏ trách nhiệm của mình.

“Tôi e chúng ta không có thời gian cho việc này.”

“Gracie, em yêu, em sẽ bị một cơn đau tim trước khi tới bốn mươi nếu em không học cách làm cho cuộc sống dễ dàng hơn một chút.”

Cô lo lắng căn môi dưới. Hôm nay đã là tối thứ bảy rồi, và với con đường vòng này, họ còn khoảng bảy mươi dặm đường nữa. Cô tự nhắc nhở mình họ không buộc phải ở Telarosa cho đến tận sáng thứ hai, vì vậy, giả sử Bobby Tom không cố làm bất cứ điều gì buồn cười, thì sẽ có rất nhiều thời gian. Dù vậy, cô vẫn không yên tâm.

Cô vẫn không thể tin anh đã quyết định đi đến Telarosa bằng cách đi qua Memphis khi, như cô chỉ ra vài lần, tấm bản đồ trong hộp tủ trước ghế cho thấy con đường ngắn nhất từ phía tây đi qua St. Louis. Nhưng anh vẫn cứ nói về việc anh không thể để cô sống những ngày tương tự của đời mình mà không ghé thăm địa điểm ăn uống tuyệt nhất miền đông Mississippi ra sao. Chỉ cho đến vài phút trước, cô đã tưởng tượng một cái gì đó nhỏ, đắt tiền, có thể là món Pháp.

“Anh không thể ở quá lâu,” Cô kiên quyết nói. “Chúng ta cần vài giờ hơn để lái xe trước khi chúng ta dừng lại nghỉ đêm.”

“Dù nói gì đi nữa cũng vậy thôi, em yêu.”

Âm thanh khàn khàn của một bài hát đồng quê miền Tây lọt vào tai cô khi anh mở cửa cho cô và cô bước vào không gian đặc quánh khói thuốc của quán bar Whoppers Và Grill. Bàn gỗ vuông đặt trên một nền gạch bàn cờ màu cam và nâu bồn thỉu. Những tờ lịch hình các cô gái lấm đốm ruồi, dấu vết bia, và có cả gạch hươu tạo không khí. Khi mắt cô lướt qua đám đông trông có vẻ thô lỗ, cô chạm vào cánh tay anh.

“Tôi biết anh muốn tổng khứ tôi, nhưng tôi sẽ cảm kích hơn nếu anh không thực hiện ở đây.”

“Em không cần lo lắng về việc đó, em yêu. Chừng nào em còn chưa làm tôi cáu.”

Trong khi cô đang tiếp thu mẩu thông tin đáng lo ngại ấy, một người phụ nữ da ngăm trang điểm đậm trong một chiếc váy bó sát màu lam và chiếc áo dây trắng ôm khít lao vào vòng tay anh.

“Bobby Tom!”

“Đây này, Trish.”

Anh cúi xuống và tặng cho cô ta một nụ hôn. Ngay khi môi anh chạm vào môi cô ta, cô ta mở miệng và ngậm lấy như một cái máy hút bụi, kéo lưỡi anh vào như thể nó là một tấm thảm đáng giá của tháng. Anh dứt ra trước tiên và trao cho cô ta một nụ cười toe toét tan chảy đến tận xương mà anh đã dành cho mỗi phụ nữ đến gần mình.

“Anh thề là, Trish, em trở nên đẹp hơn với mỗi lần ly hôn đấy; Shag đã đến chưa?”

“Trong góc đằng kia với AJ. và Wayne. Em cũng đã giữ chỗ cho Pete, như anh yêu cầu khi anh gọi đến.”

“Một cô gái tốt. Đây này, các chàng trai.”

Ba người đàn ông đang ngồi quanh một cái bàn chữ nhật trong góc khuất quán bar hét lên chào đón ồn ào. Hai người da đen, một da trắng, và cả ba trông như những chiếc Humvees.

Gracie lùi ra sau Bobby Tom khi anh đi qua chào họ.

Những gã đàn ông bắt tay nhau và thân mật trao đổi những câu lảng mạ về vài môn thể thao không hiểu nổi được trước khi Bobby Tom nhớ ra cô đang ở đó.

“Đây là Gracie. Cô ấy là vệ sĩ của tôi.”

Cả ba người đàn ông nhìn cô tò mò. Một người mà Bobby Tom gọi là Shag, dường như là một đồng đội cũ, chỉ vào cô với chai bia trên tay.

“Anh cần một vệ sĩ để làm gì, B.T.? Anh đã làm ai đó có mang à?”

“Không phải như thế. Cô ấy làm việc cho CIA.”

“Không đùa chứ.”

“Tôi không làm việc cho CIA,” Gracie cam đoan. “Và thực ra tôi không phải là vệ sĩ của anh ta. Anh ta chỉ nói như vậy vì—”

“Bobby Tom, phải anh không đó? B.T đây này, các cô gái!”

“Đây này, Ellie.”

Một cô nàng gọi tình tóc vàng trong cái quần jean ánh kim quần cánh tay của cô ta quanh eo anh. Ba phụ nữ nữa xuất hiện từ phía kia quầy bar. Người đàn ông được gọi là A.J. kéo một cái bàn khác đến, và, không biết làm thế nào mà nó đã xảy ra, Gracie thấy mình đang chiếm đóng một cái ghế giữa Bobby Tom và Ellie. Cô có thể thấy là Ellie đang tức giận trước thực tế cô ta không phải là phụ nữ duy nhất ngồi cạnh Bobby Tom, nhưng khi Gracie cố đổi chỗ, cô nhận thấy một bàn tay mạnh mẽ đang giữ chặt đùi cô.

Khi cuộc trò chuyện diễn ra xung quanh, Gracie cố tìm hiểu Bobby Tom đang âm mưu những gì. Dù mỗi mẫu bằng chứng đều chỉ ra sự dối lập, cô vẫn nhận thấy anh không hứng thú nhiều như anh đã giả vờ. Tại sao anh lái xe khỏi hướng đi của mình xa như vậy để đến đây nếu anh không muốn trò chuyện với những người này? Thậm chí anh hẳn phải miễn cưỡng hơn cô tưởng tượng với việc trở về quê hương của mình, và anh đã cố tình kéo dài chuyến đi.

Ai đó đẩy một chai bia về phía cô, và cô đang phân tâm trước một hình ảnh mình ngồi chán nản với tóc xám vai rũ trên ngưỡng cửa Shady Acres đến nỗi cô uống một hớp trước khi kịp nhớ ra mình không biết uống rượu. Đặt chai bia sang một bên, cô liếc nhìn một cái đồng hồ quảng cáo Jim Beam*. Trong vòng nửa giờ nữa, cô sẽ bảo với Bobby Tom là họ phải đi. (**nhãn hiệu một loại rượu*)

Người phục vụ xuất hiện, và Bobby Tom khẳng khẳng đòi gọi món cho cô, nói cô sẽ không sống cho đến khi cô thử món hamburger thịt xông khói pho mát ớt sừng gấp ba lần với một suất gấp đôi hành tây thái khoanh rán đậm cực bự và một núi rau trộn rưới sốt của Whoppers. Khi anh tổng loại thức ăn đầy cholesterol chò cô, cô chợt nhận ra anh ăn và uống rất ít.

Một giờ trôi qua. Anh ký tên, trả tiền mọi thứ mà bất kì ai đã gọi, và, trừ khi cô lầm, cho ai đó vay tiền để mua một chiếc bo bo. Cô cúi nhanh xuống dưới vành nón cao bồi của anh và thì thầm, “Chúng ta phải đi thôi.”

Anh quay sang cô và dịu dàng nói. “Chỉ thêm một từ thốt ra từ em, cưng à, và anh sẽ đích thân gọi taxi đưa em ra sân bay.” Tiếp đó, anh dựa đầu lên một cái bàn bida trong góc.

Một giờ nữa trôi qua. Nếu cô không quá lo lắng về vấn đề thời gian, cô sẽ rất hồi hộp bởi sự mới mẻ của việc ở trong một quán bar tối tăm với rất nhiều người sôi động. Từ lúc nhận thấy cô quá đơn điệu để có thể tạo thành sự quyến rũ lãng mạn với Bobby Tom, những người phụ nữ khác đã không còn đánh giá cô như một mối đe dọa. Cô tham gia một cuộc trò chuyện dài với vài người trong số họ bao gồm cả Ellie, một tiếp viên hàng không, người cung cấp cả một nguồn thông tin về nam giới. Và giới tính nói chung.

Cô nhận thấy Bobby Tom đã vài lần liếc trộm cô, và cô ngày càng chắc chắn anh đang có kế hoạch lẩn khỏi cô khi cô không nhìn đến anh. Dù rất cần sử dụng phòng vệ sinh, nhưng cô lại sợ để anh ngoài tầm quan sát của mình, vì thế cô chèo chân lại để kiểm chế. Tuy nhiên, vào nửa đêm, cô biết mình không thể trì hoãn chuyện này chút nào nữa. Chờ cho đến khi anh và Trish mãi mê chìm sâu vào cuộc nói chuyện ở quầy bar, cô thực hiện một chuyến đi đến phòng vệ sinh.

Cơn run rẩy hoảng sợ đầu tiên quặng lên trong bụng cô khi cô xuất hiện vài phút sau đó và không thể tìm thấy anh. Lướt đôi mắt qua đám đông, cô điên cuồng tìm kiếm chiếc mũ cao bồi xám của anh, nhưng không thấy nó đâu cả. Cô bắt đầu đi xuyên qua đám đông tới quầy bar, da dầy cô khuấy tung lên với nỗi lo âu. Ngay khi cô thừa nhận rằng thực tế anh ta đã đi xa, cô phát hiện anh đang đứng với Trish trong một góc tường hơi thụt vào cạnh máy bán thuốc lá.

Cô đã học được bài học cho mình và không có ý định để anh cách quá xa nữa. Nhẹ nhàng và

từ từ vòng qua bức vách ngăn góc tường với lối vào phía trước, cô chen vào một khoảng không nhỏ gần điện thoại trên tường. Khi cô kiểm tra những con số điện thoại và nghiên cứu những chữ viết graffiti trên tường, cô nhận ra có một tiếng vọng nhỏ. Mặc dù không định nghe lén, nhưng không khó khăn để nghe thấy giọng Texas lẽ nhè quen thuộc đó.

“Em là người phụ nữ hiểu biết nhất anh từng gặp trong đời, Trish.”

“Em rất vui vì anh đã đủ tin tưởng để giải bày với em như vậy, B.T. Em biết khó thế nào cho một người đàn ông như anh nói về quá khứ của mình”

“Có một số phụ nữ anh chẳng hề quan tâm khi nói dối họ, nhưng em thật sự là một quý cô ngọt ngào, Trish, và anh không thể làm điều đó với em, nhất là khi em vẫn còn tổn thương vì vụ ly hôn cuối cùng của mình.”

“Em đoán tất cả tụi em đều tự hỏi tại sao anh chưa bao giờ kết hôn.”

“Giờ thì em biết đấy, em yêu.”

Đây rõ ràng là một cuộc trò chuyện riêng tư và Gracie biết cô nên tìm một chỗ xa và thuận lợi hơn. Kiên quyết kiềm chế tính tò mò của mình, cô bắt đầu bước đi và dừng lại khi Trish mở miệng.

“Không ai phải lớn lên với một bà mẹ là một— Well, một bà mẹ như thế.”

“Em có thể nói thẳng ra, Trish. Mẹ của anh là một gái điếm.”

Mắt Gracie mở to.

Giọng nói nóng nảy của Trish đầy sự cảm thông. “Anh không cần phải nói ra điều đó nếu anh không muốn.”

Bobby Tom thở dài. “Thỉnh thoảng điều này cần thiết. Em có thể không hiểu, nhưng điều tồi tệ nhất không phải là bà ấy mang đàn ông vào nhà ban đêm hay thậm chí không biết cha anh là ai. Điều tồi tệ nhất là bà ấy đã xuất hiện trong những trận đấu ở trường trung học của anh trong tình trạng say xỉn và trang điểm bẩn thỉu. Bà ấy mang đôi bông tai bằng kim cương giả và mặc cái quần dài quá chật mà mọi người có thể thấy là bà ấy không mặc bất cứ gì khác bên dưới. Không một ai khác mang giày cao gót để đến trận thi đấu đêm thứ sáu, nhưng mẹ anh đã làm. Bà ấy là một phụ nữ tồi tệ nhất Telarosa, Texas.”

“Điều gì đã xảy ra cho bà ấy?”

“Bà ấy vẫn còn ở đó. Vẫn, hút thuốc lá, uống whiskey, và trở nên thủ đoạn bất cứ khi nào có tâm trạng. Bất kể anh đã đưa cho bà ấy bao nhiêu tiền, nó cũng không tạo sự khác biệt nào. Một lần là gái điếm, luôn luôn là gái điếm, anh đoán vậy. Nhưng bà ấy là mẹ anh, và anh yêu bà.”

Gracie bị xúc động bởi tấm lòng của anh. Đồng thời, cô cảm nhận một cơn giận dữ sâu sắc tới người đàn bà đã lạm dụng quá đáng trách nhiệm làm mẹ của mình. Có lẽ lối sống ghê tởm của mẹ anh giải thích sự miễn cưỡng phải trở về Telarosa của anh.

Sự im lặng tăng lên trong góc tường, và cô liêu lĩnh liếc trộm qua chỉ để ước gì mình đã dừng lại. Trish ôm chầm Bobby Tom. Khi người phụ nữ tóc đen, xinh đẹp này hôn anh, mọi thứ bên trong Gracie trở nên ủy mị và yếu đuối. Mặc dù thực tế cô biết mình đang ao ước những ngôi sao trên trời, nhưng cô muốn mình là người ép vào cơ thể mạnh mẽ ấy. Cô muốn trở thành dạng phụ nữ có tâm hồn tự do để hôn Bobby Tom Denton.

Cô cúi xuống chống vào tường và nhắm chặt mắt lại, đấu tranh cao điểm giữa khao khát đau đớn lẫn chua cay. Có người đàn ông nào đã từng hôn mình như vậy không?

Không ai cả, con quỷ trong cô thì thầm. Một anh chàng Texas ăn chơi với đầy tiếng xấu.

Cô hít sâu và tự nhủ mình không được ngu ngốc. Không khóc vì mặt trăng khi mà trái đất vững vàng tuyệt vời là thứ tốt nhất cô có thể mãi mãi hy vọng đến.

“Trish? Đồ chó đẻ ấy đang ở đâu?”

Sự mơ tưởng của cô kết thúc một cách đột ngột trước giọng nói say khướt và muốn gây chiến, cô thấy một người đàn ông tóc đen, lực lưỡng đang đi đến gần Bobby Tom và Trish từ cổng vào đến quầy bar.

Mắt Trish mở to báo động. Bobby Tom nhanh chóng bước về phía trước, che chắn cho cô ta ở phía sau anh. “Chết tiệt, Warren, Tôi nghĩ anh đã chết vì bệnh dại nhiều năm trước rồi chứ.”

Warren phồng ngực lên và nghênh ngang hướng tới trước. “Nếu nó không phải là Mr. Pretty Boy. Sucked any cocks lately?” (Cậu này em hồng dịch ra đâu. Các ss/bro tự hiểu lấy nhé)

Gracie há hốc miệng, nhưng Bobby Tom chỉ cười toe toét. “Tôi đảm bảo là không, Warren, nhưng nếu ai đó yêu cầu tôi, tôi sẽ gọi họ ngay cho anh.”

Warren rõ ràng không đánh giá cao sự khôn ngoan hài hước của Bobby Tom. Với một tiếng gầm gừ đe dọa, gã lão đảo tiến về phía trước.

Trish đưa tay lên miệng. “Đừng làm anh ta điên lên, B.T”

“Aw, em yêu, Warren sẽ không nổi điên. Anh ta quá ngu ngốc để biết khi nào mình bị sỉ nhục.”

“ Tao sẽ đánh vỡ đầu mày, thằng nhóc đẹp mã.”

“ Anh say rồi, Warren!” Trish la lên. “ Làm ơn đi đi.”

“ Câm miệng, đồ gái điếm!”

Bobby Tom thở dài. “ Giờ sao anh lại gọi vợ cũ của mình với cái từ xấu xa như vậy?” Với một chuyển động nhanh đến nỗi Gracie hầu như không nhìn thấy, anh giơ nắm đấm ra sau và đấm vào quai hàm Warren.

Gã chồng cũ của Trish ngã sòng soài trên sàn nhà với một tiếng rú đau đớn, và tức thì đám đông ở quầy bar vây quanh lại, hai người đàn ông, tạm thời ánh tầm nhìn của Gracie. Cô huých khủy tay tìm lối đi cho mình giữa vài người phụ nữ. Ngay khi cô tiến lên được phía trước, Warren đã bò dậy, một tay xoa hàm.

Bobby Tom đứng với hai tay chống hờ trên hông. “ Chắc chắn tôi ước gì anh tỉnh táo, Warren, để chúng ta có thể khiến việc này thú vị hơn.”

“ Tao tỉnh táo, Denton.” Một người Neanderthal cúi kính có thể là bạn thân của Warren ỉ ạch bước lên. “ Điều gì đã xảy ra đối với mấy tên bố ráp năm ngoái, pussy? Cậu chơi như cú. Cậu đang trong thời kỳ à?”

Bobby Tom trông thích thú nom như thể ai đó vừa mới tặng anh một món quà giáng sinh. “Giờ việc này bắt đầu thú vị đây.”

Với nhẹ nhõm của Gracie, bạn của Bobby Tom, Shag, bước một bước vào trung tâm vòng tròn, đồng thời kéo tay áo lên. “ Hai chọi một à, Bobby Tom không thích số lẻ.”

Bobby Tom khoát tay với anh ta. “ Không cần phải làm hỏng tóc mình, Shag. Mấy thằng này đang muốn kiếm một bài thể dục nhỏ, và tôi cũng vậy”

Người đàn ông Neanderthal nhún nhảy. Phản xạ của Bobby Tom trông không có vẻ bị ảnh hưởng bởi đầu gối bị chấn thương. Anh tránh né và tóm lấy xương sườn địch thủ. Gã đàn ông khò xuống gập đôi người lại, đúng ngay lúc Warren lao người về phía trước và huých vai mình vào sườn Bobby Tom.

Bobby Tom lão đảo, tự đứng thẳng lại, và giáng một cú đấm trời giáng vào bụng tên chồng cũ của Trish làm gã ta ngã vật xuống sàn. Anh đang chứng tỏ mình không có khuynh hướng nhận trợ giúp.

Gã đàn ông Neanderthal đã không uống nhiều, vì thế hắn ta cầm cự lâu hơn một chút. Hắn thậm chí xoay sở được với vài cú đấm, nhưng lúc cuối hắn lại không thể vượt qua sự nhanh nhẹn chết người của Bobby Tom. Cuối cùng hắn cũng đủ toi mạng. Chảy máu từ mũi và cầu nhàu dưới hơi thở của mình, hắn lão đảo bước về phía lối ra.

Trán Bobby Tom nhăn lại với vẻ mặt thất vọng. Anh nhìn quanh đám đông, một biểu lộ nuối tiếc lơ đãng trên gương mặt, nhưng không người thách đấu nào khác tiến về phía trước. Anh nhặt lên một cái khăn ăn, nhấn nó vào vết cắt nhỏ bên miệng, cúi xuống để lăm bắm gì đó

vào tai Warren. Gã đàn ông thậm chí chuyển qua nhợt nhạt hơn, dẫn đến việc Gracie kết luận rằng Trish sẽ không có bất kì vấn đề gì nữa với chồng cũ của cô ấy. Sau khi bày tỏ thẳng thắn với Warren, Bobby Tom vòng cánh tay anh quanh Trish và dẫn cô ta qua máy hát tự động.

Gracie thở dài nhẹ nhõm. Ít nhất cô đã không phải gọi cho Willow với tin tức cô đã để mất ngôi sao của họ trong một trận cãi lộn ầm ĩ ở quán rượu.

Hai giờ sau, cô và Bobby Tom đứng ở bàn làm việc của một khách sạn sang trọng nằm ở cách đó hai mươi phút đường đi.

“Tôi hy vọng cô biết tôi không thường đi ngủ sớm thế này.” Anh càu nhàu.

“Bây giờ là hai giờ sáng.” Gracie đã sống hầu hết cuộc sống của mình là lên giường lúc mười giờ để có thể dậy vào lúc năm giờ, và cô đang mệt lử và không thể suy nghĩ gì thêm.

“Đó là điều tôi muốn nói với cô. Giờ vẫn còn sớm.” Anh hoàn tất việc đăng kí phòng, và , khoát tay với người rung chuông, anh trượt dây đeo túi xách lên vai trong khi tay nhấc cái laptop anh đã để trên bàn. “Gặp cô vào sáng mai, Gracie.” Anh bắt đầu đi về phía thang máy.

Người thư kí ở bàn làm việc nhìn cô một cách mong đợi. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Đỏ mặt đến tận chân tóc, cô lắp bắp, “Tôi, uh, với anh ta.”

“Cô xách va li mình lên và vội vàng theo sau anh, cảm thấy mình giống như một con chó cóc xpanhơn đang đuổi theo chủ của nó. Cô lách vào thang máy ngay khi cánh cửa đóng lại.

Anh nhìn cô nghi ngờ. “Cô đăng kí rồi à?”

“Khi anh- uh- yêu cầu một phòng, tôi nghĩ tôi sẽ ngủ trên đi văng.”

“Cô nghĩ sai rồi.”

“Tôi hứa anh thậm chí sẽ không nhận ra tôi ở đó.”

“Hãy lấy một phòng riêng đi, Gracie.” Anh nói nhẹ nhàng, nhưng sự đe dọa phủ trong mắt anh làm cô lo lắng.

“Anh biết là tôi không thể làm thế. Giây phút tôi để anh lại một mình, anh sẽ lái xe đi mà không có tôi.”

“Cô biết điều đó không phải là sự thật.” Cửa thang máy mở và anh bước ra đi vào hành lang trải thảm.

Cô vội vàng đi theo anh. “Tôi sẽ không quấy rầy anh.”

Anh tìm số phòng. “Gracie, thứ lỗi cho tôi vì nói điều này, nhưng cô đang trở thành một kẻ quấy rầy thực sự”

“Tôi biết thế, và tôi xin lỗi.”

Một nụ cười thoáng qua mặt anh và biến mất khi anh dừng trước cánh cửa cuối hành lang và trượt thẻ chìa khóa từ vào trong ổ. Nó bật đèn xanh, và anh đẩy tay nắm cửa. Trước khi bước vào trong, anh nghiêng người xuống và lướt nhẹ một nụ hôn nhanh chóng trên môi cô. “Thật thú vị khi được biết cô.”

Choáng váng, cô nhìn vào cánh cửa đang đóng trước mặt mình. Môi cô râm ran như bị kim châm. Cô ấn ngón tay lên chúng, ước gì mình có thể đóng dấu nụ hôn của anh ở đây mãi mãi.

Vài giây trôi qua. Niềm vui thích của cô trong nụ hôn nhạt dần, và vai cô sụp xuống. Anh sẽ lái xe đi. Tối nay, sáng mai— Cô không biết khi nào, nhưng cô biết anh có ý định rời đi mà không có cô, và cô biết mình không thể để điều đó xảy ra.

Mệt lử, cô đặt vali lên thảm, ngồi xuống, và thả lưng dựa vào cửa. Cô sẽ phải trải qua buổi tối ở đây. Cong đầu gối lại, cô khoanh tay và tựa má lên trên chúng. Giá mà anh tặng cô một nụ hôn thật sự... Mắt cô dần nhắm lại.

Với một tiếng than nhẹ, cô chợt ngã ra phía sau khi cánh cửa bật mở. Lồm cồm bò dậy, cô quay lại đối diện với Bobby Tom. Và vì anh trông không có vẻ đặc biệt ngạc nhiên khi thấy cô, cô ngờ là anh đã theo dõi cô qua lỗ nhỏ trên cửa, để đợi cô bỏ đi.

“Cô nghĩ mình đang làm gì vậy?” Anh hỏi với sự nhẫn nại cường điệu.

“ Tôi đang cố ngủ.”

“ Cô sẽ không ở ngoài cửa phòng tôi.”

“ Nếu ai đó thấy tôi, họ sẽ chỉ nghĩ tôi là một trong các cô gái theo cổ động của anh.”

“ Họ sẽ nghĩ cô là *một kẻ khủng điên!*”

Với ai đó, dù rất tử tế với mọi người khác, thì chắc chắn anh ta cũng sẽ trở nên giận dữ với cô. Cô biết đôi khi mình đã làm thế với nhiều người.

“ Nếu anh hứa danh dự mình sẽ không lái xe bỏ đi mà không có tôi vào ngày mai, tôi sẽ lấy phòng cho mình.”

“ Gracie, tôi thậm chí không biết mình sẽ làm gì một tiếng từ giờ nữa, để tôi một mình vào ngày mai.”

“ Rồi, tôi e là mình sẽ phải ở đây.”

Anh chà xát cằm với ngón tay cái, một cử chỉ mà cô đoán là anh đã quyết định điều gì đó nhưng muốn nó trông như thể anh vẫn còn nghiền ngẫm vài thứ.

“ Nói cho cô biết. Còn quá sớm để đi ngủ. Cô có thể giúp tôi giải trí cho đến giờ lên giường.”

Mặc dù khi cô gật đầu đồng ý, cô tự hỏi trò giải trí trong đầu anh là gì.

Cô mang vali vào trong và sập cửa lại. Khi đi vào, cô bước vào căn phòng khách rộng rãi, được trang hoàng với màu đào và xanh lá. “ Chỗ này thật đẹp.”

Anh nhìn xung quanh như thể mới thấy tất cả chúng lần đầu tiên. “ Tôi đoán nó rất đẹp. Tôi đã không chú ý.”

Sao anh có thể không chú ý đến thứ tuyệt vời đến vậy? Một bộ đi văng vũng chắc và những cái ghế đẹp để đặt giữa phòng. Một cái bàn lát gỗ hình chữ nhật đặt trước khung cửa sổ, và một đĩa hoa lụa sắc sỡ trên một cái tủ buýp phê. Cô nhìn chăm chú vào nó với tất cả say mê.

“ Sao anh có thể không chú ý thứ gì như vậy?”

“ Tôi trải qua cuộc sống trong khách sạn nhiều đến nỗi tôi đã chai sạn với những thứ như vậy.”

Cô vừa nghe anh nói vừa đẩy cửa sổ và nhìn chăm chú ra dòng nước tối đen và những ánh đèn lấp lánh. “ Ngoài kia là sông Mississippi.”

“ Uh- huh.” Anh bỏ cái mũ Stetson của mình xuống và đi vào phòng ngủ.

Sự ngạc nhiên dâng đầy trong cô khi cô cố tiếp thu sự thật mình đang ở trong một phòng khách sạn nhìn xuống một quang cảnh tuyệt diệu. Cô đi vòng quanh khu vực phòng khách, kiểm tra sự thoải mái của sofa và những chiếc ghế bành, mở các ngăn kéo của bàn làm việc, chạm vào những đồ dùng văn phòng, ngắm soi chiếc tủ ly cao ngất đang đặt một cái tivi. Mắt cô tự động lướt qua bảng danh sách phim trong tuần và dừng lại trên một cái gì đó gọi là *Red Hot Cheerleaders*.

Từ ngữ trôi tuột khỏi cô. Trong vài dịp ở các khách sạn, cô đã bị cám dỗ muốn xem một trong những bộ phim dành cho người lớn này, nhưng cái ý tưởng nó sẽ bị lộ trên hóa đơn của cô, thứ ai cũng có thể thấy, luôn làm cô mất hết can đảm.

“ Cô muốn xem gì à?”

Đầu cô giật bắn lên khi Bobby Tom hiện ra sau cô.

Cô đánh rơi bảng danh sách phim. “ Oh, không. Giờ trễ rồi. Quá trễ. Chúng ta nên sáng sàng... Chúng ta cần phải dậy sớm và...”

“ Gracie, cô đã xem bảng danh sách phim bây bạ phải không?”

“ Phim bây bạ? Tôi?”

“ Cô đã xem. Đó chính xác là những gì cô đã làm. Tôi cá là cô chưa từng xem một bộ phim bây bạ nào trong đời.”

“ Đương nhiên là tôi có. Nhiều trong số chúng.”

“ Vài cái tên.”

“ Well, *Indecent Proposal* khá là khiêu dâm.”

“*Indecent Proposal*? Đó là quan niệm một bộ phim bậy bạ của cô?”

“ Ở New Grundy.”

Anh cười toe và liếc xuống bảng mục lục phim. “ *Pit Stop For Passion* chỉ mới bắt đầu. Cô muốn xem không?

Sự khôn ngoan chừng mực của cô đã chiến thắng bản tính tò mò. “ Tôi không tán thành thứ phim đó.”

“ Tôi không hỏi cô tán thành không. Tôi hỏi cô muốn xem không.”

Cô ngập ngừng một khoảnh khắc quá lâu “ Đương nhiên không.”

Anh cười, nhặt cái remote lên, và mở chương trình tivi. “ Về ghế sofa đi, Gracie. Tôi không muốn bỏ lỡ điều này cho thế giới.”

Anh đã nhấn nút chuyên truy nhập phim người lớn. Cô tỏ vẻ hết mức có thể để trông miễn cưỡng và bắt chéo tay trong lòng một cách nghiêm nghị. “ Có lẽ chỉ lần này. Tôi luôn có hứng thú với phim đua xe.”

Bobby Tom cười nhiều đến nỗi suýt đánh rơi remote. Anh tiếp tục cười khi màn hình được lấp đầy với cơ thể trần truồng đang lăn lộn.

Cô có thể cảm thấy má mình bắt đầu đỏ bừng. “ Oh, Chúa tôi.” Bobby Tom cười khúc khích và ngồi xuống cạnh cô. “ Cho tôi biết nếu cô có bất kì khó khăn nào khi tìm hiểu cốt truyện. Tôi khá chắc mình đã xem bộ phim này trước rồi.”

Không hề có bất kì cốt truyện nào, cô nhận ra điều đó trong vài phút đầu tiên. Chỉ có nhiều cơ thể trần truồng đang chèn chén say sưa trên một chiếc xe hơi thể thao màu đỏ.

Bobby Tom chỉ về hướng màn hình. “ Hãy nhìn người đàn bà da ngăm đó với dụng cụ thắt lưng buộc quanh eo cô ta. Cô ta là người chỉ huy thợ máy. Người phụ nữ còn lại là phụ tá.”

“ Và cái gã đó với cái thực sự bự...”

“Đúng,” Gracie lẹ làng nói. “ Cái người bên phải.”

“ Không, em yêu. Không phải gã đó. Tôi đang nói tới cái gã với đôi tay thực sự to lớn.”

“ Sao cũng được, anh ta sở hữu chiếc xe. Anh ta và bạn thân của mình đã đưa nó cho các cô gái bảo trì.”

“ Bảo trì?”

“ Nó cũng có một vòi bị rò rỉ cần chú ý.”

“ Tôi thấy rồi.”

“ Họ lo lắng về khớp cầu.”

“ Và que thăm nhót.”

Gracie xoay nhanh lại và thấy cảm anh đang rung. “ Anh đang bịa đặt!”

Anh cười rú lên và chùi mắt.

Cô hếch cằm lên. “ Tôi có thể tự theo dõi nội dung phim rất tốt nếu anh đừng nói chuyện nữa.”

“ Vâng, thưa cô.”

Gracie quay trở lại màn ảnh và khó nhọc nuốt xuống khi người đàn ông với đôi tay to lớn nhúng một tay vào trong lon 10W- 40 để mở và cho nó chảy nhỏ giọt trên khuôn ngực trần của người chỉ huy thợ máy. Núm vú của cô ta co dúm lại và lấm tấm vài giọt trong lúc những giọt dầu rơi như mưa phún xuống chỗ gò trắng như tuyết. Núm vú của Gracie se cứng lại phản ứng.

Sự vuốt ve kích thích tuyệt vời vẫn tiếp tục, và Gracie không thể dứt mắt khỏi màn hình, mặc dù cô bối rối nhận ra mình không ở một mình. Cô liếm đôi môi ẩm ướt của mình. Tim cô

đập thành thịch. Cô chưa bao giờ xấu hổ hay khuấy động đến vậy trong đời, và cô muốn làm mọi thứ cô đang thấy trên màn hình với người đàn ông ngồi kế bên cô.

Anh chàng diễn viên với đôi tay to lớn bắt đầu nghịch với cái dụng cụ thắt lưng của người phụ nữ. Miệng anh ta trườn theo đường của những ngón tay mình thấp hơn và thấp hơn. Hơi ẩm đọng lại giữa cặp vú Gracie khi lưỡi anh ta đậu lại trong một góc tối tăm ngay bên trái của bộ khớp nối của cô ta.

Cô ép đùi lại với nhau và vặn vẹo. Bobby Tom thay đổi sức nặng của mình. Cô liếc nhìn anh qua đuôi mắt và mất hết tin thần khi thấy anh đang nhìn cô thay vì màn hình. Và anh cũng không còn cười nữa.

“Tôi có vài việc phải làm,” anh đột ngột nói. “Hãy tắt nó khi nào cô muốn.” Tóm lấy laptop của mình, anh đi băng băng vào phòng ngủ.

Gracie nhìn chăm chăm phía sau anh trong sự hoang mang. Tại sao anh ta lại đột ngột câu kính như vậy? Và rồi cái nhìn chăm chú của cô bắn về màn hình.

Oh, Chúa!

Bobby Tom đứng trong phòng ngủ tối tăm và nhìn vô định ngoài cửa sổ. Trong không gian anh có thể nghe rõ tiếng thở gấp gáp, tiếng rên rỉ đến từ tivi. Jesus. Sáu tháng qua anh không thể gọi lên chút hứng thú làm tình với bất kì phụ nữ xinh đẹp nào đang đưa trước anh như những chiếc cúp trận đấu, nhưng hiện giờ Gracie Snow, với cơ thể gầy gò, quần áo xấu xí, kiểu tóc tệ nhất anh từng thấy ở giới nữ, và một thái độ hống hách luôn phiền nhiễu, đã làm anh cứng lên.

Anh chống tay lên khung cửa sổ. Nếu nó không lố lằng đến vậy, anh có thể đã cười. Bộ phim đó thậm chí không gần với loại phim sex nặng, nhưng nó chỉ mới bắt đầu chỉ năm phút, cô đã kích động đến mức nếu một quả bom nổ tung cô cũng sẽ không chú ý.

Trong khoảnh khắc khi anh nhìn cô, anh đã thực sự nghĩ đến việc nắm lấy lợi thế để đề nghị điều cô quá sẵn sàng, và điều đó là thứ ngu ngốc nhất trong tất cả. Anh là Bobby Tom Denton, vì Chúa!. Anh có lẽ đã giải nghệ, nhưng điều đó không có nghĩa anh tuột dốc đến nỗi phải xoay sở với một trường hợp từ thiện như Gracie Snow.

Quay lưng với cửa sổ, anh bước qua bàn làm việc, gán modem từ laptop của mình vào đường dây điện thoại, và ngồi xuống. Nhưng bàn tay anh rơi vào yên lặng trước khi anh gõ mệnh lệnh để truy cập vào mail điện tử của mình. Anh không có tâm trạng để làm việc với bất cứ bản hợp đồng kinh doanh nào tối nay.

Anh vẫn nhớ biểu hiện trên gương mặt Gracie khi cô phát hiện ra sông Mississippi. Đã bao lâu rồi kể từ khi anh có thể thấy loại nhiệt tình đó? Trong suốt ngày, Gracie chỉ cho anh thấy những thứ mà anh đã ngừng lại chú ý trong những năm trước đây: hình dáng một đám mây, một người tài xế xe tải người trông giống Willie Nelson*, một đứa trẻ đang vẫy tay với họ qua kính hậu của qua chiếc xe tải gia đình. Từ khi nào anh không còn cảm giác với những điều bình dị thú vị như thế? (*Nghệ sĩ cừu trào dòng country)

Anh liếc xuống bàn phím và nhớ lại mình thường tham gia đạp xe và buôn bán nhiều như thế nào. Lần đầu tiên anh quanh quẩn trong thị trường chứng khoán, nhưng sao đó anh đã mua cổ phiếu một công ty dụng cụ thể thao nhỏ. Sau đó, anh đầu tư vào một đài phát thanh với công ty giày thể thao đứng phía sau. Anh đã phạm sai lầm, nhưng anh cũng tạo ra rất nhiều tiền. Giờ anh dường như không thể nhớ mục tiêu của tất cả những việc đã xảy ra đó là gì. Anh đã cho rằng làm một bộ phim có thể là một cách tốt để làm mình xao lãng, nhưng với việc bắt đầu đóng phim, anh cũng không thể hăng hái hơn với cái ý tưởng đó.

Anh dụi mắt với ngón cái và ngón trỏ. Tối nay anh đã hứa với Shag sẽ khai trương giúp nhà hàng mới của anh ta. Anh đã cho Ellie mượn tiền và nói với AJ, anh sẽ để cháu trai mình phỏng vấn cậu ta cho tạp chí trường trung học của nó. Trong cách suy nghĩ của anh, một người được ngồi sao chiếu mệnh từ khi mới sinh ra không có quyền nói không, nhưng đôi khi anh cảm thấy mình đang từ từ nghẹt thở vì tất cả yêu cầu mà mọi người đã đặt lên anh.

Giờ anh phải đến Telarosa để làm ra và trả món nợ mà anh có nghĩa vụ với thị trấn đã nuôi

dưỡng mình, và anh thật sự hèn nhát. Dù sự thật anh là người khẳng khái đòi quay phim ở nơi đó, nhưng anh không sẵn sàng đối mặt với mọi người. Anh biết mình là một kẻ hết thời, nhưng họ chưa hiểu điều đó, và họ vẫn cứ muốn một phần của anh.

Sự hiện diện của anh sẽ khuấy động nhiều thứ, như nó đã luôn như thế, và không phải ai cũng sẽ chào đón anh với vòng tay rộng mở. Anh đã có một cuộc đối đầu khó chịu với Way Sawyer vài tháng trở lại với kế hoạch của Sawyer về việc di chuyển Rosatech, công ty điện tử cung cấp nguồn sống kinh tế cho Telarosa. Gã đàn ông nhẵn tâm, và Bobby Tom không mong muốn nhìn thấy ông ta lần nữa. Anh cũng phải đối phó với Jimbo Thackery, cảnh sát trưởng mới của thị trấn và là kẻ thù của Bobby Tom từ những ngày tiểu học. Tệ nhất là, sẽ có một bầy phụ nữ những người không hiểu sự săn đuổi tình dục của anh hầu như đã biến mất cùng với sự nghiệp bóng bầu dục của anh, và, dù sao đi nữa, anh chắc chắn phải làm cho họ ngưng lại cái công việc ngu ngốc ấy.

Anh nhìn vô thức xuống bàn phím. Anh sẽ làm gì với phần còn lại của cuộc đời mình đây? Anh đã sống với sự vinh quang quá dài đến nỗi anh không có ý tưởng làm thế nào sống mà không có nó. Từ thơ ấu anh đã luôn là nhất: Toàn- Bang, Toàn- Nước Mỹ, Toàn- Nhà nghề. Nhưng anh không còn giỏi nhất nữa. Những người đàn ông thành công không có bốn phạm phải đối mặt với loại khủng hoảng này đến khi họ về hưu ở những năm sáu mươi. Nhưng anh đã về hưu ở tuổi ba mươi ba, anh không có ý tưởng anh là ai nữa. Anh biết làm thế nào trở thành một cầu thủ receiver mở rộng vĩ đại, anh biết làm thế nào để trở thành cầu thủ đáng giá nhất, nhưng anh không có ý tưởng làm cách nào để trở thành một con người bình thường.

Một tiếng rên rỉ của phụ nữ đặc biệt kéo dài truyền từ tivi cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, và anh nhắm mắt khi nhớ ra mình không ở một mình. Trò tiêu khiển đích thực đã trở nên ngày càng hiếm thấy trong cuộc sống của anh, đó là lí do tại sao anh lại giữ Gracie Snow xung quanh mình cả ngày, nhưng khi anh nhớ lại phản ứng của cơ thể mình trước sự khuấy động của cô, anh không còn cảm thấy giống như buồn cười nữa. Bị kích thích bởi một trường hợp từ thiện như Gracie— theo một hướng anh không muốn nghiên cứu quá kĩ lưỡng—không biết vì sao là sự sỉ nhục cuối cùng, một biểu hiện xuống dốc của anh. Không phải cô không là một quý cô thú vị, nhưng cô dứt khoát không là khẩu vị của Bobby Tom Denton.

Ngay sau đó anh quyết định. Anh đã có đủ rắc rối trong cuộc sống của mình, và anh không cần thêm bất cứ thứ gì nữa. Việc đầu tiên vào ngày mai, anh sẽ tổng khứ cô.

Chương 4

Tiếng chuông nhà thờ vang lên ngoài cửa sổ khi Gracie đi đến cửa phòng ngủ và gõ nhẹ lên nó. “Bobby Tom, bữa sáng đây.”

Không động tĩnh.

“ Bobby Tom?”

“ Cô thật là,” anh rên rỉ. “ Tôi đã hi vọng cô chỉ là một giấc mơ tồi tệ.”

“ Tôi đã gọi bữa sáng ở phòng phục vụ rồi này.”

“ Biến đi.”

“ Bảy giờ rồi. Chúng ta có một chặng đường mười hai giờ phía trước. Và ta cần phải lên đường ngay.”

“ Phòng này có ban công đấy, em yêu. Nếu em không để tôi yên, tôi sẽ ném em ra ngoài đó ngay bây giờ.”

Cô lui khỏi cửa phòng ngủ, đi đến bàn và gặm một cái bánh kẹp việt quất, nhưng cô quá mệt để ăn. Trong suốt đêm dài, cô đã không thể chớp mắt ngay cả tiếng động nhỏ nhất, vì tin chắc Bobby Tom sẽ lên đi trong khi cô ngủ.

Tám giờ, sau khi gọi cho Willow để báo cáo về sự tiến triển đáng ngờ của mình, cô cố đánh thức anh lần nữa. “Bobby Tom, anh ngủ xong chưa? Chúng ta thực sự phải đi rồi!”

Không động tĩnh.

Cô thận trọng mở cửa và miệng cô trở nên khô khốc khi nhìn thấy cảnh anh nằm ườn ra trần truồng với tấm ga trải giường xoắn lại quanh hông. Đôi chân anh giang rộng, một chân uốn cong. Bất chấp vết sẹo phía sau đầu gối phải, chúng vẫn trông mạnh mẽ và xinh đẹp. Làn da màu đồng của anh như tương phản với khăn trải giường trắng tinh và những sợi lông màu vàng trên bắp chân tỏa sáng mờ mờ trong ánh nắng ban ngày đang lọt qua rèm cửa. Một chân bị vùi trong tấm chăn phía cuối giường, chân kia dài và hẹp với một hình cung cao, nhìn khá rõ. Mắt cô nấn ná khắp những vết sẹo đỏ dóm đó xấu xí trên đầu gối anh, rồi hướng lên bắp đùi và tấm ga trải giường đang cuộn quanh hông anh. Nếu tấm khăn đó chỉ nhích lên ba inch nữa...

Cô bị sốc bởi khát khao dữ dội mong nhìn thấy phần riêng tư nhất của anh. Tất cả những cơ thể trần truồng của đàn ông mà cô đã thấy trong đời mình đều không còn trẻ nữa. Bobby Tom có giống những người đàn ông trong phim tối qua không? Cô rùng mình.

Anh trở mình, cuộn theo tấm ga trải giường. Tóc anh dày và rối tung, với một lọn quăn ở thái dương. Làn da trên má anh có một nếp nhăn vì nằm gối.

“Bobby Tom”, cô nhẹ nhàng gọi.

Một mắt anh hé mở, và giọng anh ngái ngủ. “Trần truồng hoặc ra ngoài.”

Cô đi quả quyết về phía cửa sổ và kéo dây màn. “Ai đó đã sẵn sàng là kẻ cáu bẩn sáng nay.”

Anh rên rỉ khi ánh sáng tràn ngập căn phòng. “Gracie, cuộc sống của cô đang mắc nguy cơ trầm trọng đấy.”

“Anh có muốn tôi vặn vòi nước cho anh không?”

“Cô cũng sẽ cọ lưng cho tôi chứ?”

“Tôi gần như không nghĩ nó cần thiết.”

“Tôi đang cố lịch sự, nhưng cô dường như không theo kịp được.” Anh ngồi dậy, dò tìm cái ví của mình trên chiếc bàn bên cạnh, và rút ra vài tờ giấy bạc. “Tiền taxi đến sân bay vì đi với tôi,” anh nói khi đưa chúng ra.

“Tắm trước, rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Cô vội vàng chuồn khỏi phòng.

Một tiếng rưỡi sau đó, anh vẫn đang cố thoát khỏi cô. Cô vội vã đi xuống vỉa hè đến câu lạc bộ thể dục Memphis, một túi giấy thực phẩm trắng đựng một ly bự nước cam ép nắm chặt trong tay cô. Đầu tiên cô đã không thể lôi anh ra khỏi giường, rồi anh nói với cô anh thậm chí không thể nghĩ đến việc thay đồ cho đến khi mình có một buổi tập luyện buổi sáng. Khi họ vừa đi vào hành lang câu lạc bộ thể dục vùng ngoại ô thì anh đã nhét vài đồng vào tay cô và yêu cầu cô ngay lập tức đi tới nhà hàng ở góc đường mang về một ít nước cam cho anh trong lúc anh thay đồ thể dục.

Khi anh biến mất vào phòng thay đồ, đôi mắt anh trông ngây thơ và nụ cười chân thật, và cô tin chắc anh đã lên kế hoạch thoát khỏi cô ngay khi cô rời đi. Cô càng tuyệt đối chắc chắn khi anh đưa cho cô hai trăm đô để mua nước cam. Vì vậy, cô buộc phải tranh thủ thời gian.

Không ngạc nhiên, nhà hàng cách xa hơn vài lô đất mà anh đã chỉ, và cô khẩn trương đi mua xong nhanh nhất có thể. Khi cô quay lại câu lạc bộ thể dục, cô đi vòng qua lối vào phía trước thay vì bãi đậu xe phía sau.

Chiếc Thunderbird đậu trong bóng râm với nắp capô bật lên và Bobby Tom đang dán mắt bên dưới nó. Cô hụt hơi khi lao về phía anh. “Kết thúc buổi tập luyện của anh rồi chưa?”

Đầu anh ngẩng phắt lên đột ngột và đập mạnh vào capô, làm chệch cái mũ cao bồi qua một bên. Anh nguyên rửa nhẹ nhàng và chỉnh lại nón của mình. “Lưng của tôi hơi đơ, vì thế tôi quyết định đợi đến tối nay.”

Theo cô lưng của anh trông cực kì khỏe, nhưng cô cố không chỉ ra điều đó, ngay khi cô tìm lại không chỉ trích rằng thực tế anh đã lập kế hoạch lái xe đi trong lúc cô rời khỏi “Có vấn đề gì ở đây với chiếc xe à?”

“ Nó không khởi động.”

“ Để tôi xem. Tôi biết một chút về máy móc.”

Anh nhìn cô nghi ngờ. “ Cô?”

Phớt lờ anh, cô chỉnh lại bao giảm xóc trên bộ giảm chấn, nhìn chăm chú dưới panô, và nâng cái chụp máy phân phối lên.

“ Chúa tôi, dường như anh bị mất cái rôto. Để tôi xem. Tôi chỉ cần—” Cô mở ví mình ra. “Đúng, tôi có một cái ở đây.”

Cô đưa qua cái rôto nhỏ của chiếc Thunderbird, cùng với hai con ốc giữ chặt cái chụp máy phân phối và con dao quân đội Thụy Sĩ của cô sao cho nó có thể siết chặt chúng lại lần nữa. Tất cả đã được bọc gọn gàng trong cái túi nhựa cô đã lấy từ phòng khách sạn nhằm phòng hồ loại tình trạng khẩn cấp này.

Bobby Tom nhìn xuống nó chăm chú như thể anh không thể tin được điều mình đang thấy.

“ Hãy đảm bảo đã siết nó thật chặt ,” cô nói một cách hữu dụng. “Nếu không, nó có thể mang đến cho anh vài rắc rối.” Không đợi anh phản ứng, cô lấy lại nước cam, vội vã đi vòng qua bên xe, và trượt vào ghế ngồi, tự làm mình bận rộn với việc nghiên cứu bản đồ.

Ngay lập tức, chiếc xe rung lên khi anh đóng sầm nắp capô lại, cô nghe đôi bốt của anh tạo ra tiếng lộp cộp sắc nhọn, giận dữ trên đường nhựa. Anh dựa tay lên cửa sổ xe cạnh cô và cô thấy những khớp ngón tay anh trắng dã.

“ Không ai được làm lộn xộn chiếc T-bird của tôi.”

Cô cắn nhẹ môi dưới. “ Tôi xin lỗi, Bobby Tom. Tôi biết anh yêu chiếc xe này, và tôi không trách khi anh trở nên giận dữ. Nó là một chiếc xe tuyệt vời. Thật đấy. Đó là lí do tại sao tôi phải trung thực và nói với anh rằng tôi có khả năng làm nó thiệt hại nghiêm trọng hơn nếu anh thử bất cứ trò khỉ nào nữa.”

Chân mày anh nhướng lên và anh nhìn cô nghi ngờ. “ Cô đang hăm dọa xe tôi sao?”

“ Tôi e mình phải làm thế,” cô nói một cách hối tiếc. “ Ông Walter Karne, cầu Chúa cho linh hồn diu dàng của ông được yên nghỉ, ông ấy đã ở Shady Acres gần tám năm trước khi mất. Cho đến khi ông ấy nghỉ hưu, ông ấy đã làm chủ một xưởng sửa xe hơi ở Columbus, và tôi đã học khá khá về máy móc từ ông, gồm cả cách phá hỏng chúng. Anh biết không, chúng tôi đã có vấn đề với một nhân viên công tác xã hội đặc biệt sốt sắn ghé thăm Shady Acres vài lần một tháng. Ông ta cứ cố gắng trong việc bố trí những người trú ngụ.”

“Cô và ông Karne trả đũa bằng việc phá hoại xe của ông ta.”

“ Không may, ông Karne bị viêm khớp nhẹ, và nó có nghĩa là tôi đã phải đích thân thực hiện.”

“ Và giờ cô có kế hoạch sử dụng chuyên môn đặc biệt của mình để uy hiếp tôi.”

“Ý tưởng đó không làm phiền tôi nhiều. Mặc khác, tôi có bốn phạm với hãng Windmill.”

Mắt Bobby Tom bắt đầu trông hoang dại. “ Gracie, lý do duy nhất tôi không bóp cổ cô đến chết ngay phút này là vì tôi biết, ngay khi bồi thẩm đoàn nghe câu chuyện của tôi, họ sẽ thả tôi ra, và sau đó những con cá mập ở khắp mạng truyền thông sẽ biến đổi toàn bộ việc này thành một bộ phim truyền hình.”

“ Tôi có việc phải làm,” cô nhẹ nhàng nói. “ Anh phải để tôi làm việc.”

“ Xin lỗi, em yêu. Cả hai ta đều đã chạm tới giới hạn cuối cùng.”

Trước khi cô có thể ngăn lại, anh đã giật cánh cửa ra, xốc cô lên, và đặt cô xuống bãi đậu xe.

Cô rít lên hoảng hốt. “ Ta hãy bàn lại!”

Phớt lờ cô, anh đi ra sau xe và lôi chiếc vali của cô từ cốp xe.

Cô lao đến chỗ anh. “ Cả hai ta đều là người hiểu lý lẽ, tôi đảm bảo chúng ta có thể vạch ra một cam kết. Tôi đảm bảo chúng ta—”

“Tôi chắc chắn chúng ta không thể. Họ sẽ gọi một chiếc taxi cho cô ở bên trong.” Anh quăng vali của cô lên mặt đường, leo vào chiếc Thunderbird, và khởi động chiếc xe với một tiếng ầm ầm.

Không kịp suy nghĩ, cô lao mình tới trước mũi xe và nhắm chặt mắt lại.

Những giây đầy căng thẳng kéo dài. Hơi nóng nhựa đường thấm vào bộ đầm liền màu nâu của cô. Mùi nhựa đường làm đầu cô quay mòng. Cô cảm thấy bóng của anh phủ lên cô.

“ Vì quan tâm muốn cứu lấy cuộc sống của cô, hai ta sẽ làm một thỏa thuận.”

“ Cô hé mắt. “ Loại thỏa thuận gì?”

“ Tôi sẽ ngừng cố thoát khỏi cô — ”

“Vậy mới đúng.”

“— nếu cô làm theo những gì tôi nói trong suốt chặng đường còn lại”

Cô cân nhắc khi đứng dậy. “ Tôi không tin nó sẽ có kết quả,” cô cẩn thận nói. “ Trong trường hợp chưa ai nói với anh, anh không phải luôn luôn là người hiểu lý lẽ.”

Bên dưới vành nón cao bồi, mắt anh thu hẹp lại. “ Nắm lấy hay từ bỏ, Gracie. Nếu cô muốn là một hành khách trong chiếc xe này, cô sẽ phải dẹp bỏ tính tự cao tự đại của mình sang một bên và làm theo những gì tôi bảo.”

Khi anh đã đặt ra như thế, cô không có nhiều lựa chọn, và cô quyết định tỏ ra tử tế. “ Rất tốt.”

Anh đặt vali của cô trở lại cốp xe. Cô vào lại ghế ngồi hành khách. Khi anh trở vào trong, anh vặn chìa khóa xe một cách giận dữ.

Cô liếc nhìn đồng hồ của mình và nhìn qua tấm bản đồ mà cô đã nghiên cứu trước đó. “Chỉ một điều thôi trước khi chúng ta bắt đầu. Có thể anh không nhận ra, nhưng bây giờ gần mười giờ rồi, và anh phải đến nơi đúng tám giờ sáng mai. Chúng ta còn khoảng bảy trăm dặm đường nữa, và hình như tuyến đường ngắn nhất là—”

Bobby Tom giật lấy tấm bản đồ, từ tay cô, vò nó trong nắm tay mình, và ném nó ra khỏi xe. Vài phút sau họ đã ở trên xa lộ.

Không may, họ đang hướng đến miền Đông.

Vào tối thứ ba, Gracie buộc phải chấp nhận sự thật mình là một kẻ thất bại. Khi cô dán mắt vào cần gạt nước đang gạt thành những hình rẽ quạt qua lại kính chắn gió của chiếc Thunderbird và lắng nghe tiếng mưa đang rơi lộp độp trên đỉnh đầu, cô ngẫm nghĩ đến vài ngày trước đó. Mặc dù đã đến tận Dallas, cô cũng đã không thể mang Bobby Tom đến Tolarosa đúng giờ.

Những giọt nước lấp lánh trên nắp capô của chiếc xe từ đèn pha hắt qua. Cô cố không nghĩ tới nghĩ lui những cuộc gọi đầy giận dữ của Willow và, thay vào đó, gắng thử nhìn vào mặt tích cực của tình huống. Vài ngày trước, cô đã nhìn thấy nhiều quốc gia hơn mình từng có thể tưởng tượng, và cô đã gặp những con người thú vị nhất: những ca sĩ đồng quê miền tây, huấn luyện viên aerobic, cầu thủ bóng bầu dục, và một người bóng lại cái chỉ cô vài cách khéo léo để buộc khăng quàng cổ

Điều tuyệt nhất trong tất cả là, Bobby Tom đã không cố tổng khứ cô. Cô vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn anh sẽ không bỏ rơi cô ở Memphis, nhưng thỉnh thoảng cô có cảm giác kỳ lạ là anh không muốn ở một mình. Ngoại trừ sự kiện rủi ro khi anh dừng xe lại trên một cây cầu, kéo cô qua bên, và dọa hất cô lên, thì họ đã xoay sở rất tốt để hòa thuận với nhau. Mặc dù vậy, tối nay cô thấy mình rõ ràng đang lúng túng.

“ Cô có cảm thấy thoải mái hơn không, Gracie?”

Cô vẫn chăm chú vào cần gạt nước. “ Tôi ổn, Bobby Tom. Cảm ơn vì đã hỏi.”

“ Cô trông như nắm chặt tay nắm cửa vậy. Đây thật sự không phải là chiếc xe lửa tốc hành. Cô chắc không muốn tôi đưa cô trở lại khách sạn chứ?”

“ Tôi chắc .”

“ Bobby Tom, anh yêu, cô ấy định ở với chúng ta suốt tối nay ư?” Cheryl Lynn Howell, cuộc hẹn hò buổi tối của anh, hờn dỗi nói khi cô ta rúc vào vai anh.

“ Cô ta là dạng khó tổng khứ được, em yêu. Tại sao em không chỉ vờ như cô ta không ở đây?”

“ Thật khó để giả vờ khi anh vẫn cứ nói chuyện với cô ta. Em thề, Bobby Tom, anh nói với cô ta nhiều hơn cả với em.”

“ Anh đảm bảo không phải vậy, em yêu. Cô ta thậm chí không ngồi với chúng ta trong nhà hàng.”

“ Cô ta ngồi ở bàn bên cạnh và anh vẫn cứ quay qua hỏi chuyện cô ta. Bên cạnh đó, em không biết anh cần một vệ sĩ để làm gì.”

“ Có rất nhiều người nguy hiểm trên thế giới.”

“ Có lẽ vậy, nhưng anh mạnh hơn cô ta.”

“ Cô ta là một tay súng rất cừ. Gracie như hoàn toàn có ma thuật với một khẩu Uzi.*”
(*Uzi: tên một loại súng tiểu liên)

Gracie kìm lại một nụ cười. Anh thật không biết xấu hổ, nhưng có óc sáng tạo không ngờ nổi. Cô nhích người đến giữa ghế ngồi. Việc thiếu chỗ trong chiếc Thunderbird cổ không rắc rối lắm như cô đã lo ngại. Mặc dù cô và Cheryl Lynn đã phải chia sẻ chỗ, nàng cựu hoa hậu thực tế đang ngồi trên đùi Bobby Tom. Và bằng cách nào đó cô ta đã xoay sở được để ngồi giạng chân trên hộp số mà trông vẫn duyên dáng.

Gracie liếc nhìn chiếc đầm ren nữ tính màu san hô lộ vai của Cheryl Lynn với sự thèm muốn. Chiếc váy đen thùng thình cùng cái áo sọc trắng đỏ của cô làm cô trông giống một thợ cắt tóc người Ba lan.

Cheryl đặt tay lên bắp đùi Bobby Tom. “ Giải thích cho em lần nữa chính xác ai đang ở đằng sau anh. Em nghĩ anh chỉ có vấn đề với những vụ kiện tụng cha con thôi, không phải với CIA.”

“ Vài vụ kiện tụng có thể hơi khó chịu. Trong trường hợp này, quý cô trẻ tuổi mà em đề cập đã không nói đến việc cha cô ta có mối liên quan chặt chẽ với việc phạm tội có tổ chức cho đến khi quá muộn. Phải vậy không, Gracie?”

Gracie vờ như không nghe. Mặc dù cô thầm bị mê hoặc với hình ảnh mình như một đặc vụ CIA - cộng với- khẩu Uzi, nhưng cô biết có lẽ không tốt cho tính cách anh nếu cứ khuyến khích anh nói dối.

Một lần nữa Bobby Tom liếc nhìn cô qua đỉnh mái tóc xoắn vàng mượt của Cheryl Lynn. “ Món spaghetti cô gọi như thế nào?”

“ Xuất sắc.”

“ Tôi không ăn nhiều những thứ xanh mà họ trút lên nó.”

“ Anh thích pesto* hơn à?” (* một loại nước sốt từ Ý, thường được rưới lên mì)

“ Bất cứ thứ gì. Tôi thích cả nước sốt thịt ngon lành.”

“ Đương nhiên là anh thích. Với một bẹ sườn mỡ gấp đôi kế bên, tôi cá đấy.”

“ Cô đang làm tôi chảy nước miếng dù chỉ nghĩ đến nó.”

Cheryl Lynn nhắc đầu khỏi vai anh. “ Anh lại vậy nữa rồi, B.T.”

“ Làm gì, em yêu?”

“ Nói chuyện với cô ta.”

“ Oh, anh không nghĩ vậy, cưng ạ. Không khi anh đã đặt em vào tâm trí mình.”

Gracie đằng hắng, để Bobby Tom biết rằng Hoa hậu Nữ Hoàng Cao Bồi Ngôi Sao Cô Đơn đó có lẽ sẽ bị mua chuộc trước lời nhảm nhí đặc biệt của anh, nhưng cô thì đã nhìn thấu anh.

Mặc dù tối nay có phần hơi rắc rối, nhưng nó cũng giúp cô mở mắt. Không phải ngày nào

một người trần tục như cô cũng được quan sát thiên tài làm việc. Cô chưa từng hình dung bất cứ người đàn ông nào có thể sử dụng đôi tay khéo léo với phụ nữ như vậy. Bobby Tom luôn luôn làm hài lòng, không ngừng quyến rũ, không dứt nuông chiều. Anh luôn thích nghi đến nỗi không người phụ nữ nào di chuyển theo quỹ đạo quanh anh lại nhận thức được anh chỉ làm chính xác như anh thỏa mãn.

Họ dừng lại trước một dãy chung cư xây theo kiểu cuối thế kỉ 19. Cheryl Lynn dựa gần hơn và thì thầm điều gì đó vào tai Bobby Tom.

Anh gãi cổ. “ Anh không biết, em yêu. Có thể sẽ khó khăn vì Gracie nhìn vào, nhưng nếu em không bận tâm, anh đoán mọi thứ sẽ ổn.”

Điều này là quá mức, thậm chí với Cheryl Lynn, và cô nàng hoa hậu miễn cưỡng chấp nhận họ nên để dịp khác. Gracie quan sát khi anh bung cây dù che đầu cho cô ta trong lúc anh tiễn cô ta đến cửa. Theo quan niệm của cô, Bobby Tom đang thể hiện chút lương tri lẽ thường khi vứt bỏ Cheryl Lynn, mặc dù cô không thể hình dung tại sao anh đồng ý đi ra ngoài với cô ta trong lần đầu tiên. Cô nàng hoa hậu bướng bỉnh, coi mình là trung tâm, và thiếu thông minh đáng kể hơn cả những cái que cua mà cô ta đã gọi ăn bữa tối. Thậm chí như vậy, Bobby Tom vẫn cư xử với cô ta như thể cô ta là một tuyệt phẩm của nữ giới. Anh đã là một quý ông hoàn hảo với mọi người trừ cô.

Qua ô cửa chung cư, cô thấy Cheryl Lynn quấn lấy anh như một con rắn quấn quanh Cây Tri Thức*. Anh dường như không bận tâm. Cô ta đẩy hông mình áp vào anh như thể họ đã như vậy từ trước. Dù Gracie tự nhận mình là một người có tâm tính hòa nhã, nhanh thừa nhận và lâu tức giận, nhưng sau khi anh tặng cô ta một nụ hôn chúc ngủ ngon, cơn phẫn nộ trong cô chợt dâng lên nhiều hơn cô có thể tưởng tượng. Anh phải làm phẫu thuật miệng phức tạp với mỗi phụ nữ mình gặp ư? Anh đã có nhiều da đầu phụ nữ treo trên dây thắt lưng đến nỗi anh có thể đi vòng quanh không mặc quần mà không ai biết anh trần truồng. Thay vì lãng phí thời gian với một loại thuốc ăn kiêng mới, những công ty dược trong nước tốt nên phục vụ cho giới nữ bằng việc sản xuất một thuốc giải độc Bobby Tom Denton.

(a snake around the Tree of Knowledge: lấy từ hình ảnh con rắn quấn quanh cây Tri thức dụ Eva ăn trái cấm)*

Cơn giận của cô sôi lên khi thấy cô nàng Hoa hậu Nữ Hoàng Yên Ngựa cố leo lên chân anh, và khi anh quay lại xe, cô đã trở nên đứng ngồi không yên. “ Chúng ta phải đến phòng cấp cứu ngay để anh nhận một phát tiêm uốn ván!” Cô cáu kỉnh nói.

Bobby Tom nhướn mày. “ Tôi thấy cô không thích Cheryl Lynn.”

“ Cô ta dùng nhiều thời gian nhìn quanh để chắc chắn mọi người chú ý đến người mà cô ta đi cùng hơn là nhìn anh. Và cô ta không phải gọi những món đắt nhất trong thực đơn chỉ vì anh giàu có.” Gracie đang tích tụ một đầu tàu hơi nước khá tốt khi cô dồn lại bốn ngày đáng thất vọng vào trong một cơn bùng nổ. “ Anh thậm chí không thích cô ta, việc này càng làm nó đáng kinh tởm hơn. Anh không thể chịu đựng người phụ nữ đó, Bobby Tom Denton, và anh đừng cố phủ nhận nó bởi vì tôi có thể nhìn thấu anh. Tôi đã có thể nhìn thấu anh từ lúc bắt đầu. Anh còn có nhiều dây hơn một người đánh cá. Tất cả những trò bịp bợm về CIA và Uzis. Và tôi sẽ nói với anh điều này nữa. Tôi, là người, không hề tin một từ về những vụ kiện cáo cha con này.”

Anh trông hơi ngạc nhiên. “ Cô không tin.”

“ Không, tôi không tin. Anh toàn nói nhảm!”

“Nói nhảm?” Khóe miệng anh cong lên. “Giờ em đang ở Texas đấy ,em yêu. Ở đây chúng tôi chỉ gọi nó là sự lão luyện chất phác —”

“Tôi biết anh gọi nó là gì!”

“Cô chắc chắn đang trong tâm trạng cực kỳ cáu bẳn tối nay. Tôi sẽ nói cho cô nghe điều này. Chắc chắn sẽ làm cô vui lên, sẽ thế nào nếu tôi cho phép cô lôi tôi ra khỏi giường lúc sau giờ sáng ngày mai ? Chúng ta sẽ lái xe thẳng đến Telarosa. Chúng ta sẽ ở đó cho bữa trưa.”

Cô nhìn anh chăm chăm . “Anh đang đùa à?”

“Tôi không phải là người không biết cách xin lỗi đến nỗi phải đùa cợt về điều chạm tới lòng tự trọng của cô.”

“Anh hứa là chúng ta sẽ đi thẳng đến đó ? Không có những chuyến đi phát sinh xem trại đà điểu hay đến thăm giáo viên tiểu học đầu tiên của anh?”

“Tôi đã nói là chúng ta sẽ đi mà, phải không?”

Tâm trạng cáu kỉnh của cô chợt bốc hơi. “Vâng. Được rồi. Điều đó nghe có vẻ thật tuyệt.”

Cô ngồi ổn định lại ghế và tin chắc một điều. Nếu họ đến Telarosa ngày mai, nó chỉ là vì Bobby Tom đã quyết định anh muốn ở đó, không phải vì những gì cô muốn .

Anh quay lại cô. “Chỉ là tò mò thôi, sao cô không tin về những vụ kiện tụng cha con này? Chúng gần như là một vụ đình đám.”

Cô đã nói một cách bốc đồng, nhưng khi cô nghĩ lại những gì mình đã nói , cô đoán chắc đây đơn giản chỉ là một ví dụ khác về việc kéo dài sự thật của Bobby Tom. “Tôi có thể tưởng tượng anh làm nhiều điều bất chính, đặc biệt là dính líu tới phụ nữ, nhưng tôi không thể hình dung anh lại đi ruồng bỏ ngay cả con của mình.”

Anh liếc nhanh qua cô và khéo miệng anh tạo thành một nụ cười hầu như không thể nhận thấy. Nó mở rộng khi anh trở lại sự chú ý của mình vào con đường cao tốc.

“Sao?” Cô chăm chú nhìn anh một cách tò mò.

“Cô thật sự muốn biết?”

“Nếu đó là sự thật thay vì một trong những câu chuyện phóng đại mà anh đã thêm dặt cho phần còn lại của thế giới .”

Anh đẩy nhẹ vành mũ cao bồi về phía trước. “Một thời gian dài trước đây một cô bạn của tôi đã tát vào mặt tôi với một vụ kiện cha con. Mặc dù tôi khá chắc chắn đứa trẻ ấy không phải là của tôi, tôi đã làm hết mọi xét nghiệm máu. Đủ chắc chắn gã bạn trai cũ của cô ta mới đúng là kẻ gây ra, nhưng bởi hắn ta còn hơn cả đồ chó đẻ, tôi quyết định giúp cô ta vượt qua tình huống khó khăn.”

“Anh đưa cô ta tiền.” Gracie đã quan sát hành vi của Bobby Tom đủ lâu để có thể hiểu anh hành động như thế nào.

“Sao phải bắt một đứa trẻ vô tội chịu đựng chỉ vì cha nó là một kẻ xuẩn ngốc ?” Anh nhún vai. “Sau đó, tin tức truyền ra ngoài nói tôi là một tên dần.”

“Và những vụ kiện cha con nhiều hơn đi cùng?”

Anh gạt đầu.

“Để tôi đoán. Thay vì chiến đấu với họ, anh đã thực hiện những cuộc hòa giải.”

“Chỉ một số tài sản ủy thác nhỏ để phục vụ cho những nhu cầu cần thiết,” anh trả lời một cách phòng vệ. “Khốn kiếp, tôi có nhiều tiền hơn tôi có thể tiêu, và tất cả họ đều ký giấy thừa nhận tôi không phải là cha. Thế thì có thiệt hại gì chứ?”

“Không hại gì, tôi cho là vậy. Nhưng nó thật sự không công bằng. Anh không cần phải chịu trách nhiệm vì lỗi của người khác.”

“Không ngay cả với trẻ con?”

Cô tự hỏi phải chăng anh đang nghĩ đến bị kích thời thơ ấu của mình, nhưng biểu hiện của anh không thể đọc được, vì vậy cô không thể nói chính xác.

Anh nhấn nút điện thoại xe hơi và áp ống nghe vào tai. “Bruno, tôi đã không đánh thức anh, phải không? Thế thì tốt. Tôi không có số của Steve Cray. Phiên anh gọi cho anh ta một cuộc và bảo anh ta lái chiếc Baron xuống Telarosa vào ngày mai.” Anh lái vào làn bên trái. “Được rồi. Ừ, tôi nghĩ tôi sẽ thực hiện vài chuyến bay khi tôi không làm việc. Cảm ơn, Bruno.”

Anh đặt điện thoại lại chỗ cũ và bắt đầu ngâm miệng ngân nga “Luckenbach, Texas.”

Gracie đấu tranh để nói với một giọng đều đều. “Chiếc Baron?”

“Một cặp đôi cải tiến nhỏ xuất sắc. Tôi để nó ở một đường băng khoảng nửa giờ từ nhà tôi tại Chicago.”

“Anh đang nói với tôi rằng anh bay ư?”

“Tôi đã không đề cập điều đó với cô à?”

“Không,” Cô lưỡng lự nói. “Anh đã không.”

Anh gãi đầu. “Tôi hẳn đã có bằng lái máy bay—để xem... Tôi đoán nó khoảng chín năm nay.”

Cô nghiêng rằng. “Anh có máy bay riêng.”

“Điều ngọt ngào nhỏ nhoi.”

“Và là một bằng lái máy bay?”

“Chắc chắn là có.”

“Rồi tại sao chúng ta phải lái xe tới Telarosa?”

Anh trông như bị xúc phạm. “Tôi chỉ nghĩ đến nó trong đầu, thế thôi.” Cô gác đầu lên cánh tay và cố gắng gọi lên một bức tranh cảnh anh bị đóng vào cọc trần trường trong sa mạc với những con kền kền đang ăn phần thịt nhưng nhúc giòi của anh và những con kiến đang bò trong hốc mắt anh. Thật không may, cô không thể làm cho tưởng tượng đủ khủng khiếp. Một lần nữa, anh đã làm đúng những gì anh muốn mà không hề quan tâm đến bất cứ ai.

“Những người phụ nữ đó không biết họ may mắn như thế nào đâu,” Cô nói lẩm bẩm.

“Cô đang nói về những người phụ nữ nào vậy?”

“Toàn bộ những phụ nữ đủ tốt số để thất bại trong cuộc thi đổ bóng bầu dục của anh.”

Anh cười khúc khích, đốt lên một điếu cigar, và bắt đầu ngâm lên cái điệp khúc của “Luckenbach, Texas.”

Họ hướng về hướng Tây nam ra khỏi Dallas, lái xe xuyên qua vùng đồng cỏ nhấp nhô rải rác với những gia súc đang ăn cỏ và bóng mát của vườn cây hồ đào. Khi vùng đất trở nên có nhiều đồi núi và nhiều đá hơn, cô bắt đầu nhận thấy những đặc điểm phổ biến ở những trại chăn nuôi cũng như thoáng thấy một vài động vật hoang dã địa phương: chim cun cút, thỏ lớn Tây Nam Mỹ, và gà tây hoang dã. Telarosa, Bobby Tom nói cho cô biết, nằm trên ven rìa của đồi quốc gia Texas, cách cả trăm dặm. Tình trạng cô lập các mối quan hệ của nó đã làm mất đi sự thịnh vượng của những thị trấn như Kerrville và Fredericksburg.

Trong cuộc nói chuyện của cô với Willow sáng đó, bà chủ của cô đã ra lệnh cô mang Bobby Tom thẳng tới Lather, một trại nuôi ngựa nhỏ nằm vài dặm về phía đông của ranh giới thành phố, nơi họ sẽ thực hiện nhiều cảnh quay, vì thế Gracie chưa thật sự nhìn thấy thị trấn cho đến tối đó. Vì anh dường như biết khu vực mà Willow đã miêu tả, Gracie kiểm chế không đọc to lên bản hướng dẫn.

Họ ngoặt qua khúc quanh đường cao tốc lên một con đường nhựa hẹp. “Gracie, bộ phim mà chúng ta đang làm. . . Có lẽ tốt hơn cô nên nói với tôi vài điều về nó.”

“Như cái gì?” Cô muốn mình trông tốt nhất khi họ tới đó, và cô chạm vào ví mình tìm một chiếc lược. Cô đã mặc cái áo khoác xanh dương vào sáng đó để trông thật chuyên nghiệp.

“Well, một là cốt truyện.”

Tay của Gracie dừng lại. “Anh đang nói với tôi là anh chưa đọc kịch bản phải không?”

“Tôi chưa từng lần quán với nó.”

Cô đóng ví lại và nghiêng cứu anh. Sao một người trông thông minh như Bobby Tom đồng ý tham gia bộ phim mà lại không hề đọc kịch bản? Anh ta vô kỷ luật đến vậy ư? Cô biết anh không nhiệt tình lắm về kế hoạch, nhưng dù vậy, cô nghĩ anh nên có chút quan tâm. Phải có một lý do, nhưng khả năng chỉ có thể là—

Trong chốc lát cô chợt thẳng thốt bởi một suy đoán khủng khiếp, một suy đoán làm cô cảm thấy muốn bệnh. Hấp tấp, cô với tay ra nắm chặt bắp tay anh.

“Anh không biết đọc, phải không, Bobby Tom?”

Đầu anh quay phắt lại, đôi mắt lóe lên tia phẫn nộ. “Đương nhiên là tôi biết đọc. Tôi đã tốt nghiệp một trường đại học chuyên ngành, cô biết chứ.”

Gracie biết có những trường đại học dành cho những ngôi sao bóng bầu dục với rất nhiều chính sách ưu đãi, và cô vẫn tỏ ra nghi ngờ. “Anh học về chuyên ngành gì?”

“Quản lý sân bóng.”

“Tôi biết mà!” Trái tim cô dâng lên niềm cảm thông. “Anh không phải nói dối tôi. Anh có thể tin tôi sẽ không nói với bất kỳ ai khác. Chúng ta có thể cùng nhau cải thiện khả năng đọc của anh. Sẽ không ai biết rằng —” Cô chợt khựng lại ngay khi nhìn thấy một tia sáng lấp lóe trong đôi mắt anh. Muộn màng, cô chợt nhớ đến cái laptop của anh, và cô nghiêng rằng. “Anh đang bỡn cợt tôi.”

Anh cười toe toét. “Bé yêu, em nên dừng việc rập khuôn người ta lại. Chỉ bởi vì tôi là một cầu thủ bóng bầu dục không có nghĩa là tôi không đọc được bằng chữ cái. Tôi đã xoay xở để vượt qua đại học Texas với một điểm trung bình đáng kể và tự kiếm được một bằng kinh tế. Mặc dù

tôi thường quá xấu hổ để thừa nhận nó, tôi là một trong top sáu vận động viên đứng đầu được nhận học bổng của NCAA*.” (* *National Collegiate Athletic Association* = Trường cao đẳng quốc gia Hiệp hội thể thao).

“Tại sao anh không nói trước?”

“Cô là người đã phán quyết tôi không biết đọc.”

“Tôi có thể nghĩ đến điều gì khác nào? Không ai có đầu óc lại đi ký hợp đồng đóng phim mà không đọc trước kịch bản. Ngay cả tôi cũng đã đọc kịch bản, và tôi thậm chí còn không có trong bản hợp đồng.”

“Đó là một bộ phim phiêu lưu hành động, phải không? Tôi được giả định là anh chàng tử tế, điều này có nghĩa cũng sẽ có một gã xấu xa, một phụ nữ xinh đẹp, và một vài cảnh rượt đuổi xe hơi. Bây giờ chúng ta không có người Nga để bàn luận, vậy mấy gã xấu hoặc sẽ là một tên khủng bố hoặc là một kẻ buôn lậu ma túy.”

“Một trùm ma túy người Mexico.”

Anh trao cho cô một cái gật đầu tôi-đã-bảo -cô -vậy-mà. “Sẽ có hàng đồng pha đánh nhau, cả cảnh chém giết, máu me, và chửi rủa, hầu hết đều không có lý do, nhưng vẫn còn được bảo vệ bởi Tu chính án thứ nhất*. Tôi sẽ chạy vòng quanh ra về mạnh mẽ, và nữ nhân vật chính, theo chỉ đạo của bộ phim, sẽ chạy vòng quanh trần truồng và la hét. Có phải tôi nói gần đúng rồi không?” (* *First Amendment*: một trong những tu chính án của Hiến Pháp về đạo luật nhân quyền).

Anh đúng, nhưng cô không muốn khuyến khích thói quen nghiên cứu cầu thả của anh bằng cách thừa nhận. “Anh đã bỏ qua trọng điểm. Anh nên đọc kịch bản để có thể hiểu được tính cách nhân vật mình sẽ đóng.”

“Gracie, em yêu, tôi không phải là một diễn viên. Tôi không có ý tưởng nhỏ nhất làm thế nào để trở thành bất kỳ ai khác ngoài bản thân tôi.”

“Well, trong trường hợp này, anh sẽ là một cựu cầu thủ bóng bầu dục nghiện rượu tên là Jed Slade.”

“Không có ai tên Jed Slade cả.”

“Có anh, và anh đang sống trong một trại nuôi ngựa tồi tàn ở Texas được mua từ anh trai của nữ nhân vật chính, đó là một phụ nữ tên Samantha Murdock. Tôi đoán anh đã biết Natalie Brooks sẽ thủ vai Samantha. Những người ở Windmill cảm thấy khá may mắn vì đã ký kết với cô ta.” Khi Bobby Tom gật đầu, cô tiếp. “Anh không biết Samantha , tuy nhiên, khi cô ta vớ được anh trong một quán bar và quyến rũ anh.”

“Cô ta quyến rũ tôi?”

“Chỉ giống như ngoài đời, Bobby Tom, vì vậy phần đó sẽ không gây cho anh bất kỳ khó khăn nào đâu.”

“Thật mỉa mai là nó chỉ không hợp với em, cưng ạ.”

“Anh không hề hay biết, Samantha cho anh uống thuốc ngủ khi cô đưa anh về nhà của anh.”

“Trước hay sau khi chúng tôi làm điều hoang dã?”

Một lần nữa, cô lờ anh. “Anh mê đi, nhưng anh có thể tạng của một con bò đực thiến, và anh

tỉnh dậy đúng lúc để nhận ra cô ta đang nạy ván lót sàn nhà anh. Cả hai có một cuộc chiến lớn. Bình thường, anh có thể dễ dàng chế ngự cô ấy, nhưng cô ấy có một khẩu súng và anh thì đứng không vững vì thuốc mê. Với một nỗ lực đáng kể. Cuối cùng, anh bắt đầu khống chế cô ta để anh có thể giật lấy khẩu súng và lôi được sự thật ra từ cô ta.”

“Tôi không khống chế phụ nữ!”

Anh trông như thể bị xúc phạm đến độ cô phải bật cười. “Trong quá trình, anh khám phá ra rằng cô ấy là em gái của người đàn ông mà anh đã mua trại ngựa từ hắn, và hắn ta buôn lậu ma túy cho một nhân vật chủ chốt giàu có người Mexico.”

“Để tôi đoán nhé. Anh trai của Samantha quyết định từ chối hợp tác và phản lại nhân vật chủ chốt, người đứng phía sau hắn, nhưng trước đó tên anh trai đã cuỗm một mớ từ một trong những phi vụ buôn lậu ma túy và giấu dưới ván lót sàn của ngôi nhà.”

“Đó là nơi nữ nhân vật chính nghĩ là nó được giấu, nhưng nó lại không ở đó.”

“Nhân vật chủ chốt, ngay lúc ấy, quyết định bắt cóc nữ nhân vật chính bởi vì ông ta nghĩ cô ta biết nơi cất giấu số tiền. Jake Slade già—”

“Jed Slade.” Cô sửa lại.

“Jed già, là một quý ông và là một kẻ nghiện rượu, tất nhiên phải bảo vệ cô ta.”

“Anh phải lòng cô ấy,” cô giải thích.

“Thứ tạo ra nhiều cái cớ để giữ cô ta trần truồng.”

“Tôi nhớ anh cũng có một cảnh khóa thân.”

“Không bao giờ.”

Chương 5

Nông trại Lanier đã có những ngày nắng đẹp. Những ngôi nhà gỗ sơn trắng nằm trên khu đất bằng phẳng chạy dài sau bờ sông Lano South. Những con gà bơi đất bên dưới một cây sồi già trước sân. Cảnh nhà kho, một cối xay gió với một cánh bị gãy xoay đều đều trong hơi nóng tháng bảy. Chỉ có những con ngựa béo tốt trong bãi súc vật là trông có vẻ sung túc.

Những chiếc xe tải và những chiếc xe romooc đang được hăng phim sử dụng nằm gần xa lộ, và Bobby Tom đậu chiếc Thunderbird cạnh một chiếc xe tải xám bụi bặm. Khi hai người ra khỏi xe, Gracie nhận ra Willow đứng trong một cuộn dây cáp gần một máy phát điện xách tay và đang nói chuyện với một người đàn ông gầy gò và có vẻ sốt sắng tay đang cầm một tập hồ sơ. Nhóm nhân viên làm việc cạnh bãi quây súc vật đang điều chỉnh bộ đèn lớn trên những giá ba chân vững chắc.

Willow nhìn lên khi Bobby Tom, gần hai tuần chậm trễ, đi thông thả về phía cô ta. Anh rực rỡ trong cái quần tây đen, áo sơ mi màu san hô, và một cái áo khoác lụa xám dính hột, bên trên là một cái mũ cao bồi màu than với đường viền da rắn. Gracie thích thú chờ đợi cảnh bà chủ sắc sảo của mình công kích anh.

“ Bobby Tom.”

Willow gọi tên anh như thể nó là một bài thơ trữ tình. Môi cô ta cong lại trong một nụ cười dịu dàng và mắt sáng lên hài lòng với vẻ thích thú mơ màng. Sự gai góc sắc bén dường như tan biến, và khi tiến lên, cô ta đưa tay mình ra để bắt lấy tay anh.

Gracie cảm thấy như bị mắc nghẹn. Những lời trách mắng mà cô đã chịu đựng đang trở lại tấn công cô. Bobby Tom được chào đón như một vị anh hùng trong khi anh chính là người chịu trách nhiệm cho mọi rắc rối!

Cô không thể đứng nhìn cảnh Willow nói nhảm với anh. Khi cô quay đi, mắt cô dừng lại trên chiếc Thunderbird. Bụi kéo thành vệt làm mờ đi màu đỏ bóng loáng của nó và kính chắn gió bị bắn tung tóe bởi máu côn trùng, nhưng nó vẫn là chiếc xe đẹp nhất mà cô từng thấy. Dù có nhiều bực dọc, nhưng họ cũng đã trải qua nhiều điều tuyệt vời trong bốn ngày qua. Bobby Tom và chiếc Thunderbird đỏ của anh đã đưa cô vào một thế giới mới mẻ và sôi động. Bất kể những xung đột và tranh cãi, thì đây vẫn là quãng thời gian tuyệt nhất trong đời cô.

Cô đi qua xe căn tin để tìm một tách cà phê trong lúc đợi Willow kết thúc việc xun xoe quanh Bobby Tom. Một phụ nữ tóc sẫm, trông đẹp cực kỳ với đôi hoa tai bạc đang đứng phía sau quầy tính tiền. Cô ta có cặp mắt trang điểm đậm, làn da olive, và cánh tay trần rám nắng với những vòng tay bạc trên cổ tay.

“ Cô có muốn một cái bánh rán đi kèm không?”

“ Không, cảm ơn. Tôi không đói lắm.” Gracie rút đầy một tách cà phê Styrofoam từ bình.

“ Tôi là Connie Cameron. Tôi thấy cô đi cùng Bobby Tom.” Cô ta quan sát bộ comlê xanh dương của cô theo cách mà Gracie nhận ra mình một lần nữa lại ăn mặc không ổn. “ Cô biết anh ta lâu chưa?”

Thái độ người phụ nữ kém thân thiện, và Gracie quyết định tốt hơn hết nên làm rõ bất kỳ hiểu lầm ban đầu nào. “ Chỉ mới vài ngày. Tôi là một trong những trợ lý sản xuất. Tôi hộ tống anh ta từ Chicago đến đây.”

“ Công việc hấp dẫn đấy.” Cái nhìn chăm chăm của Connie như muốn ăn tươi nuốt sống khi cô

ta quan sát Bobby Tom từ xa. “Tôi đã có quãng thời gian tuyệt nhất trong đời với Bobby Tom Denton. Anh ta hoàn toàn biết cách làm thế nào để khiến một phụ nữ cảm thấy mình là một phụ nữ trăm phần trăm.”

Gracie không biết trả lời lại như thế nào, vì vậy cô mỉm cười và mang tách cà phê của mình qua một trong những cái bàn xếp. Khi cầm lấy một cái ghế, cô buộc mình phải quăng Bobby Tom ra khỏi tâm trí và thay vào đó nghĩ đến những trách nhiệm mới của bản thân. Từ lúc bắt đầu là trợ lý thấp nhất ở công ty, cô đã là người đứng mũi chịu sào, đánh giầy tò, chạy vặt, hoặc thực hiện bất kỳ một tá công việc nào khác. Khi nhận ra Willow đang đến gần, cô hy vọng bà chủ của mình không quyết định điều cô về LA để làm việc trong văn phòng. Cô gần như không sẵn sàng cho cuộc phiêu lưu này kết thúc, và ý nghĩ không bao giờ nhìn thấy Bobby Tom lần nữa chột làm cô đau nhói ...

Willow Craig gần bốn mươi, với vẻ ngoài gầy gò và khô cằn của một người ăn kiêng bị ám ảnh. Cô ta giận dữ với năng lượng điên cuồng, rít thuốc Marlboros liên tục, và có thể cộc cằn lúc thô lỗ, nhưng Gracie vẫn ngưỡng mộ cô ta kinh khủng. Cô bắt đầu đứng lên chào, nhưng Willow ra hiệu cho cô ngồi lại ghế và ngồi xuống cạnh cô.

“Chúng ta cần nói chuyện, Gracie.”

Sự cộc cằn trong giọng nói làm Gracie lo lắng. “Được rồi. Tôi nóng lòng nghe nhiệm vụ mới của mình đây.”

“Đó là điều tôi muốn thảo luận.” Cô ta lôi một gói Marlboros từ túi quần bộ đồ liền màu đào của mình. “Cô biết là tôi không hài lòng với cách cô thực hiện công việc này.”

“Tôi xin lỗi. Tôi đã cố hết sức, nhưng—”

“Công ty chỉ quan tâm đến kết quả, không cần lời bào chữa. Việc cô đưa ngôi sao của chúng ta đến đây không đúng thời hạn làm chúng tôi cực kỳ tổn kém.”

Gracie nuốt lại mọi lời giải thích đang trào lên môi mình và nói, một cách đơn giản, “Tôi có nhận thấy.”

“Tôi biết anh ta khó tính, nhưng tôi thuê cô vì tôi nghĩ cô có thể xử lý những người khó tính.” Lần đầu tiên, giọng của cô ta đánh mất sự sắc nhọn vốn có và cô ta chăm chú nhìn Gracie với chút cảm thông. “Tôi cũng có một phần đáng trách. Tôi biết cô thiếu kinh nghiệm, nhưng tôi vẫn thuê cô. Tôi xin lỗi, Gracie, nhưng giờ tôi sẽ phải để cô đi.”

Gracie có thể cảm thấy máu đang cạn trên đầu mình. “Để tôi đi?” Cô thì thào. “Không.”

“Tôi thích cô, Gracie, và, Chúa biết, cô đã cứu đời tôi khi Cha mất ở Shady Acres và tôi thì vô cùng quần quật. Nhưng tôi đã không đạt được vị trí ngày hôm nay bằng tính ủy mị. Chúng ta ở trong một tình trạng khó khăn, và không có khả năng gánh vác. Thực tế là, cô đã được giao một công việc, và cô đã không thể hoàn thành.” Giọng cô ta dịu lại khi đứng dậy. “Tôi lấy làm tiếc vì không giúp gì được cho cô. Nếu cô ghé qua văn phòng ở khách sạn, cô có thể lấy séc của mình.”

Dứt lời, Willow bỏ đi.

Mặt trời gay gắt chiếu thẳng xuống đầu Gracie. Cô muốn xoay mặt vào nó và cho nó thiêu cháy mình để cô không phải đối diện với điều cô lo sợ nhất. Cô đã bị sa thải.

Đằng xa Bobby Tom nổi bật cạnh một người phụ nữ trẻ với một thước dây vắt quanh cổ cô ta cạnh một trong những cái xe romooc. Cô ta cười về điều gì đó anh nói, và anh đáp lại bằng một nụ cười thật công kích với sự thân mật mà Gracie hầu như có thể thấy cô gái đang rơi vào lưới tình. Cô muốn hét vào cô ta, cảnh báo cô ta là nó chỉ giống như nụ cười anh đã dành cho những

người trực trạm thu thuế.

Tiếng bánh xe và một chiếc Lexus bạc tiến vào khu vực. Người tài xế vừa mang xe vào một bãi đỗ trước khi cánh cửa bật tung và một phụ nữ tóc vàng ăn mặc tao nhã nhảy ra. Một lần nữa gương mặt Bobby Tom sáng lên với nụ cười toe toét chết người. Anh chạy về phía người phụ nữ và kéo cô ta vào cánh tay mình.

Một mõi, Gracie quay đi. Cô mò mẫm vấp phải đồng dây cáp bụi nhùi, không chú ý tới việc mình đi đâu, chỉ biết rằng cô phải ở một mình. Phía bên kia những chiếc xe tải, cô nhìn thấy một nhà kho được dựng lên với một độ nghiêng điên cuồng cạnh một chiếc xe hơi rỉ sét. Lách ra phía sau cái kiến trúc hổng hóc vì mưa gió, cô hạ người xuống một khoảng bóng râm và tựa vào tấm ván xù xì.

Khi cô vùi đầu vào đôi tay, cô cảm thấy toàn bộ những giấc mơ của mình đã trôi tuột đi và nỗi tuyệt vọng thấm sâu vào bên trong. Sao cô lại đòi hỏi quá cao bản thân mình như vậy? Khi nào cô mới học chấp nhận những thiếu sót của chính mình? Cô là một phụ nữ giản dị đến từ một thị trấn nhỏ, không phải người đàn bà thích phiêu lưu mạo hiểm với đôi mắt hoang dã có thể nắm giữ thế giới. Ngực cô cảm thấy như thể bị ép chặt bởi một bàn tay khổng lồ, nhưng cô không thể để mình khóc. Nếu cô khóc, cô sẽ không bao giờ có thể dừng lại được. Những ngày tháng của cuộc đời trải ra phía trước cô như một con đường dài vô tận. Cô đã hy vọng thật nhiều và kết thúc quá ngắn ngủi.

Cô không có khái niệm mình đã ngồi đây bao lâu trước khi tiếng kêu quác quác của một loa pin cắt ngang tâm trạng đau khổ của cô. Vươn người, cô liếc nhìn mà không có chút quan tâm thực sự nào tới đồng hồ của mình và thấy hơn một giờ đã trôi qua. Cô phải đến Telarosa lấy séc lương của mình. Không gì có thể giữ cô ở đây lâu hơn, thậm chí cả chiếc vali đang bị khóa trong cốp xe Bobby Tom. Cô sẽ thu xếp với vài người trong văn phòng để họ lấy nó cho cô.

Cô nhớ mình đã thấy một bản hướng dẫn đường ở Telaros cách chỉ ba dặm về hướng Tây. Cô có thể sẵn sàng đi bộ xa đến đó và không để bản thân phải chịu sự nhọc nhằn vì phải nhờ vả ai đó ở Windmill. Họ có thể có công việc của cô, cô tự nhủ, nhưng họ không thể lấy đi chút niềm vui hân hoan mà cô bỏ lại. Thẳng vai, cô đi băng qua cánh đồng đến con đường và bắt đầu đi dọc theo những bụi rậm ven lề.

Vừa đủ mười lăm phút trôi qua trước khi cô nhận ra mình đã đánh giá quá sai sức chịu đựng của bản thân. Trạng thái căng thẳng trong những ngày qua, những đêm không ngủ đầy lo lắng, những bữa ăn ít ỏi đã làm cô kiệt sức, và đôi giày đen của cô cũng không thiết kế dành việc cho đi bộ. Một chiếc xe cam nhông nhỏ không mui vệt lứt qua, và cô đưa cánh tay lên bảo vệ mắt khỏi bụi. Chưa tới ba dặm nữa, cô tự nhủ. Không còn xa nữa.

Mặt trời rơi xuống đầu cô, và bầu trời được tẩy trắng như màu xương. Thậm chí cỏ dại dọc ven đường trông cũng khô héo. Cô lột cái áo choàng ẩm ướt của mình ra và xách nó trên cánh tay. Lướt qua bên phải của mình cô thoáng thấy một con sông, nhưng nó cách quá xa để có thể giúp cô bớt nóng. Cô trượt chân, nhưng nhanh chóng đứng thẳng lại. Khi đưa mắt nhìn lên trên, cô hi vọng những con chim đen đang lượn quanh trên đầu không phải là những con kền kền.

Buộc mình phải lờ đi cơn khát và những vết giộp mà đôi giày đã để lại trên gót chân, cô cố quyết định xem mình phải làm gì. Nguồn tài chính của cô nhỏ bé một cách đáng thương. Mặc dù mẹ cô đã cố nài nỉ cô lấy một phần lợi nhuận lớn hơn từ việc bán đường, nhưng Gracie đã từ chối vì cô muốn đảm bảo mẹ mình sống sung túc. Giờ cô hối tiếc vì đã không để dành nhiều hơn một chút. Cô sẽ phải quay lại New Grundy ngay lập tức.

Cô nhăn mặt khi mắt cá chân bị trật trên mặt đường gồ ghề nhưng cô vẫn tiếp tục di chuyển. Cổ họng cô khô rát, và cô ướt đầm mồ hôi. Cô nghe tiếng một chiếc xe hơi đến từ phía sau và tự

động giờ cánh tay mình lên để che mắt khỏi bụi.

Một chiếc Lexus bạc dừng lại cạnh cô, và kính xe hạ xuống. “ Cô có muốn đi nhờ không?”

Gracie nhận ra người lái xe là người phụ nữ tóc vàng đã lao vào Bobby Tom vài giờ trước đó. Người phụ nữ lớn tuổi hơn cô đã hình dung, có thể cô ta gần hàng bốn. Cô ta trông giàu có và sành điệu, như thể cô ta là người uống nước đóng chai giữa những trận tennis trong câu lạc bộ thể thao ngoài trời và ngủ với một cựu cầu thủ receiver mở rộng ư nhìn khi chồng cô ta ra ngoài thị trấn. Gracie không muốn đổi mặt với cuộc trạm chán khác từ một trong những phụ nữ của Bobby Tom, nhưng cô quá nóng bức và quá mệt để khurót từ.

“ Cảm ơn.” Khi cô mở cửa xe và ổn định vào phía bên trong mát lạnh, cô được bao bọc bởi mùi dầu thơm đắt tiền và tiếng nhạc du dương của Vivaldi.

Ngoại trừ một chiếc nhẫn cưới, bàn tay người phụ nữ không hề đeo một món trang sức nào, nhưng đôi bông tai kim cương to bằng hạt đậu lấp lánh trên dải tai cô ta. Cô ta tạo cho mái tóc vàng bóng của mình một kiểu tóc nữ tính, được ưa chuộng của những phụ nữ giàu sang, và một thắt lưng gồm những mắc xích vàng buộc lỏng lẻo quanh eo của một chiếc đầm ôm trắng ngà cắt may duyên dáng. Cô ta thanh mảnh và đáng yêu, và những vết mờ chân chim trên đuôi mắt dường như chỉ càng làm cô ta trông sành sỏi. Gracie chưa bao giờ cảm thấy mình nhếch nhác hơn.

Người phụ nữ ngồi trước tay lái ấn ngón tay tới nút bấm nâng cửa sổ lên. “Cô định đến Telarosa à, cô—?”

“Snow.Vâng, tôi đang đi đến đó. Nhưng, làm ơn, gọi tôi là Gracie.”

“Được thôi.” Cô ta cười thân thiện, nhưng Gracie cảm thấy có đôi chút dè dặt. Chiếc vòng vàng trên tay phải của cô ta lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời khi cô ta vặn nhỏ âm thanh trên radio.

Cô biết người phụ nữ này hẳn phải rất tò mò về việc tại sao cô lại đang đi bộ dọc theo xa lộ, và cô cảm kích vì mình không buộc phải giải thích. Mặt khác, sự bất hạnh của cá nhân cô không phải là cái cớ để cư xử khiếm nhã.

“Cám ơn vì đã cho tôi đi nhờ. Con đường dài hơn tôi đã tưởng.”

“Cô muốn tôi thả cô xuống đâu?” Giọng của cô ta rõ ràng là người miền Nam, nhưng nó mang âm điệu du dương hơn là giọng mũi. Nếu cô không tận mắt chứng kiến người giúp đỡ mình đã lao vào Bobby Tom, Gracie sẽ tin rằng người phụ nữ này là đại diện cho mọi thứ duyên dáng và lịch sự.

“Tôi định đến khách sạn Cattleman, nếu nó không quá xa hướng của cô.”

“Không vấn đề gì .Tôi đoán cô làm trong hãng phim .”

“Tôi đã.” Cô nuốt xuống khó nhọc, nhưng cô không hoàn toàn có thể giữ những từ ngữ trở lại.

“Tôi vừa mới bị sa thải.”

Một vài giây trôi qua. “Tôi rất tiếc.”

Gracie không muốn sự thương hại, vì thế cô nói một cách mạnh mẽ. “Tôi cũng vậy. Tôi đã hy vọng nó sẽ kết thúc.”

“Cô muốn kể về nó chứ?”

Giọng người giúp đỡ cô nghe dường như vừa cảm thông vừa tôn trọng, và Gracie có thể thấy mình đang đáp lại. Vì cô rất cần một người bạn gái để tâm tình, cô quyết định rằng, nếu như cô không tiết lộ quá nhiều, sẽ ổn thôi khi nói về việc đó.

“Tôi là một trợ lý sản xuất cho hãng Windmill,” cô thận trọng nói.

“Nghe có vẻ thú vị đấy.”

“Đó không phải là một công việc có uy tín, nhưng tôi muốn tạo ra vài thay đổi trong đời mình, và tôi cảm thấy may mắn khi được nhận. Tôi đã hy vọng mình sẽ được học hỏi về cách kinh doanh và làm việc.” Môi cô mím chặt lại. “Thật không may, Tôi đã bị vướng vào một kẻ tự xem mình là trung tâm, thiếu trách nhiệm, tự cao tự đại, quan hệ lăng nhăng, và tôi mất mọi thứ.”

Đầu người phụ nữ xoay hẳn qua, và chăm chú nhìn Gracie với vẻ khiếp đảm. “Ôi, cô bé. Bobby Tom đã làm những gì trong thời gian này?”

Gracie nhìn chằm chằm phía ngược lại. Cô bị giật mình đến nỗi vài giây dài trôi qua cô mới tìm lại được tiếng nói của mình.

“Sao cô biết tôi đang nói về ai?”

Người phụ nữ nhướng một bên mày lên. “Tôi đã có nhiều kinh nghiệm. Tin tôi đi, nó không khó để đoán ra.”

Gracie nhìn cô ta tò mò.

“Tôi xin lỗi. Tôi vẫn chưa tự giới thiệu phải không? Tôi là Suzy Denton.”

Gracie cố gắng sắp xếp thông tin đó lại. Có thể người phụ nữ này là chị của anh? Ngay khi ý niệm đó thoáng qua tâm trí, cô chợt nhớ đến chiếc nhẫn cưới trên ngón tay cô ta. Một người chị đã kết hôn sẽ không có cùng họ với anh.

Dạ dày cô thắt lại. Thật là kẻ xảo trá! Rốt cuộc vụ đánh đổ bóng bầu dục của anh chỉ là nói suông.

Chống lại cơn choáng váng, cô nói, “Bobby Tom không nói với tôi anh ta đã kết hôn.”

Suzy nhìn cô chằm chằm với đôi mắt ân cần. “Tôi không phải vợ của nó, cô bé. Tôi là mẹ của nó.”

“Mẹ ư?” Gracie không thể tin vào điều đó. Suzy Denton trông quá trẻ để là mẹ của anh. Và quá đứng đắn. “Nhưng bà không phải là một—” Cô cắt ngang giữa câu nói khi nhận ra mình suýt để tuột ra ngoài cái gì.

Nhẫn cưới của Suzy kê cái cách trên tay lái khi bà đập mạnh lên nó. “Ta sẽ giết chết nó! Nó lại kể câu chuyện gái điếm lần nữa phải không?”

“Câu chuyện gái điếm?”

“Cô không phải lo thừa về cảm giác của ta. Ta đã nghe từ trước. Có phải nó nói với cô việc ta phô diễn tình trạng say xỉn tại mọi trận thi đấu trung học của nó hay nơi ta gạ gẫm ăn nằm với huấn luyện viên của nó trong trận đấu luyện tập trước mặt đồng đội của nó?”

“Anh ta—uh—không đề cập đến vụ huấn luyện viên.”

Suzy lắc đầu phiền muộn và rồi, trong sự ngạc nhiên của Gracie, khoe miệng bà cong lên. “Đó là lỗi của ta. Ta biết nó sẽ dừng lại nếu ta yêu cầu nhưng—” Một sự nuối tiếc len vào giọng nói của bà. “Ta chỉ luôn quá tự trọng.”

Họ đã đến giao lộ, và Suzy hãm phanh lại trước một tấm biển dừng bị thủng một lỗ đạn. Phía chân đồi bên phải họ, Gracie thấy vài tòa cao ốc công nghiệp nổi bậc với một tấm bảng hiệu màu đen-và-đồng ghi ĐIỆN TỬ ROSATECH.

“Trong quá khứ, ta đã có cuộc hôn nhân hạnh phúc với cha của Bobby Tom khoảng ba mươi năm cho đến khi ông ấy mất trong một tai nạn xe hơi bốn năm trước. Lúc con trai ta trưởng thành, ta là bà mẹ hướng đạo sinh, bà mẹ trường học, bà mẹ đồng đội của nó. Ngược với những câu chuyện mà nó đã đặt ra, Bobby Tom đã có một sự giáo dục hoàn toàn tốt đẹp.

“Trông bà chưa đủ già để làm mẹ anh ta.”

“Ta đã năm mươi hai tuổi. Hoyt và ta kết hôn một tuần sau khi ta tốt nghiệp trung học, và Bobby Tom ra đời chín tháng sau đó.”

Bà trông trẻ hơn gần 10 tuổi. Như mọi khi, khi ai đó thật khác biệt với mình làm khuấy gợi sự tò mò của Gracie, thì cô không thể cưỡng lại chút thăm dò nhẹ nhàng.

“Bà có bao giờ hối tiếc về việc kết hôn khi còn quá trẻ không?”

“Chưa bao giờ.” Bà trao cho Gracie một nụ cười ranh mãnh. “Bobby Tom là hình ảnh của cha nó.”

Gracie hoàn toàn hiểu.

Mặc dù Suzy đã làm tốt nhất để che dấu sự tò mò của mình, Gracie hầu như có thể thấy bà đang tự hỏi làm thế nào một con chuột gián dị với quần áo lỗi thời và mái tóc tồ tẹt lại gặp rắc rối với thằng con trai sát gái của bà. Nhưng giờ Gracie biết với người phụ nữ mà cô đang nói chuyện, cô khó có thể than phiền về cách cư xử của anh.

Họ băng qua một khúc đường xe lửa và vào khu trung tâm thành phố. Gracie thấy ngay rằng Telarosa đã làm hết mức có thể nhằm dấu đi những rắc rối của mình khỏi thế giới. Để che đậy thực tế có quá nhiều cửa hàng trống rỗng, các nhóm công dân đã dùng những cửa sổ để trưng bày. Cô thấy những công trình khéo léo trong cái-đã-từng-là-một hiệu giày và những áp phích quảng cáo rửa xe trong một cái hiệu sách bị quên lãng. Cái mái cửa ra vào bên trên một rạp chiếu phim trống không giới thiệu HEAVENFEST, THÁNG MƯỜI NÀY THẾ GIỚI ĐẾN T'ROSA! Mặt khác, vài cửa hàng trông mới mẻ: một phòng triển lãm tranh nghệ thuật với chủ đề miền Tây Nam, một quảng cáo trang sức thủ công bằng bạc, một ngôi nhà thuộc triều đại Nữ hoàng Victoria đã biến thành một nhà hàng Mexico, hoàn chỉnh với những chiếc bàn sắt trên hành lang.

“Thật là một thành phố đẹp,” Gracie quan sát.

“Nền kinh tế đã gây thiệt hại cho Telarosa, nhưng chúng tôi đã có nhà máy điện tử Rosatech để giữ ổn định. Chúng tôi đã chuyển nhà máy vào thành phố. Thật không may, người chủ mới dường như kiên quyết đóng nó và dời công việc tới nhà máy khác gần San Antonio.”

“Điều gì sẽ xảy ra sau đó?”

“Telarosa sẽ chết,” Suzy nói đơn giản. “Thị trưởng và hội đồng thành phố đang cố gắng đẩy

manh ngành du lịch để ngăn việc đó, nhưng chúng tôi quá bị cô lập đến mức điều đó sẽ rất khó khăn.”

Họ đi qua một công viên với những luống hoa thẳng tắp và một cây sồi già đang phủ bóng xuống bức tượng của một vị anh hùng chiến tranh. Gracie cảm thấy mình thật quá ích kỷ. Vấn đề của cô dường như thật nhỏ bé khi so sánh với thảm họa mà thị trấn dễ mến này phải đối mặt .

Con đường quanh co và Suzy dừng lại lối vào của khách sạn Cattleman. Bà dời xe vào bãi và bỏ chân khỏi phanh. “Gracie, ta không biết điều gì xảy ra giữa cô và Bobby Tom, nhưng ta biết nó không phải là một kẻ bất công . Nếu nó làm gì sai trái với cô, ta chắc chắn nó sẽ muốn sửa chữa.”

Không đòi nào, Gracie nghĩ. Khi Bobby Tom nhận ra cô đã bị sa thải, anh sẽ đập hai gót chân vào nhau và thết đãi mọi người trong thị trấn một bữa bít tết tối.

Chương 6

Bobby Tom giật mũ cao bồi ra, vò mái tóc, và rồi đặt nó lên trở lại trong khi anh nhìn Willow với đôi mắt lạnh lùng. “Để tôi đảm bảo mình đã hiểu rõ điều này. Cô đã sa thải Gracie chỉ vì tôi không đến đây vào sáng thứ hai.”

Họ đang đứng gần chiếc xe ròmoooc của đoàn phim. Vừa hơn sáu giờ, và họ đã hoàn tất cảnh quay trong ngày. Bobby Tom đã trải qua hầu hết thời gian hoặc đứng quanh quần đồ mồ hôi trong không khí nóng bức hoặc có ai đó nhặng xị lên với mái tóc anh. Cũng chẳng có hoạt động gì thu hút, anh hy vọng công việc sẽ thú vị hơn vào ngày mai. Cho đến nay cảnh diễn mà anh hoàn tất chỉ bao gồm đi ra cửa sau nhà, nhúng đầu mình vào một xô nước, và đi bộ qua bãi quây súc vật. Họ quay anh từ mọi góc độ có thể, và David Givens, đạo diễn bộ phim Blood Moon, dường như trông rất hạnh phúc.

“Chúng tôi làm việc trong một ngân sách hạn hẹp. Willow trả lời. “ Cô ta đã không làm tốt công việc của mình, vì vậy cô ta phải đi.”

Bobby Tom cúi xuống xoa chân mày với ngón tay cái. “Willow, tôi e cô không hiểu những việc mà Gracie đã làm.”

“ Là gì?”

“ Tôi hoàn toàn là kẻ vô trách nhiệm.”

“ Đương nhiên anh không phải.”

“Tôi là vậy đấy. Một kẻ nông nổi, vô kỷ luật, và tự coi mình là trung tâm, hầu như là một cậu bé kẹt trong một cơ thể đàn ông, mặc dù tôi rất cảm kích nếu cô không kể lại điều đó.”

“ Đó không phải là sự thật, Bobby Tom.”

“ Thật sự thì, tôi chưa từng nghĩ đến bất kỳ ai trừ bản thân. Tôi có lẽ nên nói với cô điều đó từ khi bắt đầu, nhưng người đại diện của tôi đã không cho phép. Tôi sẽ trung thực với cô. Nếu ai đó không ở quanh kèm cặp tôi, rất có khả năng cô sẽ không bao giờ hoàn thành bộ phim này.”

Cô ta mân mê đôi bông tai, một cách mà vài người phụ nữ làm khi họ cảm thấy bồn chồn. “Tôi cho là tôi có thể để Ben bên cạnh anh.” Cô ta ra hiệu về phía một trong những người trợ tá.

“Kẻ lập dị ngu ngốc trong cái nón Rams đó à?” Bobby Tom nhìn chòng chọc vào anh ta với vẻ hoài nghi. “ Cô nghiêm túc nghĩ tôi sẽ trả công cho một kẻ hâm mộ đội Rams ư? Cưng, tôi giành được nhẫn Siêu Cúp vì tôi chơi cho một đội thực sự.”

Willow rõ ràng không biết phải làm gì. “ Anh có vẻ thân thiết với Maggie trong hậu trường. Tôi sẽ chỉ định cô ấy cho anh.”

“Maggie thực sự là một quý cô xinh xắn. Không may, cả hai chúng tôi đã bùng lên ngọn lửa đam mê ngay phút chúng tôi nhìn nhau, và dường như một lần nữa tôi bắt đầu khoắc lác với một phụ nữ, tôi có thể dễ dàng cô ấy chỉ với bất kỳ thứ gì. Tôi không nói ngoa đâu, cô hiểu chứ, ngoại trừ một điểm. Tôi nghi ngờ việc Maggie có thể quản thúc tôi quá lâu.”

Willow nhìn anh sắc sảo. “ Nếu anh đang bóng gió để Gracie trở lại, anh nên quên nó đi. Cô ta đã chứng tỏ mình không thể kiểm soát được anh .”

Bobby Tom há hốc miệng. “ Cô đang đùa, phải không? Người phụ nữ đó có thể ban những lời khuyên cho một gã cai ngục. Hừ, nếu việc này tùy vào tôi, tôi có thể đã không ở đây cho đến tháng mười. Thật sự thì, có một ông chủ mà tôi muốn ghé thăm ở Houston, và tôi nghĩ sẽ không phải là người Mỹ nếu đến gần Dallas mà không xem cuộc tập trung đóng dấu vật nuôi ở Mesquite. Tôi cũng cần cắt tóc, và tôi chỉ tin tưởng thợ cắt tóc ở Tallahassee. Nhưng Gracie đã quyết tâm, và tôi không thể lay chuyển được cô ấy. Cô đã thấy cô ấy. Cho tôi biết cô ấy không gọi cô nhớ đến một trong những bà cô nghiêm khắc dạy tiếng Anh mà cô đã có hồi trung học sao?”

“ Giờ anh đề cập đến...” Willow dường như nhận ra anh đã dồn cô ta vào chân tường, và cô ta lập tức dừng lại. “ Tôi hiểu anh đang cố làm gì, nhưng tôi e nó sẽ không có kết quả. Tôi đã quyết định. Gracie phải đi.”

Anh thở dài. “ Tôi xin lỗi, Willow. Tôi biết cô là một người bận rộn, và tôi đang lãng phí thời gian của cô bằng việc không làm rõ ý mình.” Nụ cười anh dần dần hòa nhã hơn, giọng anh dịu dàng hơn, nhưng đôi mắt xanh của anh cứng rắn và lạnh lùng như nước đá. “ Tôi cần một trợ lý riêng, và tôi muốn đó là Gracie.”

“ Tôi hiểu.” Cô ta cup mắt xuống, hiểu rõ mình đã nhận được một tối hậu thư. “ Tôi nghĩ mình nên thú nhận rằng có rất nhiều chi phí cần phải giảm quanh đây, và chúng tôi phải sắp xếp công việc hợp lý. Nếu thuê cô ta, tôi sẽ phải sa thải ai đó, và chúng tôi đã thiếu nhân viên như vậy rồi.”

“ Không cần sa thải ai cả. Tôi sẽ lo lương của cô ấy, tuy nhiên tốt hơn nên giữ kín điều này. Gracie thực sự buồn cười về tiền bạc. Cô trả cô ấy bao nhiêu?”

Willow cho anh biết.

Anh lắc đầu. “ Cô ấy có thể nhận được nhiều hơn từ việc giao pizza”

“ Đó là vị trí thử việc.”

“Tôi thậm chí không định xem xét loại vị trí gì mà cô ấy phải đảm đương”. Anh quay đi bước đến chiếc Thunderbird và rồi dừng lại.

“ Thêm một điều nữa, Willow. Khi cô nói chuyện với cô ấy, tôi muốn cô làm rõ một việc. Nói với Gracie tôi là người chỉ huy. Hoàn toàn. Nhiệm vụ chính của cô ấy là giữ cho tôi vui vẻ. Tôi là chủ và bất kể tôi nói gì cũng được. Cô hiểu chứ?”

Cô ta nhìn anh bối rối. “ Nhưng điều đó làm hỏng mục đích mà anh đã nói.”

Anh tặng cô một nụ cười toe toét rộng mở tan chảy đến tận xương. “ Cô đừng lo về việc này. Gracie và tôi sẽ thu xếp ổn thỏa.”

Chín giờ tối, Willow vẫn chưa tìm được Gracie, và thậm chí cuộc tập luyện cao độ của Bobby Tom trong phòng thể dục anh đã xây cạnh căn hộ trên gara cũng không làm dịu đi tâm trạng thất vọng của anh trước sự kém cỏi của cô ta. Tươi tỉnh sau khi tắm tấp, anh ngồi xuống chiếc ghế gọn sóng trong phòng ngủ của ngôi nhà trắng toàn gỗ nằm trong một khu rừng hồ đào nhỏ ngay bên ngoài Talarosa. Anh đã mua nó cách đây ba năm để mẹ mình có thể có chút yên tĩnh khi anh về nhà. Để chứng minh suy luận của anh, điện thoại bắt đầu reo lên. Anh phớt lờ nó và để máy trả lời tự động trả lời. Khi anh kiểm tra lần cuối, thì điện thoại đã có mười chín tin nhắn.

Trong vài giờ qua, anh đã làm xong một cuộc phỏng vấn với Thời báo Telarosa, Luther chợt xuất hiện trước cửa để hỏi về Heavenfest, cùng với hai trong số những bạn gái cũ của anh và một người phụ nữ mà anh không biết, có mặt để mời anh ăn tối, và huấn luyện viên đội bóng trường trung học đã mời anh hiện diện trong buổi luyện tập tuần tới. Những gì anh thực sự muốn là mua một ngọn núi nào đó và ngồi đây một mình cho đến khi anh cảm thấy hứng thú với con người lần nữa. Anh sẽ làm thế, nếu anh không ghét ở một mình nhiều như vậy ngay lúc này. Ở một mình làm anh nhớ đến mình đã ba mươi ba tuổi, và anh không biết làm thế nào để trở thành bất kỳ cái gì ngoài trừ cầu thủ bóng bầu dục. Ở một mình làm anh nhớ đến anh không biết mình là ai nữa.

Anh vẫn không thể lý giải nổi tại sao mình lại không tổng khứ Gracie về lại Memphis, ngoại trừ việc cô cứ khiến anh ngạc nhiên. Cô là một quý cô ngu xuẩn, anh nghĩ, nhớ lại cách cô đã phá hoại chiếc xe mình và lao ra trước mũi xe. Nhưng cô cũng rất thú vị. Điều tốt khi có Gracie đi cùng là dù cô làm anh phát điên đến thế nào chăng nữa, cô cũng không ra vẻ trước mặt anh như nhiều kẻ khác.

Khi anh ở cùng cô, anh không phải cố vét sạch năng lượng của mình chỉ để cố là chính anh. Cô cũng mang niềm vui cho anh, và ngay lúc này, điều đó có giá trị rất nhiều.

Cô đã ở chỗ chết tiệt nào? Với sự ngây thơ cùng tính tò mò chết tiệt của cô, cô có thể đã tự đẩy mình vào một tình trạng rắc rối. Theo lời Willow, không ai biết cô đã vào thị trấn bằng cách nào, chỉ biết rằng cô đã lấy séc lương của mình ở khách sạn và biến mất. Anh vẫn giữ vali cô trong cốp xe. Không có bất cứ thứ gì trong đó mà không nên bị thiêu hủy vì lợi ích lớn hơn của nhân loại. Ngoại trừ đồ lót của cô. Trong suốt vũ điệu thoát y của cô và cú nhảy qua mà cô đã thực hiện trên cửa xe, anh không thể không chú ý Gracie đã có vài thứ đồ lót thú vị cho mình.

Thả chân xuống ghế, anh đứng dậy và bắt đầu thay đồ. Anh không muốn người ở Telarosa nghĩ anh là kẻ tự phụ, vì thế anh đi vòng qua chiếc quần bò hiệu Levi's của mình, rồi tròng vào một chiếc áo thun xanh trẻ con, một chiếc áo khoác vải bông đen không tay, và một đôi giày boots. Ngay trước khi rời phòng, anh chộp lấy một cái mũ cao bồi. Cho đến nay anh đã xoay xở nhằm tránh vào thị trấn, nhưng Gracie đang mất tích, anh biết mình không thể lẩn lữa việc này lâu hơn nữa.

Với sự pha trộn giữa nỗi tuyệt vọng và cam chịu, anh đi tới một bức họa nhỏ hình một nữ diễn viên balê, kéo khung mạ vàng ra, và ấn vào bức tường an toàn ẩn phía sau. Khi chốt bật mở, anh rút ra một hộp trang sức nhung màu xanh lam sẫm và bật nó lên với ngón tay cái của mình.

Nằm bên trong là chiếc nhẫn Siêu Cúp thứ hai của anh.

Biểu tượng đồng đội hình ba ngôi sao vàng dính liền vào nhau trên một vòng tròn xanh da trời được in lại trên mặt chiếc nhẫn, những cánh sao được tạo thành bởi những viên kim cương trắng trong khi những viên kim cương màu vàng lớn hơn dính ở trung tâm. Thêm những viên kim cương xếp thành chữ số la mã chỉ thứ bậc giải Siêu Cúp và năm của trận đấu. Nó to và hào nhoáng, thứ hầu như là một luật lệ cho những chiếc nhẫn Siêu Cúp.

Mỗi Bobby Tom mím lại khi anh mang nó. Mặc dù anh luôn có mối ác cảm với trang sức nam giới lòe loẹt, thì sự dị ứng cũng không bắt nguồn từ khiếu thẩm mỹ. Thay vào đó, việc mang chiếc nhẫn làm anh cảm thấy mình giống như quá nhiều cầu thủ giải nghệ mà anh biết trong những năm qua, những gã đàn ông vẫn đang cố vượt qua những ngày dài huy hoàng sau khi đặt quá khứ sau lưng và xoay xở với cuộc sống. Về phần Bobby Tom, một lần bị chấn thương đầu gối, anh chưa từng muốn chạm đến chiếc nhẫn này lần nữa. Mang nó là một sự nhắc nhở rằng những ngày tuyệt nhất trong đời anh đã ở lại phía sau.

Nhưng giờ anh đang ở Telarosa— đưa con trai được yêu mến của một thị trấn sắp chết— và những gì anh muốn không quan trọng lắm. Ở Telorosa anh phải giữ chiếc nhẫn trên ngón tay mình, như trước đây, bởi vì anh biết nó có ý nghĩa nhiều thế nào với mọi người nơi này.

Anh vào phòng khách và đi đến một cái bàn tròn nép mình giữa hai cái ghế thiếp vàng. Khăn trải bàn được in với những bông hoa màu hồng và oải hương cùng đường viền xanh lá. Một cái bát thủy tinh nhỏ được trạm trổ lấp đầy những cánh hồng khô nằm phía trên, cùng với một bức tượng cẩm thạch trắng và một cái bình men sứ cẩm những đóa violet. Bobby Tom cầm nó lên và đổ ra chìa khóa chiếc xe tải nhỏ của mình.

Sau khi đặt chiếc bình lại chỗ cũ, anh nhìn quanh phòng khách và bắt đầu mỉm cười. Khi anh nhìn vào giấy dán tường màu phấn, những tấm màn ren buộc lại với những cái nơ bướm sọc, những cái ghế sofa tròn sắc sỡ và những cái ghế tay dựa nhồi nhét quá dày với nhiều nếp xếp chạm nhẹ trên tấm thảm, anh tự nhắc nhở mình không bao giờ được lập lại việc mang một quý cô chuyên giành với anh công việc trang trí nhà của anh.

Mọi thứ đều hoặc là ren, hồng, phủ hoa, hoặc xếp li. Đôi khi là cả bốn, mặc dù bạn gái cũ của anh - người trang trí, đã cẩn thận không làm quá trớn. Vì không thích ý tưởng những tên bạn thân sẽ cười anh lộn ruột, anh không bao giờ cho phép bất cứ tạp chí trang trí nội thất nào được chụp ảnh bên trong ngôi nhà này. Mía mai thay, nó lại là ngôi nhà anh yêu thích thực sự. Mặc dù tâm trí anh chưa bao giờ thừa nhận, nhưng cái hộp keo nhỏ bé lố bịch này đã làm anh thư giãn. Anh đã trải qua hầu hết cuộc sống trong lãnh địa riêng của giới đàn ông đến độ đi vào nơi này luôn làm anh cảm thấy như thể mình đang có một kỳ nghỉ. Không may, giây phút anh bước ra cửa trước, kỳ nghỉ đã chấm dứt.

Trong gara với không gian rộng rãi nằm phía sau ngôi nhà là chiếc Thunderbird cùng chiếc xe tải Chevy đen của anh. Anh đã biến khu vực trên nó thành một phòng tập tạ chẳng khác gì một căn hộ nhỏ nơi anh có thể trốn tất cả những vị khách không suy nghĩ kỹ trước khi tat qua thăm anh mà không báo trước. Một cặp vợ chồng đã nghỉ hưu coi sóc mọi thứ khi anh không ở đây, mà hầu hết thời gian là vậy, vì ở nơi mà anh yêu thích hơn bất cứ chỗ nào khác trên trái đất đôi khi lại quá sức chịu đựng với anh.

Anh dời xe tải xuống đường xe chạy đầy sỏi dẫn ra xa lộ. Băng qua con đường, anh có thể thấy dãy đường băng mình đã xây trên vài đất anh sở hữu. Chiếc Baron đã được đưa vào một nhà chứa máy bay nhỏ đặt cách xa lộ giữa cây cỏ gai và cây lê gai.

Một chiếc xe tải chở heo chạy bên cạnh. Sau khi nó vụt qua, anh quay xe chạy lên đường nhựa. Anh nhớ tất cả những đêm hè khi anh và bạn bè thường đua xe ngay trên con đường này. Sau đó họ sẽ đi xuống South Llano, nơi anh sẽ say khướt và nôn mửa. Lúc anh mười bảy, anh đã hiểu rằng mình không có dạ dày cho rượu mạnh rồi, và anh đã là một kẻ uống rượu không giỏi từ lúc đó.

Những ý nghĩ về con sông nhắc nhớ lại những đêm anh và Terry Jo Driscoll đã trải qua dưới đó. Terry Jo là bạn gái thực sự đầu tiên của anh. Giờ cô đã kết hôn với Buddy Baines. Buddy là bạn tốt nhất của Bobby Tom trong suốt thời trung học, nhưng Bobby Tom đã tiến lên thế giới và Buddy thì không.

Anh chạy đến ranh giới thành phố và thấy tấm biển đã dựng thẳng khi anh mang tên Toàn Người Mỹ vào năm thứ hai sinh viên ở U.T.

TELAROSA, TEXAS

DÂN SỐ 4,290

NHÀ CỦA BOBBY TOM DENTON

VÀ NHỮNG NGƯỜI PHI THƯỜNG TRƯỜNG TRUNG HỌC TELAROSA

Đã có vài cuộc nói chuyện về việc xóa bỏ tên anh trên tấm biển khi đội Chicago Stars dự thảo hợp đồng với anh trước khi đội Cowboys có cơ hội. Thật khó để thị trấn nhìn đứa con thân yêu của mình đến Chicago thay vì Dallas, và hễ khi nào hợp đồng của anh với Stars gần tái lập, anh sẽ nhận được một loạt các cuộc gọi từ những người đứng đầu thị trấn nài nỉ anh nhớ đến cội nguồn của mình. Nhưng anh thích việc chơi cho Chicago, nhất là sau khi Dan Calebaw tiếp quản với tư cách là huấn luyện viên hàng đầu, và đội Stars đã trả cho anh hàng triệu đô để đền bù vào tình trạng lộn xộn của việc trở thành một phần thời gian của người Mỹ.

Anh rẽ qua con đường dẫn tới khu nhà hành chính nơi mẹ anh sống. Bà phải có mặt trong một cuộc họp Bộ Giáo dục chiều kia, nhưng họ đã nói chuyện trước trong điện thoại và có vài giờ vào cuối tuần. Mãi tới gần đây, anh nghĩ mẹ mình mới thích ứng nhiều với cái chết của cha anh. Bà đã đảm nhiệm chức Chủ tịch Bộ Giáo dục và tiếp tục công việc tình nguyện của mình. Tuy nhiên, mới đây, bà đã bắt đầu hỏi ý kiến anh về những thứ bà chưa bao giờ làm phiền anh như: nên sửa mái nhà hay không hoặc bà nên đi nghỉ mát ở đâu. Anh yêu bà vô cùng, và anh sẽ làm bất cứ gì vì bà, nhưng tình trạng ngày càng lệ thuộc của bà thật không giống bà, và nó làm anh lo lắng.

Anh băng qua đường ray xe lửa, lướt nhìn lên tháp nước được trang trí với chữ T màu cam của Telarosa High đang phấp phới, và rồi quay lại nhìn về phía trên con đường Main Street. Tấm biển quảng cáo Heavenfest trên mái cửa vào rạp hát Palace cũ kĩ nhắc anh nhớ phải gọi vài tên bạn thân của mình và mời bọn họ xuống vì trận đấu golf danh tiếng. Đến giờ, anh đã lập nên một danh sách khách mời chỉ để làm Luther im lặng.

Hiệu bánh đã đóng cửa kể từ lần cuối anh ghé thăm, nhưng Nhà Bếp Ấm Cúng Bobby Tom vẫn hoạt động, cùng với bãi rửa xe BT's Qwik và Tiệm Giặt Khô Vô Địch Denton. Không phải mọi cửa hàng Telarosa đều đặt theo tên anh, nhưng đôi khi nó dường như là vậy. Theo tất cả những gì anh biết, không ai trong thị trấn đã từng nghe một thứ như là giấy phép, và nếu họ đã nghe, họ sẽ gạt bỏ nó như vài loại chuyện nhảm nhí nào đó. Ở Chicago, những cửa hàng địa phương đã phải chi cho anh gần một triệu đô trong những năm qua để dùng tên anh, nhưng người dân Telarosa chiếm đoạt nó tự do mà không có lấy một suy nghĩ xin phép.

Anh có thể chấm dứt nó— nếu nó xảy ra ở bất kỳ nơi nào khác—nhưng đây là Telarosa. Người ở đây nghĩ họ sở hữu anh, và họ sẽ hoang mang bởi bất kỳ lý lẽ nào dẫn đến điều trái ngược.

Có ánh đèn bên ngoài Buddy's Garage, vì thế anh đi vòng qua góc của ngôi nhà gỗ nhỏ mà những người bạn thân đang cũ sống. Ngay khi chiếc xe tải của anh tiến vào lần đường, cánh cửa trước mở tung và Terry Jo Driscoll Baines chạy ra.

“ Bobby Tom!” Anh cười toe toét khi đón nhận thân hình thấp và tròn trĩnh của cô. Sau hai đứa trẻ và quá nhiều hoạt động bán bánh gây quỹ, cô đã đánh mất hình dáng của mình, nhưng trong mắt anh, cô vẫn là một trong những cô gái xinh xắn nhất ở Telarosa.

Anh nháy ra khỏi chiếc xe và trao cho cô một cái ôm. “ Đây này, em yêu. Em có bao giờ thấy nhìn bất cứ cái gì mà không rục rĩ không?”

Cô đánh mạnh vào anh. “ Anh hoàn toàn đúng. Em mập như một con heo, và em mặc kệ. Lại đây. Để em xem nào.”

Anh trung thực giơ bàn tay mình ra để cô có thể nhìn thấy chiếc nhẫn mới nhất của anh, và cô phát ra một tiếng kêu ré lên thích thú có thể nghe được từ mọi hướng đến Fenner's IGA. “ Gawd! Nó đẹp đến nỗi em không thể cưỡng lại. Thậm chí đẹp hơn cả chiếc vừa rồi. Nhìn tất cả những viên kim cương này xem. Buddy! Bud-ee! Bobby Tom đây này, và anh ấy đang đeo

chiếc nhẫn của mình!”

Buddy Baines chậm chạp rời khỏi hành lang nơi anh ta đang đứng nhìn hai người bọn họ. Trong khoảnh khắc mắt họ khóa chặt, và hàng chục kỉ niệm ngày xưa lướt qua giữa họ. Rồi Bobby Tom nhìn thấy cơn oán giận quen thuộc.

Mặc dù họ đều đã ba mươi ba, Buddy trông dường như già hơn. Một cầu thủ quarterback tóc đen, vênh váo từng đưa đội Titans đến vinh quang bóng bầu dục bắt đầu làm khoảng giữa xung quanh đông đặc lại, nhưng anh ta vẫn còn là một người đàn ông ưa nhìn.

“Hey, Bobby Tom.”

“Buddy.”

Sự căng thẳng giữa họ đã không bắt đầu khi Bobby Tom ở đây lần đầu với Terry Jo. Thay vào đó, những vấn đề của họ bắt đầu vì Buddy cùng Bobby Tom đã mang Telarosa High đến chức vô địch 3AAA bang Texas, nhưng chỉ một trong số họ được đến U.T., và chỉ một trong số họ tiến tới chuyên nghiệp. Mặc dù vậy, họ vẫn là bạn thân nhất với nhau, và không ai trong họ quên điều đó.

“Buddy, nhìn chiếc nhẫn mới của Bobby Tom kìa.”

Bobby Tom trượt nó khỏi ngón tay mình và giơ nó ra. “Cậu muốn mang thử không?”

Với bất kỳ ai khác, anh có thể sẽ xát muối vào vết thương chưa lành, nhưng không với người này. Anh biết Buddy nghĩ ít nhất vài viên kim cương kia theo lý thuộc về anh ta, và Bobby Tom cũng nghĩ thế. Bao nhiêu ngàn cú chuyền mà Buddy đã ném cho anh suốt những năm qua? Cạn, sâu, dưới đường biên, qua giữa. Buddy đã ném bóng cho anh từ khi họ lên sáu, và họ sống cạnh nhà nhau.

Buddy lấy chiếc nhẫn và đeo nó vào ngón tay mình. “Thứ như cái này đáng giá bao nhiêu?”

“Tôi không biết. Có lẽ vài nghìn, tôi đoán thế.”

“Đúng, đó là những gì mà tôi đã đoán.” Buddy hành động như thể anh ta đánh giá những chiếc nhẫn đắt tiền mỗi ngày trong khi Bobby Tom biết thực tế anh ta và Terry Jo không bao giờ còn bất cứ thứ gì tồn tại tới cuối tháng. “Cậu có muốn vào trong và làm một ly bia không?”

“Tối nay thì không thể.”

“Thôi nào, B.T.,” Terry thốt lên. “Em cần phải kể với anh về bạn gái mới của em, Glenda. Cô ấy vừa mới ly dị, và em biết anh chính xác cô ấy cần gì để cuốn đi những phiền muộn trong tâm trí mình.”

“Anh thật sự xin lỗi, Terry Jo, nhưng một người bạn của anh đang mất tích, và anh đang rất lo cho cô ấy. Cậu không tình cờ cho thuê một chiếc xe hơi nào cho một quý cô da trắng gầy nhom với một mái tóc buồn cười, phải không, Buddy?” Ngoài việc điều hành một gara, Buddy còn là người duy nhất được cấp quyền kinh doanh cho thuê xe của thị trấn.

“Không. Cô ấy là người trong đoàn phim à?”

Bobby Tom gật đầu. “Nếu cậu thấy cô ấy, tôi chắc chắn sẽ rất cảm kích nếu cậu gọi cho tôi. Tôi sợ cô ấy có thể đã tự vướng vào vài rắc rối.”

Anh nói chuyện với cả hai thêm vài phút nữa và hứa sẽ nghe mọi chuyện về Glenda vào lần

viếng thăm tới. Ngay khi anh sẵn sàng rời đi, Buddy tuột chiếc nhẫn Siêu cúp khỏi ngón tay và gior nó ra cho người bạn thân kỳ cựu của mình.

Bobby Tom nắm lấy tay anh. “Tôi sẽ thật sự bận rộn trong một vài ngày sắp tới, và tôi e mình sẽ không có cơ hội dừng lại và ghé thăm mẹ cậu ngay. Tôi biết bà sẽ muốn thấy chiếc nhẫn ấy. Tại sao cậu không giữ nó và đưa cho bà xem giúp tôi? Tôi sẽ lấy lại nó vào cuối tuần kia.”

Buddy gật đầu như thể những gì Bobby Tom đề nghị là hợp lí nhất và trượt chiếc nhẫn vào lại ngón tay mình. “Tôi chắc chắn bà sẽ cảm kích vì điều đó.”

Khả năng Gracie thuê một chiếc xe hơi đã bị loại bỏ, Bobby Tom tìm đến Ray Don Horton, người điều hành ga xe lửa Greyhound, rồi đến Donnell Jones, tài xế taxi duy nhất của thị trấn, và, cuối cùng, tới Josie Morales, người đã dành phần lớn đời mình ngồi phía trước theo dõi việc kinh doanh của người khác. Bởi anh đã từng chơi bóng với rất nhiều đứa trẻ da trắng, da đen, và Tây Ban Nha, nên Bobby Tom luôn tự do qua lại biên giới giữa các chủng tộc và sắc tộc của thị trấn. Anh đã ở trong nhà của hầu hết mọi người, ăn tại mọi chiếc bàn của họ, cảm thấy như ở nhà tại khắp mọi nơi, nhưng bất kể những mối giao kết của mình, không có ai mà anh gặp đã từng thấy Gracie. Thế nhưng, tất cả họ, đều thể hiện nỗi thất vọng vì anh đã không đeo chiếc nhẫn của mình và mọi người hoặc là muốn anh gặp con gái của họ hoặc là cần một khoản vay.

Tới mười một giờ, Bobby Tom đoán chắc Gracie đã làm điều gì đó ngu ngốc như là đi nhờ xe một người lạ. Chỉ ý nghĩ ấy thôi cũng đã làm anh điên lên. Hầu hết mọi người sống ở bang Texas đều là người tốt bụng, nhưng cũng cần được xác minh nhiều, và với cái nhìn quá lạc quan của Gracie về bản chất con người, cô có khả năng rơi vào một trong số họ. Anh cũng không thể tìm ra lý do tại sao cô không cố lấy lại vali của mình. Trừ phi cô không thể. Phải chăng có điều gì đó đã xảy ra với cô trước khi cô có cơ hội?

Lý trí anh phủ nhận ý nghĩ đó, và anh cân nhắc tới việc ghé đồn cảnh sát để nói chuyện với Jimbo Thackery, cảnh sát trưởng. Anh và Jimbo đã ghét nhau đến tận ruột gan từ hồi tiểu học. Anh không thể nhớ điều gì đã bắt đầu việc đó, nhưng thời gian mà họ lên trung học và Sherri Hopper đã quyết định cô thích nụ hôn của Bobby Tom hơn của Jimbo, nó đã leo thang thành một mối hận thù sâu sắc. Bất cứ khi nào Bobby Tom trở lại thị trấn, Jimbo sẽ tìm một vài cái cớ để hành động xấu xa, dù cách này hay cách khác Bobby Tom cũng không thể tưởng tượng vị cảnh sát trưởng lại bỏ công việc của mình để giúp anh tìm Gracie. Anh quyết định ghé một nơi cuối cùng nữa trước khi tự xui mình tin vào lòng tốt đáng ngờ của Sở cảnh sát Talarosa.

Dairy Queen nằm ở cuối phía tây thị trấn và phục vụ như trung tâm cộng đồng không chính thức của Talarosa. Ở đây, Oreo Blizzards và ông Mistys quản lý đến hoàn hảo những gì mà mọi luật lệ về quyền lợi công dân Mỹ chưa bao giờ có thể đạt được. DQ đã đem những công dân Talarosa bình đẳng với nhau.

Khi Bobby Tom chạy vào bãi xe, anh thấy một chiếc xe tải chở những cuộn dây kim loại đang đậu giữa một chiếc Ford Bronco và một chiếc BMW. Có đủ mọi xe gia đình, một vài chiếc xe gắn máy, và một cặp người Tây Ban Nha mà anh không thể nhận ra đang leo ra từ một chiếc Plymouth Fury cũ. Vì đây là một đêm cuối tuần, nên đám đông đã thưa dần, nhưng vẫn còn nhiều người hơn ở bên trong mà anh không muốn đối mặt, và nếu không quá lo lắng về Gracie, không gì có thể khiến anh đến đây tới nghĩa trang danh tiếng cũ của mình, nơi anh và những đồng đội hồi trung học đã tổ chức những chiến thắng đêm thứ sáu của họ.

Anh đậu xe ở ngoài lề xa nhất của bãi và buộc mình tuột xuống chiếc xe tải. Anh biết, nếu dùng một cái loa, nó sẽ là cách nhanh nhất để thông báo Gracie đã mất tích, nhưng anh vẫn ước sao mình không phải đi vào bên trong. Cánh cửa của DQ đang đưa mở, và một dáng dấp quen thuộc bước ra. Anh nguyên rửa nhẹ nhàng. Nếu ai đó yêu cầu anh làm một danh sách những người mình không muốn gặp ngay bây giờ nhất, cái tên Wayland Sawyer sẽ đứng ngay phía trên cái tên Jimbo Thackery.

Mong muốn duy nhất Sawyer sẽ không chú ý đến anh đã tan biến khi ông chủ của công ty điện tử Rosatech bước xuống khỏi lề đường và đứng lại, cây kem ốc quế vani trong tay ông ta dừng lại lưng chừng.

“Denton.”

Bobby Tom gật đầu.

Sawyer cắn một miếng kem trong khi ông ta nhìn chòng chọc vào Bobby Tom với đôi mắt lạnh lẽo. Bất cứ ai nhìn thấy ông chủ của Rosatech trong áo sơ mi kẻ sọc vuông và quần jeans sẽ nghĩ ông ta là một quản lý trang trại thay vì là một trong số những nhà kinh doanh trí tuệ hàng đầu trong ngành công nghiệp điện tử và là người đàn ông duy nhất ở Telarosa giàu có như Bobby Tom. Ông ta là một người đàn ông to lớn, không cao bằng Bobby Tom, nhưng rắn chắc và dẻo dai. Ở tuổi năm mươi, gương mặt của ông ta vẫn còn hấp dẫn, nhưng quá thô kệch để có được nét đẹp cổ điển. Mái tóc đen, thô cứng đã được cắt ngắn và đã điểm bạc, nhưng đường ranh tóc đã hõm vào hai bên. Như thể Sawyer đã tạo nên một ranh giới vô hình trên mái đầu và tuyên bố rằng không một cái nang tóc nào dám xuất hiện dưới phần hõm vào ấy.

Từ khi có tin đồn đóng cửa Rosatech, Bobby Tom đã đặt ra công việc của mình là tìm hiểu mọi thứ về chủ nó trước khi anh gặp ông ta vào cuối tháng ba. Way Sawyer đã trưởng thành trong nghèo khổ và được để hoang ở đoạn đường sắt bị hỏng của Telarosa. Khi còn là một thiếu niên gây rối, ông đã từng bị tống vào tù vì tội trộm cắp những thứ vặt vãnh để bán với những bóng đèn hành lang. Công việc trong hải quân đã tạo cho ông ta cả kỷ luật và cơ hội, và khi ra ngoài, ông ta đã tận dụng lợi thế của GI Bill để kiếm được một cái bằng kỹ sư. Sau khi tốt nghiệp, ông ta đi tới Boston, ở đó, với sự kết hợp của trí thông minh và sự tàn nhẫn, ông ta đã leo lên vị trí đứng đầu của ngành công nghiệp máy tính đang phát triển và tạo ra được triệu đô la đầu tiên của mình khi mới ba mươi lăm tuổi. Ông cũng đã kết hôn, có một đứa con gái, và đã ly dị.

Mặc dù người ở Telarosa đã nổi bước theo nghề nghiệp của ông, Sawyer không bao giờ trở lại thị trấn. Vì vậy, mọi người đã ngạc nhiên khi, sau thông báo nghỉ hưu của ông, ông đã công bố việc mua thật nhiều cổ phần để có chân trong hội đồng quản trị Điện tử Rosatech mười tám tháng trước và thông báo ý định của mình về việc điều hành công ty. Rosatech là những củ khoai tây nhỏ với danh tiếng của một người như Sawyer, và không ai có thể đoán tại sao ông lại mua nó. Sau đó, sáu tháng trước, đã nổi lên tin đồn là ông sẽ đóng cửa nhà máy và chuyển nó với trang thiết bị và những bản hợp đồng tới hoạt động ở San Antonio. Từ điểm đó, người dân của thị trấn đã bị thuyết phục rằng Sawyer mua Rosatech chỉ để trả thù lại cái thị trấn đã không đối xử với ông tốt hơn khi ông còn là một đứa trẻ. Theo tất cả những gì Bobby Tom biết, Sawyer đã không làm gì để dập tắt tin đồn.

Sawyer giờ cây kem chỉ về phía đầu gối bị thương của Bobby Tom. “Ta thấy cậu đã tống khứ cây gậy.”

Bobby Tom chỉnh lại hàm. Anh không thích nghĩ về những tháng dài dằng dặc khi anh buộc phải đi bộ với một cây gậy. Tháng ba rồi, trong suốt thời gian hồi phục, anh đã gặp Sawyer ở Dallas theo yêu cầu của các ông bố trong thị trấn nhằm cổ thuyết phục ông ta không di dời nhà máy. Nó là một cuộc gặp gỡ thất bại, và Bobby Tom đã có mối ác cảm với Sawyer. Bất cứ ai đủ tàn nhẫn để hủy hoại phúc lợi của một thị trấn thì hoàn toàn không xứng đáng được gọi là con người.

Với một cái phẩy tay, Way ném cây kem ông vừa ăn sạch vào bãi cỏ lỏm chỏm. “Cậu làm thế nào để thích nghi với việc giải nghệ thế?”

“Nếu tôi biết điều này vui như vậy, tôi đã làm vài năm trước,” Bobby Tom nói, nét mặt lạnh tanh..

Sawyer liếm ngón tay cái của mình. “Tôi nghe nói cậu đang định trở thành ngôi sao điện ảnh.”

“Một trong số chúng ta phải rót tiền vào thị trấn này.”

Sawyer mỉm cười và lôi chùm chìa khóa xe hơi ra khỏi túi. “Gặp cậu sau, Denton.”

“Bobby Tom, phải cậu không?” Tiếng hét của một phụ nữ từ chiếc Olds màu xanh vừa mới chạy vào bãi đậu. Toni Samuels, người chơi bài brit với mẹ anh trong nhiều năm qua, đang xông đến và rồi khựng lại khi thấy người mà anh đang nói chuyện. Khuôn mặt tươi cười của bà đánh lại với thái độ thù địch. Không ai giấu giếm thực tế Way Sawyer là gã đàn ông bị ghét nhiều nhất ở Telarosa, và thị trấn đã biến ông ta thành một kẻ bị xã hội ruồng bỏ.

Sawyer dường như không bị tác động. Giấu chìa khóa trong lòng bàn tay, ông trao cho Toni một cái gật đầu lịch sự, rồi đi tới một chiếc BMW đỏ tía.

Ba mươi phút sau, Bobby Tom đậu xe trước một ngôi nhà trắng to lớn kiểu thời thuộc địa trên một con đường rợp bóng cây và ra khỏi xe tải. Ánh đèn hắt ra trên vỉa hè từ cửa sổ trước nhà khi anh tới gần. Mẹ anh là một con cú đêm, rất giống anh.

Cái thực tế không ai ở DQ trông thấy Gracie đã làm leo thang những lo lắng của anh, và anh quyết định ghé xem mẹ mình có thể đưa ra bất kỳ gợi ý nào về cách xác định vị trí một người mất tích trước khi anh tới tìm Jimbo. Bà có giữ một chìa khóa phòng hờ dưới chậu phong lữ, nhưng thay vì thế anh rung chuông vì không muốn làm bà sợ hãi.

Ngôi nhà rộng rãi hai tầng với những cánh cửa chớp màu đen và cửa chính đỏ sẫm cùng một vòng gỗ cửa bằng đồng. Cha anh, người đã dần dựng lên đại lý bảo hiểm nhỏ của mình qua nhiều năm cho đến khi nó trở thành đại lý thành công nhất ở Telarosa, đã mua ngôi nhà khi Bobby Tom rời đi để học đại học. Ngôi nhà Bobby Tom đã lớn lên, ngôi nhà gỗ nhỏ một tầng mà thành phố đã lập kế hoạch điền rồ biến nó thành một điểm du lịch hấp dẫn, nằm ở phía bên kia của thị trấn.

Suzy mỉm cười khi bà mở cửa và nhìn thấy anh. “Xin chào, miếng bánh ngọt ngào.”

Anh cười trước cái tên mà bà đã gọi anh miễn khi nào anh có thể nhớ và, bước vào trong, ôm chầm chầm lấy bà. Bà luồn cánh tay quanh eo và siết chặt anh.

“Mẹ có gì để ăn không?”

“Mẹ không biết. Mẹ đoán là không.”

Bà nhìn anh chằm chằm với chút khiển trách. “Mẹ không biết tại sao con phải mua ngôi nhà đó trong khi có rất nhiều phòng ở đây. Con chưa ăn phải không, Bobby Tom. Mẹ biết là con chưa ăn. Vào bếp đi. Mẹ còn sót lại vài phần lasagna.”

“Nghe thật tuyệt.” Anh ném mũ của mình vào cái giá đồng ở góc hành lang.

Bà quay sang anh, trán nhăn lại cau mày áy náy. “Mẹ ghét làm phiền con, nhưng con đã có cơ hội nói chuyện với thợ lợp nhà chưa? Cha của con luôn xử lý loại công việc đó, và mẹ không chắc mình nên làm gì.”

Nghe kiểu nói không chắc chắn này từ một phụ nữ quản lý quá thành thạo hệ thống ngân quỹ trường công lập làm Bobby Tom lo lắng, nhưng anh giấu cảm giác của mình xuống. “Con đã gọi anh ta chiều nay. Anh ta dường như đưa ra một mức giá hợp lý, và con nghĩ mẹ nên cứ tiếp tục

công việc.”

Lần đầu tiên anh nhận ra cánh cửa lửa dẫn vào phòng khách đã được kéo lại. Anh chưa từng nhớ phòng đó có bao giờ đóng lại và anh ra hiệu về hướng cánh cửa. “Có chuyện gì thế?”

“Ăn trước đi. Mẹ sẽ nói sau.”

Anh bắt đầu đi theo sau bà, nhưng chợt khựng lại khi anh nghe, một âm thanh lạ, bị bóp nghẹt.

“Có ai đó trong này à?”

Ngay sau khi câu hỏi trôi tuột ra anh mới nhận thấy mẹ mình đang chuẩn bị lên giường với một áo choàng ngủ lụa xanh nhạt. Anh cảm thấy một cơn co thắt đau đớn. Mẹ anh chưa bao giờ đề cập tới bất kỳ điều gì về việc gặp gỡ những đàn ông khác từ khi cha anh qua đời, nhưng điều đó không có nghĩa là bà không có.

Anh tự nhủ nó là cuộc đời bà, và anh không có quyền can thiệp. Mẹ anh vẫn còn là một phụ nữ xinh đẹp, và bà xứng đáng với từng tí hạnh phúc mà bà có thể tìm được. Anh đương nhiên không muốn mẹ mình cô đơn. Nhưng dù anh cố tự thuyết phục bản thân bao nhiêu đi nữa, anh vẫn cảm thấy như đau khổ với ý nghĩ mẹ mình đang ở với bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài cha mình.

Anh hắng giọng. “Mẹ này, nếu mẹ đang gặp gỡ một ai đó, con hiểu mà. Con không có ý xen vào bất cứ việc gì.”

Bà trông giật mình. “Ồ, không. Thật ra, Bobby Tom...” Bà bắt đầu mân mê dây thắt lưng áo choàng ngủ. “Gracie Snow ở trong đó.”

“Gracie?” Tâm trạng nhẹ nhõm thoáng qua anh, rồi theo sau gần như ngay lập tức là cơn giận dữ. Gracie đã làm anh sợ muốn chết! Trong khi anh tưởng tượng cô chết trong một cái rãnh nào đó, cô lại đang thoải mái ẩm cứng với mẹ anh.

“Làm thế nào mà cô ta lại ở đây?” Anh hỏi trong giọng điệu cụt ngủn.

“Mẹ đã nhặt cô ấy ở trên đường cao tốc.”

“Cô ta đã vẫy tay xin đi nhờ xe mẹ, phải không? Con biết mà! Với toàn bộ sự ngu ngốc chết tiệt của—”

“Cô ấy không vẫy tay xin quá giang. Mẹ đã dừng lại khi thấy cô ấy.” Suzy lưỡng lự. “Như con có thể tưởng tượng, cô ấy có chút khó chịu với con.”

“Cô ta không phải là người duy nhất cảm thấy khó chịu!” Anh xoay về phía cánh cửa lửa, nhưng bàn tay Suzy đã ngăn cánh tay anh lại.

“Bobby Tom, cô ấy đã uống rượu.”

Anh dán chặt mắt vào bà. “Gracie không uống rượu.”

“Thật không may, mẹ đã không nhận ra điều đó cho đến khi cô ấy đã đi qua lô rượu lát xê của mẹ.”

Cái ý tưởng Gracie lê bước qua những chai rượu lát xê thậm chí làm anh càng giận dữ hơn. Anh nghiến răng, bước thêm một bước tới cánh cửa, chỉ để mẹ anh một lần nữa chặn lại.

“Bobby Tom, con biết người ta thường choáng váng và thấy hạnh phúc khi họ say?”

“Vâng.”

Bà nhướn mày. “Gracie không là một trong số họ.”

Chương 7

Gracie ngồi cuộn tròn trên ghế sofa với quần áo nhàu nát và một khối tóc màu đồng nổi bật trên đầu. Gương mặt cô lấm lem, đôi mắt đỏ, và một cái mũi ửng hồng. Vài phụ nữ có thể vẫn đẹp khi khóc, nhưng Bobby Tom thấy ngay Gracie không phải là một trong số họ.

Cô trông khổ sở đến nỗi cơn giận dữ trong anh nhạt dần. Anh nhìn chăm chăm xuống cô, cảm thấy thật khó tin người phụ nữ này là cùng một người với quý cô hống hách, ưa cáu bẳn, múa vũ điệu thoát y tệ nhất trong lịch sử, lao người qua cửa xe giống như một viên đạn thần công, phá hỏng chiếc T-bird của anh, và tặng cho Slug McQuire một bài giáo huấn nghiêm khắc về việc quấy rối tình dục sau khi anh cư xử hơi quá tốt với một trong những nữ bồi bàn ở Whoppers.

Thường thì, anh sẽ thích bị khóa trong một căn phòng với đàn ong sát thủ hơn là một phụ nữ đang khóc, nhưng người phụ nữ này đặc biệt lại là Gracie, và bằng cách nào đó cô đã trở thành bạn anh, nên anh sẽ phá lệ một lần.

Suzy nhìn vào anh một cách bất lực. “ Mẹ đã mời cô ấy ở lại tối nay. Cô ấy vẫn ổn trong bữa tối, nhưng khi về nhà từ cuộc họp, mẹ đã thấy cô ấy như thế này.”

“ Cô ấy chắc chắn đang cư xử kỳ quặc.”

Nghe giọng nói của anh, Gracie ngược lên, dán chặt vào anh với đôi mắt lờ mờ, và nấc cụt. “Đến giờ tôi” — một tiếng nức nở kéo dài bật ra— “ chưa từng có” — tiếng nức nở khác— “quan hệ tình dục.”

Suzy đi thẳng tới cánh cửa. “ Xin lỗi, nhưng mẹ tin mình có vài thiệp Giáng sinh cần phải gửi.”

Khi bà đi mất, Gracie mò mẫm tìm hộp khăn giấy bên cạnh trên ghế sofa, nhưng cô gặp rắc rối khi xác định vị trí nó qua làn nước mắt. Bobby Tom bước đến, giật một cái khăn, và đặt nó vào tay cô. Cô vùi mặt vào đó, vai run lên, những tiếng thút thít đáng thương lại phát ra trên môi. Khi anh ngồi xuống cạnh cô, anh khẳng định, không nghi ngờ gì, cô là kẻ say xỉn khốn khổ nhất mà anh từng thấy trong đời.

Anh dịu dàng nói. “ Gracie, em yêu, em đã uống bao nhiêu rượu rồi?”

“ Tôi không u-ống,” cô nói giữa những tiếng nức nở. “ Rượu là ch- chỗ dựa cho người yếu đuối.”

Anh bóp vai cô. “ Tôi hiểu.”

Cô ngẩng lên, với chiếc khăn giấy trong tay, chỉ bức tranh sơn dầu đang treo phía trên lò sưởi. Cha anh đã tặng nó cho mẹ anh như một món quà Giáng sinh khi Bobby Tom tám tuổi. Nó vẽ cảnh anh đang ngồi xếp bằng trên bãi cỏ ôm chặt một con chó đã cùng anh lớn lên, một con chó săn lông vàng đã già tên Sparky.

Cô chỉ bức chân dung. “ Thật khó mà tin một đứa trẻ ngọt ngào như thế có thể trưởng thành thành một kẻ tr-trụy lạc, ích kỷ, nông nổi, l-lãng nhăng, trộm cắp, mưu mô xảo trá như vậy!”

“ Đời buồn cười vậy đó.” Anh đưa cho cô miếng khăn giấy khác. “ Gracie, em yêu, em có nghĩ mình nên ngừng khóc một chút để hai ta nói chuyện không?”

Cô lắc đầu theo một vòng cung lảo đảo. “ Tôi sẽ không bao giờ d-dừng. Và anh biết sao không? Vì tôi sẽ d-dùng phần còn lại của đời mình ăn kh-khoai tây nghiền và ngủi nước—nước—tẩy

rửa.” Tiếng khóc than khác. “ Anh có biết chuyện gì xảy ra khi anh lúc nào cũng cận kề cái chết? Cơ thể anh khô đi!” Cô làm anh giật mình khi cô đan tay mình lên ngực. “Họ đang khô đi. Tôi đang khô đi! Giờ tôi sẽ chết mà chưa từng quan hệ t- tình dục!”

Tay anh vẫn còn trên vai cô. “ Cô đang nói với tôi cô là một trinh nữ?”

“ Đương nhiên tôi là một trinh nữ! Ai lại muốn quan hệ tình dục với người gi-giảm dị như tôi?”

Bobby Tom quá quý ông để cho phép việc đó trôi qua. “Bất kỳ đàn ông mạnh khỏe, cường tráng nào, em yêu.”

“ Ha!” Cô rút tay khỏi ngực mình và vớ tới cái khăn giấy khác.

“ Tôi nghiêm túc đấy.”

Mặc dù đã say, Gracie cũng không hề nhận lấy bất kỳ lời nhảm nhí nào từ anh. “ Chứng minh đi.”

“ Gì?”

“ Quan hệ với tôi. Ngay bây giờ. Đúng! Ng-ngay giây phút này.” Bàn tay cô lướt qua hàng nút áo, và cô bắt đầu giật chúng ra.

Anh giữ tay cô lại và kiềm chế dữ dội nụ cười đang muốn thoát ra. “Tôi không thể làm thế, em yêu. Không với tình trạng em say đến vậy và mọi thứ.”

“ Tôi không s-say! Tôi nói rồi, tôi không uống rượu.” Cô chớp lấy tay mình từ bên dưới anh và vung về cởi cái áo khỏi cánh tay. Trước khi anh hiểu ra, cô đã ngồi trước anh, không mặc gì từ phần eo trở lên ngoại trừ một chiếc áo ngực nylon hồng trong suốt nổi bật với những trái tim nhỏ xíu trông như những dấu hôn rải rác khắp ngực.

Bobby Tom nuốt xuống khó nhọc khi háng anh bỗng cứng lên chỉ trong 0.9 giây. Anh có ý nghĩ hoang dã mình sẽ điên lên, ngay lập tức cùng với Gracie. Sau nỗi lo thầm kín về việc săn đuổi tình dục dường như đã rời bỏ anh cùng lúc sự nghiệp anh kết thúc, giờ anh thậm chí còn lo hơn khi thấy mình đang phản ứng lại bởi cái gì đó vô vị đến vậy.

Cô nhìn biểu hiện trên mặt anh và ngay lập tức khóc òa lên lại. “ Anh không muốn làm chuyện đó với tôi. Ng- ngực tôi quá nhỏ. Anh chỉ thích những phụ với cặp ng- ngực bự.”

Cô nói sự thật, vì thế anh không hiểu tại sao thật khó để anh dời mắt khỏi phần nhỏ xíu cong cong lộ ngoài ngực cô. Có thể vì anh đang mệt và trở về Telarosa đã làm yếu đi hàng rào phòng thủ của anh đến nỗi anh phản ứng lại với bất cứ thứ gì. Anh cẩn thận không làm tổn thương cảm giác của cô. “ Đó không phải là sự thật, em yêu. Kích thích không đáng quan tâm nhiều so với việc một phụ nữ làm gì với những thứ cô ta có.”

“ Tôi không biết làm g-gì với những thứ tôi đã có,” cô rống lên. “ Làm sao tôi biết được khi chưa ai từng chỉ tôi? Làm sao tôi biết được khi người đàn ông duy nhất khích lệ tôi lại là một ch- chuyên viên chữa bệnh về chân luôn hỏi xin h-hôn mu bàn chân tôi?”

Anh không có câu trả lời. Tuy nhiên, anh biết một điều, đó là anh muốn Gracie mặc áo lại.

Khi anh vươn người nhặt nó lên từ nền nhà, cô lão đảo nháy ra. “Tôi cá nếu tôi trần truồng ngay trước anh, anh vẫn sẽ không muốn tôi.”

Đầu anh ngẩng phắt lên đúng ngay lúc thấy cô đang lần mò nút trên bản lưng chiếc váy xanh

dương xấu xí của mình.

Anh đứng lên. “ Gracie, em yêu...”

Chiếc váy rơi xuống tới mắt cá chân cô và anh không thể im lặng để che đậy sự sùng sốt của mình. Ai có thể nghĩ thứ quần áo xấu xí này lại đang che giấu một thân hình nhỏ nhắn ngọt ngào đến vậy? Trước đó, cô đã tổng khử cả giày và bút tất, giờ chỉ còn sót lại mỗi áo ngực và quần lót. Ngực cô nhỏ, đó là thật, nhưng cô có một vòng eo thon để hợp với cặp hông tròn trĩnh, cân đối, đôi chân thẳng và thon thả. Anh tự nhủ sự tương phản giữa cô với những người phụ nữ thô kệch đầy cơ bắp và to tiếng mà anh đang giữ tại công ty suốt nửa đời mình là lí do duy nhất anh thấy vẻ ngoài cô quyến rũ đến vậy. Hông cô không cứng như đá bởi những bước earobics hai giờ mỗi ngày, và bắp tay cô không rắn như thép bởi những quả tạ. Cô có một thân hình phụ nữ tự nhiên, mềm mại và mảnh khảnh ở vài nơi, tròn trĩnh ở những nơi khác.

Phía dưới anh nhúc nhối khi anh nhận ra chiếc quần lót của cô đồng bộ với áo ngực. Quần lót, tuy nhiên, chỉ có duy nhất một trái tim ở trên, một trái tim hồng to đùng ngay giữa trung tâm, nhưng không đủ lớn để che đi mớ lông xoắn đang lộ ra hai bên. Anh cảm thấy một ham muốn lột chúng khỏi cô ngay đây trong phòng khách nhà mẹ anh, ngay đây với Sparky đang đứng nhìn. Anh muốn mở chân cô ra và xem phải chăng cô khô cạn như cô đã quả quyết. Và nếu cô là vậy, anh muốn dùng mọi kỹ năng đã học để làm cô ngọt ngào, và ẩm ướt và sẵn sàng cho anh.

Anh thực sự thấy mình đang vui vẻ với ý nghĩ đó. Dành vài giờ dưới chân với Gracie sẽ không giết chết anh. Nó gần như là một việc làm nhân đạo. Rồi thì sự thật tự xác nhận. Điều cuối cùng anh cần trong đời ngay bây giờ là người phụ nữ khác. Anh đã cố giữ sạch họ, không thêm một người mới nào vào bầu thú gán xiếc. Bên cạnh đó, dù anh có gần như hai mươi năm kinh nghiệm tình dục, nhưng không gì trong số đó là với người gần như là một gái già ở tuổi trung niên, người có lẽ sẽ bị đột quỵ nếu thấy một người đàn ông trần truồng, bất kể cô ta nghĩ mình muốn ném thử trái cấm nhiều thế nào chẳng nữa.

Tuy nhiên, anh không vô tâm, và sự đau khổ trên gương mặt cô tác động đến anh. Anh bước qua giữ lấy cô trong cánh tay mình. Cô phát ra một tiếng thở dài xé ruột và đúc cơ thể mình vào anh như thể cả hai đã tan chảy.

Cái gì đó nổ tung trong anh ,cảm giác giống như pháo hoa ngày bốn tháng bảy*. Cô có mùi vị ngọt ngào và xưa cũ, như mùi hoa oải hương và tử đinh hương. Mái tóc xấu xí của cô mềm mại dưới cằm anh, làn da mịn như lụa của cô bên dưới những ngón tay anh. Anh để tay mình trượt dần xuống dọc theo xương sống cô đến eo và rồi thấp hơn. Anh ngạc nhiên khi thấy cô nhỏ bé thế nào. Vì tính hống hách bẩm sinh của mình, cô dường như là một phụ nữ to lớn hơn nhiều. (*ngày quốc khánh Mỹ)

Cánh tay cô trườn quanh cổ anh. “ Chúng ta sẽ quan hệ bây giờ chứ?”

Bất chấp bên dưới đang rộn lên, anh thích thú ghi nhận cô nghe có vẻ gần như sợ hãi cũng nhiều như hăm hở. Đầu ngón tay anh chạm vào mép trên quần lót cô và luồn vào trong. Anh tóm lấy phần bên dưới trơ trụi của cô trong lòng bàn tay và kéo cô dựa sát vào mình, hơi xấu hổ trước sự thật anh đang chớp lấy cảm xúc khó chịu của một quý cô đồng trình quá say để tự vệ. Mặc khác, nó là một quãng thời gian dài với anh, và phản ứng của anh là có thể hiểu được.

“ Chưa đâu, em yêu.”

“ Ồ. Chúng ta có thể hôn không?”

“ Anh đoán chúng ta có thể làm thế.” Anh nhìn xuống gương mặt hoen nước mắt của cô. Cô có một cái miệng xinh xắn, rộng lớn và tươi thắm, với một cái cung của thần Cupid đặt ngay trên giữa đỉnh môi. Cúi đầu xuống, anh bao phủ nó bởi môi mình.

Cô hôn như một thiếu nữ trong lần hẹn hò đầu tiên của mình, và sự ngây thơ đó vừa kích thích vừa chọc tức anh. Không đúng khi một phụ nữ ba- mươi- tuổi không có bất cứ kinh nghiệm nào với đàn ông nhiều hơn thế này. Anh bắt đầu dùng lưỡi trên cô, chỉ một chút thôi, để cô quen với ý tưởng.

Cô là một học trò nhạy bén, và không quá lâu để môi cô tách ra. Với một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cô để anh vào.

Cô có vị như trái cây và nước mắt. Anh vuốt ve cô với lưỡi mình, trong khi tay anh tiếp tục tận hưởng niềm thích thú tuyệt đối môn trớn cặp hông nữ giới không rắn chắc như của anh. Khi anh thưởng thức cơ thể mềm mại, nhỏ nhắn của cô, anh quên hết bản tính hống hách và những cách chọc tức của cô. Cô làm anh nhớ lại chính xác bao nhiêu năm đã trôi qua từ lúc anh hôn một trinh nữ.

Anh nghe những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ trên miệng mình, và lưỡi cô cuốn đi trong một sự liều lĩnh của chủ nó. Cơ thể anh hưởng ứng dữ dội. Rút tay mình khỏi quần lót cô, anh nhấc đùi cô lên. Cô tự động giang rộng chúng ra và quấn quanh hông anh. Khi cô ôm chặt vai anh, anh nhận thấy mình đã bắt đầu ướt đầm mồ hôi. Nếu anh không dừng lại ngay bây giờ, anh sẽ quên mất cô là ai và có cô ngay ở đây trên sàn nhà trong phòng khách mẹ anh. Một căn phòng, anh tự nhắc nhở mình, với một bộ cửa không khóa và bức chân dung của một đứa trẻ ngây thơ đang quan sát.

“Gracie...” Anh nói lỏng đôi chân cô quanh hông mình để đặt cô trở xuống, rồi với tới cánh tay đang khóa chặt của cô.

“Em yêu, chúng ta sẽ phải chậm lại một chút ở đây.”

“Tôi không muốn. Tôi muốn anh cho tôi xem những gì xảy ra tiếp theo.”

“Tôi có thể thấy thế. Nhưng sự thật thì ngay bây giờ, em chưa sẵn sàng cho bất kỳ gì khác hơn những nụ hôn.” Anh kiên quyết kéo cô ra khỏi mình và cúi xuống nhặt quần áo cô lên, trấn tĩnh bản thân khi anh quay lại vì anh không muốn làm cô sốc đến chết.

Đổ ngọt cô mặc lại quần áo không thể hoàn thành trong giây lát vì anh vừa mới cài lại váy của cô thì cánh cửa kéo ra và mẹ anh bước vào.

“Làm cách nào cô ấy lại như thế?”

Trước khi anh có thể trả lời, Gracie đã phát ra tiếng khụt khịt âm ỉ, khó chịu. “Con trai cô không hề quý phái. Anh ta đã từ chối quan hệ tình dục với tôi.”

Suzy vỗ nhẹ cánh tay anh, mắt bà nhảy múa với sự thích thú. “Những lời làm ấm trái tim một bà mẹ.”

Bobby Tom dứt khoát đã quanh quẩn với phụ nữ đủ lâu trong một buổi tối. Anh quay qua Gracie. “Giờ hãy nghe tôi, em yêu. Em sẽ ngủ ở đây tối nay, và tôi không muốn em lo lắng về một điều gì. Willow sẽ tới để gặp em là điều đầu tiên vào sáng mai.”

Một lần nữa, Gracie nhìn xuyên qua anh tới Suzy. “Bà không tình cờ có bất kỳ bộ phim bậy bạ nào trong nhà sao?”

Suzy bắn cho con trai bà một cái nhìn chê trách, rồi ôm lấy cánh tay Gracie. “Giờ hai ta sẽ dạo một vòng nhỏ trên gác.”

Với sự nhẹ nhõm của anh, Gracie đi theo mà không hề phản kháng.

Anh theo sau họ vào phòng trước và nhặt lại mũ của mình từ cái giá. Khi họ bắt đầu lên cầu thang, anh nhìn lên mẹ mình. “Cô ấy đã uống Bao nhiêu trong đồng rượu lát xê này vậy?”

“ Cô ấy đã uống ba chai,” Suzy đáp.

Ba! Bobby Tom không thể tin được. Chỉ sau ba chai, cô đã cởi đồ và đòi anh quan hệ với cô.

“ Mẹ?” Anh đẩy nón mình một cách thô bạo.

“ Ừ, con yêu.”

“ Dù mẹ làm gì chẳng nữa, đừng để cô ấy ở bất cứ nơi đâu gần một lốc rượu nào nữa.”

Aspirin thiêu cháy dạ dày của Gracie và mặt trời buổi sáng muộn đập vào mắt cô khi cô bước ra cánh cửa lùa dẫn tới hiên nhà của Suzy Denton. Hoa giấy mọc dọc theo phía sau ngôi nhà và kim ngân bò lên khắp một hàng rào thô sơ trên một bên rào, được phủ bóng bởi một cây hồ đào già cỗi và vài cây hoa mộc lan. Một khu vườn đầy màu sắc trong một vệt nắng kéo dài trên những cây dã yên thảo trắng và hồng, những cây phong lữ, cúc, và nhạn lai. Một vòi phun đang phun nước gần vài bụi cây thấp, và mọi thứ có mùi sạch sẽ và trong lành vì được tưới nước sáng sớm.

Bà chủ nhà của chúng, mặc một chiếc quần sọt kaki và một cái áo thun rực rỡ với một con vẹt phía trước, đang quỳ trên đất trước một vườn cỏ nhỏ. Bà nhìn lên và mỉm cười. “ Cô Craig đã đi rồi à?”

Gracie gật đầu và ngay lập tức hối hận vì đã cử động đầu mình mạnh như vậy. Cô nhắm mắt, rồi đi chậm rãi đến cuối sân nơi Suzy đang làm việc.

“ Willow muốn thuê cháu trở lại.” Cô thận trọng hạ người ngồi xuống bậc thềm.

“ Ồ?”

“ Nhưng không phải như một trợ lí sản xuất. Mà là trợ lí của Bobby Tom.”

“ Ồ.”

“ Cháu đã nói với cô ta cháu sẽ suy nghĩ lại.” Gracie gấp bộ váy nhăn nhúm của mình quanh chân, tất cả những gì cô đã mặc kể từ khi vaili cô vẫn còn nhét trong cốp xe chiếc Thunderbird. Cô nuốt xuống khó nhọc. “ Suzy, cháu không thể nói với bác cháu hối hận thế nào về những gì mình đã làm tối qua. Sau mọi việc bác đã làm cho cháu, cháu lại lạm dụng lòng hiếu khách của bác và làm bác xấu hổ trong chính ngôi nhà của mình. Cách cư xử của cháu thật đáng chê, hành động đáng khiến trách nhất mà cháu đã từng làm trong đời mình.

Suzy mỉm cười. “ Cháu đã lẩn trốn mà, phải không?”

“ Đó không phải cái có.”

“ Cháu đã có một cú sốc tồi tệ ngày hôm qua.” Suzy ân cần nói. “ Bất kỳ phụ nữ nào cũng sẽ bị đốn ngã.”

“ Cháu đã lao mình vào anh ta.”

“ Nó quen rồi, cô bé. Ta chắc chắn nó đã quên chuyện đó rồi.”

Sự kiêu hãnh của Gracie dựng lên trước ý nghĩ mình đơn giản chỉ là một trong hàng dài những phụ nữ khác luôn tự làm xấu mình trước Bobby Tom, nhưng cô không thể phủ nhận sự thật.

“Anh ta luôn gây ấn tượng mạnh như thế với phụ nữ à?”

“Nó gây ấn tượng mạnh với hầu hết mọi người.” Suzy rút ra một cái chĩa xới đất từ cái thùng làm vườn nhựa xanh gần đầu gối và bắt đầu xới đất quanh mép vườn cỏ. “Theo nhiều cách, cuộc sống đã đến quá dễ dàng tới Bobby Tom. Từ thời thơ ấu, nó đã là vận động viên giỏi nhất, và nó luôn là một sinh viên xuất sắc.”

Gracie ngằm nhắm mắt, nhớ lại mình đã tỏ ý muốn giúp anh ta học cách đọc. Suzy ép một chồi hoa oải hương trong ngón tay bà và đưa nó lên mũi hít vào hương thơm. Gracie cho rằng bà không định nói gì thêm nữa và ngạc nhiên khi bà phỉ tay và tiếp tục công việc.

“Nó được lòng những đứa trẻ khác. Những cậu bé thích nó bởi nó đã không cố bắt nạt chúng. Và thậm chí trong trường tiểu học, con gái cũng tìm có đến nhà. Nó ghét điều đó, đương nhiên, nhất là năm lớp bốn, khi chúng làm cuộc sống nó thực sự khổ sở. Chúng gọi cho nó những bức thư tình và bám theo nó quanh sân thể thao. Những cậu nhóc khác đã chọc ghẹo nó không thương xót.”

Tay bà dần bắt động trên cái chĩa xới đất, và bà nói trong một điệu bộ thận trọng, chậm rãi, như thể bà đang khó khăn lựa chọn từ ngữ. “Vào một ngày Terry Jo Driscoll— giờ, cô ấy là Terry Jo Baines—dùng phấn vẽ một trái tim màu đỏ lo dùng trên làn đường với hàng chữ ‘Bobby Tom yêu Terry Jo’ được viết bên cạnh. Cô ta đang vẽ những bông hoa xung quanh đúng lúc nó đang đi đến trên vỉa hè với ba đứa bạn. Khi Bobby Tom thấy những gì cô ta đang làm, nó đã bay ngay qua khoảng sân phía trước và chặn đứng cô ta lại.

Gracie không biết nhiều về những cậu bé- chín- tuổi, nhưng cô có thể tưởng tượng anh đã phải xấu hổ đến thế nào.

Suzy làm cuộc công kích khác trên một bụi cỏ dại đang mọc gần những cây húng quế. “Những cậu bé khác có lẽ không nhìn thấy phần cuối bức vẽ. Nhưng vào lúc nhìn thấy những gì cô ta viết thì tất cả chúng đều cười to lên. Cô ta cũng bắt đầu cười, và nói với chúng Bobby Tom muốn hôn cô. Nó mất bình tĩnh và thụi vào cánh tay cô ta.”

“Cháu tin rằng đó là một phản ứng có thể hiểu được của một cậu bé- chín- tuổi.”

“Không với cha nó. Hoyt nghe tiếng động và chạy ra trước cửa đúng ngay lúc thấy Bobby Tom đánh cô ta. Ông phóng ra như tên lửa, xách cổ Bobby Tom kéo ra, và đánh đòn nó ngay tại đó trước mặt toàn bộ bạn bè nó. Bobby Tom đã bị bẽ mặt; bạn nó thì bị xấu hổ. Đó là lần duy nhất Hoyt đánh nó, nhưng chồng ta không tin một người đàn ông có thể thấp hèn hơn đánh một phụ nữ, và ông ấy không chấp nhận sự thật là con trai mình chỉ mới chín tuổi lúc đó.”

Bà ngả người trên gót chân, nhìn vào vấn đề. “Bobby Tom và cha nó rất gần gũi, và nó không bao giờ quên bài học đó. Điều này nghe có vẻ ngu ngốc, nhưng đôi khi ta nghĩ nó đã học rất tốt.”

“Ý bác là sao?”

“Ta không có khái niệm bao nhiêu phụ nữ đã tự lao vào nó trong những năm qua. Nhưng thậm chí là vậy, ta chưa bao giờ nghe thấy nó bất lịch sự với một người nào trong số họ. Không với bất cứ cô gái cổ động, những phụ nữ đã lập gia đình, những kẻ ăn bám, những kẻ đào mỏ. Theo những gì ta biết, nó xoay sở để giữ khoảng cách mà chưa từng thốt ra một lời bất lịch sự. Điều đó dường như không làm cháu ngạc nhiên sao?”

“Anh ấy triển khai nhiều chiến lược tinh vi hơn so với đơn giản chỉ là bất lịch sự với những phụ nữ quanh mình.” Gracie tự hỏi nếu Suzy biết về vụ thi đổ bóng bầu dục thì sẽ ra sao.

“Chính xác. Và điều này trở nên hiển nhiên trong những năm qua đến nỗi ta không chắc nó có

thấy rõ những rào cản nó đã xây quanh mình giờ phát triển đầy đến thế nào.

Gracie đã nghĩ về điều đó. “Anh ta thật không thể tin được. Anh ta mỉm cười trước phụ nữ, tặng họ thái quá, nói với họ chính xác những điều họ muốn nghe. Anh ta làm mọi người trong bọn họ cảm thấy mình như một nữ hoàng. Rồi anh ta làm chính xác những gì mình muốn.”

Suzy gật đầu, biểu hiện của bà không lấy làm vui vẻ. “Giờ ta nghĩ Hoyt có lẽ sẽ thông minh hơn nếu nhìn theo hướng khác khi Bobby Tom đánh Terry Jo. Ít nhất cũng để nó thẳng thắn bày tỏ cảm nhận của mình, và nó chưa bao giờ là một đứa trẻ hung bạo, vì thế nó sẽ không tạo thói quen với việc đó. Có Chúa biết, Terry Jo đã hồi phục. Cô ta là bạn gái nghiêm túc đầu tiên của nó.” Miệng bà siết chặt trong một nụ cười dữ tợn. “Mĩa mai là khi ta đề cập đến tai nạn với nó không lâu sau đó, nó bảo rằng cha mình đã làm điều đúng đắn. Nó dường như không có bất kỳ ý kiến gì về những gì có lẽ đã gây tổn thất cho nó.”

Gracie không chắc việc này đã gây tổn thất cho anh bất cứ điều gì. Bobby Tom sở hữu một sức quyến rũ dữ dội, tài năng, đẹp trai và thông minh. Phải chăng anh đã phát triển một cái tôi để cho phù hợp? Anh không tin là có một phụ nữ trên hành tinh đủ tốt cho anh. Đương nhiên không phải là một phụ nữ ba-mươi-tuổi đến từ New Grundy, Ohio, với cặp ngực nhỏ và kiểu tóc tồi tệ.

Suzy bỏ cái chìa xới đất vào trong thùng làm vườn nhựa xanh và đứng dậy. Bà nhìn quanh khu vườn dễ thương một lúc. Mùi hương của húng quế, oải hương, và không khí trong lành tràn ngập khắp mọi nơi. “Ta thích làm việc ngoài này. Nó là nơi duy nhất ta cảm thấy thanh bình.” Bà trông ngưng đọng, như thể bà vừa bày tỏ một điều gì riêng tư và ước mình đã không làm thế.

“Ta biết đó không phải là việc của ta, Gracie, nhưng ta không nghĩ cháu nên để những gì đã xảy ra ảnh hưởng đến quyết định nhận công việc này.” Bà cầm thùng làm vườn lên. “Cháu đã nói với ta cháu không muốn trở lại Ohio, và cháu không có lời đề nghị nào khác. Bobby Tom khi trước thường làm phụ nữ mất bình tĩnh trước nó; ta chắc chắn tối qua mang nhiều ý nghĩa với cháu hơn với nó.” Với một nụ cười đoan chắc, Suzy biến vào bên trong.

Gracie biết Suzy đang cố an ủi mình, nhưng những lời ấy đã làm cô tổn thương, đặc biệt vì cô biết họ đúng. Cô không là gì với Bobby Tom, trong khi anh là mọi thứ với cô. Cô đã mất bình tĩnh vì anh, và thậm chí choáng váng hơn, cô vô cùng sợ mình đã đánh mất trái tim.

Cô nhắm nghiền mắt chống lại nhận thức mà mình không muốn đối mặt, nhưng không tác dụng. Cô chưa bao giờ tự lừa gạt bản thân, và cô không thể làm vậy ngay lúc này. Vòng tay quanh gối, cô đối mặt với sự thật rằng, trong tuần qua, cô đã phải lòng Bobby Tom Denton. Cô đã rơi sâu vào tình yêu vô vọng với một người đàn ông quá ngoài tầm với, nó sẽ thật khô hạn nếu nó không đáng buồn đến thế. Những chai rượu ướp lạnh chết người chỉ đơn thuần moi ra sự thật đã chôn chặt trong cô vào khoảnh khắc cô ghim chặt mắt lên anh.

Cô khao khát anh. Anh hoang dã và liêu lĩnh, huênh hoang, mọi thứ cô không thể có cho mình, và cô yêu anh với toàn bộ niềm đam mê đã quên lãng trong cô nhiều năm qua. Như một con chim thay đang lông bị đánh lừa bởi một con thiên nga bóng mượt và mạnh mẽ, cô bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp cơ thể anh. Đồng thời, vẻ tự tin và mê hoặc không cần nỗ lực của anh làm cô choáng váng và thấy mình trở lại.

Cô cảm thấy như thể đang sống lại quãng thời gian sáu ngày vừa qua, và kéo đầu gối tới gần ngực hơn, cô buộc bản thân phải đối diện với sự thật phũ phàng. Những mơ ước về một nghề nghiệp quyến rũ ở Hollywood chỉ có thể, những mơ ước viễn vông kéo dài trong tuyệt vọng, xa rời thực tế như không gian bao la bên ngoài. Cô đã chơi một trò chơi với chính mình, một trò chơi cô có thể không còn đủ sức nữa, và giờ cô phải đương đầu với thực tế đau đớn rằng không tồn tại phép màu nào cho cuộc sống của cô ở Hollywood. Công việc ngu xuẩn với Windmill này

sẽ không hướng tới một nghề nghiệp lý thú. Đó là một ý nghĩ kỳ quặc. Thay vào đó, khi việc này kết thúc, cô sẽ về lại New Grundy và trở lại dưỡng đường. Đó là nơi cô thuộc về.

Chấp nhận sự thật đã mang lại cho cô một cảm giác yên bình lạ lùng. Dưỡng đường đó không có gì không ổn với cuộc đời cô. Cô sẽ yêu công việc điều hành dưỡng đường, cô sẽ dùng công việc để cô lập bản thân khỏi những người cùng tuổi bởi cô luôn cảm thấy mình như một kẻ kỳ quặc. Cô sẽ lẩn trốn bên ngoài trong dưỡng đường, khiến nó là toàn bộ cuộc sống của cô thay vì chỉ đơn thuần là công việc.

Mùi hương thanh bình của khu vườn len vào trong cô, cô cảm thấy một sự kích động lạ thường. Cô chỉ mới ba mươi tuổi, vẫn đủ trẻ để có sự thay đổi. Nhưng không phải theo cách cô hình dung. Không theo cách chạy trốn. Thay vào đó, cô sẽ bắt đầu sống mỗi khoảnh khắc đời mình mà không e dè sợ hãi. Cô sẽ dừng lại việc cố bảo vệ mình khỏi bị chế giễu hoặc bị vứt bỏ—những việc này sẽ không giết chết cô—và cô sẽ bắt đầu để yêu Bobby Tom với từng thớ thịt của mình.

Trái tim cô bắt đầu đập mạnh. Cô có dũng khí chứ? Khi chuyện này kết thúc, cô sẽ trở lại dưỡng đường—cô buộc mình phải chấp nhận điều đó. Nhưng trong lúc ấy... Cô có can đảm ném mình khỏi đỉnh núi dù biết rằng việc rơi xuống rất có khả năng sẽ giết chết cô? Cô có dũng khí chộp lấy khoảng khắc quá ngắn ngủi khi cô có với anh và sống mỗi giây quý báu với nó chứ?

Một luồng cảm giác hồ hởi nổ tung trong cô khi cô quyết định xong. Cô sẽ nhận công việc này như một trợ lý riêng của anh và tận hưởng mỗi khoảnh khắc mình trải qua với người đàn ông được ngôi sao chiếu mệnh mà trái tim cô đã đại dột chọn yêu. Cô sẽ trân trọng mỗi cái nhìn anh trao cho cô, mỗi nụ cười, mỗi cử chỉ. Cô sẽ buông thả tính thận trọng và trao mình cho anh, nhiều như cô sẽ được chấp nhận. Có thể anh sẽ làm tình với cô. Có thể không. Nhưng dù sao đi nữa, cô sẽ trao mình cho anh vô điều kiện, biết rằng khi nó chấm dứt, thứ tốt nhất cô có thể hi vọng là một kho báu những kỷ niệm.

Cô tự hứa với chính mình. Tình yêu mãnh liệt cô dành cho anh sẽ không giữ cô khỏi việc hiểu anh tường tận, cái tốt và cái xấu, cái to lớn và trái tim và dịu dàng của anh, sự thông minh sắc sảo và sức hấp dẫn nguy hiểm của anh. Tình yêu của cô cũng sẽ không để cô thỏa hiệp với những nguyên tắc của bản thân. Cô chỉ cần biết làm thế nào để là chính mình, và kể cả khi điều đó không đủ với anh, thì đó là toàn bộ mà cô có.

Cô nhắm mắt lại và thấy hình ảnh anh trong tâm trí, một anh chàng cao bồi vũ trụ với cái mũ cao bồi to lớn và nụ cười toe toét chết người, một người đàn ông như sao băng quét qua khi anh ta đi. Sao băng đó đã rơi trúng cô, ban cuộc sống mới cho thể xác cằn cỗi của cô và đánh thức trái tim héo hون của cô.

Cô biết mình sẽ không bao giờ có hạnh phúc về sau với Bobby Tom Denton, và trong lúc trái tim cô bay bổng lên cao, đầu cô cần phải neo lại vững chắc vào thực tế. Anh sẽ không yêu cô. Những người đàn ông đặc biệt được dành cho những người phụ nữ đặc biệt, và cô thì tầm thường một cách vô vọng. Cách duy nhất cô có thể vượt qua việc này mà cảm xúc vẫn còn nguyên vẹn chính là không bao giờ quên mình yêu một người đàn ông truyền thuyết. Ý thức danh dự của cô sẽ không cho phép cô lấy bất cứ thứ gì từ anh như cách mọi người khác từng làm. Cô sẽ trao bản thân cho anh với toàn bộ tình cảm chân thành của trái tim cô, không phải với mong ước được nhận bất cứ thứ gì đền đáp. Và khi kết thúc, người đàn ông đã được thương để ưu ái này ít nhất có thể sẽ nhớ đến Gracie Snow như là một người trong cuộc đời mình đã không bao giờ lấy đi bất cứ thứ gì từ anh.

Một giờ sau, vẫn còn nôn nao vì thực hiện một quyết định choáng váng, Gracie đến gần chiếc nhà xe lưu động nâu và xám dành cho Bobby Tom. Giữa tai nạn tối qua, dư vị khó chịu

sau vụ uống rượu của cô, và sự tự nhận biết mới phát hiện của cô, cô sẽ có một thời gian khó khăn để đối diện anh, nhưng nó phải được làm cho xong. Tuy nhiên, trước khi cô có thể leo lên bậc xe, cánh cửa bên hông nhà xe mở ra và Natalie Brooks bước ra.

Gracie quan sát đôi chân đang đi xuống của nữ diễn viên da ngăm đen được mệnh danh như “Julia Roberts mới”, và tinh thần cô thậm chí chìm xuống thấp hơn khi cô nhớ lại tất cả những pha tình cảm mà Bobby Tom sẽ đóng với kẻ lộng lẫy này. Gracie nhận thấy bôm tóc nâu đen đặc trưng, giờ đã yên vị trong kiểu tóc đuôi ngựa trẻ trung mà không hề giảm đi một chút vẻ đẹp nào của cô ta. Bất chấp sự thật mặt cô ta đã tẩy sạch đi lớp trang điểm, thì nữ diễn viên hai mươi- bốn- tuổi cũng làm người ta nghệt thở. Nét nổi bật của cô ta được khắc sâu: chân mày đen rậm rạp, đôi mắt xanh xé, một cái miệng rộng, tươi thắm, và hàm răng trắng tinh. Cô ta mặc quần sọt nâu nhẵn nhéo và một cái áo thun có màu hồng cũng nhẵn không kém như thể chúng được thiết kế như vậy.

“Chào.” Cô ta trao cho Gracie một nụ cười thân thiện và đưa tay ra. “Tôi là Natalie Brooks.”

“Gracie Snow.” Cô khẽ cau mày vì cử động đột ngột khi đáp trả cái bắt tay mạnh mẽ. “Tôi vô cùng thích những bức ảnh của cô, cô Brooks. Tôi là một fan thực sự.”

“Hãy gọi tôi là Natalie. Elvis giờ đang ngủ, vì thế chúng ta sẽ có thời gian trò chuyện.” Cô ta chỉ về phía cặp ghế nhôm xếp đã được dựng trong bóng râm của chiếc xe mooc.

Gracie không biết Elvis là ai, nhưng cô sẽ không bỏ qua cơ hội trò chuyện với một người nổi tiếng như Natalie Brooks, nhất là khi nó cho cô một cái có tuyệt vời để trì hoãn cuộc chạm trán giữa cô với Bobby Tom. Sau khi họ ổn định, Natalie nói, “Tôi biết từ Anton rằng những ý kiến của cô không chệ vào đâu được, và chồng tôi và tôi rất cảm kích việc cô bay tới trong một thông báo ngắn như vậy. Chúng tôi xác định chỉ dành thứ tốt nhất cho Elvis.”

Ngay cả khi Gracie không thể hình dung được cô ta đang nói về cái gì, cô cũng cảm nhận tính nghiêm chỉnh ghê gớm của cô nữ diễn viên khá là đáng mến này.

“Điều đầu tiên tôi cần nói với cô là Anton và tôi không tin tưởng vào những thời khóa biểu. Elvis đang trong giai đoạn cần được chăm sóc, ngay khi nó bắt đầu quấy lên, tôi muốn cô mang nó đến cho tôi. Nó không được nhận bất cứ thức ăn bổ sung nào. Anton và tôi muốn nó có những miễn dịch mà chỉ sữa mẹ mới có thể mang lại. Chúng tôi cũng lo lắng vì chúng tôi có những dị ứng di truyền— Anton có một người anh họ đầu tiên bị dị ứng nặng— vì thế Elvis không nhận bất cứ cái gì trừ sữa mẹ trong sáu tháng đầu tiên. Cố khuyến khích nuôi con bằng sữa mẹ mà, phải không?”

“Ồ, vâng.” Nhiều hơn một lần Gracie từng tưởng tượng hình ảnh mình với một đứa trẻ trên vú cô, và ảo tưởng luôn lấp đầy trong cô với một sự chua cay quá sâu sắc đến độ gần như là đau đớn. “Nhưng sáu tháng là một thời gian dài cho một đứa trẻ không dùng thứ gì khác? Tôi nghĩ họ cần ngủ cốc.”

Natalie trông như thể Gracie đã gợi ý cô cho đứa trẻ ăn thạch tén. “Không gì cả! Chỉ duy nhất sữa mẹ là thức ăn hoàn hảo nhất cho sáu tháng đầu tiên của cuộc sống một đứa trẻ. Tôi nên nói với Anton chỉ lại toàn bộ việc này với cô. Thật là khó— Anh ấy có công việc ở L.A, cô thấy đó, và đây là sự cách biệt đầu tiên của chúng tôi. Anh ấy sẽ bay đến vào cuối tuần, nhưng vẫn sẽ khó khăn.”

Gracie quyết định hình ảnh phản ánh sự nghèo nàn của mình bị nhầm lẫn với một vú em còn ít hãnh diện hơn nhầm lẫn với một vũ công thoát y. “Tôi xin lỗi, Natalie. Tôi nên ngăn không cho chuyện này xảy ra, nhưng tôi quá bị mê hoặc bởi những gì cô nói đến nỗi tôi bị quần trí mất. Đôi khi tôi hay bị thế. Sự thật là, tôi không phải là vú em.”

“Cô không phải?”

Gracie lắc đầu, chỉ tổ nhắc tới cơn đau đầu kéo dài ở thái dương từ vụ say khướt hồi tối. Giữ bản thân bất động, cô nói, “Tôi là một trong những trợ lý sản xuất. À, tôi đã là một trợ lý sản xuất, nhưng giờ tôi là trợ lý của Bobby Tom Denton.”

Gracie trông đợi Natalie sẽ trở mặt ra như mọi người khác vẫn làm mỗi khi nghe tên Bobby Tom được đề cập, nhưng cô diễn viên chỉ đơn thuần gật đầu. Rồi cô ta ngẩng phắt dậy và mắt cô ta lóe lên với sự chú ý. “Cô nghe thấy không?”

“Nghe gì?”

Cô ta đứng lên khỏi ghế. “Elvis. Nó đang khóc.” Cặp chân dài siêu sao của cô ta phóng lên bậc xe. Ngay trước khi biến vào trong, cô ta nói. “Đợi ở đây và tôi sẽ cho cô thấy nó.”

Gracie cảm nhận mình thích Natalie Brooks, bất chấp thái độ khá mãnh liệt của cô ta hướng về tình mẹ con, và cô hiểu kỳ muốn nhìn thấy đứa trẻ. Thậm chí như thế, cô biết không thể trì hoãn trách nhiệm của mình lâu nữa.

Trong lúc đó, một trong những chiếc xe tải chở thiết bị dời đi và cô thấy Bobby Tom cạnh bãi quây súc vật đang trò chuyện với vài phụ nữ trẻ hấp dẫn. Hiển nhiên từ vẻ ngoài đúng một của họ cho thấy họ không phải là thành viên của đoàn, và cô ngờ rằng những quý cô của Telarosa đã bắt đầu xếp thành hàng để tham gia cuộc thi đồ bóng bầu dục. Anh chỉ mang độc nhất quần jeans và giày boots. Mặt trời chiếu trên mái tóc hung hung và rực sáng lên trên khuôn ngực trần của anh. Trái tim cô nhảy vọt trước cảnh tượng này.

Một trong những thợ trang điểm tới gần và xịt lên ngực anh để làm cho các bắp thịt của anh bóng loáng dầu. Anh liếc xuống. Thậm chí từ xa, cô vẫn có thể thấy anh trông thật ngớ ngẩn, và cô không thể không cười khi quan sát phản ứng của anh đến những gì mà anh không nghi ngờ thấy nó là hóa trang thái quá.

Natalie lại xuất hiện với một gói bao bọc vải flanen trên cánh tay và một nụ cười sung sướng trên miệng. “Đây là Elvis,” cô ta nói khi ổn định lại vào trong ghế. “Nó sẽ được bốn tháng vào ngày mai. Nói xin chào đi, cục cưng. Nói xin chào với Gracie đi.”

Gracie nhìn chằm chằm vào gương mặt của đứa trẻ giản dị nhất mà cô từng thấy. Bé trông như một võ sĩ sumo thu nhỏ. Mũi bé đẹp, đôi mắt nhỏ của bé gần như bị che mất trong đôi má phúng phính, cảm bé gần như không tồn tại.

“Thật là—ờ—một đứa trẻ xinh đẹp,” cô nói một cách tôn trọng.

“Tôi biết.” Natalie tươi cười.

“Một cái tên khác thường.”

“Nó là một cái tên cổ và danh giá,” cô ta đáp với chút phòng vệ. Và rồi cô ta trông có vẻ lo lắng. “Tôi mới gọi cho chồng tôi để biết chuyện gì đã xảy ra với người giữ trẻ. Anh ấy bảo tối qua cô ta khẳng khái đòi ngũ cốc cho trẻ con bốn tháng tuổi, vì thế tôi e chúng tôi không lại hoàn không. Giờ anh ấy đang tìm vài thông tin về một trong những vú em đã làm cho gia đình hoàng tộc ở Anh.”

Gracie thấy qua biểu hiện ngờ vực trên gương mặt cô ta cho thấy Natalie thậm chí không chắc chắn việc đó là đủ tốt.

Cô miễn cưỡng tự bào chữa và làm mình hướng tới Bobby Tom, chỉ đánh mất dũng khí vào

phút cuối và nhìn chệch qua chiếc xe căn tin. Có lẽ sau tách cà phê khác cô sẽ sẵn sàng đối diện anh.

Chương 8

Bobby Tom đang trong một tâm trạng tồi tệ. Quan sát cỏ mọc còn thú vị hơn làm một bộ phim. Từ hôm qua đến giờ toàn bộ những việc anh làm chỉ là ở trần đi lại loanh quanh uống trà đá từ một chai whiskey và vờ sửa chữa hàng rào bãi quây súc vật. Thậm chí trước khi anh có thể đổ chút mồ hôi, họ đã hô “cắt” và anh phải dừng lại. Anh không thích trang điểm, hay ra ngoài mà không có chiếc mũ cao bồi của mình, và cực kỳ ghét bị xịt lên ngực thứ dầu em bé, thậm chí ngay cả khi họ đã phết bụi lên trên.

Mọi thứ nặng nề làm anh cảm thấy mình như một tên ẻo lả. Họ thậm chí còn sửa dây kéo quần jeans để anh không thể kéo nó lên trong mọi cách. Chúng mở bung ra trong một chữ V thấp đến độ anh không thể mặc quần lót bên dưới nó. Cái quần jeans cũng quá chật, và anh hy vọng như địa ngục là mình không cứng lên bởi vì, nếu thế, cả thế giới chắc chắn sẽ biết về nó.

Cộng với tâm trạng tồi tệ của anh là cái sự thật nửa dân số Telarosa đã xuất hiện trong cảnh dừng vào sáng nay với những toan tính mai mối trong đầu. Anh đã được giới thiệu với quá nhiều những Tammy, Tiffany, Tracy và đầu anh hiện đang quá tải. Sau đó là vấn đề của quý cô Gracie Snow. Trong ánh sáng ban ngày, tai nạn tối qua dường như không hoàn toàn quá buồn cười nữa.

Quý cô đã quá thèm khát tình dục đến nỗi chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô tìm thấy ai đó thỏa mãn được khao khát của mình, và anh ngờ việc cô có nhanh trí để điều tra căn kể về tiền sử sức khỏe của người tình trước khi nhảy lên giường với hắn. Ở New Grundy triển vọng của cô bị giới hạn, nhưng ở đây, đàn ông trong đoàn đông hơn phụ nữ nhiều, và chắc không cần nhiều thuyết phục với một trong số họ để đặt dấu chấm hết cho sự trinh trắng của Gracie, đặc biệt nếu tiết lộ về cơ thể ngọt ngào nhỏ bé ẩn bên dưới đồng quần áo xấu xí ấy. Anh kiên quyết đẩy lùi cái ký ức đặc biệt đó.

Thật khó mà tin cô vẫn còn trinh ở tuổi ba mươi; mặc dù giữa thói hống hách và những mẹo vặt với máy móc xe hơi của mình, cô chắc đã xua đuổi phần lớn số đàn ông ở New Grundy. Anh thấy cô nói chuyện với Natalie Brooks từ một lúc trước. Khi họ trò chuyện xong, cô bắt đầu tới gần anh, nhưng cô lại đánh mất can đảm và đi vòng qua xe cản tin, nơi anh hình dung Connie Cameron, một trong những cô bồ cũ của mình, sẽ gây khó dễ cho cô. Bây giờ cô đang nấp phía sau những cái camera, và, trừ khi anh nhầm, cô đang tập những bài hít thở sâu. Anh quyết định giúp cô thoát khỏi cảnh khổ sở ấy.

“Gracie, đến đây nào, được chứ?”

Cô gần như giật nảy mình sợ hãi. Anh nghĩ nếu anh ồn ào giống cô tối qua, anh cũng sẽ không mong muốn đối mặt với nhân chứng cho lắm, và khi cô đi đến anh, cô dường như kéo theo cả khối bê tông dưới chân mình. Cái áo khoác xanh dương nhàu nhĩ của cô trông như thể được may cho một nữ tu tám-mười-tuổi, và anh tự hỏi sao lại có người có thể có khẩu vị quần áo chán đến thế. Cô dừng lại trước anh và đẩy kính mát lên đầu, ghì chúng vào tóc. Anh ghi nhận quần áo nhàu nhĩ, vành mắt đỏ, nước da xanh xao của cô. *Thật tội nghiệp.*

Cô không thể nhìn thẳng vào anh, vì thế anh biết là cô vẫn còn xấu hổ. Xét đến những thói hống hách thường ngày của cô, anh nhận ra mình, phải có một cuộc công kích mạnh mẽ ngay từ đầu nếu muốn giữ cô trong giới hạn khi cô ở đây với anh. Mặc dù bản tính thường ngày của anh là không đập kẻ đã ngã xuống, nhưng anh biết sẽ không phải là dự báo tốt đẹp nếu mình không co chân ngay bây giờ và nhắc nhở cô ai mới là người chỉ huy.

“Bé cưng, tôi có vài việc muốn cô làm cho tôi hôm nay. Giờ cô đang làm việc cho tôi, nên tôi quyết định để cô lái chiếc T-bird, mặc dù nó đi ngược lại ý kiến của tôi. Chiếc xe cần đổ xăng. Ví

và chìa khóa của tôi nằm trên bàn trong căn nhà xe họ dành riêng cho tôi dùng. Và phải nói rằng cái nhà xe ấy. Nó gần như không sạch như tôi muốn thấy. Có thể thử dùng miếng bàn chải và vài chất tẩy trong lúc ở thị trấn để cô có thể làm vài nỗ lực với vài sơn lót sàn xe.”

Nó làm cô chú ý nhanh chóng, đúng như những gì anh dự đoán. “Anh đang nói với tôi rằng anh trông đợi tôi chà sàn nhà xe cho anh?”

“Chỉ những chỗ bị bẩn. Và, bé cưng, khi cô vào thị trấn, hãy dừng lại ở hiệu thuốc, và cô sẽ, mua cho tôi một hộp bao cao su.”

Miệng cô há hốc trong sự phẫn nộ. “Anh muốn tôi mua bao cao su cho anh?”

“Tôi chắc chắn. Khi cô trở thành cái bia di động cho những vụ kiện cáo cha con, cô sẽ học cách trở nên thật cẩn thận.”

Một màu hồng lan từ cổ tới tận chân tóc cô. “Bobby Tom, tôi sẽ không mua bao cao su cho anh.”

“Cô sẽ không?”

Cô lắc đầu.

Anh nhét tay vào túi sau quần jeans và lắc đầu đầy thương tiếc. “Tôi đã hy vọng mình không phải làm điều này, nhưng tôi thấy chúng ta cần làm rõ các mối quan hệ ngay từ đầu. Cô có tình cờ nhớ ra tên công việc mới của mình là gì không?”

“Tôi nghĩ mình là trợ lý riêng —uh— của anh.”

“Chính xác. Và điều đó có nghĩa là, cô có bốn phận phải hỗ trợ cho riêng tôi.”

“Điều đó không có nghĩa tôi là nô lệ của anh.”

“Tôi đã mong Willow đã giải thích tất cả mọi việc với cô” Anh thở dài. “Khi cô ấy nói với cô về công việc mới, cô ấy có tình cờ đề cập tôi là người chỉ huy?”

“Tôi tin cô ấy đã đề cập đến điều này.”

“Và cô ấy có nói bất cứ thứ gì về thực tế cô có nhiệm vụ phải thực hiện những gì tôi bảo cô làm?”

“Cô ấy— À, vâng, cô ấy có nói— nhưng tôi chắc rằng cô ấy không có ý—”

“Ồ, tôi chắc chắn cô ấy có ý như thế. Bắt đầu từ hôm nay, tôi là ông chủ của cô, và miễn là cô làm theo chỉ thị, cả hai ta sẽ ổn với nhau thôi. Giờ tôi sẽ rất cảm kích nếu cô có thể bắt đầu với vài sơn lót sàn xe trước khi chúng tôi hoàn thành cảnh quay hôm nay.”

Mũi cô phập phồng và anh gần như có thể thấy hơi nước bay ra từ lỗ tai cô. Cô nhăn miệng như thể sẵn sàng nhả đạn và giật mạnh cái ví của mình.

“Tốt thôi.”

Anh đợi cho đến khi cô gần như đã đi đủ xa anh trước-khi anh gọi cô giật lại. “Gracie?”

Cô quay lại, đôi mắt cảnh giác .

“Về những cái bao cao su, em yêu. Hãy đảm bảo là em lấy loại bự nhất nhé. Bất cứ cái nào nhỏ hơn thì quá chật để vừa vặn với tôi.”

Cho tới tận lúc đó, Bobby Tom chưa bao giờ thấy một phụ nữ đổ mắt đến cực điểm như vậy, nhưng Gracie đã làm được. Cô dò dẫm kính mát của mình, vội vã đeo trở lại và chạy trốn. Anh cười thầm. Anh biết mình nên cảm thấy xấu xa khi ức hiếp cô, nhưng thay vào đó, anh lại hài lòng quá đáng với bản thân. Gracie là một trong số những phụ nữ có thể dồn một người đàn ông điên lên nếu anh ta để cho cô làm vậy. Chung quy, sẽ tốt hơn nếu thiết lập trật tự tự nhiên ngay từ đầu .

Một giờ sau, với những thứ vừa mua được, cô lái chiếc Thunderbird của Bobby Tom ra khỏi bãi xe hiệu thuốc. Hai má vẫn còn đỏ bừng khi cô nhớ lại những gì vừa xảy ra ở quầy tính tiền hiệu thuốc. Sau khi tự nhắc nhở bản thân rằng phụ nữ hiện đại, tân tiến ngày nay đi mua bao cao su suốt, cô cuối cùng cũng gom đủ can đảm để đến quầy thanh toán chỉ đúng ngay lúc Suzy Denton vừa đi đến.

Cái hộp nằm trong tầm nhìn rõ rệt như một quả lựu đạn sắp nổ. Suzy thấy nó, tất nhiên, và ngay lập tức bà để mình bận rộn nghiên cứu ảnh một con chó hai đầu trên trang bìa của một trong những cuốn tạp chí. Gracie muốn đi chết.

Giờ cô chia sẻ cảm xúc của mình với Elvis, đứa trẻ được đặt trong ghế trẻ em cạnh cô. “Ngay khi dì nghĩ mình không thể xấu hổ trước mặt Suzy hơn được nữa, thì nó lại xảy ra.”

Elvis ợ lên .

Cô tự cười bản thân. “Thật dễ để cháu nói. Cháu không phải là người mua bao cao su.”

Cậu bé cười nắc nẻ và thối nước bọt. Khi rời khỏi nông trại, cô đã tình cờ gặp Natalie, đang điên cuồng chạy quanh cố tìm ai đó đáng tin để trông chừng Elvis khoảng một giờ hoặc hơn trong lúc cô ta quay cảnh phim đầu tiên trong ngày. Khi Gracie tình nguyện, Natalie đã trao cho cô lòng biết ơn và một loạt dài những chỉ dẫn, chỉ bớt lại khi Gracie cuối cùng bắt đầu ghi chú.

Cơn đau đầu và cảm giác khó chịu của Gracie không còn nữa. Cô đã tìm thấy một cái váy sạch sẽ, một cái áo sọc đen-và- nâu nhàu nhĩ, từ va li trong cốp xe và thay nó trong nhà xe trước khi

cô rời đi. Giờ, cô một lần nữa cảm thấy là con người .

Khi vừa đến ranh giới thị trấn thì một mùi hăng hắc xộc vào mũi cô, theo sau là một âm thanh không mấy vui vẻ của một đứa trẻ không thích nằm trong tã bẩn. Cô nhìn qua bé. “Cháu thật hôi.”

Cậu bé nhăn mặt và bắt đầu khóc thét lên. Không có xe cộ nào đang đi tới nên cô dừng xe lại lề đường, và xoay sở thay tã cho bé. Khi cô vừa quay lại tay lái thì bị phân tâm bởi tiếng lạo xạo của bánh xe trên sỏi.

Cô ngồi ngay lại ghế, nhìn thấy một người đàn ông bệ vệ trong một bộ com lê xám sáng được cắt may đẹp đẽ đang bước ra từ chiếc BMW đỏ sẫm đậu sau xe cô. Đối với một người đàn ông lớn tuổi, ông ta trông thật hấp dẫn: mái tóc sẫm ngắn vừa điểm bạc, một gương mặt lôi cuốn, và một cơ thể tuyệt vời không dư thừa chút mỡ nào.

“Cô có cần giúp đỡ?” Ông hỏi, dừng lại cạnh chiếc xe.

“Không, nhưng cảm ơn ông.” Cô gật đầu về hướng đứa bé. “Tôi phải thay tã lót.”

“Tôi có nhận thấy.” Ông cười với cô, và cô thấy mình đang cười đáp lại ông. Thật là tốt khi biết rằng trên thế giới vẫn còn người chấp nhận rắc rối để giúp đỡ người khác.

“Đây là xe của Bobby Tom Denton, phải không?”

“ Vâng, đúng vậy. Tôi là trợ lý của anh ta, Gracie Snow.”

“Chào, Gracie Snow. Tôi là Way Sawyer.”

Mắt cô mở to khi cô nhớ lại cuộc nói chuyện mà cô đã nghe lỏm được qua điện thoại trên xe giữa Bobby Tom và Ngài Thị trưởng Baines. Vậy ra đây là người đàn ông mà mọi người ở Telarosa đã nói đến. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô nghe cái tên Way Sawyer mà không có từ “tên khốn đó ” ở phía trước..

“Tôi nhận thấy cô đã nghe nói về tôi,” ông nói.

Cô bước sang một bên. “Tôi chỉ ở thị trấn vài ngày qua.”

“Và rồi cô đã nghe nói về tôi.” Ông cười toe toét và nghiêng đầu về phía Elvis, đang một lần nữa bắt đầu vận vẹo trong ghế. “Đó là con cô à?”

“Ồ, không. Đứa trẻ thuộc về Natalie Brooks, nữ diễn viên. Tôi chỉ là người trông hộ.”

“Ánh nắng đang chiếu vào mắt bé,” ông nói. “Cô tốt hơn nên trở lại con đường. Rất vui được gặp cô, Gracie Snow.” Với một cái gật đầu, ông quay đi và bắt đầu trở về xe .

“Tôi cũng rất vui được gặp ông, ông Sawyer,” Gracie nói với theo. “Và cảm ơn vì đã dừng lại. Không phải bất cứ ai cũng làm thế .”

Ông vẫy tay và, khi cô lái xe trở lại xa lộ, cô tự hỏi phải chăng người dân ở Telarosa đã thói phồng tính cách xấu xa của ông Sawyer. Ông ta dường như là một người đàn ông hòa nhã với cô .

Mặc dù tã đã khô, Elvis vẫn nhăn mặt và bắt đầu khó chịu. Cô liếc nhìn đồng hồ và nhận thấy mình đã đi hơn một giờ . “Đến giờ mang cháu trở lại với mẹ rồi, cậu bé cao bồi ạ.”

Cái túi đựng hộp bao cao su đập vào hông cô, và cô nhớ lại lời thề của mình là sẽ không làm lơ trước những lỗi lầm của Bobby Tom chỉ bởi cô đã yêu anh. Với một cái thở dài cam chịu, cô biết mình phải hành động. Mặc dù anh chính thức là chủ của cô và là người đàn ông làm tim cô rung động, anh vẫn cần được nhắc nhở rằng mình không thể hà hiếp cô mà không nhận lấy hậu quả.

“Bốn con chuồn.”

“Qua.”

“Qua.”

Nancy Kopek ném cho người chơi cặp với mình một cái thở dài bức bối. “Đó là Gerber, Suzy. Tôi đang hỏi bà về con át chủ. Bà không cần phải qua đâu.”

Suzy Denton cười vể biết lỗi với người chơi cặp. “Tôi xin lỗi; tôi bị mất tập trung.” Thay vì nghĩ về ván bài, bà đang nghĩ đến những gì diễn ra trong hiệu thuốc vài giờ trước. Gracie dường như đang chuẩn bị để làm tình với con trai bà và vì bà thích cô rất nhiều, nên bà không muốn nhìn thấy cô bị tổn thương. Nancy gật đầu đôn hậu với hai người phụ nữ đang ngồi quanh bàn. “Suzy bị mất trí vì Bobby Tom đang ở nhà. Bà ấy không còn là chính mình suốt buổi chiều .”

Toni Samuels ngả người về phía trước. “Tôi đã nhìn thấy cậu ta ở DQ tối qua, nhưng tôi không có cơ hội đề cập đến cháu gái của mình với cậu ta. Tôi biết cậu ta sẽ điên lên vì nó.”

Người chơi cặp với Toni, Maureen, cau mày và đánh trước sáu con pích. “Kathy của tôi phù hợp với cậu ta hơn cháu gái bà, bà có nghĩ thế, Suzy?”

“Để tôi làm nước cho mọi người dùng. Suzy để tay xuống, vui mừng vì đã hạ bài để có thể trốn thoát vài phút. Bình thường, bà rất hứng thú với trận bài chiều thứ năm, nhưng hôm nay thì không.

Khi tới nhà bếp, bà đặt những cái ly lên quầy và bước qua gian cửa sổ thay vì đi đến tủ lạnh. Khi bà nhìn chăm chăm lên tổ chim trên một cây mộc lan cạnh hiên nhà, vô thức bà ấn ngón tay vào hông và nhận thấy cơ thể bà đã không còn tự sản xuất estrogen được nữa. Bà chớp mắt kèm lại những giọt nước mắt đang chực trào rơi. Bà đã già tới thời kỳ mãn kinh rồi ư? dường như chỉ mới vài năm trôi qua từ ngày hè bà kết hôn với Hoyt Denton.

Một làn sóng thất vọng ập xuống bà. Bà rất nhớ ông. Ông là chồng, là người yêu, và là người bạn tốt nhất của bà. Bà nhớ mùi xà phòng sạch sẽ sau khi tắm của ông. Bà nhớ vòng tay rắn chắc khi ông ôm bà vào lòng, những lời yêu thương ông thì thầm khi kéo bà lên giường, tiếng cười của ông, những câu chuyện đùa cũ rích và những trò chơi chữ kinh khủng. Khi bà nhìn lên tổ chim trống không, bà vòng tay lên ngực và siết chặt, trong một lúc cố tưởng tượng ông đang ôm bà.

Ông chỉ vừa trở về năm mươi ngày trước khi xe hơi của ông đâm vào một chiếc xe tải trong một cơn bão khủng khiếp. Sau đám tang nỗi đau khổ tuyệt vọng kết hợp với cơn giận dữ đã ăn mòn cơ thể của bà vì ông đã rời bỏ bà và đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân bền vững của họ. Đó là một khoảng thời gian khủng khiếp, và bà không biết làm sao có thể qua được mà không có Bobby Tom.

Nó đã đưa bà tới Paris sau tang lễ, và họ đã có một tháng khám phá thành phố, lái xe qua những ngôi làng người Pháp, tham quan lâu đài và những thánh đường. Họ cùng cười, cùng khóc, và, trải qua nỗi đau của bà, bà vô cùng biết ơn bởi hai con người trẻ con nhút nhát lại có thể sinh ra một đứa con trai như thế. Bà biết mình bắt đầu dựa dẫm nó quá nhiều trong thời gian gần đây, nhưng bà sợ nếu mình dừng lại, nó sẽ rời xa bà.

Bà đã chắc chắn khi nó được sinh ra thì nó sẽ là đứa đầu tiên trong số những đứa con mà bà muốn sinh, nhưng đã không còn cơ hội nào nữa, và thỉnh thoảng bà ao ước nó lại nhỏ lại lần nữa. Bà muốn ôm nó trong lòng, vuốt ve tóc nó, chăm sóc những vết thâm tím cho nó, và ngửi mùi mồ hôi, mùi của một cậu bé. Nhưng giờ con trai bà đã là một người đàn ông, và những ngày xoa những vết muỗi đốt với thuốc nước và làm lành những vết thương bằng những cái hôn đã trôi qua mãi mãi.

Giá như Hoyt vẫn còn sống.

Em nhớ anh rất nhiều, anh yêu. Tại sao anh phải để em lại?

Lúc sáu giờ, cảnh quay trong ngày hoàn tất. Khi Bobby Tom ra khỏi bãi quây súc vật, anh rất nóng, mệt mỏi, dơ bẩn, và cấu kính. Anh đã ăn bụi suốt buổi chiều, và lịch trình ngày mai lại càng nhiều hơn. Theo những gì anh quan tâm, nhân vật Jed Slade này là kẻ ngu ngốc nhất anh từng gặp. Bobby Tom không nghĩ mình là một tay thạo về ngựa, nhưng anh biết đủ về chúng để hoàn toàn chắc chắn không chủ trại ngựa tự trọng nào, dù cho là một kẻ say hay không, lại cố huấn luyện một con ngựa trong khi hắn ta mặc quần áo không hoàn chỉnh.

Suốt quá trình diễn trong ngày, cơn tức giận của Bobby Tom về chỗ ngực vấy bụi và tha dẫu giá tạo cùng cái quần jeans không kéo phեcmộttuya được đã bùng lên thành cơn phẫn nộ chính đáng. Họ đối xử với anh như một đối tượng tình dục! Nó hạ nhục bản thân anh, đúng là thế, một bộ ngực đầy dầu và một cái mông càng cứng. Khốn kiếp. Một tá năm trong NFL, và đây là toàn bộ những gì xuống dốc. Ngực và mông.

Anh lao về nhà xe, gót giày bột làm bụi bay mịt mù. Anh muốn tắm sơ, về nhà, và khóa cửa lại trước khi đến thăm Suzy. Anh hy vọng như quý là Gracie đã không chạy trốn vì anh đang mong cô xóa đi tâm trạng tồi tệ của mình. Anh mở cửa nhà xe và bước vào nhưng khựng lại khi

thấy bên trong đầy phụ nữ.

“ Bobby Tom!”

“Đây này, Bobby Tom!”

“ Chào, chàng cao bồi!”

Sáu người trong họ đang chạy nhốn nháo xung quanh như những con gián, trưng bày món thịt hầm tự làm, cắt bánh nướng, và lồi bia từ tủ lạnh ra. Một trong số họ là người quen cũ, ba người khác thì anh nhớ đã gặp vào ngày khởi quay, hai người anh không nhận ra lắm. Và từng li từng tí hoạt động đều được đạo diễn bởi người phụ nữ thứ bảy, một phù thủy xấu xa trong bộ đầm sọc-đen-và-nâu trông như một cái đuôi chồn, người trao cho anh một nụ cười hau háu khi cô ta đứng giữa cuộc náo loạn và truyền mệnh lệnh.

“ Shelley, món thịt hầm đó trông thật tuyệt; tôi dám chắc Bobby Tom sẽ thưởng thức từng miếng. Marsha, tôi không nhớ đã từng thấy một cái bánh xinh đến vậy. Cô thật là bỏ công sức để nướng nó. Cô đã làm rất tuyệt trên sàn, Laurie. Tôi biết Bobby Tom sẽ đánh giá cao. Anh rất cầu kỳ về vải sơn lót sàn, phải không, Bobby Tom?”

Cô nhìn anh chằm chằm với sự trầm lặng của bức tranh Đức mẹ, nhưng đôi mắt xám sáng của cô lấp lánh đầy chiến thắng. Cô biết quá rõ một bầy phụ nữ sẵn sàng cho hôn nhân là điều cuối cùng anh muốn đối diện ngay giờ, nhưng thay vì tổng khứ họ, cô lại khuyến khích họ lảng vảng xung quanh! Cuối cùng anh đã hiểu ra ý nghĩa của Gracie trong đời mình. Cô là trò đùa Thượng Đế dành cho anh.

Một phụ nữ với mái tóc bự và một cái áo căng chật cứng đưa cho anh một bình bia. “ Em là Mary Louise Finster, Bobby Tom. Vợ của cháu trai của Ed Randolph là chị em con chú bác với em. Ed bảo em nên ghé qua và chào anh một tiếng.”

Anh cầm lấy bia và tự động mỉm cười, kể cả khi má anh đau nhức vì nỗ lực. “ Chắc chắn rất vui khi gặp cô, Mary Louise. Đạo này Ed thế nào?”

“ Sao, khỏe thôi, cảm ơn anh vì đã hỏi thăm.” Cô ta quay qua người phụ nữ bên cạnh mình. “Và đây là bạn tốt nhất của em, Marsha Watts. Cô ấy trước kia hẹn hò với Phil, anh của Riley Carter.”

Lần lượt từng người bước ra phía trước. Anh phân phát từng cử chỉ lịch sự cùng lời tăng bốc ngọt như kẹo Pez, trong lúc đầu đang đau nhức và da ngứa ngáy vì bụi bẩn và dầu em bé. Có đủ mùi dầu thơm trong không khí để chọc một lỗ mới toanh trong tầng ozôn và anh đấu tranh với thôi thúc muốn hắt hơi.

Cánh cửa mở sau lưng anh, đập vào đầu anh một phát. Anh tự động bước sang một bên, một phụ nữ khác xin lỗi về hành động đáng tiếc vì cách cô ta đã đẩy cửa vào.

“Anh nhớ em không, Bobby Tom? Em là Colleen Baxter, ngày xưa là Timms trước khi kết hôn; nhưng giờ em đã li dị với cái tên lừa đảo khốn khiếp có thời đã làm ở cửa hàng Ames

Body. Em và anh đã từng cùng trường trung học, nhưng em sau anh hai năm.”

Anh mỉm cười với Colleen qua làn sương mù đỏ ngầu đầy giận dữ đang cuộn trước mắt. “Em trở nên thật xinh đẹp, cưng à, anh khó mà nhận ra em. Không phải trước đó em không là một thứ nhỏ nhắn đáng yêu đâu.”

Tiếng cười khúc khích cao vút của cô ta làm anh gai người, và anh thấy một vết son trên một chiếc răng cửa của cô ta. “Anh thật quá mức, Bobby Tom.”

Cô ta đánh nhẹ vào cánh tay anh, rồi quay qua trao cho Gracie một túi thực phẩm từ cửa hàng IGA. “Tôi đã lấy loại kem Neapolitan mà cô bảo với tôi Bobby Tom yêu thích, nhưng tốt hơn cô nên để nó vào tủ lạnh ngay. Máy lạnh trong xe tôi đã hỏng, và nó đang bị mềm đi.”

Bobby Tom ghét kem Neapolitan. Như phần lớn những thỏa hiệp trong cuộc sống, nó đơn giản là không mang lại sự thỏa mãn.

“Cảm ơn, Collen.” Khi Gracie lôi cái hộp từ túi IGA ra, nụ cười giáo viên giáo lý của cô tương phản hoàn toàn với tia sáng quỷ quyết lóe lên trong đôi mắt xám. “Không ngọt ngào sao khi Collen lái xe khắp mọi con đường trở vào thị trấn, Bobby Tom, chỉ để anh có thể có một số kem?”

“Thật là ngọt ngào.” Trong khi anh bình thản nói, cái nhìn anh trao cho cô mang theo lời hứa xấu xa quá rõ ràng đến nỗi anh nửa ngạc nhiên vì mình đã không thiêu sống cô ngay tại chỗ. Collen cố kẹp chặt cánh tay anh, nhưng tay cô ta bị trượt bởi dầu em bé, đang thẩm sâu hơn vào da anh. “Em đang nghiên cứu sâu về bóng bầu dục, Bobby Tom. Em hy vọng mình có một cơ hội để tham gia câu đố trước khi anh rời khỏi Telarosa.”

“Em cũng đang nghiên cứu,” bạn cô ta Marsha chen vào. “Toàn bộ sách về bóng bầu dục ở thư viện đã được mổ xẻ kỹ lưỡng từng chữ một kể từ giây phút anh sắp trở về.”

Anh đã đi tới tận cùng kiên nhẫn, và với một tiếng thở dài đầy hối tiếc, anh đặt một bàn tay lên vai từng người phụ nữ. “Anh xin lỗi vì phải làm thế này với tụi em, các quý cô, nhưng sự thật là, Gracie đã vượt qua cuộc thi đố ngay tối qua và đã bằng lòng trở thành bà Bobby Tom.”

Một sự im lặng sâu lắng bao trùm khắp chiếc xe mooc. Gracie đông đá tại chỗ, nửa gallon kem Neapolitan đang bắt đầu chảy trên tay.

Mắt của những người phụ nữ cứ đảo qua đảo lại giữa hai người, và miệng của Colleen lắc lư như một con cá guppy. “Gracie?”

“Gracie đó ư?” Mary Louise nói, mắt cô ta ghi nhận mỗi một lỗi thời trang và cách ăn diện của cô.

Bobby Tom trao cho vị hôn thê của mình bản sao tuyệt nhất của một nụ cười âu yếm anh có thể xoay sở để ban cho ai đó mà anh có kế hoạch tàn sát không thương xót. “Quý cô ngọt ngào này ở ngay đây.” Anh chen qua thợ làm tóc Reba McEntire để đến chỗ cô. “Anh đã bảo em

chúng ta sẽ không thể giữ bí mật này lâu, em yêu.”

Luồn cánh tay mình quanh vai cô, anh kéo mạnh cô dựa vào khuôn ngực trần của mình và cố hết sức vẩy bụi và dầu trẻ em lên khắp mọi nơi trên mặt cô. “Anh sẽ nói với các em, những quý cô, Gracie biết nhiều về lịch sử Siêu Cúp hơn bất cứ phụ nữ nào anh từng gặp. Lạy Chúa, ngoài ra cô ấy như có ma thuật thuần túy khi trích dẫn những kỷ lục mùa giải. Cách em nêu ra những tỷ lệ phần trăm thắng cuộc tối qua, em yêu, đã làm anh rơi nước mắt.”

Cô tạo ra vài âm thanh bị bóp nghẹt buồn cười trên ngực anh, và anh ấn cô vào chặt hơn. Tại sao anh không nghĩ đến điều này trước đây? Đánh lạc hướng Gracie như vị hôn thê của mình là cách hoàn hảo để mua lấy cho anh vài sự yên bình và tĩnh lặng trong suốt thời gian lưu lại Telarosa.

Anh xoay cô qua bên kia để anh có thể vẩy bắn bên mặt còn lại của cô, rồi anh chọt hít mạnh vào khi một nửa gallon kem Neapolitan lạnh ngắt đập thẳng vào bụng anh.

Mary Louise Finster trông như thể cô ta đã nuốt chửng một cái xương gà. “Nhưng, Bobby Tom, Gracie không— Cô ta thực sự rất tử tế và tất cả, nhưng cô ta chính xác không—”

Anh hít sâu chống lại cơn lạnh và thọc ngón tay vào mái tóc phía sau đầu Gracie nơi không ai có thể nhìn thấy. “Em đang nói về cách Gracie trông như thế nào ngay lúc này ư? Thỉnh thoảng cô ấy mặc như vậy vì anh yêu cầu. Vì cô ấy đã nhận quá nhiều sự quan tâm từ đàn ông, phải thế không, em yêu?”

Phản ứng của cô bị ngực anh che khuất khi cô cố nện cái hộp vào người anh. Anh kẹp chặt bàn tay mình trên tóc cô hơn và lay nhẹ đầu cô lên xuống trong lúc mỉm cười nhằm đánh bại toán người kia. “Vài cậu bé trong đoàn trông như loại người hoang dã, và anh e họ có thể lẫn quần quanh cô ấy.”

Đúng như anh mong đợi, thông báo đính hôn của anh đã cướp đi tinh thần hăng hái của các cô gái. Cố hết sức để lờ đi chỗ kem đang tan, anh giữ Gracie gần bên mình trong lúc nói tạm biệt với những người khách. Khi cánh cửa xe cuối cùng đóng lại phía sau hai người bọn họ, anh thả cô ra và nhìn xuống.

Bụi và dầu làm vẩy bắn mặt cô và gần hết phía trước cái đầm đuôi chồn của cô, trong lúc mớ kem tan đang văng tung tóe từ dưới nắp hộp và chocolate chảy, dâu tây, và dòng vanilla tràn khắp ngón tay cô.

Anh chờ đợi sự bùng nổ của một cơn giận dữ, nhưng thay vì phô bày cơn giận, mắt cô thu hẹp lại với sự quyết tâm. Đúng ngay lúc anh nhớ ra Gracie chưa bao giờ phản ứng lại với xu hướng thời trang, tay cô vụt giơ ra và cô túm lấy hình chữ V đang mở trên đỉnh quần jeans anh. Trước khi anh có thể phản ứng, cô đã trút chỗ kem chảy xuống phía trước quần anh.

Anh rú lên và nhảy tung tung.

Cô vứt cái hộp xuống sàn nghe một cái cộp và khoanh tay lại. “Đó,” cô nói, “là dành cho việc khiến tôi mua bao cao su trước mặt mẹ anh!”

Thật khó để la hét, nhảy lên nhảy xuống, chửi rửa, và cười vang cùng một lúc, nhưng Bobby

Tom bằng cách nào đó đã xoay sở được.

Trong khi anh chịu đựng, Gracie đứng trong một vũng đầy kem Neapolitan tan chảy và quan sát. Tính công bằng đã buộc cô phải thán phục điệu bộ của anh. Anh đã sai vì trêu chọc cô, cô đã trả đũa, và, với sự ngoại lệ của một ngôn ngữ thô bỉ vượt quá giới hạn, anh là một trò giải trí đặc biệt xuất sắc.

Đúng vào lúc đó, Gracie thấy tay anh di chuyển tới khóa quần và cô biết mình đã cho phép bản thân thư giãn quá sớm. Cô bước đi theo bản năng tránh khỏi anh chỉ để thấy gót giày mình vướng vào hộp kem. Điều kế tiếp cô biết, cô đang té ngửa ra và nhìn lên anh.

“Chà, giờ, chúng ta có gì ở đây?” Một tia độc ác lấp lánh trong mắt anh khi anh nhìn chăm chăm xuống cô, một tay vẫn còn trên dây kéo, tay còn lại trên hông. Cơn lạnh đập vào khoảng đùi trần nơi váy cô bị vướng lên. Cô chống tay lên sàn cố đứng dậy chỉ khiến Bobby Tom rơi xuống quỳ cạnh cô.

“Không nhanh đến vậy đâu, em yêu.”

Cô nhìn anh cảnh giác trong khi đang cố chuồn đi. “Tôi không biết anh tính gì trong đầu, nhưng dù nó là gì, quên nó ngay đi.”

Một góc miệng anh cong lên hiểm ác. “Ồ, sẽ mất một thời gian dài để quên thứ gì đó như thế này.”

Cô rít lên báo động khi bàn tay nhớp nháp của anh chạm vai cô và kéo cô ngồi lên. Kem vanilla trên má cô chảy xuống và cô kêu lên. Trước khi cô có thể trườn trở lên, cái gì đó như đầu gối anh đã kẹp eo cô lại.

“Anh đang làm gì vậy?” cô bật khóc khi thấy mình bị ghì chặt trên sàn.

Anh bắt đầu làm việc với cái móc phía trên dây kéo cô. “Giờ, đừng lo lắng, em yêu. Anh đã hiểu phụ nữ lâu hơn mình có thể nhớ, và sẽ anh không mất vài giây để cởi cái váy này khỏi em.”

Khi hình dung về kho báu kỷ niệm, việc này không phải là thứ cô đã nghĩ trong đầu. “Tôi không muốn anh cởi quần áo tôi!”

“Đương nhiên em có.” Cái móc mở ra. “Sọc vẫn là một thứ buồn cười. Trừ phi em đang có kế hoạch hành lễ ở một trận bóng bầu dục, anh đoán em nên tránh xa nó trong tương lai.”

“Tôi không cần một bài giảng thời trang từ—Ôi! Tránh xa cái dây kéo đó! Dừng lại!” Anh cởi phía sau váy cô ra, nhấc đầu gối mình lên, và, lờ đi tiếng hét phản đối của cô, bắt đầu kéo nó xuống tới hông cô.

“Giờ bình tĩnh, em yêu. Quý tha ma bắt, em có vài đồ lót thật thú vị.” Trong một chuyển động, anh cởi bỏ cái váy ra và lộn nó lên lưng cô, nhìn chăm chăm vào chiếc áo ngực ren trắng và cái quần lót nhỏ của cô trong một lúc quá lâu.

Tay cô nắm một mớ chocolate sền sệt, và cô ném nó qua anh.

Anh kêu lên giật mình khi bị nó đập trúng hàm, rồi anh lao đến cái hộp. “Sẽ là một quả phạt đền 15-yard cho việc thô lỗ không cần thiết.”

“Bobby Tom...” Cô rít lên khi anh xúc ra một khối hỗn độn lớn, bỏ nó lên bụng cô, và bắt đầu thoa nó khắp da cô với lòng bàn tay mình. Thở hỗn hển chống lại cơn lạnh, cô cố gắng thoát khỏi.

Anh nhìn xuống cô và cười toe toét. “Nói ‘Tha thứ cho em, Bobby Tom, thưa ngài, vì mọi rắc rối em đã làm, và em hứa sẽ làm theo mỗi một điều ngài bảo từ giờ. Amen.’”

Cô lặp lại một trong những từ thô lỗ ưa thích của anh thay thế, và anh bật cười, tạo cho cô một cơ hội quý giá tóm lấy ngực anh với vài mớ kem dâu tây.

Rồi từ đó, tất cả-được-giải phóng. Bobby Tom có lợi thế vì anh vẫn mặc quần jeans và có khả năng bám trên nền sàn trơn trượt giỏi hơn cô. Anh cũng là một vận động viên giỏi biết từ lâu quá nhiều thủ đoạn bẩn thỉu cho người nào đó đã một lần mệnh danh là Người có tinh thần thể thao của năm. Mặc khác, anh tiếp tục có những sơ hở buồn cười khi chú ý bôi kem lên từng phần cơ thể cô, và cô nắm lấy lợi thế từng sơ hở để bôi lại anh với mọi thứ cô có thể chộp lấy. Cô ré lên, cười, và van nài anh dừng lại cùng một lúc, nhưng anh có nhiều sức chịu đựng hơn cô, và nó không lâu trước khi cô kiệt sức.

“Dừng lại! Không hơn nữa!” Cô ngã lưng xuống sàn. Ngực cô căng lên phập phồng trong bầu áo ngực ren vì gắng sức.

“Nói ‘Khá vui lòng’”

“Khá vui lòng.” Cô hỗn hển. Kem đầy mọi nơi, trong tóc, miệng, toàn bộ khắp cơ thể cô. Đồ lót trắng dính đầy vệt nâu và hồng. Anh trông không khá hơn nhiều. Cô đặc biệt hài lòng với lượng kem dâu tây cô có thể làm trên tóc anh.

Và rồi miệng cô khô đi khi mắt lướt qua từ ngực anh đến đường mũi tên thẳng của vùng lông nâu vàng kéo dài từ trên rốn xuống chữ V đang mở của quần jeans anh. Cô ghim chặt mắt vào chỗ phồng lên nơi đó. Cô đã làm thế với anh? Mắt cô lướt lên anh.

Anh nhìn cô chăm chú với vẻ thích thú lười biếng. Trong khoảnh khắc không ai trong họ di chuyển, và rồi anh nói trong một chất giọng khàn khàn. “Khá vui lòng với kem ở trên nó.”

Cô rùng mình, không phải vì lạnh mà là vì hơi nóng đang phả lên mình. Tình trạng kích động của cuộc vật lộn đã che dấu phản ứng quá khích của cơ thể cô. Cô đột ngột tỉnh táo vì sự tương phản giữa kem lạnh và hơi nóng bỏng rát trên da mình. Cô cảm thấy sự thô nhám của vải cạp trên bắp đùi mình, sự trơn tuột của dầu giữa những ngón tay cô, sự phai mờ bởi bụi đã được vẩy bắn trên ngực anh và giờ cũng đã được phủ đầy trên cô.

Anh nhúng ngón trỏ vào trong vũng dâu tây vẽ quanh rốn cô và kéo dài xuống, dừng lại khi chạm tới lưng quần lót đầy cảm dỗ của cô.

“ Bobby Tom...” Tim cô cảm thấy như thể đã ngừng đập, và cô kêu tên anh trong một tiếng thì thào trong không khí đến nỗi nó nghe như một lời van nài.

Tay anh dờ lên vai cô, trượt ngón cái dưới dây áo ngực và ấn chúng vào chỗ trũng rồi xoa bóp nhẹ nhàng.

Niềm khao khát mãnh liệt, ngọt ngào tràn ngập trong cô gần như không thể chịu đựng nổi. Cô muốn anh quá dữ dội.

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, anh thả tay xuống móc khóa áo ngực cô và bật chúng ra. Cô trở nên hoàn toàn bất động, sợ anh sẽ nhớ mình là người đàn ông mọi phụ nữ đều muốn, và cô là cô gái luôn ngồi cô độc trong nhà vào buổi tối vũ hội năm cuối cấp.

Nhưng anh đã không dừng lại. Thay vào đó, anh cởi áo ngực ren ẩm ướt của cô ra và nhìn chăm chăm xuống. Ngực cô chưa bao giờ trông nhỏ đến vậy, nhưng cô sẽ không xin lỗi về chúng. Anh mỉm cười. Cô giữ lấy hơi thở của mình, sợ anh sẽ trêu chọc về kích cỡ của chúng, nhưng thay vào đó anh nói trong một giọng lành nhẹ, dịu dàng như lưỡi ngọn lửa đang liếm qua mạch máu cô.

“ Anh e mình đã bỏ sót vài chỗ.”

Cô quan sát khi anh nhúng ngón tay vào cái hộp méo mó đang nằm cạnh vai cô. Anh múc ra một miếng kem vanilla và đưa nó đến núm vú cô. Cô hít mạnh vào khi anh thả nó lên đỉnh nhạy cảm của cô.

Núm vú cô se lại thành một đỉnh căng cứng. Với đầu ngón tay, anh vẽ một vòng tròn nhỏ xíu quanh đầu nhũ và lên khắp cái đỉnh nhỏ xíu. Cô thở hổn hển; đầu cô đập sang một bên. Anh nhúng ngón tay mình vào lại hộp kem và lôi ra một miếng khác đến núm vú đối diện.

Một tiếng rên rỉ thoát ra khỏi môi cô khi cô cảm nhận sự đau nhức thẩm thấu từ cái lạnh trên một nơi nhạy cảm đến vậy của mình. Chân cô tách ra theo bản năng khi nơi giữa chúng rộn lên. Cô muốn nhiều hơn. Cô nức nở khi anh chơi đùa với cả hai núm vú, se chúng giữa ngón cái và ngón trỏ để làm chúng ấm lên, chỉ để nhúng tay vào kem và làm lạnh chúng trở lại.

“ Ôi, làm ơn... làm ơn...” Cô nhận thấy mình đang cầu xin anh, nhưng cô không thể bắt mình dừng lại.

“ Thoải mái, em yêu. Hãy nghỉ ngơi.”

Anh tiếp tục thoa lên núm vú cô với cái lạnh, chà xát chúng cho ấm, rồi lại thoa lên chúng lần nữa. Lửa và băng. Cô hướng về phía lửa. Hơi nóng bùng cháy giữa chân cô trong khi núm vú cô co dím vì nhu cầu. Hông cô bắt đầu chuyển động trong một nhịp điệu cổ xưa và cô nghe chính mình thổn thức.

Ngón tay anh vẫn ở trên ngực cô. “ Em yêu?” Nhưng cô không thể nói được nữa. Cô đã ở trên bờ vực của thứ gì đó không thể lí giải được.

Anh nhấc tay khỏi ngực cô và trượt nó giữa chân cô. Cô cảm thấy hơi nóng từ cái chạm của anh qua lớp vải quần lót mỏng khi anh di chuyển bàn tay mình tỳ vào cô.

Chỉ như thế, cô đã vỡ tan.

Chương 9

Bobby Tom đứng giữa nền sàn sạch bóng và nhìn chăm chăm ngoài cửa xe trong lúc đợi Gracie tắm xong để anh có thể vào tắm. Những gì đã xảy ra làm anh bàng hoàng. Với toàn bộ kinh nghiệm với phụ nữ, anh chưa bao giờ thấy ai như thế. Anh chỉ vừa mới chạm vào cô và cô đã tới đỉnh.

Rồi thì, họ đã dọn dẹp nhà bếp trong im lặng. Gracie tránh nhìn vào anh, và anh thì quá tức giận với cô đến nỗi không muốn nói chuyện. Cô đã nghĩ cái quái gì để giữ mình là một trinh nữ trong suốt thời gian? Cô không hiểu mình đã đáp lại quá nhiệt tình để có thể phủ nhận một trong những khoái lạc cơ bản nhất của cuộc sống ư?

Anh tự hỏi anh với cô ai điên hơn. Anh đã phải cần từng chút tự chủ để không xé toạc đám đồ lót nhỏ xíu khỏi cô và tóm lấy những gì cô dâng hiến. Và tại sao anh không? Vì cô là Gracie Snow, mẹ kiếp, và anh đã từ bỏ lòng nhân từ chết tiệt một thời gian dài trước đây. Nó quá là rắc rối.

Ngay sau đó anh quyết định. Con đường tình dục của anh đã bị tuột lùi, và anh sẽ bay đến Dallas ngay khi có cơ hội. Khi đến đó, anh sẽ gọi cho một phụ nữ xinh đẹp đã li hôn mà anh biết, người thích tự do và cuộc sống dễ dãi như anh và hấp dẫn hơn khi trần truồng trong bữa tối dưới ánh đèn cầy cùng những mẩu chuyện trò. Một khi anh không sống như một thầy tu, anh sẽ không bị cám dỗ bởi Gracie Snow.

Anh nhớ ra mình đã không mang vali cô từ cốp xe chiếc T-bird trở về, và anh bước ra ngoài. Từ xa, anh thấy vài thành viên trong đoàn tụ họp cạnh bãi quây súc vật. Anh mừng vì họ ở đủ xa để không phải giải thích tại sao mình lại bị bao phủ với kem đang khô đi.

Ngay khi anh mở cốp xe, anh nghe một giọng nói lè nhè từ phía sau. “Chà, chà. Tôi đã nghĩ mình ngửi thấy mùi phân chó. Cái đồng gì khắp người anh vậy?”

Anh rút vali ra mà không hề quay lại. “Cũng rất vui khi gặp anh, Jimbo.”

“Là Jim. Jim. Anh hiểu chứ?”

Bobby Tom chậm chậm quay lại đối mặt với đối thủ cũ của mình. Jimbo Thackery trông vẫn to lớn và ngu ngốc như trước, thậm chí khi trong bộ đồng phục. Lông mày sậm mọc gần sát đến độ chúng gần như dính lại với nhau, và hắn có bộ râu chưa cạo mà Bobby Tom thì mình có thể nhớ từ hồi mẫu giáo. Vị cảnh sát trưởng không ngu ngốc—Suzy bảo hắn đã làm rất tốt suốt từ khi Luther bổ nhiệm hắn—nhưng hắn ta chắc chắn trông như thế với cơ thể lực lưỡng và cái đầu to ấy. Hắn cũng có quá nhiều răng, và hắn khoe với mỗi một người trong họ bằng một nụ cười toe toét xum xoe khiến Bobby Tom muốn làm một nhà nha khoa sáng tạo chút ít với nắm tay mình.

“Tôi đoán nếu các quý cô thấy anh bây giờ, Ngài Ngôi Sao Điện Ảnh, họ sẽ không nghĩ anh là một người đàn ông gọi tình đến thế.”

Bobby Tom cúi tiết nhìn hắn. “Đừng nói là anh vẫn còn hận tôi về vụ Sherri Hopper. Đã

mười lăm năm rồi!”

“ Khỉ thật, không.” Hần thong thả tiến về phía trước chiếc T-bird và đặt bàn chân lên thành xe. “Ngay bây giờ tôi vẫn đang bức tức về việc anh đang gây nguy hiểm cho những cư dân thị trấn vì đi loanh quanh trong một chiếc xe hơi với một bóng đèn pha bị vỡ.” Hần lôi ra một tập giấy hồng và, ngoác miệng cười, bắt đầu viết một vé phạt.

“ Đèn pha v—” Bobby Tom dừng lại. Không những đèn pha bên trái xe anh bị vỡ, mà những mảnh kính vẫn còn nằm quanh ở bên dưới, đem đến cho anh một ý tưởng khá rõ ai đã đá vào nó. “ Anh là đồ kh—”

“Cẩn thận, B.T. Ở quanh đây, anh hãy lưu ý những gì mình nói với pháp luật.”

“ Mày đã làm thế, đồ con hoang!”

“ Này, B.T. Jim.”

Jimbo ngừng những gì hắn đang làm và quay lại cười toe toét với người phụ nữ tóc sẫm với những vòng tay bạc đang kêu leng keng khi cô ta đến đằng sau họ. Trong một nỗ lực tóm lấy sự chú ý từ anh, Connie Cameron, bạn gái cũ của Bobby Tom và là người phụ nữ người quản lí xe căn tin, đã làm mọi thứ ngoại trừ cởi đồ trước anh kể từ lúc anh đến đây ngày hôm qua. Giờ, khi anh thấy ánh sáng tình yêu lấp lánh trong mắt Jimbo, anh sẵn sàng chịu đựng nhiều rắc rối hơn.

“Chào, em yêu.” Jimbo lướt nhẹ miệng mình lên môi cô ta. “Anh đã bỏ nhiệm vụ vài phút, và anh nghĩ mình nên mời em ra ngoài ăn tối. Này, B.T., anh có nghe tin tôi và Connie đã đính hôn không? Chúng tôi sẽ đám cưới vào Lễ Tạ Ơn và chúng tôi mong đợi một món quà cưới thật tuyệt từ anh.” Jimbo trao tặng anh một nụ cười tự mãn và quay trở lại việc viết vé phạt.

“ Xin chúc mừng.”

Connie nhìn Bobby Tom chăm chăm với đôi mắt khao khát. “Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh trông như vừa lăn lộn với mấy con heo.”

“ Thậm chí không gần như vậy.”

Cô nhìn anh nghi ngờ, nhưng trước khi cô có thể hỏi anh hơn, Jimbo đã đập tấm vé phạt vào tay anh. “Anh có thể đóng phạt ở City Hall.”

“ Gì thế? Connie hỏi.

“ Phải xé vé phạt B.T ở đây. Anh ta có một đèn pha vỡ.”

Connie nghiên cứu cái đèn pha và rồi tới những mảnh kính vỡ nằm trên đất. Với một cái

nhìn chán ghét, cô lôi tấm vé từ những ngón tay Bobby Tom và xé nó làm hai. “Quên nó đi, Jim. Anh sẽ không bắt đầu với B.T lần nữa.”

Jimbo trông tưởng chừng như đang nổi tung, nhưng cùng lúc, Bobby Tom có thể thấy anh ta không muốn làm thế trước người yêu dấu của mình. Thay vào đó, anh ta quàng tay qua vai cô. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau, Denton.”

“Tôi không thể đợi.”

Jimbo trừng mắt nhìn anh, rồi dẫn Connie đi. Bobby Tom nhìn chằm chằm vào mảnh vé bị xé đang nằm trên đất và có cảm giác rõ rệt Connie đã không có thiện ý với anh.

“Tôi không hiểu sao anh không nói với tôi chuyện gì đã xảy ra với cái đèn pha.”

“Vì nó không phải là công việc chết tiệt của em, đó là lý do.” Bobby Tom đóng sầm cánh cửa mạnh hơn cần thiết khi anh ra khỏi xe.

Gracie khó chịu vì tính ngoan cố của anh đến nỗi cô thậm chí không thèm liếc qua ngôi nhà anh khi cô bước theo sau anh. Anh đã tắm rửa sạch sẽ và mặc một cái áo sơ mi màu xanh xấn tay áo. Chiếc quần jeans bạc màu hoàn hảo và cái nón cao bồi xám làm anh trông như một mẫu quảng cáo của Guess, trong lúc cô buộc phải trông vào một cái váy nâu xám và chiếc áo cánh cô đã mua trong một sự mê hoặc sai lầm khi đi săn đồ.

Sau những gì xảy ra giữa họ trong nhà xe, cô cần phải chiến đấu nhiều. Mọi cảm giác thỏa mãn đều nằm về một phía, đó không phải là toàn bộ những gì cô muốn. Cô muốn cho, không chỉ nhận, nhưng cô rất sợ anh đã bắt đầu xem cô như một kẻ đáng thương. Giữa cách cô đã ném mình vào anh tối qua và những gì xảy ra chiều nay, anh còn có thể nghĩ gì khác nữa?

Tăng tốc, cô rút cuộc cũng bắt kịp anh. “Tôi là người cuối cùng lái nó.”

Anh nhìn cô giận dữ qua vành nón cao bồi. “Em không làm bể đèn xe.”

“Vậy sao anh không nói tôi nghe làm sao nó lại như vậy?”

“Anh sẽ không nói về nó thêm nữa!”

Cô sắp sửa nài ép anh nữa thì sự chú ý của cô bị thu hút bởi ngôi nhà của anh. Ngôi nhà trắng với kiến trúc đơn giản trông khác với tòa nhà của anh ở Chicago đến nỗi cô thấy khó mà tin được chúng lại của cùng một người. Bốn bậc thềm được sơn phết dẫn lên một hành lang với một hàng rào trắng, một xích đu gỗ, và một cây chổi dựng cạnh cửa. Sàn gỗ hành lang rộng lớn được phết màu xanh thẩm tiện dụng như màu cửa chính. Không có những cánh cửa chớp trông ra khu rừng hồ đào trong sân. Không ngọn đèn hay nắm cửa được tô điểm bên ngoài. Ngôi nhà nhỏ, kiên cố, và thực tế.

Và sau khi Bobby Tom mở cánh cửa chính ra cô bước vào.

“Ôi, Chúa ơi.”

Anh cười tủm tỉm. “Nó đã lấy đi hơi thở của em đi, phải không?”

Một cảm giác kinh ngạc tràn đầy trong cô khi cô nhìn quanh lối đi vào của hộp kẹo và bước ba bước chậm vào phòng khách bên trái mình. “Nó thật đẹp.”

“Anh đoán em sẽ thích nó. Hầu hết phụ nữ đều thế.”

Cô thấy mình như thể vừa bước vào một ngôi nhà búp bê mang kích cỡ người lớn, một thế giới tinh tế của màu tùng, hồng và kem nhạt với điểm nhấn là những bông hoa oải hương và màu xanh nhạt nhất. Những diềm xếp và hoa cỏ và đăng ten có thể hơi áp đảo, nhưng mọi thứ đều thể hiện sở thích tinh tế đến nỗi cô muốn cuộn mình vào một trong những cái ghế bành sọc hồng và trắng với một tách trà bạc hà, một con mèo Angora, và một cuốn tiểu thuyết của Jane Austen.

Căn phòng có hương hoa hồng. Tay cô khao khát muốn thám hiểm những bộ cục tương phản của những tấm màn ren, vải hoa sắc sỡ trơn bóng, thủy tinh trạm chỗ, và thiếp vàng. Cô muốn vuốt ve những cái đệm tơ lụa với những đường viền tua rua và móc những ngón tay mình qua những thắt ruy băng đang buộc trên một cái khăn phủ bàn in hình hoa cỏ. Có phải cây dương xỉ tươi tốt đang ngã ra từ một cái rổ đan bằng liễu gai màu trắng nằm giữa hai cửa sổ trước có mùi mật đất ngọt ngào, quý giá? Có phải nhành lúa mì và những cánh hồng khô đặt trên lò sưởi đang ở dưới những đầu ngón tay cô?

Và rồi tim cô loạn nhịp khi Bobby Tom di chuyển vào trung tâm căn phòng. Anh nên trông yếu đuối giữa những thứ mỏng manh như vậy bao quanh, nhưng thay vì thế, anh chưa bao giờ trông đàn ông dữ dội hơn. Sự tương phản giữa vẻ tao nhã phù phiếm của căn phòng và sức mạnh dẻo dai không nhân nhượng của anh làm trong cô yếu đi. Chỉ một người đàn ông không nghi ngờ về sự nam tính của anh ta mới có thể bước đi với sự quả quyết như thế xuyên qua không gian nữ tính đến vậy.

Anh ném nón cao bồi lên một ghế nệm dài và nghiêng đầu về hướng một cổng vòm phía sau. “Nếu em thực sự muốn xem thứ gì đó, hãy liếc qua phòng ngủ của anh một chút ở phía sau này.”

Vài giây tíc tắc trôi qua trước khi cô có thể buộc bản thân thoát khỏi anh. Đôi chân cô như run rẩy khi đi xuống một hành lang hẹp phủ sơn hồng nhạt và bước vào căn phòng cuối cùng. Cô dừng ở cửa, quá điếng người đến nỗi thậm chí không nhận ra anh đã đến phía sau cô tới tận khi anh mở lời.

“Cứ tiếp tục đi. Hãy nói những gì trong đầu em.”

Cô nhìn chăm chăm vào cái giường queen-size với những cột mạ vàng sáng bóng và màn che lụa lung nhất mà cô từng thấy. Từng lớp từng lớp ren trắng mỏng đổ thành một thác nước

trắng xóa với những tấm rèm rũ bên trên cùng những đóa hoa cẩm chướng, hoa oải hương và ruy băng satin.

Mắt cô lấp lánh. “Anh phải chờ đợi hoàng tử đến hôn vào mỗi buổi sáng trước khi có thể thức dậy à?”

Anh cười. “Anh vẫn có ý tưởng như vậy, nhưng anh dường như chưa bao giờ quanh quẩn tới nó cả”.

Căn phòng cổ tích với giường phủ rèm, những chiếc rương dát vàng, hoa cẩm chướng và hoa oải hương rải rác trên những chiếc gối, và chiếc đi văng được kết diềm xếp trông như thể nó thuộc về tòa lâu đài của Nàng công chúa ngủ trong rừng. Sau những năm sống quanh những bức tường màu be của hội từ thiện và đi trên nền đá lát thô cứng, cô ao gò mình có thể ở đây trong phần còn lại của cuộc đời.

Điện thoại bắt đầu reo lên trong phòng làm việc của anh, nhưng anh lơ đi. “Có một căn phòng nhỏ trên ga ra để em có thể ở. Phòng tập thể dục của anh cũng ở trên đây.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh chăm chăm. “Tôi sẽ không ở đây.”

“Đương nhiên là em sẽ ở đây. Em không thể ở bất kỳ nơi nào khác.”

Trong khoảnh khắc, cô không biết anh đang nói gì, và rồi cô nhớ lại cuộc nói chuyện gương gào của cô với Willow hồi sáng. Hãng Windmill sẽ chịu trách nhiệm về phòng ở và việc ăn uống của cô khi cô còn làm ở đây như một trợ lý sản xuất, nhưng Willow đã nhấn mạnh vị trí mới của cô sẽ không có điều khoản cho trợ cấp sinh hoạt. Gracie đã quá rối ren bởi mọi việc khác đã xảy đến, cô đã không quan tâm tới vấn đề hiện tại.

“Tôi sẽ tìm một nhà nghỉ rẻ tiền,” cô nói một cách kiên quyết.

“Với mức lương của em, nó phải hơn cả rẻ tiền; nó phải là miễn phí.”

“Làm thế nào mà anh biết được mức lương của tôi?”

“Willow nói. Và nó làm anh tự hỏi sao em không tự mua cho mình một chai Windex, để có thể đứng dưới cột đèn giao thông và lau kính xe hơi. Anh chắc như quỷ là, em sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Tiền không phải là tất cả. Tôi sẵn sàng thực hiện một hy sinh nhỏ cho tới khi tôi chứng minh mình với hãng phim.”

Một lần nữa điện thoại bắt đầu reo lên, và một lần nữa anh lơ nó. “Trong trường hợp em đã quên, hai ta được xem là đã đính hôn. Người dân quanh đây biết về anh quá rõ để tin em sẽ ở bất cứ nơi nào chỉ gần tôi.”

“Đính hôn?”

Môi anh mím lại khó chịu. “Anh nhớ rõ ràng em đã đứng ngay cạnh anh khi tôi bảo với toàn bộ các quý cô trong nhà xe rằng em đã vượt qua những câu đố bóng bầu dục.”

“Bobby Tom, những phụ nữ đó không nghĩ là anh nghiêm túc đâu. Hay ít nhất họ sẽ không nghiêm túc khi họ bắt đầu nghĩ về nó.”

“Đó là lý do tại sao chúng ta phải tích cực về việc này.”

“Anh đang bảo với tôi là anh nghiêm túc muốn mọi người tin hai ta đã đính hôn?” Tiếng cô cao vút, giọng rít lên khi niềm hy vọng của cô đã thành hiện thực, chỉ dứt hẳn bởi bản năng tự vệ. Tưởng tượng có nghĩa là mơ ước, không tồn tại. Tất cả chỉ là một trò chơi với anh, nhưng với cô thì không.

“Đó là những gì anh đã nói, phải không? Trái với những gì cô có thể nghĩ, anh không nói chuyện chỉ để nghe giọng nói của mình. Trong thời gian còn lại ở Telarosa của chúng ta, em sẽ là bà Bobby Tom tương lai.”

“Tôi hoàn toàn chắc chắn là không! Và tôi muốn anh bỏ cách nói đó đi. Bà Bobby Tom! Như thể người phụ nữ kết hôn với anh không gì hơn là vật sở hữu của anh!”

Anh thở dài. “Gracie ... Gracie ... Gracie.... Mỗi khi anh nghĩ hai ta đã cởi mở hơn, em lại làm điều gì đó để chứng minh là anh sai. Phần quan trọng nhất trong công việc của em khi làm trợ lý riêng cho anh là đảm bảo anh được yên bình trong lúc anh ở đây. Chính xác làm cách nào em trông đợi điều đó xảy ra khi mỗi Torn, Dick, và Harriet là những người biết tôi từ lúc anh mới sinh đều có những phụ nữ chưa ràng buộc mà họ muốn anh gặp gỡ?”

Như thế để chứng minh quan điểm của anh, chuông cửa bắt đầu reo lên. Anh phớt lờ nó như cách anh phớt lờ điện thoại của mình. “Để anh giải thích vài điều cho em. Ngay tại thời điểm này có ít nhất một tá phụ nữ ở giữa nơi đây và San Antone đang cố học thuộc lòng năm Joe Theismann chơi cho Pro Bowl và tìm hiểu bao nhiêu yards mà một đội sẽ bị phạt nếu như người đội trưởng không có mặt trong lúc tung đồng xu. Đó chỉ là cách những gì diễn ra quanh đây. Thậm chí không cần nhìn, anh khá chắc chắn là có một phụ nữ trước cửa bây giờ, hoặc ai đó có người đi cùng. Đây không phải là Chicago, nơi anh có thể điều khiển được mọi phụ nữ tôi gặp. Đây là Telarosa, và những người này làm chủ anh.”

Cô cố chống lại lý do khôn khéo của anh. “Nhưng không ai có đầu óc lại đi tin anh muốn kết hôn với tôi.” Cả hai người họ đều biết đó là sự thật, và nó có lẽ thật tốt hơn nên nói ra. Tiếng chuông dừng lại và tiếng đập cửa thay thế, nhưng anh không di chuyển. “Một khi anh sửa sang em lại một chút, họ sẽ tin.”

Cô nhìn vào anh đề phòng. “Ý anh ‘sửa sang’ nghĩa là gì?”

“Chỉ như những gì anh nói, thế thôi. Chúng ta sẽ làm một trong số thay đổi— Một trong số những trang điểm, như họ làm trong chương trình ‘Oprah’”.

“Anh biết gì về chương trình ‘Oprah’?”

“Em đã trải qua những ngày ngồi trong phòng khách sạn nhiều như anh, em biết những chương trình tivi ban ngày khá rõ.”

Cô nghe thấy sự thích thú trong giọng nói của anh. “Anh không nghiêm túc về việc này tí nào. Anh chỉ đang trả thù tôi chỉ vì tôi để cho những phụ nữ đó vào nhà xe của anh.”

“An chưa bao giờ nghiêm túc hơn. Hôm nay chỉ là một ví dụ điển hình của những gì sẽ xảy ra trong tương lai với anh trong mấy tháng tới trừ phi tôi có một người vợ chưa cưới chính thức đứng bên cạnh. Người duy nhất ngoài chúng ta biết được sự thật là mẹ anh.” Tiếng ồn ở cửa cuối cùng cũng dừng lại, và anh đi tới điện thoại. “Anh sẽ gọi cho bà bây giờ để chắc chắn là bà tham gia cùng.”

“Dừng lại! Tôi không nói tôi sẽ tham gia.” Nhưng cô muốn. Ôi, làm thế nào mà cô lại muốn. Cô có quá ít thời gian với anh đến nỗi mỗi giây phút đều rất quý báu. Và cô không có những ảo tưởng về những cảm giác của anh với cô, vì vậy cô không ở trong mối nguy hiểm của thực tế rắc rối và sự ảo tưởng. Cô nhớ đến lời hứa cô đã tự trao và không nhận lấy, và lần thứ hai trong ngày hôm đó, cô quyết định giang cánh và rơi- tự- do.

Anh trao cho cô cái nhìn tự mãn như nói lên anh biết mình sẽ thắng, và cô tự nhắc nhở mình đã quan tâm anh quá nhiều để góp phần làm tăng những thói xấu của anh bằng cách cho anh ra lệnh mọi điều. Cô hiên ngang đi qua anh và bắt chéo tay.

“Được rồi,” cô nói với một giọng thấp, kiên quyết. “Tôi sẽ tham gia với anh. Nhưng anh sẽ không, dưới bất kỳ hoàn cảnh nào, ám chỉ tôi một lần nữa là ‘Bà Bobby Tom tương lai,’ anh hiểu không? Vì nếu anh nói ra một lần, chỉ một lần thôi, tôi sẽ đích thân nói với toàn thể giới việc đính hôn của chúng ta là một trò lừa gạt. Hơn nữa, tôi sẽ thông báo rằng anh là—là—” Miệng cô mở ra rồi đóng lại. Cô muốn bắt đầu mạnh mẽ, nhưng giờ cô lại không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì đủ kinh khủng để ném vào anh.

“Một kẻ giết người bằng rìu?” anh đề xuất hữu ích.

Khi cô không đáp lại, anh cố gắng lần nữa. “Một người ăn chay?”

Nó chọt lóe lên trong cô. “Bất lực!”

Anh nhìn cô như thể cô bị mất trí. “Em sẽ nói với mọi người anh bị bất lực?”

“Chỉ khi anh gọi tôi bằng cái tên ghê tởm đó.”

“Anh nghiêm túc khuyên em nên bám vào cái ý tưởng kẻ giết người bằng rìu. Nó sẽ đáng tin hơn.”

“Anh đã nói nó bự, Bobby Tom. Nhưng từ sự quan sát cá nhân, tôi muốn nói toàn bộ là do anh nói thôi.”

Những từ ngữ trôi tuột ra ngoài trước khi cô có đủ thời gian nghĩ về chúng, và cô không thể tin những gì mình vừa nói. Cô, một trinh nữ ba-mươi-tuổi không hề có chút kinh nghiệm yêu đương nào, đã đưa ra một thách thức tình dục tới một kẻ phóng đảng chuyên nghiệp. Anh há hốc miệng nhìn cô, và cô nhận ra mình cuối cùng đã làm anh không thốt nên lời. Mặc dù đầu gối cô có chiều hướng sắp rùn rẩy, cô nâng cằm lên cao và bước ra khỏi phòng ngủ.

Khi cô tới hành lang phía trước, cô bắt đầu mỉm cười. Chắc chắn một đối thủ như Bobby Tom sẽ không để một lời nhận xét như thế trôi qua dễ dàng. Dĩ nhiên, ngay cả bây giờ, anh đã lập vài kế hoạch trả thù thích đáng.

“Ông Sawyer sẽ gặp bà bây giờ, bà Denton.”

Suzy rời ghế salon và băng qua khu tiếp tân đến văn phòng CEO của công ty điện tử Rosatech. Bà bước vào và nghe một tiếng click nhẹ nhàng khi cô thư kí của Wayland Sawyer đóng cánh cửa gỗ phía sau mình.

Sawyer không ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc. Bà không chắc ông tính để bà ngồi xuống hay đơn giản ông không có nhiều thái độ hơn so với thời trung học. Dù giả thuyết nào, nó cũng không báo trước điềm tốt. Thành phố và thị trấn đã gởi một nhóm người đại diện quan trọng đến nói chuyện với ông, và ông đã xử sự vô thường vô phạt đến phát bực. Bà biết mình, với tư cách chủ tịch Bộ giáo dục, được xem như là một nỗ lực cuối cùng khá bí thảm.

Văn phòng được trang trí giống như thư viện của một quý ông, với những bức tường ốp ván hào nhoáng, đồ đạc hiện đại được phủ trong một màu đỏ tía, với những bức tranh cảnh đi săn. Khi bà chậm chậm bước qua tấm thảm Phương Đông, ông vẫn còn nghiên cứu một xấp giấy tờ qua cặp kính trông giống như cặp kính mà bà, sau một cuộc đời với tầm nhìn hoàn hảo, gần đây đã buộc phải mua.

Tay áo sơ mi màu xanh của ông xắn lên hai vòng, lộ ra cổ tay cơ bắp đáng kinh ngạc của một người đàn ông bốn mươi bốn. Áo sơ mi, cravat sọc xanh đỏ thắt gọn gàng, lẫn cặp mắt kính cũng không thể che dấu sự thật ông trông giống một kẻ vô lại hơn người điều hành một cơ sở công nghiệp lớn. Ông nhắc bà nhớ đến một phiên bản thu nhỏ già hơn của Tommy Lee Jones, nam diễn viên sinh ra ở Texas, một người được yêu thích trong câu lạc bộ bài brit của bà.

Bà cố không để sự im lặng của ông làm mình bối rối, nhưng bà không giống những phụ nữ trẻ tài năng giỏi hoạt động trong phòng họp ban giám đốc hơn nhà bếp. Trồng vườn với bà thú vị hơn nhiều so với cạnh tranh năng lực với đàn ông. Bà cũng xuất thân từ trường học kiểu cũ và đã quen với những cử chỉ nhã nhặn thông thường.

“Có lẽ đây không phải là lúc thích hợp,” bà nhẹ nhàng nói.

“Tôi sẽ dành cho bà vài phút.” Giọng ông thiếu kiên nhẫn. Không nhìn bà, ông gật đầu chỉ một trong những chiếc ghế trước bàn làm việc của mình, như thể bà là một con chó ông đang ra lệnh nằm xuống. Cử chỉ công kích ấy buộc bà phải nhận thức rõ chuyển đi của mình vô ích như thế nào. Wayland Sawyer đã không thể chịu được từ hồi trung học, và hiển nhiên không có gì thay đổi. Không lời nào khác, bà quay đi bước qua tấm thảm hướng tới cánh cửa.

“Bà nghĩ mình đang đi đâu thế?”

Bà quay lại và thản nhiên nói. “Chuyến viếng thăm của tôi chắc hẳn đã tốn thời gian quý báu của ông, ông Sawyer.”

“Tôi mới là người quyết định điều đó.” Ông tháo kính ra và ra hiệu về phía ghế. “Xin mời.”

Từ ngữ tuôn ra như một mệnh lệnh, và Suzy không thể nhớ khi nào mình đã không thích ai đó ngay lập tức như thế; mặc dù, khi nghĩ kỹ lại, bà nhận thấy nó không hoàn toàn là trong chốc

lát. Theo bà là vào hai năm trước, tên con đồ dữ dằn nhất Telarosa High, loại con trai mà chỉ những đứa con gái ăn chơi nhất mới giao thiệp. Bà vẫn nhớ mang máng cảnh ông đứng sau phòng thể dục với một điều xì gà vắt trên khóe miệng và cặp mắt khắc nghiệt của ông sắc bén như mắt một con rắn hổ mang. Thật khó để dung hòa hình ảnh tên lưu manh niên thiếu ấy với một thương gia triệu phú, nhưng có một điều không hề thay đổi. Ông khi ấy đã làm bà khiếp sợ và bây giờ vẫn vậy.

Bà nuốt xuống nỗi lo sợ của mình và đi tới ghế ngồi. Ông công khai nghiên cứu bà, và bà thấy mình đang ước gì đã có thể lờ đi cơn nóng khắc nghiệt của mùa hè mà mặc một bộ vét thay vì bộ đầm lụa màu chocolate. Trang phục buông lơi và rơi thành những nếp xếp mềm mại bên hông bà khi bà ngồi xuống. Chiếc cổ áo giản dị được làm sáng lên với một dây chuyền vàng và đôi bông tai nhỏ nhắn đồng bộ. Đôi vớ màu chocolate mỏng dính của bà cùng màu với đôi giày bít được thiết kế riêng, đôi giày được tô điểm quanh gót với một hàng dài những con báo vàng nhỏ xíu. Chúng đặt tiền một cách lố bịch, bà chắc chắn, một món quà sinh nhật từ Bobby Tom sau khi bà từ chối để nó mua cho mình một ngôi nhà chung cư ở Hilton Head.

“Tôi có thể giúp gì cho bà, bà Denton?”

Lời nói của ông mang chút nhạo báng. Bà có thể đối phó với những hội viên hung hăng hơn trong Bộ bởi bà đã biết hầu hết họ trong cả đời mình, nhưng rõ ràng bà đã mất hết sức mạnh trước ông. Bà muốn bỏ đi ngay, nhưng, bà có việc phải làm. Trẻ em ở Telarosa sẽ mất rất nhiều thứ nếu người đàn ông kinh khủng này làm theo cách của ông ta.

“Tôi ở đây đại diện cho Bộ Giáo dục Telarosa, ông Sawyer. Tôi muốn chắc chắn ông đã cân nhắc tới những hậu quả đối với những đứa trẻ của thị trấn này từ việc đóng cửa Rosatech.” Mắt ông tối lại và lạnh lẽo trên gương mặt gầy gò. Chống khuỷu tay lên bàn làm việc, ông chấp tay và nghiên cứu bà qua những đầu ngón tay. “Bà đang đại diện cho Bộ với tư cách là gì?”

“Tôi là chủ tịch.”

“Tôi hiểu. Và nó có giống cách Bộ Giáo dục đã đá tôi ra khỏi trường một tháng trước khi tôi có thể tốt nghiệp?”

Câu hỏi của ông làm bà choáng váng và bà không biết trả lời làm sao.

“Hử, bà Denton?”

Mắt bà tối sầm lại thù địch, và bà nhận ra, có một lần, những chuyện ngồi lê đôi mách là chính xác. Way Sawyer tin là mình đã bị đối xử bất công bởi Telarosa, và ông đã trở lại để trả thù. Những câu chuyện xưa chợt quay lại với bà. Bà biết Way là con hoang, một tình huống dẫn tới cảnh cả ông lẫn mẹ mình Trudy đều bị xã hội ruồng bỏ. Trudy đã làm nghề dọn dẹp nhà trong một thời gian— bà ta thậm chí còn quét dọn nhà cho mẹ của Hoyt—nhưng cuối cùng bà ta đã trở thành một gái điếm.

Suzy bắt chéo tay trên vạt váy “Ông định trừng trị tất cả bọn trẻ chỉ vì có lẽ ông đã bị ngược đãi ở nơi này bốn mươi năm trước ư?”

“Không hoàn toàn bốn mươi năm. Và ký ức vẫn còn mới.” Ông tặng bà một nụ cười không vượt quá khóe miệng. “Đó là những gì bà nghĩ tôi đang làm sao?”

“Nếu ông dời Rosatech, ông sẽ biến Telarosa thành một thị trấn chết.”

“Công ty không phải là nguồn thu nhập duy nhất của nó. Còn có ngành kinh doanh du lịch đấy thôi.”

Bà nhìn vòng cong nhạo báng trên môi ông và càng thêm cứng rắn khi nhận ra ông đang giễu cợt mình. “Cả hai ta đều biết du lịch chưa bao giờ chống đỡ nổi thị trấn này. Không có Rosatech, Telarosa sẽ chết.”

“Tôi là nhà kinh doanh, không phải nhà từ thiện, và trách nhiệm của tôi là làm công ty tăng thêm lợi nhuận. Ngay lúc này, kiên quyết với một kế hoạch ở San Antone dường như là cách làm tốt nhất.”

Kiểm chế cơn giận của mình, bà khẽ chồm người. “Ông có thể cho phép tôi dẫn ông đi tham quan một vòng quanh các trường học vào tuần tới chứ?”

“Và toàn bộ bọn trẻ nhỏ đó sẽ bỏ chạy hét lên vì khiếp sợ khi thấy tôi ư? Tôi nghĩ mình sẽ vượt qua.”

Sự nhạo báng trong mắt ông mách với bà rằng việc bị trở thành người hạ lưu của thị trấn đã không làm ông bận tâm lắm.

Bà nhìn xuống tay mình trên mép váy và rồi nhìn lên ông. “Tôi không thể nói gì để thay đổi ý của ông, phải không?”

Ông nhìn bà trong một lúc lâu. Bà nhận ra những tiếng nói không rõ lắm ở khu vực tiếp tân bên ngoài, tiếng tíc tắc nhỏ nhỏ của đồng hồ treo tường, tiếng thở của chính mình. Cái-gì-đó bà không đoán ra thoáng qua trên mặt ông, và bà cảm thấy một điềm báo ập đến. Hầu như có một sức ép không thể nhận thấy trong dáng vẻ của ông đe dọa bà.

“Có lẽ được.” Chiếc ghế kêu lên cọt két khi ông nghiêng người lại, và những đường hằn sâu, hà khắc trên gương mặt ông nhắc bà nhớ tới những đường dốc đá hoa cương lởm chởm ở vùng Texas này. “Chúng ta có thể thảo luận nó trong bữa tối tại nhà tôi vào chiều Chủ nhật. Tôi sẽ cho xe tới đón bà lúc tám giờ.”

Không mời mọc lịch sự, ngoại trừ một mệnh lệnh trực tiếp, và lối nói gần như xấc xược. Bà muốn nói với ông mình thà ăn tối với ác quỷ trước còn hơn, nhưng vụ cược quá cao, và khi bà nhìn vào cặp mắt dữ dội, đầy quyết tâm đó, bà biết mình không dám từ chối.

Nhặt ví của mình lên, bà đứng dậy. “Rất tốt,” bà bình thản nói.

Ông đã trượt kính lại và quay sự chú ý của mình trở lại đồng giấy tờ. Khi bà rời phòng, ông cũng không thềm nói tạm biệt.

Đầu bà vẫn còn bốc khói khi đi đến xe hơi của mình. Thật là một con người hèn hạ! Bà không hề có kinh nghiệm đối phó với kẻ như ông ta. Hoyt cởi mở và vui vẻ, hoàn toàn trái ngược với Way Sawyer. Khi bà lần mò tìm chìa khóa xe, bà tự hỏi ông ta muốn gì ở bà.

Bà biết Luther Baines đang mong chờ một cuộc gọi từ bà ngay khi bà về nhà, và bà không biết mình sẽ nói gì với ông ta. Bà đương nhiên không thể nói với ông ta bà đã đồng ý ăn tối với Sawyer. Bà không thể nói với bất kì ai về chuyện đó, nhất là là Bobby Tom. Nếu nó mà biết Sawyer dọa dẫm bà ra sao, nó sẽ điên tiết lên mất, và có quá nhiều rủi ro khi bà đánh cược với sự can thiệp của nó. Dù lo lắng thế nào chẳng nữa, bà cũng phải tự mình xoay sở.

“Tôi không muốn đâu, Bobby Tom.”

“Giờ dừng để đám chim hồng hạc và vườn hoa lớp xe đó ném em đi, Gracie. Shirley thật sự rất tuyệt với đầu tóc đấy.”

Bobby Tom giữ cánh cửa của tiệm Shirley’s Hollywood Hair, nằm trong gara của một căn nhà nhỏ một tầng trên một con đường dân cư tẻ nhạt. Kể từ lúc anh không phải ở trong đoàn tới tận trưa, anh đã thông báo mình sẽ dùng cả buổi sáng để giúp cô bắt đầu việc đổi mới. Anh thúc mạnh khuỷu tay cô rồi bước vào salon, và cánh tay cô nổi đầy gai ốc. Như mọi nơi công cộng khác ở Texas, tiệm tóc gắn máy lạnh để nhiệt độ lạnh xuống.

Ba bức tường của căn tiệm nhỏ được sơn màu hồng đào, trong khi bức còn lại được phủ những lát kính ốp tường đen và vàng. Có hai người thợ trong salon, một phụ nữ da ngăm thon thả trong một chiếc áo cánh xanh nhạt, một tóc vàng mặt đỏ khác đang diện một trong những kiểu tóc vắn cao* lớn nhất mà Gracie từng thấy. Bắp đùi mập và lùn của cô ta bao bọc trong cái quần bó màu tía và một chiếc áo thun chật cứng màu hồng ôm sát lấy bộ ngực đồ sộ. Chiếc áo thun ghi CHÚA, TÔI ƯỚC ĐÂY LÀ NÃO.

(* nguyên văn là *beehive hair*, kiểu tóc cao phổ biến vào thập kỉ 60, như hình trên)

Gracie cầu nguyện Shirley, người phụ trách làm tóc cho cô, chính là người phụ nữ da ngăm mảnh khảnh, nhưng Bobby Tom đã bước qua người thợ còn lại. “Hey, mặt búp bê.”

Người phụ nữ ngược lên khỏi đồng tóc đen mà cô ta đang chải và khàn giọng. “Bobby Tom, đồ khốn đẹp trai, tới lúc này anh mới đến gặp tôi.”

Anh đặt nụ hôn vào một bên má được phủ một cục má hồng lòe loẹt. Cô ta vỗ vào má anh với bàn tay đang rảnh của mình. “Anh vẫn là người tuyệt nhất trong vùng.”

“Đến từ một người sành sỏi như cô, tôi xem như đó là một lời khen bậc nhất.” Anh mỉm cười với người thợ còn lại và người khách của cô ta, rồi chào hai người phụ nữ đang nhìn trộm

mình từ bên dưới mũ hấp tóc của họ. “Velam. Bà Carison. Các quý bà đang làm gì hôm nay thế?”

Họ cười rúc rích. Bobby Tom choàng tay mình lên vai Gracie và kéo cô ra phía trước. “Mọi người, đây là Gracie Snow.”

Shirley nhìn cô chăm chú với vẻ hiếu kỳ lộ rõ. “Chúng tôi đã nghe về cô. Vậy ra cô là Bà Bobby Tom tương lai.”

Anh vội bước lên. “Gracie là tuýp người nam nữ bình đẳng, Shirley, và cô ấy không thích khi người ta gọi cô ấy như thế. Thực ra mà nói, chúng tôi có lẽ sẽ bàn tới một tình huống gạch nối ở đây.”

“ Nghiêm chỉnh? ”

Bobby Tom nhún vai, mở lòng bàn tay, người đàn ông tỉnh táo cuối cùng trong một thế giới điên loạn.

Shirley quay qua Gracie, và cặp chân mày được vẽ của cô ta cong lại tới trán. “Đừng làm thế, cưng ạ. Gracie Snow-Denton nghe có vẻ khá lập dị. Giống như cô sống trong một lâu đài ở một nơi nào đó của nước Anh.”

“Hoặc xuất hiện trong một bản đồ thời tiết,” Bobby Tom đưa ra. Gracie mở miệng định giải thích cô không có ý định gạch nối họ của mình, nhưng rồi khóp miệng lại khi cô nhìn thấy cái bẫy anh đặt ra cho mình. Những ánh bạc quý quyết đang nhảy múa trong mắt anh, và cô kiên quyết nén lại một nụ cười. Cô là người duy nhất trên trái đất nhìn thấu anh chẳng?

Shirley trở lại công việc của mình với bộ tóc phía trước cùng lúc nghiên cứu Gracie qua gương. “Tôi nghe nói anh không cho phép cô ấy sửa soạn, Bobby Tom, nhưng tôi không bao giờ hình dung anh lại để nó xa như thế này. Anh muốn tôi làm gì cho cô ấy?”

“Tôi sẽ trao việc đó vào tay cô. Thế nhưng, Gracie gần như là một nàng mèo hoang dã, vì vậy đừng làm quá cổ hũ.”

Gracie kinh hoàng. Bobby Tom vừa bảo một người thợ làm đẹp với một mái tóc cao vàng hoe và trang điểm kiểu Ringling Brothers * đừng quá cổ hũ khi cô ta làm việc với tóc của cô! Cô sắp đưa ra một lời khước từ mau mắn, nhưng anh đã làm cô sao nhãng với một nụ hôn nhanh chóng ngay môi. (**tên một đoàn xiếc*)

”Anh có vài việc lật vật phải giải quyết, em yêu. Mẹ sẽ tới đón em và dẫn em đi sắm sửa quần áo thế nên em có thể bắt đầu xem đó như hồi môn dần chuẩn bị về nhà chồng. Giờ anh sẽ để em lộng lẫy trở lại, đừng đổi ý về việc cưới anh nha.”

Tất cả phụ nữ cùng cười phá lên trước cái ý tưởng ngu xuẩn có bất cứ phụ nữ nào sẽ rút lại cơ hội đám cưới với Bobby Tom Denton. Anh nghiêng mũ trước họ và hướng ra cửa. Bất chấp cơn bức bối của mình, cô tự hỏi phải chăng mình là người duy nhất cảm thấy như thế ánh mặt trời đã đi cùng anh.

Sáu cặp mắt hiệu kỳ khóa chặt lấy cô. Cô mỉm cười yếu ớt. “Tôi thực sự không phải là một—uh—nàng mèo hoang dã.” Cô tăng hắng. “Anh ấy đôi khi hơi phóng đại và ...”

“Ngồi đi, Gracie. Tôi sẽ tới chỗ cô chút nữa. Ở đây có một tờ báo People mới để cô có thể xem.”

Hoàn toàn bị đe dọa bởi người nắm giữ vận mệnh tóc của mình, Gracie ngả người vào ghế và chộp lấy tờ tạp chí. Một trong hai phụ nữ bên dưới máy hấp tóc nhìn cô chăm chú qua cặp mắt kính nhựa trong suốt của cô ta, và Gracie gắng hết sức cho những gì không thể tránh khỏi.

“Cô và Bobby Tom gặp nhau như thế nào?”

“Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Cô đã vượt qua câu đố khi nào?”

Cuộc chất vấn diễn ra liên tục, và vẫn chưa dừng khi Shirley gọi cô qua ghế và bắt đầu công việc. Vì Gracie không tin vào việc nói dối, nên cô phải cố tập trung quanh sự thật đến mức thậm chí không thể để ý đến những tai họa đang giáng xuống mái tóc của mình. Không phải cô có thể thấy nó, vì dù sao đi nữa, Shirley đã giữ chiếc ghế quay đi khỏi gương.

“Cô có một mái tóc dọn tuyệt vời, Gracie, nhưng cô có nhiều tóc kinh khủng. Cô cần một số tăng tóc. Tôi thích tăng tóc.” Chiếc kéo của Shirley nhấp nhấp và những lọn tóc màu đồng ẩm ướt bay khắp nơi.

Gracie lẩn tránh một câu hỏi về chu kỳ kinh nguyệt của cô trong khi bận lo về những gì đang diễn ra trên tóc mình. Nếu Shirley cắt nó quá ngắn, cô sẽ không bao giờ có thể trở lại mái tóc gọn sóng kiểu Pháp trước kia, thứ mà, ngay cả khi nó không thực sự đẹp mắt, thì ít nhất nó cũng gọn gàng và quen thuộc.

Một mớ tóc nặng, dài gần 3 inches, rơi trên vạt áo cô, và nỗi lo của cô càng leo thang. “Shirley, tôi—”

“Janine sẽ lo phần trang điểm cho cô.” Shirley gạt đầu chỉ tới người thợ còn lại. “Cô ấy chỉ mới bắt đầu bán Mary Kay* tuần này, và cô ấy đang tìm khách hàng. (*một thương hiệu mỹ phẩm)

“Bobby Tom nói anh ta muốn mua cho cô một bộ mỹ phẩm mới để thay thế những món cô đã làm mất trong trận động đất Nam Mỹ khi đang cố bảo vệ phó tổng thống.”

Gracie gần như chết lặng, và rồi đấu tranh chống lại một trận cười. Anh thật điên rồ, nhưng thú vị.

Shirley bật máy sấy tóc lên và xoay ghế lại phía gương. Gracie há hốc miệng thảng thốt. Cô trông như một con chuột ướt.

“Tôi sẽ chỉ cho cô cách tự mình làm. Tất cả đều nằm trong các ngón tay.” Shirley bắt đầu kéo

mái tóc của cô, và Gracie hình dung một đám tóc quấn phùng lên từ đầu mình. Có lẽ cô có thể giữ nó nằm xuống với một trong những dải băng đô to bản, cô nghĩ, với chút tuyệt vọng. Hoặc có lẽ cô chỉ cần mua một bộ tóc giả.

Sau đó, dần dần cô mới có thể tin được, điều tuyệt vời nào đó đã bắt đầu xảy ra.

“Đấy.” Shirley cuối cùng bước ra phía sau, những ngón tay của cô ta đang làm ma thuật. Gracie nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. “Ôi, chúa ơi.”

“Đáng yêu chứ, hử.” Shirley cười toe toét trong gương.

Đáng yêu hầu như không là từ dành cho nó. Mái tóc của Gracie hết sức hiện đại. Táo bạo. Tự do. Gợi cảm. Nó là tất cả mọi thứ mà Gracie không có, và bàn tay cô run run khi chạm lên nó.

Kiểu cắt này ngắn hơn nhiều so với kiểu cô quen để, tóc ngắn ôm gọn gương mặt và phần mái trên trán được rẽ sang một bên. Khác xa với bị quấn, nó đỡ mềm mại, những dợn sóng tuyệt đẹp và những lọn tóc xoăn phất phơ trên má và mái tai của cô. Những nét riêng nhỏ bé và đôi mắt xám xinh đẹp của cô đã không còn bị che lấp bởi mái tóc cũ nặng nề, và Gracie như bị mê hoặc với hình ảnh phản chiếu của mình. Đây có thực là cô?

Cô thậm chí không kịp nhìn mình đủ trước khi Shirley chuyển cô qua cho Janine để nhận lấy Mary Kayed. Trong giờ kế tiếp, Gracie học về cách chăm sóc da và ứng dụng trang điểm để làm bật lên làn da mịn màng tự nhiên của cô. Với phấn mắt màu hổ phách, mascara đen, Janine đã làm cho mắt cô biến thành điểm nhấn trên gương mặt. Khi cô ta vừa ý, cô ta để Gracie tự làm. Gracie kết thúc bằng việc đánh má hồng, rồi thoa son môi màu đỏ san hô mà Janine đưa cho. Cô nhìn chăm chăm vào gương kinh ngạc, khó có thể tin người phụ nữ đang nhìn lại mình chính là bản thân cô.

Lớp trang điểm tinh tế và tôn lên vẻ đẹp. Với kiểu tóc táo bạo, hấp dẫn, đôi mắt xám rực rỡ, và lông mi cong vút, cô trông xinh đẹp hơn mình từng bao giờ tưởng: yếu điệu, khêu gợi, và, vâng, một chút hoang dã. Tim cô bắt đầu đập thành thịch. Giờ cô nhìn thật khác. Bobby Tom có khả năng sẽ nhìn thấy nét hấp dẫn của cô chẳng? Có thể anh sẽ bắt đầu nhìn cô theo một cách khác. Có thể anh sẽ—

Cô kiểm lại những suy nghĩ xa vời của mình. Đây chính xác là những gì cô đã tự hứa sẽ không làm. Hết thấy những đổi mới trên thế giới cũng sẽ không biến cô thành một trong những người đẹp nổi bật mà Bobby Tom đã giữ cạnh mình trong công ty, và cô không được phép để mình xây lâu đài mộng tưởng.

Khi Grade cầm ví mình lên, Shirley nhìn cô như thể cô bị mất trí và bảo Bobby Tom đã lo hết rồi. Cái gì đó khó chịu nhộn lên trong dạ dày Gracie. Cô nghĩ tới danh sách dài những người Bobby Tom đã cho tiền và nhận ra anh đã thêm cô vào danh sách từ thiện của mình.

Cô nên lường trước việc này. Anh không hề nhìn cô như một phụ nữ độc lập, tài năng, ngoại trừ hơn một người đã mất đi mục tiêu. Nhận thức này làm cô đau đớn. Cô muốn anh nhìn cô như người ngang hàng, và điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nếu anh tiếp tục nhặt tất cả các hóa đơn.

Thật dễ dàng khi tự hứa mình sẽ không nhận bất cứ thứ gì từ anh, nhưng giờ cô nhận ra thực tế không đơn giản như thế. Anh có những sở thích xa hoa và anh mong cô trông như thể cô có quan hệ với anh, nhưng cô sẽ làm điều đó như thế nào với thu nhập có hạn của mình chứ? Cô nghĩ đến những khoản tiết kiệm nhỏ nhỏ của mình. Cô chuẩn bị dùng nó vì quyền lợi những

nguyên tắc của mình ư?

Cô không cần tốn hơn vài giây mới biết điều này đã quá quan trọng để mình có thể rút lui, và cầm cô nhếch lên buồng bình. Vì linh hồn cô và mọi thứ cô tin tưởng, cô cần trao mình cho anh với một trái tim yêu đương và tự do. Điều đó có nghĩa cô không thể lấy gì từ anh. Cô sẽ rời xa anh trước khi trở thành một kẻ ăn bám khác trong cuộc sống của anh.

Một cách lịch sự, nhưng kiên quyết, cô viết một tấm séc đủ để trả cho cái hóa đơn nặng tiền và yêu cầu Shirley trả lại tiền cho Bobby Tom. Hành động này làm cô vui vẻ. Cô sẽ là người duy nhất trong cuộc sống của anh mà anh không phải mua và trả tiền cho.

Một lúc sau Suzy đến. Bà ca ngợi Gracie từ mọi góc độ và thái quá với những lời khen của mình. Chỉ sau khi họ rời tiệm tóc và ổn định trên chiếc Lexus để đi mua sắm quần áo, Gracie mới nhận thấy bà trông hơi sao nhãng, nhưng có lẽ bà đã trải qua một đêm mất ngủ.

Gracie cũng không ngủ ngon lắm, bất chấp chiếc giường thoải mái trong căn hộ nhỏ phía trên gara của Bobby Tom. Gỗ tẩy trắng và sự phối hợp màu sắc giữa xanh hoàng gia đương đại và màu trắng của các căn phòng hiển nhiên đã chứng tỏ chúng không được trang trí bởi cùng một người. Dù không gian hơi chật, nhưng chúng vẫn bậc lên vẻ sang trọng xa hơn cô có thể tưởng tượng. Hoặc cô có thể đủ điều kiện, cô chán nản nhận ra, khi thêm vào một bộ dạng quần trí vì khoản tiền thuê sắp ghép cô vào những khó khăn tài chính.

Căn hộ gồm một phòng khách cũng là nhà bếp và một phòng ngủ riêng, nằm song song với phòng tập thể hình của Bobby Tom. Phòng ngủ của cô quay về phía sau ngôi nhà của anh, và khi cô không thể ngủ được tối qua, cô đã thức dậy, chỉ để khám phá ra mình không phải là người duy nhất bị mất ngủ. Phía dưới mình, cô thấy ánh sáng ti vi hắt ra từ cửa sổ phòng làm việc của anh.

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào gương mặt Suzy, làm Gracie cảm thấy áy náy vì đã lạm dụng bà. “Chúng ta không phải đi mua sắm hôm nay.”

“Ta đang trông đợi nó đấy.”

Câu trả lời của bà có vẻ chân thật, vì vậy Gracie không phản đối thêm nữa. Đồng thời, cô nhận ra mình cần thành thật với Suzy. “Cháu cảm thấy xấu hổ về việc đính hôn giả này. Cháu đã cố thuyết phục anh ta rằng toàn bộ cái ý tưởng đó thật lố bịch.”

“Không phải từ quan điểm của nó. Mọi người ở đây luôn đuổi theo nó vì thứ này hay thứ khác. Nếu việc này đem lại cho nó chút yên ổn trong lúc nó ở lại thị trấn, ta sẽ làm tất cả vì điều đó.” Bà gạt bỏ đề tài khi queo qua đường Main Street. “Chúng ta may mắn vì có một cửa hàng thời trang tuyệt vời trong thị trấn. Millie sẽ chăm sóc tốt cho cháu.”

Từ “cửa hàng thời trang” làm rung lên hồi chuông báo động trong đầu Gracie. “Nó có đắt không?”

“Nó không là vấn đề. Bobby Tom sẽ lo mọi thứ.”

“Anh ấy sẽ không mua quần áo cho cháu,” cô bình thản nói. “Cháu sẽ không cho phép điều đó. Cháu sẽ tự mua chúng, và cháu e là mình đang trong ngân sách hạn chế.”

“Đương nhiên nó sẽ chi trả. Đó là ý tưởng của nó mà.” Gracie lắc đầu bướng bỉnh.

“Cháu không nghiêm túc đấy chứ?”

“Rất nghiêm túc.”

Suzy dường như kinh ngạc. “Bobby Tom luôn chi trả mà.”

“Không với cháu.”

Trong khoảnh khắc Suzy không nói bất cứ điều gì. Sau đó bà mỉm cười và quẹo xe thành một vòng chữ U. “Ta yêu những thách thức. Có một khu buôn bán cách đây khoảng ba mươi dặm. Việc này sẽ rất vui đây.”

Trong ba giờ kế tiếp, Suzy hành động như một sĩ quan diễn tập, dẫn cô qua hết cửa hàng hạ giá này đến cửa hàng hạ giá khác, sẵn lòng những món hời như một con chó săn. Bà không thêm quan tâm sở thích của Gracie và, thay vào đó, diện cho cô loại trang phục kêu gọi, trẻ trung mà Gracie chưa bao giờ dám chọn cho mình. Suzy chọn lấy một cái váy mỏng như tơ và một chiếc áo phi bóng, một bộ đầm đỏ xẻ từ giữa đùi tới bắp chân, quần jean bụi bặm với những chiếc áo ôm sọc nổi, mấy chiếc váy ngắn lỗ lã, vài cái áo cotton dài tay ôm sát ngực. Gracie thử cả dây thắt lưng và vòng cổ, xăng đan và giày đế bằng, giày thể thao hiệu Keds gắn hột đá, và những đôi bông tai bạc lủng lẳng. Khi những bộ quần áo cuối cùng được nhét vào cốp xe chiếc Lexus thì Gracie đã tiêu sạch một khoản tiền để dành khổng lồ. Cô cảm thấy choáng váng nhiều hơn là sợ hãi.

“Bác chắc chứ?” Cô liếc xuống bộ áo liền quần màu đỏ chói họ đã mua sau cùng. Chiếc áo bó hờ vai dính lấy da cô chặt đến nỗi cô không thể mặc áo ngực, và mình vải lấp lánh với những hột nút đóng mạ vàng. Một sợi dây nịt kim loại hai inch màu vàng ngăn phần áo bó sát với chiếc quần soóc rộng hơn mức vừa phải, và đôi giày vải chắc bền của cô đã được thay bằng một đôi xăng đan đỏ nhiều dây. Bộ đồ làm cô cảm thấy như thể mình đang giả làm ai đó không phải là chính mình.

Dường như đây là lần thứ một trăm vào buổi trưa, Suzy cam đoan với cô. “Nó rất đáng yêu với cháu”

Gracie đấu tranh kiềm chế nỗi sợ của mình. Phụ nữ giả dì không mặc quần áo “đáng yêu”. Cô chộp lấy những gì mình tìm thấy như một cái cớ hợp lý để giải thích việc mình vẫn còn ngại ngùng.

“Đôi giày này không chống đỡ chân nhiều ”

“Cháu có vấn đề với bàn chân à ?”

“Không. Nhưng có lẽ là vì cháu luôn mang những đôi giày vững chắc.”

Suzy mỉm cười và vỗ nhẹ lên tay cô. “Đừng lo , Gracie. Cháu trông thật tuyệt vời.”

“Cháu trông không giống mình.”

“Ta nghĩ cháu trông chính xác giống cháu. Và ta nói đó chỉ là vấn đề về thời gian.”

Tên khốn nào đang lái chiếc T-bird của anh? Và lái nó nhanh chết tiệt như vậy! Bobby Tom trông thấy cả một đám bụi bay mịt mù từ nửa dặm đường và vội chộp lấy cái túi của mình nằm trên cột bãi quây súc vật nơi anh đang đứng dựa để nghiên cứu cảnh họ đóng hời chiều.

Chiếc T-bird bẻ ngoặt qua, vẫn tung bụi bay mù mịt, và kéo theo một tiếng rít dừng cạnh chiếc xe moóc của anh. Khi anh nheo mắt tránh ánh mặt trời dần tắt, anh nhìn thấy một thứ nóng bỏng nhỏ nhắn ăn mặc đồ rực bước ra khỏi xe, và huyết áp anh tăng vọt. Chết tiệt! Gracie là người duy nhất được phép lái chiếc T-bird của anh. Anh đã yêu cầu cô mang nó tới Buddy’s Garage sau khi đi mua sắm xong, nhưng cô rõ ràng đã quyết định dạy anh một trong những bài học khác của mình bằng việc lừa phỉnh vài phụ nữ làm việc này.

Anh chỉnh lại hàm và hiên ngang đi tới, vẫn nheo mắt vì ánh mặt trời khi cố nhìn xem đó là ai, nhưng anh không thể thấy gì hơn ngoài một thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, mái tóc ngắn gợi cảm, và một phần gương mặt bị giấu đi bởi cặp kính mát tròn nhỏ. Anh thề mình sẽ lột da Gracie vì chuyện này. Cô biết rõ hơn ai hết việc đánh hôn giả mạo của họ chính là để bảo vệ anh khỏi thứ này.

Và rồi anh đông đá trên đường khi mặt trời làm lộ ra những ánh đồng quen thuộc trên mái tóc đang tung bay đó. Cái nhìn chăm chăm của anh trượt dần từ cơ thể cân đối xinh đẹp đến đôi chân thon thả rồi tới hai cổ chân nhỏ nhắn mà anh có thể nhận ra ở bất cứ nơi đâu, và anh cảm thấy như thể mình bị búa nện. Đồng thời, anh tự gọi mình là mười dạng ngốc nghếch. Anh là người đã thu xếp việc “đổi mới” cho Gracie. Sao anh lại không chuẩn bị tốt hơn cho kết quả chứ?

Gracie lo lắng quan sát khi anh đến gần. Cô biết đủ về những cách Bobby Tom cư xử với phụ nữ để có thể đoán chính xác những gì anh sẽ nói lúc này. Anh sẽ tăng bốc cô lên quá đáng, chắc chắn sẽ bảo cô là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp trong đời, và bên dưới hàng rào những lời ca tụng lồ bịch của anh, cô sẽ không biết anh thực sự nghĩ gì về những thay đổi diện mạo của cô. Giả như anh thành thật với cô để cô có thể biết mình trông lồ bịch hay không.

Anh dừng lại trước cô. Vài giây trôi qua khi cô chờ đợi nụ cười toe toét sát gáy trên mặt anh và những lời đường mật bắt đầu tuôn chảy. Anh xoa cằm với những ngón tay.

“Dường như Buddy đã làm rất tốt. Anh ta có đưa em biên nhận không?”

Sửng sốt, cô theo dõi khi anh đi sang bên phải mình, nhìn qua đèn pha mà Buddy đã thay, và cúi người kiểm tra lốp xe mới. Niềm vui của cô trong phút chốc tan biến, và cô thấy như bị xì hơi. “ Nó nằm trong ngăn để bao tay.”

Anh đứng lên và trừng mắt nhìn cô. “Tại sao em lái xe nhanh chết tiệt vậy hả?”

Vì quý cô xinh đẹp với kiểu đầu táo bạo và đôi xăng đan xinh xắn vô tích sự là một tâm hồn tự do không lo lắng về những thứ tầm thường như những giới hạn tốc độ.

“Tôi đoán mình đã có vài thứ khác trong tâm trí.” Khi anh bảo cô là thứ xinh xắn đáng yêu nhất anh từng thấy trong đời, đó chỉ giống như anh đã nói với mọi phụ nữ khác ư?

Miệng anh mím lại bực dọc. “Tôi định cho em dùng chiếc T-bird để đi lại trong lúc chúng ta ở đây, nhưng- tôi đang nghiêm túc suy nghĩ lại việc thay đổi ý định sau những gì tôi vừa nhìn thấy. Em đã lái chiếc xe này như nó mấy chiếc xe tải cũ vậy.”

“Tôi xin lỗi.” Cô nghiêng rằng khi cơn giận vượt quá nỗi đau của mình. Cô đã trải qua một ngày đầy may rủi, và anh dường như không hề chú ý đến.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu em không để nó tái diễn.”

Cô thẳng vai và nâng cao cằm, nhất quyết không để anh đe dọa. Cô biết mình trông xinh đẹp, có lẽ là lần đầu tiên trong đời, và nếu anh không nghĩ thế, điều đó thật quá tệ. “Nó sẽ không tái diễn. Giờ nếu anh đã la hét tôi xong, tôi đã nói với Natalie tôi sẽ trông chừng Elvis hộ cô ấy chiều nay.”

“Em là trợ lí của tôi, không phải người trông trẻ!”

“Như nhau thôi.” Cô hiên ngang bỏ đi.

Chương 11

Chiếc Lincoln nâu sẫm dừng lại trước cổng khu trang viên gạch trắng mà Wayland Sawyer đã xây dựng với tầm nhìn hướng xuống dòng sông. Khi tài xế bước vòng qua mở cửa xe, Suzy quyết định Sawyer không thể tìm ra cách nào khác hơn để người Telarosa biết rằng ông đã đạt được thành công bằng cách xây khu điền trang nguy nga lộng lẫy này. Theo những chuyện ngồi lê đôi mách trong vùng, ông vẫn dùng nó như một nơi nghỉ ngơi cuối tuần thậm chí sau khi ông đóng cửa Rosatech.

Khi tài xế mở cửa xe và giúp bà bước ra, lòng bàn tay bà đã ướt đầm. Kể từ cuộc gặp gỡ với Sawyer hai ngày trước, bà có lẽ đã nghĩ khác đi chút ít. Bà đã chọn một chiếc quần suôn rộng màu kem thay vì một bộ đầm. Đi cùng là chiếc áo ôm sát cánh và áo khoác dài tới hông in họa tiết khá thẩm mỹ, một cảnh làng quê không thực theo phong cách Chagall trong tông màu ánh kim của san hô, ngọc lam, hoa vân anh, và ngọc xanh biển. Trang sức của bà chỉ là chiếc nhẫn cưới và đôi bông tai kim cương lớn mà Bobby Tom đã tặng bà khi nó kí hợp đồng đầu tiên với đội Stars. *(*Chagall: họa sĩ tài ba kiêm nhà thiết kế người Pháp gốc Nga.)*

Một phụ nữ người Tây Ban Nha Suzy không biết đưa bà đi qua sân nhà cẩm thạch đen vào trong một phòng khách rộng lớn với những cửa sổ Palladian để mở và nhìn ra một khu vườn hoa hồng với ánh đèn dịu dịu. Cây đèn ngủ tỏa ra nét ấm áp lên những bức tường men ngà. Sofa và ghế ngồi xếp thân mật được phủ trong những sắc màu mát mẻ của xanh dương và xanh lá điểm đây đó chút đen. Đi kèm là hộc tường hình vỏ sò ở mỗi bên lò sưởi cẩm thạch với chiếc bình sành đựng hoa tú cầu khô bên trên.

Way Sawyer đang đứng cạnh một cây đàn pinano đen bóng đặt trước cửa sổ lớn nhất. Nỗi lo của bà dâng lên khi bà trông thấy ông mặc toàn đen, như một kẻ mang súng tân thời. Nhưng thay vì với áo khoác và quần chaps*, bộ com lê thiết kế vô tổ chức của ông là hàng Ý và áo somi lụa. Ánh sáng mờ nhạt của căn phòng không làm dịu đi những đường nét thô ráp trên gương mặt ông.

*(*quần chaps)*

Ông cầm một chiếc cốc thủy tinh trạm trổ trên tay và nhìn bà chăm chăm với đôi mắt tối tăm không cảm xúc như không bỏ lỡ điều gì. “Bà muốn uống gì không?”

“ Một chút rượu vang trắng là được .”

Ông đi tới một tủ nhỏ đựng một khay đầy những chai và ly đã được phân loại. Trong khi ông rót rượu cho bà, bà cố trấn tĩnh lại bằng cách đi lang thang quanh căn phòng và nghiên cứu những bức tranh treo trên tường. Có vài bức tranh sơn dầu lớn và một số tranh màu nước. Bà dừng lại trước một bức tranh nhỏ vẽ bằng bút mực về hai mẹ con.

“Tôi đã mua nó trong cuộc đấu giá ở London mấy ngày trước.”

Bà không hề nghe thấy ông đến phía sau mình. Ông đưa ra một ly rượu, và, khi bà nhấp một ngụm, ông bắt đầu kể cho bà chút lịch sử của từng bức họa. Giọng ông chậm chậm và đều đều, cung cấp thông tin cho bà nhưng không làm bà cảm thấy dễ chịu. Bà khó khăn cố dung hòa hình ảnh người đàn ông đang điềm tĩnh nói về một cuộc đấu giá tranh ở London này với tên lưu manh mặt mày sưng sả, hút xì gà cạnh phòng thể dục và hẹn hò với những đứa con gái ăn chơi nhất.

Trong mấy tuần qua, bà đã làm vài nghiên cứu để trám đầy những lỗ trống về quá khứ của Sawyer. Dựa vào câu chuyện bà đã ráp lại được từ vài cư dân lớn tuổi hơn, mẹ của ông, Trudy, khi mười sáu tuổi, đã bị ba tên công nhân làm đường hãm hiếp, một trong số họ là cha của Way. Việc này đã xảy ra vài năm trước khi kết thúc Chiến Tranh Thế Giới lần II, và đã không có ai tin vào câu chuyện của bà ấy, vì thế bà ấy đã thành một kẻ bị mọi người xa lánh.

Những năm sau, Trudy dành dụm vừa đủ một cuộc sống cho mình và con trai bằng việc dọn dẹp nhà cho vài gia đình cho phép bà vào nhà, và có vẻ công việc nặng nhọc cùng sự tẩy chay của xã hội đã dần dần làm bà quý ngã. Khoảng thời gian Way bắt đầu học phổ thông, bà dường như đã bỏ cuộc và chấp nhận thành kiến của mọi người về mình. Đó là khi bà bắt đầu bán thân cho những tên đàn ông đi ngang qua thị trấn. Ở tuổi ba mươi lăm, bà chết vì viêm phổi, và Way gia nhập binh chủng lính thủy đánh bộ không lâu sau đó.

Khi Suzy nghiên cứu ông qua vành ly rượu của mình, tâm trạng bức bối của bà càng lớn thêm. Trudy Sawyer là nạn nhân của sự bất công trầm trọng, và một người đàn ông như Way Sawyer sẽ không quên điều đó. Ông sẽ theo trình tự san bằng bằng công bằng này tới đâu đây?

Để giải vây cho bà, người hầu xuất hiện thông báo bữa tối, và Way hộ tống bà tới một phòng ăn sang trọng được trang trí trong màu xanh vỏ đậu và nhấn mạnh với màu ngọc bích. Ông tạo ra cuộc trò chuyện lịch sự, vô nghĩa trong suốt món salad, và khi tới món chính gồm cá hồi và cơm gạo hoang dã, thần kinh của bà cơ hồ đã đau buốt vì căng thẳng. Tại sao ông không nói ra ông muốn gì từ bà? Nếu bà biết lí do tại sao ông khẳng khẳng mời bà dùng cơm tối nay, có lẽ bà có thể sẽ bớt căng thẳng.

Sự im lặng bao trùm giữa họ dườn như không làm ông bận tâm, nhưng nó trở nên không thể chịu nổi với bà, vì vậy bà phá vỡ nó. “Tôi có thấy cây đàn piano. Ông chơi đàn à?”

“Không. Cây piano ấy là của con gái tôi Sarah. Tôi mua cây đàn cho nó khi nó lên mười và Dee với tôi ly dị. Đó là món quà an ủi vì mất mẹ của nó.”

Đó là nhận xét riêng tư đầu tiên mà ông thốt ra. “Ông có được quyền giám hộ cô bé ư? Việc đó khá hiếm, phải không?”

“Dee có rắc rối với việc trở thành một bà mẹ. Cô ấy đồng ý sự giàn xếp.”

“Ông có thường gặp con gái mình không?”

Ông bẻ một ổ bánh hạt poppy thành nửa, và lần đầu tiên trong suốt buổi tối, vẻ mặt ông dịu lại. “Không thường xuyên. Nó là một thợ chụp ảnh ở San Francisco, vì thế chúng tôi gặp nhau vài tháng một lần. Nó sống ở căn hộ tạm thời này—đó là lí do tại sao tôi vẫn giữ cây đàn piano—nhưng nó tự lập và hạnh phúc.

“Ngày nay, tôi đoán đó là những gì nhiều nhất mà bậc cha mẹ có thể yêu cầu.” Khi bà nghĩ đến con trai mình, bà đặt một miếng cá hồi lên đĩa. Nó đương nhiên độc lập, nhưng bà không tin nó hoàn toàn hạnh phúc.

“Bà có muốn thêm rượu?” ông cộc cằn nói.

“Không, cảm ơn. Nếu tôi uống hơn một ly, tôi sẽ bị nhức đầu. Hoyt thường nói tôi là cuộc hẹn hò rẻ nhất trong thị trấn.”

Ông thậm chí không mỉm cười trước cố gắng yếu ớt của bà nhằm làm dịu bớt không khí. Thay vào đó, ông ngưng toàn bộ việc giả vờ ăn uống, ổn định lại vào ghế của mình, và nhìn bà chăm chăm với một sự dữ dội khiến bà nhận ra người ta hiếm khi thật sự nhìn nhau đến thế nào. Bà bắt đầu nhận ra nếu bà gặp ông lần đầu, bà sẽ thấy ông thật hấp dẫn. Mặc dù ông là thái cực đối lập với người chồng vốn vui vẻ của bà, nhưng nét ưa nhìn gai góc và dáng vẻ mạnh mẽ của ông đã là một sức hấp dẫn khó mà lờ đi.

“Bà vẫn còn nhớ Hoyt ư?”

“Rất nhiều.”

“Cả hai chúng tôi đều cùng tuổi, và chúng tôi vào trường cùng lúc. Ông ấy là chàng trai vàng của Talarosa High, giống như con trai bà.” Ông cười nhưng đôi mắt thì không. “Ông ấy thậm chí còn hẹn hò với cô gái đẹp nhất trong lớp năm hai.”

“Cảm ơn vì lời khen, nhưng tôi thậm chí không gần như là cô gái đẹp nhất. Năm đó tôi vẫn đang niềng răng.”

“Tôi nghĩ bà là cô gái đẹp nhất.” Ông nhấp một ngụm rượu. “Khi tôi vừa gom đủ can đảm để mời bà đi chơi thì nghe bà và Hoyt đang hẹn hò.”

Bà không thể giật mình hơn. “Tôi không hề biết.”

“Thật khó để tôi thực sự nghĩ mình có một cơ hội với Suzy Westlight. Rốt cuộc, tôi là con trai của Trudy Sawyer, và tôi sống trong một thế giới khác với con gái của bác sĩ Westlight. Bà đến từ phía bên phải đường sắt và có quần áo đẹp. Mẹ của bà lái xe khắp nơi với một chiếc Oldsmobile đồ bóng loáng, và bà luôn có mùi sạch sẽ và mới lạ.” Lời nói của ông thật nên thơ, nhưng lại được thốt ra trong giọng nói gấp rút, gay gắt, đã lấy đi hết tính truyền cảm từ chúng.

“Đã lâu rồi,” bà nói. “Tôi không còn mới mẽ nữa.” Bà lướt tay lên nền vải mượt mà của chiếc quần suông của mình và cảm nhận chỗ cộm lên ở hông vì miếng estrogen*. Nó là dấu hiệu khác cho thấy cuộc đời đã không còn hứa hẹn.

*(*estrogen patch: miếng dán dùng như liệu pháp thay thế hoocmon để làm giảm các triệu chứng mãn kinh)*

“Bà không định cười trước ý tưởng một đứa trẻ cùng đường như tôi lại muốn hẹn hò với bà ư?”

“Ông luôn cư xử như thể ông ghét tôi.”

“Tôi không ghét bà. Tôi chỉ ghét cái sự thật là bà ở quá xa tầm với của tôi. Bà và Hoyt ở một thế giới khác, dù một lần tôi cũng không thể chạm tới gần. Chàng trai vàng và cô gái vàng, luôn-hạnh-phúc-về-sau.”

“Đã không còn nữa.” Bà cúi đầu khi cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại.

“Tôi xin lỗi,” ông nói cộc lốc. “Tôi không có ác ý.”

Đầu bà ngẩng phắt lên, và mắt bà ngập nước. “Vậy sao ông lại làm thế? Tôi biết ông đang chơi loại trò chơi gì với tôi, nhưng tôi không biết quí tắc là gì. Ông muốn gì ở tôi?”

“Tôi nghĩ bà mới là người muốn điều gì đó ở tôi.”

Câu trả lời thẳng thừng của ông nói cho bà biết ông sẽ không mủi lòng trước nỗi đau quá rõ ràng của bà. Bà chớp mắt, nhất quyết không để nước mắt rơi, nhưng bà đã không ngủ ngon được từ lần đầu gặp ông, và thật khó để giữ mình bình tĩnh. “Tôi không muốn ông phá hủy thị trấn này. Có quá nhiều cuộc sống sẽ bị hủy hoại.

“Và chính xác bà sẵn sàng hy sinh gì để việc này đừng xảy ra?”

Những ngón tay sợ hãi quét dọc xương sống bà. “Tôi không có bất cứ thứ gì để dâng tặng.”

“Có, bà có.”

Sự nhấn mạnh trong giọng nói của ông cảnh tỉnh bà. Vò nát khăn ăn trên bàn, bà đứng dậy. “Tôi muốn về nhà bây giờ.”

“Bà sợ tôi, phải không?”

“Tôi không thấy lí do gì kéo dài buổi tối này.”

Ông đứng lên. “Tôi muốn chỉ cho bà vườn hồng của tôi.”

“Tôi nghĩ tốt hơn tôi nên đi.”

Ông đẩy ghế ra và bước lại phía bà. “Tôi muốn bà ngắm nó. Làm ơn. Tôi nghĩ bà sẽ thích nó.”

Mặc dù ông không cao giọng, nhưng điểm nhấn trong mệnh lệnh của ông không thể làm lẫn được. Một lần nữa ông hành động theo cách của mình, và bà không biết làm thế nào để chống lại bàn tay mạnh mẽ đang nắm chặt cánh tay mình và kéo bà tới cánh cửa kiểu Pháp cuối phòng ăn. Ông đẩy tay nắm đồng hình dợn sóng xuống. Khi bà bước ra ngoài, khung cảnh ban đêm quanh bà như một phòng tắm hơi thơm ngát. Bà ngửi thấy mùi hoa hồng căng tràn nhựa sống

“Thật đáng yêu.”

Ông dẫn bà dọc theo lối đi đầy sỏi quanh co qua những luống hoa. “Tôi đã mời một nhà thiết kế vườn từ Dallas đến để thiết kế nó, nhưng hẳn ta muốn mọi thứ thật quá cầu kỳ. Cuối cùng tôi tự làm hầu hết mọi việc.”

Bà không muốn nghĩ đến chuyện ông trồng một vườn hồng. Theo suy nghĩ của bà, những người làm vườn là những người thương người, và bà không bao giờ có thể nhìn ông theo cách đó.

Họ đi tới một hồ cá nhỏ nằm khuất bên những bụi cỏ cao và tán lá. Nó trông sinh động với một thác nước đang chảy róc rách lên bậc đá, và đèn âm tường chiếu sáng những chú cá mập ú khi chúng bơi bên dưới những chiếc lá hoa súng. Bà biết ông sẽ không để mình đi cho tới khi ông nói xong, và bà ngồi xuống một trong hai băng ghế xanh đồng trang trí với những chiếc lá nho mang lại một nơi thư giãn cạnh lối đi.

Bà vòng tay ôm lấy cơ thể mình và cố dốc hết sức. “Ông có ý gì khi hỏi tôi sẽ sẵn sàng hy sinh những gì?”

Ông ngồi xuống băng ghế đối diện bà và duỗi thẳng chân. Ánh sáng từ hồ hắt lên gò má và hốc mắt ông làm thành đường nét nổi bật, cộng với vẻ ngoài đầy đe dọa từ nét mặt ông khiến bà càng mất bình tĩnh. Giọng nói của ông, tuy nhiên, vẫn nhẹ nhàng trong bóng tối. “Tôi muốn biết bà tận tâm muốn giữ Rosatech ở đây đến mức nào.”

“Tôi đã sống ở thị trấn này cả cuộc đời, và tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giữ nó không bị tàn lụi. Nhưng tôi chỉ là chủ tịch Bộ Giáo dục; tôi không có bất kỳ quyền hạn thực sự nào trong vùng.”

“Quyền hạn trong vùng của bà không liên quan đến tôi. Đó không phải là thứ tôi muốn ở bà.”

“Vậy đó là gì?”

“Có lẽ tôi muốn thứ mà tôi không thể có được trong những năm trước đây khi tôi không là gì hơn đứa con hoang của Trudy Sawyer.”

Bà nhận ra tiếng róc rách của thác nước, xa xa là tiếng kêu rền của máy điều hòa đang làm mát ngôi nhà, và những tiếng ồn nhỏ nhoi này làm cho câu nói bình thản của ông dường như càng đáng sợ hơn bao giờ hết. “Tôi không hiểu ý ông là gì.”

“Có lẽ tôi muốn cô gái đẹp nhất trong lớp năm hai.”

Nỗi sợ hãi trườn qua bà, và bóng đêm bao quanh họ đột nhiên đầy nguy hiểm. “Ông đang nói về cái gì?”

Ông chống khuỷu tay lên lưng ghế và chéo chân. Bất chấp tư thế thoải mái của ông, bà cảm nhận một sự thận trọng quẩn chặt lấy ông, và nó làm bà sợ hãi. “Tôi quyết định mình cần một người bạn, nhưng tôi quá bận rộn trong việc điều hành Rosatech nên không có thời gian tìm kiếm ai. Tôi muốn người đó là bà.”

Miệng của bà khô đến nỗi lưỡi của bà như bị phồng lên. “Một người bạn?”

“Tôi cần ai đó cùng tham gia những buổi ngoại giao, ai đó đi cùng tôi trong những chuyến đi và cư xử như một nữ chủ nhân khi tôi mở tiệc chiêu đãi.”

“Tôi nghĩ ông đã có một người bạn. Tôi nghe nói ông đang gặp ai đó ở Dallas.”

“Tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ trong những năm qua. Tôi đang tìm kiếm điều gì đó khác một chút. Gần nhà hơn một chút.” Ông nói bình tĩnh như thể đang bàn về một hợp đồng kinh doanh, nhưng có điều gì đó về ông, một cảm giác ngày càng báo động, nó làm bà chắc chắn ông không bình tĩnh như những gì ông đang thể hiện. “Hai ta vẫn có thể sống cuộc sống của mình, nhưng bà có thể...” Ông dừng lại và bà cảm thấy như thể đôi mắt ông đang thiêu đốt xuyên qua bà tới thẳng tâm trí bà. “Bà sẽ thích hợp với tôi, Suzy.”

Cách ông chần chừ qua lời nói làm bà rùng mình. “Thích hợp? Way, ông không— Nó nghe như thể—” Bà không thể che giấu nỗi sợ hãi của mình. “Tôi sẽ không ngủ với ông!”

Trong một lúc ông không nói gì. “Bà ghét điều đó, phải không?”

Bà đứng phắt dậy. “Ông điên rồi! Tôi không thể tin ông lại đề nghị việc này. Ông không nói về một người bạn; ông đang nói về một người tình!”

Ông nhướn mày, và bà nghĩ mình chưa bao giờ thấy một người đàn ông lạnh lùng, hoàn toàn ít cảm xúc đến vậy. “Tôi ư? Tôi không nhớ mình đã dùng từ đó.”

“Đừng đùa với tôi!”

“Tôi biết bà có một cuộc sống tích cực, và tôi không trông đợi bà từ bỏ nó, nhưng thỉnh thoảng khi tôi cần bà ở bên, tôi muốn bà nhượng bộ tôi.”

Tai bà như ù đi, và giọng nói của bà dường như đến từ một nơi xa xôi nào đó. “Tại sao ông lại làm điều này với tôi?”

“Làm gì?”

“Hăm dọa tôi! Đó là tất cả, phải không ? Nếu tôi ngủ với ông, ông sẽ giữ Rosatech ở lại Telarosa? Nếu tôi không làm, ông sẽ dời công ty.” Ông không nói gì, và bà hoàn toàn không thể kiềm chế cơn kích động đang sôi trào bên trong. “Tôi đã năm mươi tuổi! Nếu ông đang tìm kiếm một người tình, tại sao ông không làm điều mà mọi đàn ông khác ở tuổi ông vẫn làm và tìm một ai đó trẻ tuổi.”

“Phụ nữ trẻ tuổi không làm tôi hứng thú.”

Bà quay người lại ông, móng tay bà ghim vào lòng bàn tay. Ông ghét tôi nhiều lắm ư?”

“Tôi không hề ghét bà.”

“Tôi biết ông đang làm gì. Ông đang sống trong thứ hận thù của ba mươi năm trước.”

“Mối hận thù của tôi là với thị trấn, không phải với bà.”

“Nhưng tôi là một trong số những người bị trừng phạt.”

“Nếu đó là cách bà nhìn thấy, tôi sẽ không cố thay đổi suy nghĩ của bà.”

“Tôi sẽ không làm điều này.”

“Tôi hiểu.”

Bà quay người lại. “Ông không thể ép buộc tôi.”

“Tôi sẽ không bao giờ ép buộc bà. Đó hoàn toàn là quyết định của bà.”

Sự vô cảm trong lời nói của ông làm bà sợ hãi nhiều hơn giận dữ. Ông mất trí rồi, bà nghĩ. Nhưng đôi mắt tối tăm của ông nhìn chăm chăm vào bà với sự thông minh và một sự minh mẫn đáng sợ.

Sự nài xin len lỏi trong giọng nói của bà mà bà không thể kiềm lại được. “Hãy nói với tôi ông sẽ không dờn Rosatech.”

Lần đầu tiên ông do dự, gần như ông đang bắt đầu đấu tranh nội tâm. “Tôi sẽ không hứa bất cứ điều gì cho đến khi bà có thời gian nghĩ đến cuộc nói chuyện của chúng ta.”

Bà hít vào một hơi rời rạc. “Bây giờ tôi muốn về nhà.”

“Được rồi.”

“Tôi quên ví của mình bên trong.”

“Tôi sẽ đi lấy cho bà.”

Bà đứng một mình trong khu vườn, cố gắng ghi nhận những gì đang xảy ra với bà, nhưng tình huống đã vượt quá xa sự hiểu biết của bà đến nỗi bà không thể tiếp thu được nó. Bà nghĩ về con trai mình, và máu bà lạnh đi với niềm khiếp sợ. Nếu Bobby Tom biết về việc này, nó sẽ giết Way Sawyer.

“Bà sẵn sàng chưa?”

Bà giật nảy người khi ông chạm vào vai bà.

Ông ngay lập tức rút tay lại và đưa cho bà cái ví. “Xe của tôi ở phía trước.” Ông ra hiệu về phía một lối đi lát gạch uốn lượn quanh hông nhà, và bà đi nhanh tới nó trước khi ông có thể chạm vào bà lần nữa.

Khi họ tới phía trước, bà nhìn thấy chiếc BMW của ông thay vì chiếc Lincoln mà tài xế đã lái và chợt nhận ra ông định đưa bà về. Ông mở cửa xe và bà trượt vào trong mà không một lời nào.

Để bà khuây khỏa, ông cố không nói gì nữa. Bà nhắm mắt lại và cố tưởng tượng là Hoyt đang bên cạnh, nhưng tối nay ông ấy dường như quá xa vời chẳng? Tại sao ông ấy lại rời xa bà? Bà cần phải đối mặt với việc này một mình như thế nào đây?

Mười lăm phút sau, ông dừng xe lại trên đường vào nhà bà và, nhìn qua bà, nhẹ nhàng nói. “Tôi sẽ rời khỏi thị trấn khoảng ba tuần. Khi tôi trở lại—”

“Làm ơn,” bà thì thầm. “Đừng buộc tôi làm điều này.”

Giọng nói ông thờ ơ và lạnh nhạt. “Khi tôi trở lại, tôi sẽ gọi để nghe quyết định của bà.”

Suzy nhảy ra khỏi xe và chạy nhanh lên vỉa hè nhà mình, chạy như thể tất cả chó săn của địa ngục đang bám sát gót bà.

Ngồi sau tay lái, người đàn ông bị căm ghét nhất ở Telarosa, Texas, dõi theo cho đến khi bà biến mất vào bên trong. Khi cánh cửa đóng sầm lại, gương mặt của ông méo mó với sự giận dữ, đau đớn, và nỗi khao khát trần trụi nhất.

Lần đầu tiên trong suốt buổi tối, không ai xô đẩy khăn ăn dưới mũi Bobby Tom chỉ vì một chữ kí, hoặc rủ anh nhảy, hay đào bới chi tiết về trận golf. Cuối cùng cũng có vài phút riêng tư, anh ngả người dựa lên buồng điện thoại công cộng. Wagon Wheel là quán bar được ưa thích nhất Talarosa, và đám đông tối Thứ Bảy đang tận hưởng nó, đặc biệt từ lúc Bobby Tom chi trả toàn bộ thức uống.

Anh đặt chai bia lên cái bàn trầy trụa và dụi điệu xì gà thon dài mà anh thỉnh thoảng vẫn cho phép mình dùng. Đồng thời, anh quan sát Gracie đang xử sự như một kẻ ngốc khi cổ nhảy theo một bài nhạc mới của Brooks và Dunn. Đã hai tuần từ khi cô đổi mới, nên anh nghĩ mọi người có lẽ đã quên với cô bây giờ, nhưng bọn họ vẫn cứ nhặng xì lên vì cô.

Bất chấp tất cả những thay đổi về diện mạo, cô thậm chí cũng không gần với kiểu đẹp sắc sảo hàng đầu. Cô đáng yêu, không bàn cãi điều đó. Xinh đẹp, chắc chắn. Với mái tóc dày, kiểu cắt hơi xõa ra đó có lẽ đúng là kiệt tác của Shirley, và anh như bị đá một cú khi nhìn cách nó phất phơ quanh gương mặt cô và lấp lánh ánh đồng dưới ánh đèn. Nhưng anh thích những phụ nữ tóc vàng và hào nhoáng của mình hơn, với cặp chân dài tới nách và bộ ngực cực kì khiêu khích. Những chiếc cúp tình dục sống động thực sự, đó mới là những gì anh thích, và anh cũng sẽ không xin lỗi về nó. Anh đã giành được những nữ cúp tình dục này trong những chiến trường đẫm máu ở NFL. Anh đã giành được họ trong những đợt tập huấn bầm mình và những buổi luyện tập hai lần-một-ngày tàn bạo; anh đã giành được họ từ việc nhận những cú va chạm hung hãn khiến anh không thể nhớ nổi tên mình sau đấy. Họ là chiến lợi phẩm của trận chiến trên sân bóng bầu dục, và từ bỏ họ giống như từ bỏ sự chứng nhận của mình.

Anh tu chai Shiner ừng ực, nhưng bia không lấp đầy khoảng trống trong anh. Đáng lẽ giờ này anh đã bắt đầu mùa giải, nhưng thay vì thế, anh lại đang nghênh ngang trước máy quay như một tên ngốc chết tiệt và vờ đánh hôn với một quý cô hồng hách người sẽ chẳng bao giờ được nhằm với một chiếc cúp tình dục.

Không phải Gracie không có một thân hình xinh xắn quyến rũ trong cái quần jean chật đến nỗi Len Brown dường như không thể rời mắt khỏi cô. Anh nhớ anh đã bảo mẹ mình hãy đảm bảo Gracie có vài cái quần jean, nhưng anh không nhớ đã cho phép bà mua cái quần đang bó chặt giò của cô đó.

Vấn đề quần áo của Gracie làm anh cáu kỉnh. Anh đã không thể tin được khi mẹ anh nói Gracie khẳng khẳng đòi trả tiền cho quần áo của cô và họ đã kết thúc bằng việc mua sắm ở cửa hàng đại lý. Anh đáng lẽ phải mua đồng quần áo đó! Nó là ý tưởng của anh, phải không? Hơn nữa, anh giàu có còn cô thì nghèo, và anh đòi hỏi rất kỹ bất kì người phụ nữ nào mình sẽ cưới phải có thứ tốt nhất. Hai người bọn họ đã cãi nhau kịch liệt về việc đó khi anh biết ra, trận tranh cãi càng dữ dội sau khi Shirley gợi lại anh số tiền anh đã đưa cho cô ta để giải quyết vấn đề tóc tai và trang điểm của Gracie vì Gracie cũng nhất quyết đòi trả tiền. Chết tiệt, cô thật ngoan cố. Cô không chỉ từ chối lấy bất cứ thứ gì từ anh, cô thậm chí còn can đảm nói với anh cô định sẽ trả tiền thuê nhà cho anh.

Nhưng mà, anh sẽ là người có quyết định cuối cùng. Mới hôm qua anh đã tới Millie's Boutique và chọn ra một bộ đầm dạ tiệc màu đen đẹp nhất cho Gracie. Millie đã hứa sẽ nói với cô là cô ấy có quy định tuyệt đối không nhận hoàn đồ nếu Gracie cố mang trả nó. Cách này hay cách khác, anh cũng sẽ làm theo cách của mình trong việc này.

Anh khựng nhận chai bia với ngón tay cái. Có lẽ anh tốt hơn nên có một cuộc trò chuyện với

Willow. Anh chợt lóe lên suy nghĩ cần phải đảm bảo chết tiệt Gracie không bao giờ đoán ra ai đã tài trợ cho khoản tiền lương nhỏ bé đáng thương đó của cô.

Anh trừng mắt khi Gracie lờ vài bước nhảy nữa. Mẹ anh nghĩ cái quái gì thế không biết, khuyên cô mặc cái áo vest đó tối nay ư? Ngay sau khi bảo với Gracie anh sẽ đưa cô đến Wagon Wheel, anh tình cờ nghe lỏm được mẩu nói chuyện điện thoại của cô với Suzy và hỏi bà cô cần phải mặc gì để tới một quán bar tối Thứ bảy. Giờ anh đã hiểu tại sao mình lại nghe cô nói, “ Tất cả nhờ vào nó sao?”

Cảm ơn mẹ anh, Gracie đang mặc một chiếc áo vest thêu kim tuyến vàng mà không có bất cứ thứ gì bên dưới ngoại trừ da, cùng với cái quần jean đen chật cứng và đôi boots mới. Cái áo vest thực sự không phải không đúng đắn. Nhưng có điều gì đó về ý tưởng mặc một chiếc áo vest khác thường mà không có bất cứ thứ gì bên dưới làm cô trông giống một cô nàng bimbo, dù không xa hơn sự thật là mấy, chưa kể đến cặp mắt đang lang thang của Len Brown. Gracie đáng thương chắc sẽ xấu hổ đến phát khóc ngay bây giờ nếu biết mình đang phô bày gì.

Bài hát Brooks và Dunn chấm dứt, và nhạc chuyển qua một bài ballad chậm. Từ bỏ việc trở thành một quý ông, anh đứng lên để có thể cứu cô trước khi cô kết thúc thành một cô nàng dựa tường. Tuy nhiên, anh chưa bước hơn được ba bước thì Johnny Pettibone đã kéo cô ra khỏi Len và họ bắt đầu nhảy. Bobby Tom đứng chững lại, cảm thấy mình hơi ngu xuẩn, và rồi tự nhủ phải nhớ cảm ơn Johnny vì đã tử tế với Gracie đến vậy. Mọi người đều thực sự tử tế với cô. Điều đó không làm anh ngạc nhiên. Cái sự thật cô là vợ sắp cưới của Bobby Tom Denton đã đảm bảo họ sẽ đối đãi với cô như một nữ hoàng.

Khi anh quan sát Johnny kéo Gracie gần hơn, anh chợt thấy tức giận. Cô là một phụ nữ đã đính hôn, và họ không nên nhảy thân mật đến vậy, nhưng Bobby Tom không thể thấy cô đang có chút kháng cự nhẹ. Vấn đề là thực tế, mặt cô lại ngẩng lên như một đóa hướng dương đón lấy từng lời của Johnny. Đối với một ai đó nên cảm thấy ngượng ngùng và rời khỏi chỗ, thì cô lại đương nhiên trông như đang có một thời gian tuyệt vời.

Anh nhớ đến vấn đề thất vọng về tình dục của Gracie và đột ngột cúi gập người. Sẽ ra sao nếu cô không thể kiểm soát lượng hormone của mình lúc này khi mà việc đổi mới của cô đã đem đến cho cô chút chú ý từ đàn ông? Ý nghĩ đó làm anh phiền đến chết. Anh không thể đổ lỗi cho cô vì cô muốn làm những gì đến tự nhiên, nhưng cô chắc như địa ngục là sẽ không làm chuyện đó trong lúc đã đính hôn với anh. Không có bất kì bí mật nào ở Telarosa, và anh không muốn nghĩ đến những gì mình phải chịu đựng nếu thị trấn phát hiện một phụ nữ như Gracie đang lừa dối anh.

Anh kèm một tiếng rên rỉ khi Connie Cameron thong thả đi qua. “Hey, B.T., muốn nhảy nữa không?”

Cô ta dựa tay mình lên chiếc áo sơ mi lụa màu hoa oải hương anh mặc đi cùng quần jean và nón cao bồi xám, rồi đẩy ngực cô ta tỳ vào anh. Không may, chuyện hứa hôn của họ đã không làm cô ta nản lòng chút nào.

“Anh rất thích, Connie, nhưng sự thật thì, Gracie thực sự rất xấu tính nếu anh nhảy hơn một lần với một phụ nữ xinh đẹp, vì thế anh phải chỉnh lại cách sống của mình.”

Cô ta vuốt lại vài sợi tóc bị vướng vào một chiếc bông tai bạc của mình. “Em chưa từng nghĩ mình sẽ thấy cái ngày anh để một phụ nữ trói buộc.”

“Anh cũng không bao giờ nghĩ thế, nhưng đó là trước khi anh gặp Gracie.”

“Nếu anh lo về việc Jim sẽ nghĩ gì, thì anh ấy đang làm nhiệm vụ tối nay. Anh ấy sẽ không bao

giờ biết chúng ta nhảy.” Cô ta nhấn mạng từ cuối và hơi chu miệng để anh biết việc khiêu vũ không phải là tất cả những gì cô ta đề nghị.

Bobby Tom tưởng tượng Jimno đang theo dõi sát Connie, nhưng đó không phải là lí do sao anh lại rút lui. Anh đơn giản nhận thấy khó mà giấu sự nôn nóng của mình hơn được nữa khi bị bao quanh bởi những phụ nữ như cô ta. “Anh không quá lo lắng về Jimbo. Gracie mới là điều anh lo. Cô ấy thực sự nhạy cảm.”

Connie liếc qua những người nhảy và nhìn chăm chú cô một cách phê bình. “Gracie trông khá hơn từ khi anh để cô ấy sửa sang lại. Nhưng thậm chí là vậy, cô ấy dường như không giống tuýp người của anh. Những người quanh đây đều hình dung anh sẽ cưới một người mẫu hoặc một siêu sao.”

“Chỉ là không có tính toán trong những lối đi khó hiểu của con tim.”

“Em cho là vậy. Anh có thể cho em một đặc ân không, B.T?”

Một làn sóng mệt mỏi lan khắp anh. Nhiều đặc ân nữa. Anh đã ở trong đoàn ít nhất mười hai giờ mỗi ngày, và mấy ngày qua đã vắt kiệt sức của anh. Thông thường, anh thích những pha hành động, nhưng không kể từ khi chúng dính líu tới việc phải đánh đập một phụ nữ. Anh nghĩ đến mà phát sợ cảnh đánh nhau với Natalie xuất hiện đầu bộ phim, và anh không thể thuyết phục họ dùng một cascadeur nam nhỏ con để thay cho cô ấy.

Khi anh không ở trong đoàn, có không ngớt những cuộc gọi, những vị khách ghé ngang qua, và mấy người đi quyền góp gây quỹ. Với tất cả những chuyện đó, anh đã không ngủ một mạch được hơn bốn giờ trong suốt tuần. Đêm cuối cùng sau khi kết thúc công việc, anh lái máy bay tới Corpus Christi để có mặt trong một buổi tiệc từ thiện lớn và đêm trước đó anh lại thực hiện quảng cáo thể thao Heavenfest trên radio, nhưng chỉ có hoạt động từ thiện là anh thực sự thích thú khi lên đi thăm những đứa trẻ trong dây khoa nhi ở bệnh viện địa phương.

“Em cần gì?”

“Anh có thể ghé nhà em vài buổi tối và kí tên lên những quả bóng bầu dục em đã mua cho mấy đứa cháu của mình không?”

“Rất vui lòng.” Được thôi anh sẽ ghé. Với Gracie bên cạnh.

Bài hát kết thúc, và anh viên có để có thể cứu Gracie khỏi Johnny Pettibone. Len Brown tới đó trước, nhưng anh không để nó cản trở mình.

“Chào, cậu bé. Tôi nghĩ mình có thể yêu cầu một điệu nhảy với người yêu bé nhỏ của mình ở đây chứ?”

“À, chắc chắn rồi, Bobby Tom.” Vẻ miễn cưỡng trong giọng nói của Len làm anh phát cáu. Gracie, trong lúc đó, tặng cho anh một cái nhìn giận dữ đủ để giết chết nhận xét “người yêu bé nhỏ”. Và sự thật anh thành công trong việc chọc tức cô đã giúp anh khôi phục tinh thần.

Cả hai người họ đều quá bận rộn trong mấy tuần qua để có thể có nhiều thời gian rảnh với nhau, đó là lí do tại sao anh nhất định họ phải xuất hiện ở Wagon Wheel tối nay, vì chẳng ai tin bọn họ đã dính hôn nếu mọi người chưa từng thấy ở ngoài. Cô tài giỏi đến mức anh không thể nghĩ đủ công việc để giữ cô bận rộn. Vì ghét nhàn rỗi, nên cô đã tự biến mình thành một cô nàng chạy vạy của toàn bộ công ty và là người giữ trẻ bán thời gian của Natalie.

Anh nhìn xuống gương mặt đỏ bừng của cô và không thể không mỉm cười. Cô có làn da đẹp

nhất anh từng thấy ở một phụ nữ, và anh cũng thích đôi mắt của cô. Cách chúng lấp lánh có cái gì đó dường như luôn vực dậy tâm trạng anh.

“Họ đang bắt đầu nhảy, Gracie. Chúng ta thử nhảy đi.”

Cô nghi ngại nhìn về phía những người nhảy, những người đang trình diễn một loạt những bước nhảy nhanh, phức tạp. “Tôi không bao giờ bắt kịp điệu cuối cùng cho lắm. Có lẽ chúng ta nên ngồi ngoài ở điệu này.”

“Và bỏ lỡ toàn bộ trò vui à?” Anh kéo cô vào chỗ, cùng lúc nghiên cứu những người nhảy phía trước họ. Kiểu nhảy rắc rối, nhưng anh lại có thể tạo một tốc độ ngoài những bước đếm và cắt ngang một cách chính xác đúng lúc, và nó không lấy đi của anh hơn ba mươi giây. Gracie, mặt khác, đang gặp rắc rối.

Tới nửa bài hát, cô vẫn không nhảy được như mọi người. Anh biết mình đáng lẽ nên ra mặt để đưa cô ra khỏi đây khi biết cô không thể tiếp tục, nhưng vài phần trẻ con trong anh lại muốn nhắc nhở cô đây là đất của anh, không phải của cô, và cô không nên tán tỉnh những tên đàn ông mà mình không đính hôn. Nổi giận rút về tội lỗi của anh chợt chuyển sang giận dữ khi anh thấy cô hất mái tóc và cười trước những lỗi của mình, y như thể cô không bận tâm tới việc mình là người nhảy tệ nhất trên sàn.

Những lọn tóc màu đồng, ẩm ướt dính bết vào má và gáy của cô. Cô quay qua đối diện anh trong khi đáng lẽ cô nên quay đi, và anh thấy nút trên cùng chiếc áo vest của cô bung ra để lộ đường cong đôi hông đảo nhỏ nhắn đáng yêu của cô, đang hồng lên và nóng bừng vì sức nóng. Thêm một cái nút nữa, và phần còn lại của cô sẽ phô bày. Ý tưởng ấy lấp đầy trong anh với cơn phần nộ. Cô là một giáo viên Giáo lý, vì Chúa. Cô nên biết khá hơn!

Cô quá bận rộn hỗn hển tán tỉnh mọi người để chú ý đến cơn tức giận của anh, và nó càng tăng lên khi anh chỉ mãi lo nghe mọi người mà thậm chí không nhận ra cô biết kêu gọi sự cổ vũ cho mình.

“Cách khác, Gracie. Cô có thể làm được!”

“Cách đó đây, Gracie!”

Cậu bé đại học cơ bắp đối diện cô đã làm Bobby Tom ghét từ lúc mặc một cái áo thun Baylor. Đến khi tên nhóc ấy tóm hông Gracie và xoay cô qua phải, mắt Bobby Tom thu hẹp lại.

Cô cười và lắc lắc những lọn tóc của mình. “Tôi sẽ không bao giờ học được!”

“Đương nhiên là cô làm được.” Tên nhóc giơ chai bia đang cầm lên ngay môi cô.”

Cô uống một hớp và ho sặc sụa. Tên ấy cười và bắt đầu cho cô ngậm khác, nhưng Bobby Tom không định nhìn cô thành một kẻ say khướt ngay trước mắt anh. Vòng tay mình quanh vai cô, anh nhìn tên nhóc trừng trừng và kéo cô đi

Cậu bé bỏ bừa. “Xin lỗi, ngài Denton.”

Ngài Denton! Đủ rồi! Anh chụp lấy cổ tay Gracie và kéo cô về phía lối thoát hiểm đằng sau. Cô vấp chân. “Chuyện gì vậy? Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Tôi bị xóc hông. Tôi cần chút không khí trong lành.”

Anh đập tay lên chốt cửa sau và lôi cô ra phía sau tòa nhà đến bãi sỏi chỗ nhân viên đậu xe.

Một cái thùng rác lớn màu xanh méo mó nằm phía sau đám xe cộ sặc sỡ, cùng với một nhà kho xây từ các khối bê tông.

Anh không nghĩ thấy bất cứ thứ gì tạp nham hơn ngoài khoai tây chiên và rác, nhưng Gracie lại thở một hơi dài mãn nguyện khi cô hít thở không khí. “Cảm ơn rất nhiều vì đã mang tôi đến đây. Tôi không biết khi nào mình đã có một khoảng thời gian tuyệt vời như vậy. Mọi người thật tử tế.”

Cô nghe có vẻ choáng váng và mắt cô lấp lánh như ánh đèn Giáng sinh, khiến cô trông xinh đến nỗi thật khó để anh nhớ cô không phải dạng đẹp sắc sảo. Máy lạnh kêu ầm ĩ, nhưng không át được tiếng nhạc từ máy hát tự động. Cô kéo một lọn tóc ra khỏi cằm, rồi bắt tay sau cổ và ngả người tựa lên tấm ván nhám của tòa nhà, đồng thời đẩy ngực về phía trước.

Cô đã học cái trò đó ở đâu thế? Anh đột nhiên muốn Gracie cũ quay trở lại, với bộ đầm đuôi chồn và mái tóc phòng của cô. Anh cảm thấy thoải mái với Gracie cũ của mình, và cái sự thật anh là người chịu trách nhiệm cho sự biến đổi thành một mụ phù thủy quán bar của cô thậm chí càng làm anh thêm giận dữ.

“Cô có chột nghĩ tôi có lẽ không thích vị hôn thê của mình phô ngực trước mọi người trong thị trấn không?”

Cô nhìn xuống mình và tay cô chụp vội nút áo bị bung. “Ôi, Chúa tôi.”

“Tôi không biết cô bị gì tối nay, nhưng tôi nghĩ cô tốt hơn nên nguội xuống ngay bây giờ và cư xử như một phụ nữ đã đính hôn.”

Mắt cô bắn lên anh. Cô nhìn anh chăm chăm trong một lúc lâu, nghiêng chặt răng, và nhẹ cởi cái nút thứ hai.

Anh ngạc nhiên bởi sự thách thức của cô và phải mất vài giây mới có thể tìm thấy giọng nói của mình. “Chính xác cô nghĩ mình đang làm cái gì vậy?”

“Không có ai quanh đây. Tôi thì nóng, và anh thì miễn cho tôi, vậy nó có gì khác biệt nào.”

Cô nóng, được rồi, và anh cũng vậy. Anh không biết cô bị gì tối nay, nhưng anh sẽ chấm dứt nó. “Tôi chưa từng nói tôi miễn cho cô,” anh hiểu chiến vận lại. “Cô là cái, phải không?”

Mắt cô mở to. Nó là một nhận xét bắn thủ, và anh ngay lập tức xấu hổ. Nỗi xấu hổ của anh càng tăng khi vẻ sững sờ trên mặt cô đổi thành một cái nhìn lơ lửng.

“Đầu gối của anh đang làm anh khó chịu, phải không? Đó là lí do tại sao anh lại cúi kính đến thế trong suốt cả buổi tối.”

Gracie đang tìm một cái cớ cho hành động thô lỗ của anh. Cô chỉ muốn nhìn vào mặt tốt đẹp của con người, một sự thật khiến mọi người trên thế giới lợi dụng cô. Tuy nhiên, anh không muốn phá vỡ những ảo tưởng của cô về anh bằng việc nói với cô là đầu gối anh vẫn ổn. Thay vào đó, anh vớ tay xuống và xoa bóp nó qua quần jean. “Mấy ngày nay đã khá hơn lúc trước rồi.”

Cô nắm cổ tay anh. “Tôi thấy thật kinh khủng. Tôi đã có một thời gian tuyệt đến nỗi không nghĩ đến bất kì ai ngoài mình. Hãy về nhà để chúng ta có thể đặt vài cục nước đá lên nó.”

Anh cảm thấy tệ hơn một con rắn. “Có lẽ tôi nên tiếp tục cử động để nó không bị tê. Thay vào đó chúng ta hãy nhảy nhé.”

“Anh chắc chứ?”

“Đương nhiên là chắc. Họ đang chơi George Strait, phải không?”

“Phải không?”

Anh tóm lấy tay cô và kéo cô dựa vào mình. “Ý cô là cô nói với tôi cô không nhận ra George Strait?”

“Tôi không biết nhiều về ca sĩ đồng quê.”

“Ở Texas, ông ta nhiều hơn là một nhân vật sùng đạo.” Thay vì đưa cô trở lại bên trong, anh ôm cô lại gần và bắt đầu di chuyển. Họ nhảy giữa một chiếc Fairlane cũ và một chiếc Toyota, và tóc cô có mùi như quả đào.

Khi giày của họ lê bước trên nền sỏi bãi đậu xe, anh không thể cưỡng lại luồng tay xuống bên dưới vạt áo cô và đặt nó lên khoảnh nhỏ lưng cô. Anh cảm thấy những chỗ u của sống lưng cô, sự mịn màng của làn da cô. Cô rùn mình, nhắc nhở anh rằng cô cần một người đàn ông tệ đến nỗi cô có thể lâm vào cảnh nguy hiểm vì gục ngã trước tên con hoang ăn nói dục dăng đầu tiên rất nhanh.

Ý nghĩ đó làm anh tức đến chết. Anh không xấu hổ thừa nhận mình thích Gracie, và anh chắc như quỷ là không muốn cô cởi đồ trước kẻ không hề quan tâm tới cô. Sẽ ra sao nếu cô trao mình cho một trong số những tên khốn kiếp quá ích kỉ để có thể đảm bảo cô được che chở? Hoặc mấy tên điều cáng khát tình giày vò cô thô bạo và hủy hoại cô trong khoái lạc tình dục mãi mãi? Có cả triệu tai họa đang chờ ngoài kia cho một phụ nữ liều lĩnh như Gracie.

Anh đã chơi chò chơi trốn tìm sự thật quá lâu, và anh biết thời điểm tìm ra cuối cùng đã đến. Nếu anh muốn tiếp tục đối diện với mình trong gương mỗi buổi sáng, anh phải gạt qua một bên những lo lắng về lòng tốt chết dẫm của mình và làm những gì cần làm. Cô là bạn anh, chết tiệt, và anh không bao giờ quay lưng với bạn của mình. Việc đó phớt lờ cho anh mà không có lựa chọn. Việc duy nhất anh có thể làm là chịu trách nhiệm cho lương khỉ điểm của Gracie.

Lần đầu tiên suốt buổi tối, tâm trạng đen tối của anh được khá hơn. Anh thấy tự mãn, thậm chí có chút tự cho mình là đúng, giống cách anh đã cảm thấy khi kí một tờ séc năm con số cho một hội từ thiện. Nhiều hơn tình dục dính líu ở đây. Như một người tử tế, anh có trách nhiệm bảo vệ người phụ nữ này khỏi những cạm bẫy vì sự ngu dốt của chính cô. Không cho mình thêm bất cứ thời gian nào nữa để nghĩ đến những rắc rối chắc chắn sẽ xảy ra, anh lao ngay vào.

“Gracie, chúng ta đã lãng tránh chủ đề này mấy tuần qua, nhưng anh nghĩ chúng ta cần làm sáng tỏ. Buổi tối hôm em uống rượu em đã nói gì đó.”

Anh cảm thấy cô cứng lại bên dưới tay anh. “Tôi rất cảm kích nếu cả hai ta có thể quên đêm đó.”

“Thật khó để quên. Em tựa hồ đã rất nồng nhiệt.”

“Như anh nói, tôi lúc đó say khướt.”

Anh nói cô đã uống rượu, nhưng đây không phải là thời điểm tốt nhất để chỉnh lại cô. “Rượu đôi khi có cách lòi ra sự thật, và vì chỉ có hai ta ở đây, chúng ta không phải nói dối nhau.” Anh trượt tay cao hơn một inch trên sống lưng cô và ấn vào một trong những đốt xương với ngón tay trỏ. “Theo cách anh nhìn nhận, em gần như là một thùng thuốc súng tình dục đang chờ

chờ nổ tung, xét ra có thể hiểu em đã tự phủ nhận một trong những niềm vui ngọt ngào nhất trong cuộc sống.”

“Tôi không có tự phủ nhận. Cơ hội không bao giờ đến đơn giản.”

“Từ những gì anh thấy ở trong ấy, cơ hội có thể đến bất cứ lúc nào. Những cậu trai đó chỉ là con người, và, sự thật thì, em đang tự phô trương.”

“Tôi không có!”

“Được rồi. Chúng ta hãy chỉ nói về việc em đã làm vài tán tỉnh nặng nhọc.”

“Tôi tán tỉnh? Thật á?”

Mắt anh mở to thích thú, và nhận ra anh đã thực hiện một chiến thuật sai lầm. Với tính cách khó đoán đặc trưng của mình, cô đã không lấy phê bình của anh để chỉ trích lại như anh mong đợi. Trước khi cô nhận ra và bắt lấy ý nghĩ cô như một người đẹp miền Nam để trả đũa lại những gì anh nói, anh vội vàng tiếp tục. “Trọng điểm là, anh nghĩ đã tới lúc chúng ta nên chụm đầu lại, bàn bạc, và đặt ra một kế hoạch có lợi cho đôi bên.

Bài nhạc kết thúc. Anh miễn cưỡng rút tay ra dưới áo vest của cô và để cô đi. Ngả người dựa vào bên hông chiếc Fairlane, anh khoanh tay trước ngực.

“Theo anh thấy, mỗi chúng ta đều có một số vấn đề. Em đã mong mỗi có được vài kèm cặp trong nghệ thuật tình dục quá lâu, nhưng vì chúng ta được nghĩ là đã đính hôn, nên em không thể nhận kèm cặp từ bất cứ ai. Anh, mặc khác, đã quen có một cuộc sống tình dục đều đặn, nhưng vì anh công khai là một người đàn ông đã đính hôn và đây là một thị trấn nhỏ, anh không thể chỉ gọi cho những cô bạn gái cũ của mình ra và thu xếp vài thứ, nếu em hiểu ý anh.”

Gracie cắn môi dưới. “Vâng, tôi, uh—Ờ, nó đương nhiên là một vấn đề.”

“Nhưng nó không buộc phải thế.”

Ngực cô phập phồng như thể vừa chạy một đoạn đường dài. “Tôi tin là không.”

“Hai ta đều đã trưởng thành, và không có lý do gì chúng ta không thể giúp đỡ lẫn nhau ngoài này.”

“Giúp đỡ lẫn nhau?” cô nói, giọng yếu ớt.

“Đương nhiên. Anh có thể trao cho em sự kèm cặp mà em cần, và em có thể giữ anh tránh xa khỏi tin đồn. Anh nghĩ nó sẽ đi đến ổn thỏa thôi.”

Cô liếm môi lo lắng. “Vâng, nó—uh—rất hợp lí.”

“Và thực tế.”

“Cả nó nữa.”

Anh nghe thấy dấu hiệu thất vọng nhỏ nhất ẩn trong câu trả lời của cô, anh biết rõ những nhu cầu lãng mạn của phụ nữ đủ để hiểu thời điểm tiến tới vài kỷ xảo. “Giờ vấn đề là, tình dục sẽ không vui vẻ nhiều nếu hai đối tác chỉ nhìn vào nó như là thuận tiện.”

Cô lại cắn môi. “Không, nó sẽ không vui.”

“Vì vậy nếu chúng ta quyết định tiến tới chuyện này, chúng ta phải đặt tất cả ra khỏi tâm trí mình từ đầu và làm cho đúng.”

“Làm cho đúng?”

“Tức là không có nghĩa chúng ta sẽ không phải đặt ra vài quy tắc vị trí. Anh luôn cho là biết những quy tắc trên-trước sẽ làm cho hầu hết mọi thứ tiến triển tốt hơn trong thời gian dài.”

“Tôi biết anh khá tự hào về việc giữ những mối quan hệ cởi mở.”

Cùng với vẻ run rẩy kích động trong giọng nói của cô, anh gần như chắc chắn mình nghe thấy xen một chút khó chịu, và anh hầu như cười khúc khích thành tiếng. Cổ trấn tĩnh bản thân để nghe nghiêm túc như một nhà truyền giáo trên ti vi, anh nhìn cô chăm chú đầy trang trọng. “Ở đây những gì mà anh nghĩ... Hiển nhiên đây sẽ là một trải nghiệm căng thẳng với anh.”

Cô ngẩng phắt đầu lên, và rõ ràng kinh ngạc đến độ anh phải kiềm chế không dám cười. “Tại sao nó lại gây căng thẳng cho *anh*?”

Anh ném cho cô một cái nhìn vô tội đầy thương tổn. “Em yêu, điều đó là quá rõ ràng. Anh hầu như là một con ngựa giống động dục. Vì anh là một đối tác đầy kinh nghiệm, còn em lại không có bất cứ kinh nghiệm nào vượt xa hơn ngoài chuyện bác sĩ trị bệnh chân nào đó đã hôn bàn chân em, nên anh sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho khởi đầu nghệ thuật tình dục của em đi đúng hướng. Có một khả năng—khó có thể, anh thừa nhận, nhưng vẫn có một khả năng—rằng anh có thể làm rối tung mọi thứ lên và em sẽ bị tổn thương. Trọng trách ấy đè nặng âm trí anh, và cách duy nhất có thể đảm bảo tất cả đi đúng hướng là anh phải nắm kiểm soát tuyệt đối trong mối quan hệ tình dục của chúng ta ngay từ khi mới bắt đầu.”

Cô thận trọng nhìn anh chăm chú. “Chính xác thì việc đó gồm những gì?”

“Anh e mình sẽ làm em sốc đến nỗi em sẽ quyết định rút lui thậm chí trước khi chúng ta bắt đầu.”

“Nói tôi nghe!”

Giọng cô cao vút gần như tiếng rít, và anh có thể không còn nhớ nỗi tâm trạng tồi tệ trước đó của mình là gì nữa. Vẻ sốt ruột của cô nhắc anh nhớ đến một người dò năm số đầu tiên trên tờ vé số, và đang chờ nghe con cuối cùng.

Anh đẩy vành nón cao bồi ra sau với ngón tay cái. “Vấn đề là, để đảm bảo chuyện này sẽ là một kinh nghiệm tốt cho em, anh phải nắm kiểm soát cơ thể em ngay từ đầu. Anh phải làm chủ nó, nói thẳng ra là thế.”

Cô nghe hơi khàn giọng. “Anh sẽ phải làm chủ cơ thể tôi?”

“Uh-huh.”

“*Làm chủ nó?*”

“Ừ. Cơ thể em thuộc về anh thay vì em. Nó sẽ chỉ giống như anh lấy một cây Magic Marker * và đặt tên viết tắt của mình lên từng phần nhỏ trên cơ thể em.” (**một loại bút lông*)

Chút ngạc nhiên với anh, cô dường như bị choáng váng nhiều hơn là bị xúc phạm. “Nó nghe như là làm nô lệ.”

Anh xoay xở để nhìn như bị tổn thương. “Anh không nói mình muốn làm chủ *tâm trí* em, em yêu. Chỉ *cơ thể* em thôi. Có khác biệt rõ ràng, và anh ngạc nhiên vì em không thể nhìn thấy điều đó mà không có anh chỉ rõ ra.”

Cổ họng cô làm việc khi cô nuốt xuống khó nhọc “Sẽ ra sao nếu anh buộc tôi —hoặc cơ thể tôi, tùy theo chúng ta nhìn nó thế nào—làm điều gì đó mà tôi không muốn?”

“Ồ, anh dứt khoát sẽ ép buộc em. Không nghi ngờ gì.”

Đôi mắt cô mở to giận dữ. “Anh sẽ ép buộc tôi?”

“Đương nhiên. Em có nhiều năm phải theo kịp, và chúng ta chỉ có một khoản thời gian giới hạn. Anh sẽ không làm hại em, cưng ạ, nhưng anh chắc chắn sẽ phải ép buộc em, hoặc là chúng ta sẽ không bao giờ đạt tới bí quyết cấp cao nào cả.”

Anh có thể thấy nhận xét đó hầu như đã bịp được cô. Mắt cô như mặt hồ lớn màu xám và môi cô hé mở. Nhưng, anh phải khâm phục tính ngoan cường của cô. Một điều mà anh đã đoán đúng về Gracie từ buổi đầu. Cô rất gan góc.

“Tôi—uh—Tôi sẽ phải nghĩ về việc này.”

“Anh không thấy có gì để nghĩ cả. Em hoặc nghe thấy đúng, hoặc không.”

“Nó không đơn giản thế.”

“Đương nhiên nó đơn giản. Hãy tin anh, em yêu, anh biết nhiều về việc này hơn em. Điều tốt nhất ngay lúc này cho em là nói, ‘Em tin anh với cả cuộc đời mình, Bobby Tom, và em sẽ làm bất cứ điều gì anh bảo em làm.’”

Cô chớp mắt. “Đó là nắm quyền kiểm soát tâm trí tôi, không phải cơ thể tôi!”

“Anh chỉ muốn kiểm tra để đảm bảo em có hiểu sự khác biệt không, và em đã vượt qua với thành công rực rỡ. Anh tự hào về em, em yêu.” Anh bắt đầu giáng một đòn quyết định. “Những gì anh thực sự muốn em làm bây giờ là mở các nút còn lại trên cái áo vest đó.”

“Nhưng chúng ta đang ở bên ngoài!”

Anh nhận thấy cô không phản đối việc làm, chỉ là vì địa điểm, và anh nhấn mạnh hơn một chút. “Anh nhắc lại, ở đây anh là đối tác đầy kinh nghiệm, và em là trình nữ. Em hoặc sẽ tin tưởng anh với cơ thể này hoặc sự sắp xếp của chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu.”

Anh dường như thấy có lỗi với cô khi quan sát ý thức chùng mịch của cô đang đấu tranh với bản năng tình dục phản bội mà cô không thể kiểm soát nổi. Cô suy nghĩ dữ dội, anh hầu như có thể nghe thấy các tế bào não cô đang rít lên, và anh chờ cho môi cô bĩu ra để cô có thể bảo quý tha ma bắt anh đi. Thay vì vậy, cô lại thở dồn dập.

Khi cái nhìn của cô đánh vòng quanh bãi đậu xe, anh biết anh đã có cô. Anh cảm thấy một luồng cảm xúc—thích thú, vui vẻ, và thứ tình cảm yếu đuối kỳ quặc. Trong khoảnh khắc đó anh tự lập một lời thề mình sẽ không làm bất cứ điều gì để mất lòng tin nơi cô. Chợt nổi bức rút vì biết ai là người trả lương cho cô đập vào đầu anh, nhưng anh kiên quyết đẩy nó sang một bên để nghiêng người xuống và hôn lên má cô, trong khi tay anh khum lại trên má kia và thì thầm, “Tiếp tục đi, em yêu. Hãy làm theo anh bảo.”

Trong khoảnh khắc cô không cử động, và rồi anh cảm tay cô run rẩy giữa ngực cô và ngực anh.

Giọng cô khàn khàn. “Tôi—tôi cảm thấy choáng váng.”

Anh mỉm cười trên má cô. “Anh mới là người thấy như vậy.”

“Việc này dường như quá... hư hỏng.”

“Ồ, đúng vậy. Giờ mở tay ra.”

Một lần nữa tay cô di chuyển giữa cơ thể họ.

“Mở hết mức đi em” anh yêu cầu.

“Vâng—vâng.”

“Tốt rồi. Quàng tay quanh cổ anh.”

Cô làm như anh yêu cầu. Hai bên hông chiếc áo vest lướt trên tay anh khi anh đẩy chúng ra và cảm nhận hơi ấm bộ ngực trần của cô qua chiếc áo sômi lụa màu hoa oải hương của anh. Một lần nữa, anh thì thầm bên tai cô.

“Mở quần jean em ra đi.”

Cô không chuyển động. Không phải anh ngạc nhiên. Anh đã đẩy cô đi xa hơn anh mong đợi rồi. Nhưng anh cũng đã đi quá xa trò chơi tình dục này đến mức anh sắp quên mất đây là một trò chơi.

Anh rên lên khi cơ thể cô chạm nhẹ phải anh. Cô nhón chân lên. Anh cảm thấy cô dừng lại trên hàm mình và nghe tiếng thì thầm dịu dàng của cô.

“Anh trước.”

Anh gần như nổ tung. Tuy nhiên, trước khi anh có thể phản ứng, hai người đàn ông đi nghiêng ngả đến bên hông bãi đậu xe, đang tranh cãi lớn tiếng với nhau.

Mọi cơ bắp trên cơ thể cô cứng lại.

“Shhh...” Anh nhẹ nhàng đẩy cô dựa vào tòa nhà, che chắn cô bằng cơ thể mình. Dang rộng đùi, anh kẹp chân cô giữa chân anh và ấn môi mình vào tai cô. “Chúng ta sẽ thế này trong một lúc cho tới khi họ đi xa. Em có thích vậy không?”

Cô ngẩng mặt lên. “Ồ, có.”

Bất chấp sự nhức nhối ép chặt trong quần jean, anh vẫn muốn cười trước sự vụng về của cô, nhưng anh biết cô sẽ không hiểu, nên anh tự kềm chế lại. Cúi đầu xuống, anh chạm môi mình vào môi cô, che mặt họ lại với vành nón cao bồi. Môi cô vẫn mím chặt, và anh quyết định có điều gì đó vô cùng kích thích khi hôn một phụ nữ mà cô ta không cố đẩy lưỡi xuống cổ họng anh trước khi anh thậm chí có cơ hội chỉ ra mình muốn nó hay không.

Thế nhưng, anh chắc chắn muốn lưỡi của Gracie, điều này có nghĩa anh phải cố hết sức để lôi kéo phần liễu lĩnh của cô. Với sự kiên nhẫn vô hạn, anh vỗ về môi cô mở ra. Cánh tay cô siết chặt quanh cổ anh, và đầu lưỡi cô run rẩy như một chú chim non chạm nhẹ lên miệng anh. Cô đắm chìm trong những gì đang diễn ra với lưỡi của họ đến nỗi anh không muốn làm cô phân

tâm bằng việc thám hiểm bộ ngực trần nhỏ nhắn đầy cảm dỗ đang áp lên ngực anh của cô, thế nên anh cố hết sức đẩy lùi ký ức về cách những dòng kem chảy dọc theo đường cong của chúng và hai núm vú nhỏ nhắn se lại thành những cái nú căng cứng, co dúm.

Ký ức ấy gần như đẩy anh tới bờ vực, và anh đẩy hông mình tỳ vào hông cô. Sự công kích của anh không hề làm cô sợ hãi. Thay vì cố lùi ra xa, cô cọ xát vào anh như một chú mèo con nóng bỏng đáng yêu đang chờ được gãi.

Ngay lúc đó và ở đó anh biết việc này không nằm trong trách nhiệm nhiều như anh muốn. Ngón tay cô bấu chặt vai anh và cô bắt đầu tạo ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào sâu trong cổ họng. Mỗi cơ bắp trong cơ thể anh căng ra và anh tìm anh như giộng ngược vào sườn. Anh đã quá khó chịu quá rộn ràng, và anh muốn cô với sự gấp rút để giải thoát cho mình.

Anh lờ mờ nhận ra những vị khách không mời mà đến trong bãi đậu xe đã biến mất và anh không thể kiểm chế lâu hơn được nữa. Năm cánh tay đang bao quanh cổ mình, anh đẩy nhẹ cô ra một khoảng vừa đủ để có thể nhìn xuống ngực cô. Chúng chập chờn trong bóng tối, và hai núm nhỏ cứng lại khi anh nhìn chăm chăm vào cô. Thả tay cô ra, anh chạm nhẹ hai lên đỉnh với ngón cái. Cô ngả lưng vào tòa nhà, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt nhắm lại.

Anh vục đầu xuống và mút lấy chúng. Núm vú cô chọc vào lưỡi anh, đầu nhỏ cứng ngắt đòi hỏi sự chăm sóc của anh. Anh kéo chúng trong miệng, day chúng với lưỡi của mình, mút thật mạnh và sâu. Cùng lúc, anh giữ chặt hông cô và đẩy mình áp chặt vào cô, đối xử cô thô bạo xa hơn là anh dự định, nhưng cảm giác thật tuyệt vời, tuyệt đến chết tiệt, và những tiếng rên rỉ khàn khàn bên tai anh dường như sắp đẩy anh tới ngay bờ vực. Anh trượt những ngón tay giữa chân cô, áp vào đường may của lớp vải bông chéo, và biết mình phải chôn vùi thật chặt và thật sâu bên trong cô trước khi anh nổ tung.

Anh chộp lấy thắt lưng quần jean cô trong tay. Giật mạnh cái tách.

“Bobby Tom...” Cô thốt thức gọi tên anh và tay anh đông cứng khi nhận ra mình đã làm cô sợ hãi.

“Nhanh lên,” Cô nài xin. “Làm ơn hãy nhanh lên.”

Nỗi đam mê của anh càng leo thang khi anh nhận thức cô đang chào đón sự công kích của anh. Cùng lúc, vài ý nghĩ tỉnh táo nhỏ nhoi lờ mờ nhắc anh nhớ họ đang ở đâu, và anh biết những gì khởi đầu như một trò chơi giờ đã đem kết quả ngược lại mong đợi. Anh không thể có cô như vậy—không phải tựa vào bên hông một tòa nhà. Anh chắc phải mất trí khi để việc này đi xa như vậy. Cái quái gì xảy ra với anh thế?

Anh miễn cưỡng buộc mình cài lại áo vest cho cô. Mắt cô vụt mở, vẻ mặt họ lộ nét đam mê pha lẫn bối rối. Anh đặt nón mình trở lại vị trí. Cô là một lính mới trong trò chơi, và anh không bao giờ để cô biết cô đã sắp hất đổ một nhà vô địch gần đến thế nào.

“Anh nghĩ chuyện này đang tiến triển khá tốt, phải không em?” Bàn tay nhanh nhẹn thường ngày của anh trở nên lóng ngóng khi anh bắt đầu cài lại nút áo cho cô, và anh tiếp tục nói chuyện để che giấu sự lúng túng của mình. “Chúng ta sẽ làm chuyện này theo giai đoạn. Em dường như quên hẳn mọi tình trạng lộn xộn xung quanh, thế nên chúng ta phải sắp xếp lại. Anh không nghĩ mỗi chúng ta sẽ kéo dài quá lâu, em hiểu chứ, nhưng ít nhất ta cũng nên cố gắng.”

“Điều này có nghĩa chúng ta đã xong việc tối nay ư?”

Cô trông quá ủ rũ làm anh muốn ôm chặt lấy cô. “Chết tiệt, không. Chúng ta chỉ nghỉ một chút. Khi chúng ta trở về nhà, chúng ta sẽ bắt đầu tất cả một lần nữa. Có lẽ chúng ta sẽ lái xe xuống cạnh con sông và xem nó bao phủ hơi nước trên cửa xe quanh mình đến bao lâu.”

Gracie nhảy lên khi cánh cửa cạnh họ thình lình bật mở, và Johnny Pettibone ló đầu ra. “Bobby Tom, Suzy vừa mới gọi. Bà muốn anh ghé nhà ngay. Bà nghĩ có lẽ có một con chuột dưới lavabo.” Johnny biến mất lại vào trong.

Bobby Tom thở dài. Thật mạnh cho chuyện hơi nước trên cửa xe. Một khi Suzy nắm được anh, bà sẽ không để anh đi trong một lúc.

Gracie trao cho anh một nụ cười cảm thông, đầu hơi yếu ớt. “Được rồi; mẹ anh cần anh. Em sẽ về nhà với một trong những nhà trợ lý sản xuất. Thực ra, đây chắc sẽ là một chuyện tốt. Em có thể dùng chút thời gian để—để điều chỉnh.”

Một lần nữa cô bắt đầu căn môi. “Ý tưởng làm chủ cơ thể này của anh... Em nghĩ... Đó là, nó chọt nẩy ra trong em...”

“Nói ra đi, em yêu. Cả hai ta đều không còn nhỏ nữa.”

“Em muốn một thay đổi,” cô nói gấp gáp.

“Một thay đổi về gì?”

“Về điều tương tự. Làm chủ cơ thể. Của anh.”

Anh muốn cười phá lên, nhưng thay vào đó anh cau mày và cố làm ra vẻ ủ rũ. “Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một phụ nữ thông minh lại trở nên thiếu logic như vậy. Nếu cả hai ta đều luân phiên làm chủ cơ thể đối phương, chúng ta sẽ không bao giờ biết ai là người có nhiệm vụ đi bước kế tiếp.”

Cô nhìn anh chăm chú sốt sắng. “Em chắc chúng ta có thể làm được.”

“Anh không nghĩ vậy.”

Cô chỉnh lại hàm. “Em xin lỗi, Bobby Tom, nhưng em sẽ phải kiên quyết về việc này.”

Anh bắt đầu gây khó cho cô, chỉ thuần túy là vì thích thú với nó, nhưng trước khi anh có thể mở miệng, cô đã quay lưng lại với anh và tiến tới cánh cửa. Ngay trước khi cô biến mất vào bên trong, cô quăng cho anh một cái nhìn nghiêm nghị qua vai.

“Cám ơn vì một cuộc chạm trán khá dễ chịu. Nó thật là sự giáo dục cấp cao.” Cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

Trong khoảnh khắc anh chôn chân tại chỗ, và rồi cười toe toét. Mỗi khi anh nghĩ mình đã có được ngay Gracie tại nơi anh muốn cô, cô đều xoay xở khiến anh ngạc nhiên. Nhưng anh đã có chút ngạc nhiên về mặt trái của chính mình, và khi anh đi lại xe, anh biết khởi đầu với Gracie Snow dứt khoát sẽ là một trong những thú vui tốt hơn của đời mình.

Chương 13

Có quá nhiều thỏa thuận, Gracie nghĩ khi đậu chiếc Thunderbird cạnh chiếc Trans Am của Willow và nhấc lên tấm chắn Navoha cô được nhờ đem tới. Khi ra khỏi xe, cô thở dài. Đã hai tuần trôi qua kể từ lúc Bobby Tom đưa cô đến Wagon Wheel, nhưng cho sự thất vọng của cô, mối quan hệ xác của họ vẫn không hề tiến triển. Gần như thể anh muốn đổi ý. Mặc khác, tình huống khó có lợi cho việc ở riêng. Anh đã có những ngày làm việc kéo dài và quá nhiều rối ren.

Chủ nhật, sau buổi tối của họ ở quán bar, Bobby Tom và Suzy đã đi chơi goft, trong khi Gracie trải qua cả ngày giúp Natalie biến ngôi nhà nhỏ cô ta thuê trở nên thoải mái. Tối đó, một trong những đồng đội cũ của anh xuất hiện trước cửa và rồi lưu lại vài ngày, đòi hỏi mỗi một phút rảnh rỗi của Bobby Tom. Cuối tuần kế tiếp, Bobby Tom bay tới Houston vì một cuộc hẹn với người ở American Express để thảo luận chương trình quảng cáo trên tivi, và sau đấy, họ lại vướng phải cảnh quay buổi tối, một cảnh rượt đuổi giữa Bobby Tom và tên côn đồ trong phim. Nhưng dù biết họ không có bất cứ cơ hội nào để thực sự riêng tư, cô vẫn thấy lo về lời đề nghị giúp đỡ của Bobby Tom có khả năng chỉ đơn thuần là lời nói đùa khác của anh và anh không hề có ý định đi đến cùng với nó. Vì cuối tuần đã gần kề và anh không có kế hoạch rời thị trấn, cô sẽ sớm biết thôi.

Suốt tuần rồi, họ đang quay một cảnh Bobby Tom và Natalie trong một hẻm núi nhỏ phía bắc thị trấn. Xe đạo cụ và nhà xe đã đậu đầu hẻm núi, cách đủ xa để tiếng ồn của xe cộ không cản trở cảnh quay.

“Gracie.”

Gracie nhìn xuống và thấy Connie Cameron đang gọi cô từ xe cồng tin. Mối cô ta nặn thành một nụ cười tự mãn khi cô ta bước ra từ phía sau quầy thu tiền.

“Bobby Tom đang tìm cô. Thật khó để nói với anh ta, nhưng tôi khá chắc cô lại chọc giận anh ta lần nữa.”

“Ôi, bạn thân mến.”

Connie nhìn chăm chú vào quần áo của cô với vẻ chỉ trích, và Gracie tự nhắc nhở cô không có lí do gì để thấy bị đe dọa. Ban sáng cô đã mặc một cái áo thun vàng chanh cổ U tròn đi cùng một chiếc váy xà rông ngắn với họa tiết sắc sỡ. Đôi bông tai đá hổ phách đang đưa trên tai, và đôi xăng đan dây da thanh mảnh để lộ móng chân, cô đã sơn cho chúng một màu đỏ san hô đêm qua. Cô ước gì mình có thể có thêm can đảm để mua một lắc chân vàng, nhưng khi cô hỏi ý kiến Bobby Tom, anh bắt đầu cười đến nỗi cô vứt bỏ ngay ý tưởng đó. Có lẽ vậy cũng ổn. Dầu sao đi nữa cô cũng không có đủ khả năng.

Trả lại tiền cho Bobby Tom, thậm chí là trả góp, cho chiếc đầm dạ tiệc màu đen mắc tàn nhẫn anh đã mua mà không có sự cho phép của cô ở Millie’s Boutique đã vét gần hết khoảng tiền lương còm cõi của cô, nhưng dù sao đi nữa Gracie đã nhất định làm vậy. Đầu tiên, khi biết Millie’s không nhận lại bộ váy, cô đơn giản quyết định sẽ trả nó lại cho Bobby Tom và bảo anh tự mặc nó. Không may, cô đã phạm sai lầm khi thử bộ váy trước, và nó trông đẹp cực kì đến mức cô không thể cưỡng lại. Thật ngu ngốc, cô biết, khi sở hữu thứ gì đó đắt đến vậy, nhưng cô muốn thấy biểu hiện trên mặt anh khi cô cuối cùng mặc nó trước anh. Và thực tế cô sẽ trả lại anh mỗi xu làm khoảng khắc khi đó càng ngọt ngào hơn hết thảy.

Hôm nay là ngày lãnh lương, và khi cô lấy ra số tiền dự định trả tiền nhà và một phần tiền góp

bộ đầm đen cho anh, cô gần như không còn gì nữa. Nhưng, so với người đang đứng bên bờ vực tài chính, cô cảm thấy được xoa dịu đáng kể. Cô đã tự hứa tình yêu của mình sẽ là một sự dâng hiến tự do, và sự thật cô đang giữ cho thế giới của mình lấp đầy cô với niềm kiêu hãnh và một cảm giác tự do phù phiếm.

Ngực Connie căng ra trong chiếc áo bó sát khi cô ta nghiêng người tới trước để lau một trong những cái bàn nằm dưới mái che xanh dương gần xe căng tin. “Thật buồn cười là cả hai lại không hòa thuận với nhau tốt hơn. Tôi biết Bobby Tom không bao giờ điên tiết với tôi. Cô là phụ nữ duy nhất tôi từng nghe anh ấy cãi vã cùng.”

“Chúng tôi tin tưởng sẽ giữ những mối giao tiếp của mình cởi mở,” Gracie đưa ra với nhiều vẻ ngọt ngào cô có thể gom được.

“Cô đây rồi! Cái gì đã giữ cô lâu đến vậy?” Mark Wurst, quản lý đạo cụ, xông tới chỗ cô, mái tóc đuôi ngựa hoa râm của ông ta phát phờ.

Từ tháng trước, mọi người trong đoàn đã bắt đầu coi cô như người chạy vặt trong công ty. Bobby Tom nói mọi người đang lợi dụng cô và anh sẽ dừng việc này lại, nhưng cô đã yêu cầu anh không được nhúng tay vào. Bất chấp những câu chuyện phức tạp anh đã thêu dệt về việc anh cần một người quản lý đến mức nào, nó cũng không làm cô mất thời gian để nhận ra anh là một trong số những người giỏi nhất cô từng biết, và với mỗi ngày trôi qua, cô càng nhận rõ anh không có đủ công việc để giữ cô bận rộn. May thay, Windmill thì có, và từ lúc họ là chủ cô chính thức, cô rất vui khi biết mình đã đem đến nhiều giá trị xứng đáng với đồng tiền của họ hơn. Mặc dù cô sẽ không bao giờ có một nghề nghiệp ở Hollywood, nhưng cô quyết định sẽ làm việc chăm chỉ chừng nào cô còn có công việc này.

Gracie đưa tấm chắn cho nhà quản lý đạo cụ. “Ông đã bảo tôi không gấp gì, và Willow lại yêu cầu tôi chạy đưa vài giấy tờ đến văn phòng cho cô ấy.” Gracie có hơi tức tối bởi Willow đã xoay xở dễ dàng đến thế nào để quên đi thực tế cô ta đã một lần sa thải cô.

“Họ đã đổi lịch quay,” Mark giải thích. “Họ sẽ quay cảnh yêu đương trong hẻm núi sáng nay thay vì ngày mai, và chúng tôi cần tấm chắn.”

Dạ dày Gracie chùng xuống. Cô biết mình sẽ phải đối mặt với việc này dù sớm hay muộn, nhưng cô hy vọng nó sẽ trễ hơn. Rất ít phim được quay theo trình tự, và dù đây sẽ là cảnh tình cảm đầu tiên họ đóng, nhưng trên thực tế nó là cảnh cuối cùng trong bộ phim và là cảnh lãng mạn nhất. Cô tự đưa ra một bài giáo huấn nghiêm khắc buộc mình hãy cư xử như một người chuyên nghiệp. Bobby Tom và Natalie có vài cảnh tình cảm nóng bỏng, và cô không thể để mình làm việc trong một tình trạng kích động ghen tuông với mỗi người bọn họ.

Gracie biết tính cách mình thật đáng trách khi quá hài lòng về mối quan hệ khó khăn của Bobby Tom với Natalie, nhất là khi Natalie đã trở thành bạn cô. Nhưng việc Natalie cứ huyền thoại mãi về Elvis và việc nuôi con bằng sữa mẹ đã làm mòn thần kinh anh. Nhưng thậm chí dù vậy, anh vẫn cư xử với bạn diễn của mình nhã nhặn đến mức cô ta dường như không nhận ra mình đang làm anh phát điên.

“Anh nghĩ có vài thứ nên riêng tư,” Bobby Tom đã kêu ca với Gracie suốt giờ giải lao ngày hôm qua. “Anh không muốn biết về việc cô ta—gọi là gì nhỉ—chạy sữa.”

“Chạy sữa”

“Gì cũng được, anh không muốn biết về nó.”

“Em thì nghĩ rất đáng khâm phục khi Natalie nuôi con bằng sữa mẹ. Đó không phải là một chuyện dễ dàng gì với một phụ nữ đang đi làm.”

“Anh cũng nghĩ nó đáng khâm phục. Nhưng anh không phải chồng cô ấy, Elvis không phải con anh, và anh không cần thiết quá quen thuộc với những chi tiết.”

Gracie ngáp khi cô nhìn về phía nhà xe của Bobby Tom. Sau khi trải qua cả tuần rồi thực hiện cảnh quay buổi tối, họ quay lại những cảnh ban ngày lần nữa, và đồng hồ sinh học của cô đã hỏng hóc. Dường như, Bobby Tom cũng vậy. Tối qua khi chuẩn bị vào nhà tắm, cô nhìn xuống sau nhà từ phòng mình phía trên gara và thấy ánh sáng lập lờ của tivi qua cửa sổ văn phòng anh.

Cô đi ngang qua Roger, một trong những thợ hóa trang, đang mang Elvis trong một cái ba lô. Natalie vẫn không tìm được một vú em thích hợp với mình, và đứa bé được chuyển qua lại xung quanh mỗi khi cô ta đóng phim. Gracie dừng một chút để nựng cằm Elvis. Bé cười nắc nẻ với vẻ thích thú và nhấp nhô lên xuống trong ba lô. Bé thực sự là một đứa trẻ đáng yêu, dù cho bé kém hơn về hoàn hảo-Gerber*. *(đứa trẻ được dùng làm thương hiệu cho sản phẩm dành cho em bé)*

Cô leo lên bục đến nhà xe, và khi cô mở cửa, Bobby Tom nhảy phóc ra khỏi đi văng. “Em mới ở chỗ quái quỷ nào vậy?”

“Em đi lấy tấm chăn anh sẽ sử dụng trong cảnh quay với Natalie sáng nay.”

Anh đi về phía cô, kích bản trong tay. Cô chú ý với sự nhẹ nhõm là anh đã chịu ăn mặc đầy đủ một lần. Nó đập vào cô như sự mỉa mai khi cảnh yêu đương lại là một trong số cảnh hiếm hoi họ đóng từ trước tới nay mà anh được mặc tất cả quần áo của mình. Để thay đổi, quần jean của anh đã được gài lại cùng một áo sơ mi vải bông chéo, xăng ở tay áo, che khoản ngực trần của anh.

“Em không còn là một trợ lí sản xuất nữa. Em là trợ lí *của anh*, và kiếm một cái chăn sẽ không tốn mất ba tiếng đồng hồ.”

Khi cô không đưa ra một lời giải thích tại sao mình lại đi lâu đến vậy, anh nghi ngờ chăm chú nhìn cô. “Hử?”

“Em phải đi lấy vài giấy tờ trong văn phòng cho Willow.”

“Và...”

Cô đành đầu hàng. “Em dừng lại Arbor Hills.”

“Arbor Hills?”

“Nó là một dưỡng đường trong vùng, Bobby Tom. Chắc hẳn anh biết nó. Em tình cờ thấy nó vào một ngày khi đang lo công việc cho Willow.”

“Ồ, ừ, anh nhớ. Nhưng em làm gì ở đó? Anh nghĩ em muốn tránh xa đường đường.”

“Tính chuyên hiểu kì. Khi em lái xe ngang qua, em phát hiện một vết nứt nguy hiểm trên bậc thềm. Đương nhiên, em đi vào và chỉ nó cho mọi người lưu ý, và trong lúc ở đó, em phát hiện các phương tiện giải trí của họ thật kinh khủng. Em cũng không quá vui vẻ với người quản lí.” Cô thấy không cần phải nói về việc mình gần đây có thói quen trải qua thời gian với những người ở đó bất cứ lúc nào có cơ hội, và cô đang mong được nói chuyện với người quản lí để thực hiện vài đổi mới.

“Chà, anh thì không hề vui vẻ với em. Anh có mấy câu phải học thuộc cho cảnh kế, và anh muốn chút giúp đỡ ở đây.”

“Không phải anh chỉ rên rỉ và than vãn thôi ư?”

“Không buồn cười đâu.” Anh đi tới lui trong nhà xe chật hẹp. “Trong trường hợp không ai chỉ nó cho em, Gracie, mọi thứ trong cuộc sống không phải là một trò đùa lớn.”

Có phải là Bobby Tom Denton, người đàn ông không bao giờ nhìn bất cứ thứ gì nghiêm túc, đang thực sự lên lớp cô về tính coi nhẹ không thích hợp? Cô kèm chế sự thích thú của mình khi một suy nghĩ thú vị đập vào cô.

“Bobby Tom, anh lo lắng về cảnh yêu đương này à?”

Anh khựng lại. “Lo lắng? Anh? Em tốt hơn nên qua đây ngay và để anh ngửi hơi thở em vì anh thực sự nghĩ em lại bắt đầu với thùng rượu lát sê đó nữa rồi đấy.” Anh vỗ đầu. “Anh cho em biết anh đã đùa bỡn với nhiều cảnh yêu đương trong đời mình hơn hầu hết những gã đàn ông đã từng có trong giấc mơ của họ rồi.”

“Không trước máy quay. Và không với một đám người đang nhìn vào.” Cô dừng lại khi một ý nghĩ đáng sợ đập vào cô. “Hoặc anh có?”

“Đương nhiên không! À, không chính xác. *Mà đừng có bận tâm!* Vấn đề là, chừng nào còn đóng bộ phim ngu ngốc chết tiệt này, anh sẽ không có bất cứ ý định trông như một thằng ngốc nào.” Anh ném kịch bản cho cô. “Đây. Bắt đầu với, ‘Cơ bắp đó của anh hẳn phải đi kèm với một sự phóng túng.’” Anh tặng cô một cái quắc mắt tối tăm. “Và không một nhận xét dí dỏm về mẫu đối thoại, em hiểu ý anh chứ?”

Cô kiên quyết kèm lại một nụ cười. Anh thật sự bức bối với cảnh yêu đương này. Khi cô tựa lưng vào gian bếp nhỏ, cô cảm thấy khá hơn nhiều so với chỉ mấy phút trước.

Sau khi tìm thấy đúng chỗ trong kịch bản, cô đọc dòng đầu tiên theo một kiểu đầy nhục cảm mà cô có thể xoay sở được. “Cơ bắp đó của anh hẳn phải đi kèm với một sự phóng túng.”

“Có vấn đề gì với giọng của em à?”

“Không có gì. Em đang diễn.”

Anh đảo mắt. “Chỉ việc nói cái câu ngu ngốc đó thôi.”

“Nó không hẳn là ngu ngốc. Vài người có lẽ thấy nó kích thích.”

“Nó ngu ngốc, hai ta đều biết vậy. Giờ, tiếp đi.”

Cô đằng hắng. “Cơ bắp đó của anh hẳn phải đi kèm với một sự phóng túng.”

“Em không phải đọc nó như em đang bị hôn mê.”

“Anh không biết câu tiếp theo của mình, phải không? Đó là lý do tại sao anh lại chỉ trích em.”

“Anh đang nghĩ.”

“Thay vì chỉ trích cách em thực hiện, sao anh không thể chỉ việc nói, ‘Gracie, em yêu, anh hình như đã quên mất dòng tiếp theo. Em cho anh chút gợi ý thì sao?’”

Việc cô bắt chước giọng nói của anh làm anh bật cười. Anh nằm dài xuống đi vắng. Nó quá ngắn với cặp chân dài của anh, và anh chống bàn chân, được phủ trong đôi vớ dày màu trắng, dựa vào tường. “Anh xin lỗi, Gracie. Em đúng. Hãy cho anh đúng một gợi ý.”

“Tới anh nói, ‘Em trông giống—’”

“Anh nhớ rồi. ‘Em trông giống như nên được bao bọc trong sự phóng túng, cưng à?’” Chết tiệt, câu đó thậm chí còn ngu ngốc hơn câu của cô ta. Không ngạc nhiên khi anh không thể nhớ nó.”

“Nó không tệ bằng câu kế tiếp của cô ấy. ‘Sao anh không khám xét em và tìm ra nếu em đúng là thế.’” Cô ngược mắt lên khỏi trang giấy với vẻ lo âu. “Anh đúng, Bobby Tom. Việc này thật sự là ngu ngốc. Em không nghĩ nhà viết kịch bản thích cảnh yêu đương này hơn anh tí nào đâu. Phần còn lại của kịch bản khá hơn nhiều.”

“Anh đã nói với em rồi.” Anh ngồi xuống đi vắng. “Có vẻ anh sắp phải tung ra một trong những cơn giận của đám siêu sao mà em đã đọc thấy trên tạp chí People. Chúng ta cần người viết lại.”

“Thật sự không có thời gian cho việc đó.” Cô nhìn xuống kịch bản. “Anh biết không, việc này có lẽ có kết quả nếu hai người dừng cổ diễn nó quá đáng yêu. Chỉ việc ném những câu đó ra với một nụ cười nhẹ. Cả hai đều biết nó ngớ ngẩn. Trêu chọc nhẹ nhàng về tình dục, không gì hơn.”

“Để anh xem sao.” Anh giơ tay ra lấy kịch bản. Cô đưa nó qua, và anh nghiên cứu nó. “Có lẽ em đúng. Anh sẽ nói với Natalie về việc này. Khi cô ta không tiếp tục về đứa trẻ đó, cô ta đôi khi cho thấy chút thông minh còn lại.”

Họ trải qua mười phút tiếp theo làm việc với kịch bản. Một khi Bobby Tom quyết định sẽ không làm mình xấu hổ, anh chứng tỏ là mình một người học nhanh đến không ngờ, và khi ấy anh như máy thu thanh, chính xác đến từng chi tiết.

“Em sẽ đi với anh để xem chuyện này, Gracie.”

“Em e mình không thể. Em có quá nhiều việc phải làm.” Thậm chí dù Bobby Tom không có cảm giác lãng mạn nào với Natalie, anh vẫn là một người đàn ông khỏe mạnh, đầy sinh lực, và chắc chắn, tất cả những va chạm thân thể sẽ chống lại anh. Cô không muốn lẩn quẩn xung quanh để thấy nó xảy ra. Có người phụ nữ đứng đắn nào lại thông thả đứng nhìn người đàn ông mình yêu làm tình với phụ nữ khác, nhất là với một người xinh đẹp như Natalie Brooks?

“Việc gì cũng có thể chờ. Anh muốn em ở ngay trong hẻm núi với anh.” Anh mang vào một đôi bốt da rừ rích.

“Em sẽ ở đây. Em thực sự không thích đâu.”

“Đây là một mệnh lệnh, Gracie. Từ ông chủ của em.” Anh chộp lấy kịch bản, tóm cánh tay cô, và

đi tới cửa. Nhưng khi anh với tới nắm cửa, anh chợt khựng lại giữa chừng. Quay qua, anh bắt đầu nghiên cứu cô theo một cách làm cô nổi gai ốc khắp nơi.

“Gracie, em yêu, nếu em không phiền, anh muốn em cởi bỏ quần lót của mình trước khi chúng ta đi.”

“Cái gì!”

“Anh tin mình đã nói khá rõ.”

Mạch đập cô như chạy đua trước giọng nói lè nhè khàn khàn đó. “Em không thể ra ngoài mà không có đồ lót!”

“Sao không?”

“Bởi vì— Vì đó là bên ngoài, và em sẽ...”

“Em sẽ trần truồng bên dưới cái váy xinh xắn đáng yêu của mình, nhưng chỉ cần em ngồi như một quý cô, anh không thấy bất cứ ai sẽ biết. Trừ anh, thế đấy.”

Một lần nữa, cái nhìn chăm chăm của anh quét khắp cô, làm da cô thấy ảm và nóng lên. Anh không hiểu cô không phải là loại phụ nữ đi loanh quanh mà không có đồ lót, không thậm chí trong bộ dạng mới thay đổi của cô.

Trước vẻ ngắc ngứ của cô, anh buông ra một tiếng thở dài nhẩn nại thái quá mà anh dùng khi lôi kéo một ai đó. “Anh không thể tin chúng ta đang tranh luận về việc này. Dường như sự thật có quá nhiều xao lãng trong mấy tuần qua đã làm em quên chúng ta vẫn còn một thỏa thuận. Em biết rõ như anh là anh sở hữu những gì dưới cái váy đó.” Tiếng thở dài khác. “Anh không bao giờ nghĩ mình phải tặng em —một giáo viên Giáo lý trước kia—một bài giảng đạo lý.”

Chống lại thôi thúc muốn bật cười, thứ sẽ chỉ khuyến khích anh thậm chí thái quá hơn, cô cố để nghe có lý. “Những Giáo viên Giáo lý ngày xưa không đi loanh quanh mà không có đồ lót.”

“Chỉ cho anh nơi nào nói điều đó trong Kinh thánh.”

Lần này cô đã cười.

“Anh đang mất kiên nhẫn, em yêu.” Những tia sáng trong đôi mắt xanh thẫm của anh làm cô thấy khó thở. “Cởi chúng ra, em yêu, hoặc anh sẽ cởi chúng giúp em.”

Ôi, Chúa ơi. Giọng nói lè nhè mang mùi thuốc lá của anh xuyên qua cơ thể cô như đang vuốt ve thân mật, và cô biết đây là một khoảnh khắc hoàn toàn liều lĩnh. Cô chợt nhớ quãng thời gian mình là một Gracie Snow cũ giản dị. Ngay lúc này, cô là một phụ nữ hoàng dã.

Da nóng lên, cô quay lưng lại với anh, luồn tay vào dưới váy, và kéo ra một chiếc quần lót vàng chanh.

Bobby Tom cười tủm tỉm và giật nó khỏi tay cô.

“Cám ơn, em yêu. Anh nghĩ mình sẽ mang nó theo để truyền cảm hứng.”

Anh nhét quần lót vào sâu túi quần jeans, và nó nhỏ đến nỗi thậm chí không hề cộm lên.

“Cơ bắp đó của anh hẳn phải đi kèm với một sự phóng túng.”

“Em trông như nên được bọc trong sự phóng túng, cưng ạ?”

“Sao anh không khám xét em và tìm ra nếu em là thế?”

Natalie và Bobby Tom mỉm cười khi ném ra những câu nói ngớ ngẩn ấy, khiến chúng nghe đáng yêu, nhưng không ngọt ngào giả tạo. Họ nằm trên tấm chăn Gracie đã tìm về trước đó, được trải ra trên một trảng cỏ rợp bóng cây sung và cây sồi già.

“Sao anh không làm thế nhỉ.” Bobby Tom vẫn tiếp tục mỉm cười khi anh ghì chặt Natalie hơn và giật mạnh dây rút trên áo cô ta.

Và sao anh không nên cười? Gracie nghĩ, quay mặt đi khi làn vải trượt khỏi bờ vai mịn màng của Natalie. Anh là bậc thầy trong việc biến tình dục thành một trò chơi tiêu khiển.

Cơn gió ấm áp luồn nhẹ dưới váy cô, mơn trớn phần trần truồng bên dưới. Làn da nhạy cảm của cô như râm rang. Cô vừa bị khuấy động bởi sự trần trụi của mình lại vừa lo sợ một cơn gió mạnh đột ngột sẽ hất tung phía trước chiếc váy lên và lộ ra bí mật của cô với cả thế giới. Tất cả đều là lỗi của Bobby Tom. Đã đủ tệ hại khi cô để anh dụ dỗ cô ra giữa nơi công cộng mà gần như trần truồng, nhưng trong khi anh và Natalie diễn tập, anh đã tăng thêm tội lỗi của mình bằng cách nhìn qua cô và cố ý sờ vào túi quần jean của anh, nhắc nhở cô anh có gì ở đó. Cô chưa bao giờ chia sẻ một bí mật tình dục với một người đàn ông, và sự khiêu khích của anh làm cô cảm thấy vừa choáng váng vừa bút rút.

Hàng cây kêu xào xạc phía trên cô, và không khí trong hẻm núi mang một ít dấu vết cây tuyết tùng. Cuộc đối thoại vẫn tiếp diễn cho đến khi bị đứt quãng bởi những âm thanh nhẹ nhàng của nụ hôn. Bất chấp lời thề sẽ hành động chuyên nghiệp, cô không thể buộc bản thân mình nhìn. Cô muốn là người phụ nữ trong vòng tay anh trên tấm chăn đó. Đơn độc, chỉ hai người họ. Trần truồng.

“Ôi, Chết tiệt!”

Tiếng kêu lên của Natalie làm đứt quãng mơ tưởng của cô. “Cắt!” Đạo diễn hô lên. “Chuyện gì thế?” Gracie nhìn qua cùng lúc thấy Bobby Tom bật ra xa khỏi cô bạn diễn xinh đẹp của mình. “Tôi làm cô đau à, Natalie?”

“Sữa tôi bị chảy. Chúa ơi, tôi xin lỗi, mọi người. Tôi bị chảy sữa. Tôi cần một cái áo mới.”

Bobby Tom nhảy dựng lên như thể anh vừa tiếp xúc với một căn bệnh chết người.

“Muời phút, mọi người,” đạo diễn thông báo. “Wardrobe, chăm sóc cô Brooks. Và anh tốt hơn cũng nên thay đồ cho anh Denton”

Bobby Tom đông cứng.

Đầu anh gục xuống.

Một biểu hiện kinh dị hiện ra trên mặt anh khi anh nhìn thấy hai vòng tròn ẩm ướt phía trước áo sơ mi của mình.

Một tràng cười bật ra từ môi Gracie. Cô không nghĩ mình từng thấy ai cởi nút áo nhanh đến vậy. Anh nhét nó cho người trợ lý trang phục và ngay lập tức đi đến bên Gracie.

“Lại đây.”

Mắt thu hẹp và hàm chĩnh lại, anh kéo cô xuyên qua những cái cây và vòng qua một mô đá, đi nhanh đến mức làm cô vấp chân suýt ngã. Anh kéo cô lại gần hơn, nhưng không chậm bước đi. Chỉ sau khi họ thực sự ngoài tầm nhìn của những người khác anh mới dừng lại tựa lưng vào thân một cây óc chó.

“Đây sẽ là kinh nghiệm khủng khiếp nhất trong đời anh. Anh không thể làm được, Gracie. Anh thà ăn chuột còn hơn ra ngoài kia và cởi áo người phụ nữ đó. Anh không thể làm tình với một bà mẹ cho con bú.”

Anh trông quá khốn khổ đến nỗi Gracie không thể không cảm thấy thông cảm đôi chút với anh, mặc dù anh đã đụng chạm đến sự nhạy cảm về quyền lợi phụ nữ của cô. Cô cố dùng chất giọng hợp lý nhất của mình, không phải là một công việc đơn giản khi cô đang đứng gần anh đến vậy. “Chức năng cơ bản nhất của bộ ngực phụ nữ là cho con bú, Bobby Tom. Thật không phải khi anh thấy nó kinh tởm”

“Anh không nói mình thấy nó kinh tởm. Chỉ là nó khiến anh không thể quên được mình đang hôn vợ của người khác. Làm tình với Natalie Brooks làm anh sợ hãi. Trái với những gì có lẽ em đã nghe, anh không lộn xộn với những phụ nữ có chồng.”

“Không, em không tưởng tượng anh sẽ như vậy. Theo cá tính lập dị, trọng nam khinh nữ của anh, anh rất tự trọng.”

Vài người đàn ông sẽ nghĩ lời khen đó có vấn đề, nhưng Bobby Tom có vẻ hài lòng. “Cám ơn em.”

Họ nhìn nhau trong một lúc lâu. Khi anh nói, giọng anh khàn đi. “Anh e em sẽ phải giúp anh có tâm trạng trở lại để anh kết thúc công việc ngoài kia tốt đẹp.”

“Có tâm trạng trở lại?”

Anh kéo cô vào lồng ngực và ấn môi mình lên môi cô như thể muốn ngấu nghiến cô. Cô tức thì hưởng ứng. Những ngọn lửa chạy xuyên qua máu cô, và cô bắt gặp niềm đam mê của anh và của cô. Miệng anh mở ra, lưỡi anh xâm nhập. Cô lùa sâu tay mình vào mái tóc dày của anh ngay khi anh luồn tay dưới váy cô. Bàn tay to lớn của anh khum lấy mông cô và nâng cô lên khỏi mặt đất. Cô quăn chân quanh anh và cảm nhận sự thô ráp của lớp vải bông chéo cọ xát lên vùng da đùi trong nhạy cảm của mình. Anh quay cô lại để lưng cô tỳ vào thân cây. Cô cảm nhận được sự khuấy động của anh, to và cứng, ấn mạnh vào cô và vài phần hư hỏng trong cô muốn xé toạc phía trước quần jean anh ra để không còn rào cản nào giữa họ.

Những năm thiếu thốn đã đẩy cô tới cực hạn của sự kiềm chế. Thèm khát, cô rên rỉ và siết anh chặt hơn giữa đùi mình.

Cô nghe một tiếng nguyền rủa nhẹ nhàng. Anh thả lỏng nắm tay trên mông cô và hạ cô xuống cho đến khi chân cô chạm đất. “Anh xin lỗi, em yêu. Anh cứ quên việc em dễ bị tác động đến thế nào. Anh không nên bắt đầu việc này.”

Cô khụy người tựa hẳn vào anh. Anh ôm chặt sau đầu cô và kéo cô dựa vào khuôn ngực trần của mình. Anh có mùi rất tuyệt, như mùi xà phòng và mùi nắng. Cô nhắm chặt mắt lại, ước gì mình đã tỏ ra tự chủ nhiều hơn.

“Làm ơn trả quần lót lại cho em.”

Cô sợ anh sẽ từ chối, nhưng dường như anh nhận ra mình đã trêu chọc cô đủ lâu. Anh thả cô ra và dứt tay vào túi. Cô giữ mắt mình trên ngực anh khi anh đưa ra mảnh vải nhỏ màu vàng chanh. Khi anh nói, toàn bộ tiếng cười đã nhạt dần trong giọng nói của anh và nó trở nên sắc đá đầy quyết tâm.

“Tối mai sẽ không có gì ngăn cản chúng ta kết thúc những gì mình đã bắt đầu đâu.”

Trước khi cô có thể trả lời, anh đã đi xa.

Cô có vài phút để ổn định bản thân và miễn cưỡng quay lại khu vực họ đang quay phim. Natalie đã thay một cái áo mới, và Elvis được ẵm trong tay cô ta. Bobby Tom, vẫn ngực trần, đứng giữa cô ta và đạo diễn, người xuất hiện để đưa cho họ vài chỉ thị phút cuối. Đạo diễn quay qua nói chuyện với một nhà quay phim, và một trong những thợ trang điểm đến gần Natalie cùng một chai keo xịt tóc.

Natalie giơ tay lên. “Chỉ một phút. Tôi không muốn Elvis hít phải hơi keo. ẵm nó, được không, Bobby Tom?” Không đợi sự đồng ý của anh, cô ấn đưa trẻ mũm mĩm vào tay anh và bước qua để người ta xịt tóc cho cô.

Chân mày Bobby Tom nhíu lại hoảng sợ. Cùng lúc, cơ thể anh phản ứng với bản năng của một cầu thủ receiver mở rộng Toàn-Nghề, và anh tự động ôm đứa bé vào ngực mình.

Elvis tặng cho anh một tiếng ríu rít vui vẻ. Nhận thấy sự chạm qua quen thuộc của làn da trên má mình, bé theo bản năng quay đầu về phía khoảng ngực trần hoàn hảo của Bobby Tom và mở cái miệng nhỏ nhắn háu ăn của mình ra.

Bobby Tom giữ bé với một cái nhìn trừng trừng nghiêm khắc: “Thậm chí đừng có nghĩ về nó, anh bạn.”

Elvis cười tủm tỉm và mút ngón tay mình thay vào.

Chương 14

Buổi chiều muộn ngày hôm sau, Gracie và Bobby Tom ngồi trên dãy ghế đầu của khán đài phía sau Telarosa High, nhìn chăm chăm vào sân bóng vắng lặng. “Anh không thể tin được em chưa từng đi xem trận bóng nào của trường”, anh nói.

“Có quá nhiều thứ để làm vào buổi tối ở Shady Acres. Thật khó để dứt khỏi chúng”. Thậm chí cô cũng thấy giọng mình nghe có vẻ gương gao. Hôm qua lúc ở hẻm núi, anh đã nói tối nay sẽ là đêm họ kết thúc những gì họ đã bắt đầu, và cô đã hồi hộp đến nỗi chỉ có thể đủ giữ mình tập trung. Vậy mà lúc này, anh lại thờ ơ và bình tĩnh hơn bao giờ hết. Cô muốn giết anh.

“Đường như em không có nhiều niềm vui trẻ con.” Tay anh lướt qua bên hông chân cô, và cô giật nảy người. Anh tặng cô một cái nhìn ngây thơ vô tội, rồi vờ tay ra xa hơn để lấy một cái đùi gà từ hộp gà chiên anh đã mua về, cùng khoai tây rán, salad, và cả một túi đầy bánh bích quy còn nóng hổi.

Có thể cái chạm của anh chỉ là vô tình. Nhưng mà, như cô hiểu về anh, cũng có nhiều khả năng anh cố ý làm cho cô xao nhãng. Anh hẳn biết cô đã lo sốt vó thế nào kể từ khi cô mở cửa và thấy anh đang đứng bên kia cánh cửa trong một chiếc quần jean rách rưới, một chiếc mũ cao bồi rơm, và một cái áo thun với dòng chữ Những Gã Khổng Lồ Trung Học Telarosa bạc màu mà có lẽ đã từng vừa với anh khoảng 15 năm trước, trước khi anh phát triển cơ ngực cuồn cuộn đến vậy, nhưng rõ ràng là quá chật với anh vào lúc này. Vì Bobby Tom luôn hoàn hảo với trang phục của mình, nên cô biết cái áo thun cũ này là cố ý, một phần trong kế hoạch hẹn hò kiểu trung học của anh.

Cô nhâm nhi phần cuối của miếng khoai tây rán và, khi anh quay mặt đi, cô thả nó qua kẽ chân và để nó rơi xuống đất bên dưới chỗ ngồi, vì dạ dày cô đã đầy đến mức không thể chứa nổi một thứ gì nữa. “Anh nhớ chúng lắm, phải không?”

“Thời trung học ư? Cũng không hẳn. Tất cả những đồng bài tập về nhà đã để lại vết lõm trong cuộc sống xã hội của anh.”

“Em không nói về bài tập. Em đang nói đến bóng bầu dục.”

Anh nhún vai và vứt cái xương gà, rồi sẵn tiện chùi tay vào cánh tay cô. Và cô thấy như có một luồng điện chạy qua cơ thể. “Dù sớm hay muộn, anh phải từ bỏ. Một người đàn ông không thể chơi bóng mãi.”

“Nhưng anh đã không định từ bỏ sớm vậy.”

“Có thể anh sẽ làm huấn luyện viên. Giữa hai ta thôi nhé, anh chỉ mới nói với vài người thôi. Làm huấn luyện viên có lẽ là bước kế tiếp của anh.”

Cô hy vọng nghe được chút phấn khích trong giọng nói của anh, nhưng không. “Vậy còn sự nghiệp điện ảnh của anh thì sao?”

“Cũng tạm được. Anh thích nghề diễn mà.” Miệng anh xoắn lại ghê tởm. “Nhưng anh chắc chắn sẽ rất mừng khi tất cả những cảnh nóng này chấm dứt. Em có biết họ thực sự đã mong anh cởi quần ngày hôm nay không?”

Cô cười khoái trá. “Em đã ở đó, nhớ không? Lúc mà anh kết thúc với cảm mình đang chà xát và

đầu lắc mạnh và có vẻ bối rối, em không nghĩ Willow hay đạo diễn hoặc bất kỳ ai khác có ý tưởng nhỏ nhất về những gì anh đang nói đâu.”

“Anh đã giữ được quần của mình, phải không?”

“Natalie tội nghiệp thì không.”

“Khỏa thân là một phần trong cuộc sống phụ nữ. Em càng chấp nhận chúng sớm, em càng cảm thấy vui vẻ.” Anh vỗ nhẹ lên đầu gối trần của cô, đem đến một cơn rung mình ham muốn xuyên qua cô khi anh để tay mình nấn ná ở đó một lúc lâu hơn mức bình thường.

Cô đã phải tự chủ hết mức để không đáp lại sự khiêu khích của anh. Không phải cô quá cầu kỳ không biết đùa giỡn, nhưng cô cảm thấy đặc biệt kiên nhẫn đối với anh, bất chấp những giày vò gọi tình của anh. Cô đang được anh chạm theo cái cách anh đã làm với Natalie hai ngày trước lúc họ quay cảnh yêu đương. Ngực cô bạn diễn của anh vẫn cứ rỉ sữa, phần lớn thời gian là chảy lên người anh, cho đến khi Natalie quá xấu hổ, và phải cố để đừng khóc. Bobby Tom là một quý ông hoàn hảo, đùa với cô ấy cho đến khi cô ấy thư giãn và làm cô ấy cảm thấy như thể chuyện này xảy ra với anh suốt, như thể một ngày sẽ không hoàn thành nếu không có nó, như thể anh *mong chờ* được làm ướt đầm với sữa mẹ vậy.

Đôi khi khả năng che giấu cảm xúc thật của anh làm cô thấy sợ. Không ai có thể tự chủ nhiều đến vậy. Đương nhiên cô cũng không. Cụ thể là ngay lúc này đây, chỉ nghĩ đến việc làm tình với anh thôi cũng đủ khiến người cô mềm nhũn ra rồi.

Anh dùng khăn ăn phủi phủi bắp đùi trần của cô, dù cô không làm rơi thứ gì lên đó. Ngón cái của anh lướt nhẹ qua đùi trong của cô, và cô nín thở.

“Có gì không ổn sao?”

Cô nghiêng rằng, “Không—Không, uh, không gì cả.” Anh đang khiến cô thấy bất lực với những cú chạm nhỏ bé vô hại của mình, lướt qua chân cô khi anh đổi tư thế, trượt qua ngực cô khi anh với lấy một miếng gà, mỗi khoảnh khắc tiếp xúc đều rất ngắn ngủi như vô tình, nhưng vì Bobby Tom không bao giờ làm bất cứ điều gì mà không có chủ ý, anh hẳn phải đang giở trò. Giá như anh cứ đặt thẳng chủ đề tối đó để họ có thể giải tỏa không khí của cả hai và cô có thể dừng lại cảm giác sợ hãi thể này. Cô sẽ tự đưa nó ra, ngoại trừ cô không hề có khái niệm nhỏ nhất về việc thực hiện nó như thế nào.

Cô phủi vài vụn bánh quy trên chiếc quần sooc trắng nhăn nheo của mình để không cảm thấy tay mình quá thừa thãi. Anh là người đã bảo cô mặc quần sooc tối nay, và dù cô thấy cái quần hơi quá tầm thường, cô vẫn nhớ những lời khen nịnh của anh về cặp chân của cô và khá hài lòng vì điều đó. Cô cũng chọn một chiếc áo len lưng dài tay màu xanh ngọc, hờ lưng mỗi khi cô hơi rướn người về trước, và thực ra cô không nghĩ nó thoát khỏi sự chú ý của anh.

“Em ước gì anh bắt đầu xem nhật báo,” cô nói, cố dứt tâm trí khỏi cơ thể đang nóng lên của mình. “Có thể nó sẽ làm anh thêm say mê nghề phim ảnh. Mọi người đều biết anh rất ăn ảnh, nhưng không ai nghĩ anh lại tuyệt đến vậy.”

Vài lần cô có cơ hội ngồi bên cạnh trong lúc Willow, đạo diễn, và những thành viên khác trong đoàn làm phim *Blood Moon* tụ họp để xem lại những cảnh quay họ đã đóng hôm trước. Trên màn ảnh Bobby Tom có một bộ dạng trầm lặng hơn nhiều so với bên ngoài, thái độ hờ hững với mọi thứ tự nhiên đến nỗi anh trông chẳng có vẻ gì là đang diễn cả. Đó là một diễn xuất cừ khôi, đầy tính kiềm chế khiến người ta khó đoán trước được nội dung kịch bản.

Thay vì hãnh diện vì lời khen của cô, anh lại nhăn mặt. “Đương nhiên anh giỏi rồi. Em cho là

anh sẽ nhận việc gì đó như việc này nếu anh nghĩ mình sẽ làm loạn nó lên à?”

Cô nhìn anh nghi ngờ. “Từ lúc bắt đầu, anh đã tự tin đáng kinh ngạc so với một người nói mình chưa từng đóng phim trước đó”. Mắt cô nheo lại khi một ý nghĩ tình linh đập vào cô. “Em không biết sao mình không nhận ra điều này. Anh đang cố đang âm mưu gì đó, phải không?”

“Anh không hiểu em đang nói gì.”

“Chính là học diễn xuất.”

“Học diễn xuất?”

“Anh nghe rồi đó. Anh có học diễn xuất, phải không?”

Mặt anh sưng sứa. “Có lẽ anh đã từng nói chuyện với một trong những người bạn thân chơi golf vài lần trong khi chúng tôi đang chơi, nhưng chỉ vậy thôi. Vài cuộc thảo luận lúc đi xuống đường lăn bóng. Một hoặc hai lời mách nước giữa những cú đánh. Thế thôi.”

Anh chẳng làm bớt sự nghi ngờ của cô chút nào, cô trao cho anh cái trừng mắt đánh thép nhất của mình. “Gã bạn đánh gôn nào anh tình cờ gặp vậy?”

“Có gì khác biệt sao?”

“Bobby Tom...”

“Có thể là Clint Eastwood” (*: Đạo diễn nổi tiếng người Mỹ)

“Clint Eastwood! Anh học diễn xuất từ Clint Eastwood!” Cô đảo mắt.

“Nó không có nghĩa anh sẽ nghiêm túc với công việc này.” Anh kéo mũ sụp xuống trán. “Làm tình với những quý cô mình chẳng hứng thú không phải là cách anh muốn trải qua trong cuộc đời còn lại của mình.”

“Em thích Natalie”

“Cô ấy ổn, anh đoán thế. Nhưng cô ta không phải dạng phụ nữ của anh”

“Có lẽ đó là vì cô ta là một phụ nữ, không phải một cô gái.”

Về mặt anh trở nên tham chiến. “Nó có nghĩa gì đây?”

Tâm trạng ngày càng căng thẳng khiến cô cáu kỉnh. “Sự thật không thể chối cãi là, anh không có hứng thú tình tang với phụ nữ”.

“Điều đó không đúng”

“Anh đã bao giờ hẹn hò với một phụ nữ có chỉ số IQ lớn hơn cỡ áo ngực của cô ta chưa?”

Mắt anh trôi giạt xuống ngực cô. “Lớn hơn *nhiều* ấy chứ.”

Cô cảm thấy ngực mình căng cứng. “Em không tính. Chúng ta không chính thức hò hẹn hò.”

“Em quên mất mối quan hệ của anh với Gloria Steinem.”

“Anh *không* hò hẹn với Gloria Steineme!”

“Em không hiểu một thực tế. Chỉ vì chúng ta đã đính hôn cũng không cho em cái quyền bảo anh kiểu phụ nữ nào anh hứng thú.”

Anh khiến cô cứng họng. Chân anh lại lướt qua bắp chân trần của cô, và cô thành linh nổi gai ốc. Vì cô biết mình sẽ chẳng thể tiến xa hơn được gì với con người này, cô cấm mình nghĩ ngợi lung tung về hành động ấy.

“Dường như anh cũng có một cái đầu kinh doanh. Anh có thể sẽ thấy chúng thú vị hơn nghề diễn. Em không hình dung được anh đã thành công với biết bao nhiêu dự án kinh doanh. Jack Aikens nói với em anh được sinh ra là để kinh doanh.”

“Anh luôn luôn có thể làm ra tiền.”

Cô chưa bao giờ nghe anh hăng hái đến thế, và khi cô thả miếng khoai tây chiên khác xuống chỗ ngồi, cô cố tìm hiểu lí do tại sao. Bobby Tom thông minh, đẹp trai, quyến rũ, và anh có thể đạt được thành công với bất cứ thứ gì miễn anh đặt tâm trí vào. Trừ một thứ anh muốn nhất—chơi bóng bầu dục lại. Cô kinh ngạc khi nhận ra rằng từ lúc biết anh đến giờ, cô chưa một lần nghe anh than trách về việc sự nghiệp bóng bầu dục của anh đã kết thúc tàn nhẫn ra sao. Anh không phải là người hay cần nể, nhưng cô chắc anh sẽ cảm thấy khá hơn nếu có thể giải tỏa những cảm xúc của mình.

“Anh giữ trong lòng nhiều thứ quá. Phải chăng sẽ có ích hơn nếu anh nói ra mọi thứ?”

“Đừng cố làm anh phân tâm, Gracie”

“Em đâu có, nhưng có một cuộc sống bị đảo lộn như anh với bất kỳ ai cũng sẽ rất khó khăn.”

“Nếu em trông chờ anh sẽ khóc than vì không thể chơi bóng được nữa, em có thể quên nó đi. Anh có nhiều đức tính mà phần lớn mọi người bình thường trên trái đất này thậm chí ước ao, và tự thương xót bản thân không phải là vị trí đầu trong danh sách những đức tính đáng ao ước của anh”

“Em chưa từng thấy ai tự tàn nhẫn với thân mình như anh, nhưng anh đã xây dựng cả cuộc đời mình quanh bóng bóng bầu dục. Thấy mất mát khi nó rời bỏ lúc này là một điều hết sức bình thường với anh. Dĩ nhiên anh có quyền thấy hụt hẫng, cay đắng về những gì xảy ra với sự nghiệp của mình.”

“Hãy nói điều đó với người nào không có việc làm, hoặc một kẻ vô gia cư ấy. Anh cá họ sẽ đổi chỗ với anh chỉ trong vòng một giây.”

“Nếu anh cứ theo cái logic ấy, thì không ai có thức ăn và chỗ ở lại không từng thấy hạnh phúc cả. Nhưng cuộc sống còn nhiều thứ khác ngoài thức ăn và chỗ ở”.

Anh kéo một cái khăn giấy ra chùi miệng, cùi chỏ anh lại vô tình chạm vào ngực cô và một chuỗi cảm xúc dâng lên trong cô. “Gracie, hoàn toàn không có ý xúc phạm, nhưng em đang làm anh chán chết với cuộc nói chuyện này đấy.”

Cô ném cho anh một cái liếc mắt, cố tìm xem sự mơn trớn đó là vô tình hay cố ý, nhưng anh không hề có biểu hiện gì đặc biệt.

Anh duỗi thẳng chân rồi thọc tay vào túi quần jean, và lớp vải bông chéo siết chặt lấy hông anh.

Một nhịp đập rung lên trong cổ họng cô. “Em làm anh phát cáu đến mức anh gần như quên mất mình muốn làm gì tối nay”. Anh rút ra thứ gì đó và nắm nó trong lòng bàn tay. “Để dừng lại chính xác mọi thứ em đã bỏ lỡ trong mối quan hệ của mình với người khác giới, chúng ta sẽ phải đi tất cả các con đường như trở lại chơi trò bác sĩ phía sau gara, nhưng anh đoán chúng ta muốn bỏ qua phần đó và nhảy cóc tới thời trung học với nhiều thứ thú vị hơn. Sherri Hopper không bao giờ trả lại chiếc nhẫn trung học của anh sau khi chúng tôi chia tay, thế nên chúng ta sẽ phải làm với thứ này.” Anh mở tay ra.

Nằm trong lòng bàn tay của anh là chiếc nhẫn đàn ông lớn nhất cô từng thấy. Những viên kim cương vàng và trắng đính thành bộ ba ngôi sao lấp lánh trong ánh sáng mờ mờ. Chiếc nhẫn được xỏ qua một sợi dây chuyền vàng mà anh đang choàng qua đầu cô.

Chiếc nhẫn rơi giữa ngực cô. Cô cầm nó lên, khẽ đưa mắt nhìn xuống, “Bobby Tom, đây là chiếc nhẫn Siêu Cúp của anh mà!”

“Buddy Baines đã trả nó lại cho anh mấy ngày trước.”

“Em không thể mang chiếc nhẫn Siêu Cúp của anh!.”

“Anh không hiểu sao lại không. Một trong hai ta phải đeo.”

“Nhưng—”

“Người trong thị trấn sẽ nghi ngờ nếu em không có lấy một chiếc nhẫn. Mọi người sẽ không chấp nhận chuyện này đâu. Mặc dù anh không định quá vội khi em đến thị trấn. Mọi người thế nào cũng sẽ muốn thử nó.”

Bao nhiêu cú va chạm bầm người anh đã lãnh để có được thứ này? Bao nhiêu cái xương gãy và những cơ bắp đau nhức anh đã chịu đựng? Ở tuổi ba mươi, cô cuối cùng đã có một chiếc nhẫn của đàn ông, và đó là một chiếc nhẫn tuyệt vời nhất.

Khi cô tự nhắc nhở mình chỉ có nó tạm thời, cô nhớ lại những nỗi đau cô đã trải qua khi là một thiếu nữ lúc thấy những đứa con gái trong trường trung học với chiếc nhẫn của bạn trai đeo lủng lẳng trên cổ. Cô đã muốn có một chiếc cho riêng mình đến thế nào.

Cô đấu tranh cố che giấu sự xúc động của mình. Đây chỉ là giả vờ, và cô không nên để nó có nghĩa với mình đến vậy. “Cảm ơn, Bobby Tom”

“Thường thì trong khoảnh khắc này một chàng trai và một cô gái sẽ kỷ niệm sự kiện này với một nụ hôn, nhưng, thật lòng mà nói, em là một thứ quá nóng bỏng nhỏ nhắn để anh có thể đứng đến ở nơi công cộng, vì vậy chúng ta sẽ hoãn lại chuyện đó đến lúc chúng ta có một chút riêng tư.”

Cô nắm nó chặt hơn trong lòng bàn tay. “Anh đã phân phát nhẫn hồi trung học của mình rất nhiều à?”

“Hai lần. Anh tin mình đã đề cập đến Sherri Hopper rồi, nhưng Terry Jo Driscoll mới là cô gái đầu tiên anh từng yêu. Giờ cô ấy là Terry Jo Baines. Thực ra em sắp gặp cô ấy đấy; anh đã nói chúng ta sẽ cố ghé qua nhà cô ấy tối nay. Chồng cô ấy Buddy là bạn thân nhất của anh trong suốt hồi trung học, và Terry Jo thực sự tổn thương khi anh chưa giới thiệu em với cô ấy. Đương nhiên, nếu em thích làm việc gì khác...” Anh tặng cô một cái liếc mắt. “Chúng ta có thể hoãn lại chuyến viếng thăm đến tận ngày mai.”

“Tối nay cũng được!” Cổ họng cô khô khốc và giọng cô nghe như the thé. Tại sao anh lại kéo dài

sự đau đớn của cô như vậy? Có thể anh đã đổi ý và anh không muốn làm tình với cô. Có lẽ anh đang cố rũ bỏ cô.

Cánh tay anh quét qua vùng da trần ngay trên eo cô khi anh với tay ra sau để lấy hộp khăn giấy cô để trên chỗ ngồi. Cô nẩy người lên.

Anh nhìn cô, đôi mắt xanh thắm của anh ngây thơ như đôi mắt một đứa trẻ. “Anh sẽ giúp em dọn dẹp”.

Với nụ cười toe toét ranh mãnh, anh bắt đầu thu dọn những mẫu gà rán và nhét tất cả vào lại bao giấy, chạm vào cô hết chỗ này đến chỗ khác cho đến khi cô nổi gai ốc khắp mọi nơi. Anh biết chính xác mình đang làm gì, cô dám chắc. Anh cố ý làm cho cô thấy phát điên.

Mười phút sau, họ được dẫn vào một căn phòng khách bề bộn của một ngôi nhà trệt nhỏ từ một phụ nữ tròn trịa, nhưng vẫn xinh đẹp với một gương mặt trẻ con và mái tóc vàng óng, mặc một cái áo đỏ, quần tất trắng, và một đôi xăng đan đã mòn. Cô ấy trông như người gặp nhiều sa sút trong cuộc sống, nhưng không để nó làm mình gục ngã, và thái độ của cô ta với Bobby Tom thật chân thành và cởi mở đến mức Gracie thích cô ấy ngay lập tức.

“Lúc Bobby Tom dẫn cô đi xung quanh”. Terry Jo siết chặt tay Gracie. “Tôi thề, mọi người trong thị trấn như chết lặng đi khi họ nghe anh ấy cuối cùng đã đính hôn. *Jo-leen!* Mẹ có thể nghe thấy tiếng giấy kêu sột soạt đấy, và con hãy tránh xa hộp Little Debbies ngay lập tức!” Cô ta chỉ tay xuyên qua căn phòng khách sạch sẽ, nhưng tồi tàn, tới gian bếp nằm gần đó. “Đó là Joleen. Con gái lớn nhà tôi. Cậu em trai Kenny của nó đã qua nhà bạn đêm nay. *Buddy!* Bobby Tom và Gracie đến này! *Budd-ee!*”

“Dừng la hét đi, Terry Jo.” Buddy thông thả từ trong bếp bước ra phòng khách, quệt tay ngang miệng theo một cách khiến Gracie nghi ngờ anh ta mới là người gây ra tiếng sột soạt với cái hộp Little Debbies chứ không phải con gái anh ta.

Cô đã từng gặp qua Buddy Baines khi cô đưa chiếc Thunderbird tới gara của anh ta để thay lốp xe. Cũng giống như căn nhà mình đang sống, ngoại hình anh ta trông xuống sắc trầm trọng. Với mái tóc đen và nước da bánh mật, anh ta—vẫn là một người đàn ông ưa nhìn, nhưng bụng anh ta đã bắt đầu có ngấn và cầm bắt đầu bự ra gấp đôi. Nhưng cô vẫn có thể hình dung anh ta thời còn trung học, ít ra cũng đẹp trai cỡ như Bobby Tom, nhưng là tóc đen thay vì tóc vàng. Bộ ba—Bobby Tom, Buddy, và Terry Jo—hẳn phải là một cảnh tượng đẹp lắm.

Sau khi Joleen chạy vào trao đổi một cái chào nồng nhiệt, ướm át với chú Bobby Tom của nó, Terry Jo lôi Gracie vào nhà bếp để giúp mình chuẩn bị bia và ít đồ nhắm. Gracie không có mấy hứng thú, nhưng cô không nỡ từ chối lòng hiếu khách nhiệt tình của Terry Jo. Cô đã giấu chiếc nhẫn của Bobby Tom vào trong áo, và nó nằm ngay giữa ngực cô. Cô mân mê nó khi nhìn quanh căn bếp. Nó xập xệ và ẩm cứng như căn phòng khách, với những bức hình ngộ nghĩnh được ghim trên tủ lạnh và một chồng báo chất trên sàn nhà cạnh một đĩa thức ăn cho chó.

Terry Jo giữ cửa tủ lạnh mở bằng hông trong lúc lôi ra mấy lon bia và đưa chúng cho Gracie. “Chắc cô biết cha Buddy là Thị trưởng Luther Baines, và ông bảo tôi nói với cô là họ đã đưa cô vào ủy ban sinh quán. Cô sẽ có một cuộc hẹn gặp tối thứ hai lúc bảy giờ. Nếu cô muốn ghé qua và đón tôi, chúng ta có thể đi cùng nhau.”

Gracie nhìn cô ta chăm chăm với vẻ lo lắng tốt độ khi cô ôm bốn lon bia lạnh vào ngực. “Ủy ban sinh quán?”

“Cho Heavenfest!” Terry đóng cửa tủ lạnh, tóm lấy một bịch khoai tây trên quầy, và đổ chúng vào hai tô nhựa màu xanh. “Tôi biết Bobby Tom có thể đã nói với cô về việc thị trấn mua lại

ngôi nhà anh ấy đã lớn lên. Chúng tôi sẽ khánh thành nó trong ngày hội, nhưng chúng tôi vẫn cần nhiều giúp đỡ để nó được hoàn thành.”

Gracie nhớ lại ý kiến của Bobby Tom về cái kế hoạch di hòm biến ngôi nhà thơ ấu của anh thành một điểm du lịch hấp dẫn. “Tôi không biết, Terry Jo. Nhưng Bobby Tom không mấy vui vẻ về việc này đâu”.

Terry Jo đỡ lấy hai lon bia và đưa cho Gracie một trong hai tô khoai tây chiên. “Anh ấy sẽ đổi ý. Một điều về Bobby Tom. Anh ấy biết mình nợ thị trấn này những gì”.

Gracie không nghĩ Bobby Tom thị trấn bất cứ cái gì, nhưng vì cô là một người ngoài cuộc, cô có cách nhìn khác hẳn với những người trong thị trấn.

Khi những phụ nữ trở lại phòng khách, Buddy và Bobby Tom đang tranh cãi về khả năng đội Chicago Stars tạo ra chiếc Siêu Cúp khác. Bobby Tom đang ngồi bắt chân chữ ngũ, và cái nón rơm cao bồi của anh đặt trên bắp chân. Gracie đi đến sofa và đưa cho anh một lon bia. Ngón tay anh khẽ chạm ngón tay cô, và cô cảm thấy một cảm giác ngứa ran chạy dài lên phía cánh tay. Anh nhìn cô chăm chăm với đôi mắt xanh thẳm như trời đêm, và hai đầu gối cô trở nên bủn rủn.

Khi cô đặt tô khoai tây lên bàn và ngồi xuống cạnh anh, cô nhận ra Buddy đang quan sát cô với vẻ thích thú thấy rõ. Cô cảm thấy đôi mắt anh ta đang di chuyển từ ngực xuống đôi chân trần của cô. Khi Bobby Tom nhìn cô như thế, cô cảm thấy gai người, nhưng sự quan sát kỹ lưỡng của Buddy khiến cô bối rối. Nếu cô biết họ sẽ ghé đây, cô sẽ phớt lờ yêu cầu của Bobby Tom và ăn mặc bình thường.

Buddy đón lon bia từ vợ và, ngã lưng vào thành ghế, nhìn chăm chú Bobby Tom. “Vây cảm giác không được chơi trong mùa giải trước thế nào? Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm vậy?”

“Mười ba năm”

“Lâu đấy. Cậu đã phá nhiều kỉ lục, nhưng nếu cậu có thể chơi lâu hơn, cậu có lẽ đã đạt nhiều thành tích quan trọng hơn.”

Buddy cố ý xát muối vào vết thương của Bobby Tom, và Gracie chờ đợi Bobby Tom sẽ đánh lạc hướng lời chế giễu với một trong những câu hóm hỉnh của mình. Nhưng thay vì thế anh nhún vai và hớp một ngụm bia. Cô cảm thấy sự phòng thủ kì quặc từ anh. Ở đây, giữa những người bạn hồi nhỏ, anh dường như dễ bị tổn thương.

Vội vàng, cô ngả người qua và vỗ nhẹ đùi Bobby Tom qua lớp quần jeans. Cơ bắp bên dưới lòng bàn tay cô thật rắn chắc và mạnh mẽ. “Em chắc chắn đã phần mọi người trong thị trấn rất biết ơn vì anh ấy đi làm phim thay vì bỏ đến trại huấn luyện. Windmill đã rót rất nhiều tiền vào nền kinh tế của thị trấn. Nhưng, sao em lại nói với anh điều này, Buddy? Gara của anh đang nhận được mọi việc làm ăn từ Windmill, phải không?”

Buddy lúng túng đỏ mặt. Bobby Tom ném cho cô một cái nhìn đánh giá. Cô lại vỗ nhẹ lên đùi anh như thể cô có mọi quyền động chạm vào bất cứ chỗ nào trên người anh mà cô thích. Terry Jo phá vỡ sự yên lặng bằng một bản báo cáo về sự tiến triển của các ủy ban Heavenfest khác nhau đang tiến hành và kết thúc bằng việc thông báo Gracie đã có tên trong ủy ban sinh quán.

Mắt Bobby Tom hẹp lại. “Anh đã nói với Luther là anh không dính dáng bất cứ thứ gì với việc đó, và Gracie cũng không. Nó là một ý tưởng ngu ngốc chết tiệt, và ai nghĩ ra nó thì hẳn đầu của kẻ đó cũng cần được kiểm tra.”

“Không phải ý của Luther đâu”, Buddy nói một cách hiểu chiến.

Bobby Tom nâng lon bia. “Tôi dựa trên trường hợp của mình.”

Gracie trông chờ Buddy tiếp tục biện hộ cho cha mình, nhưng thay vào đó, anh ta làu bàu và bốc một nắm to khoai tây chiên từ cái tô bên cạnh. Với cái miệng đầy khoai tây, anh ta quay qua Gracie.

“Cả thị trấn đã rất bất ngờ khi nghe chuyện hai người. Cô không phải tuýp người thường thấy của Bobby Tom.”

“Cảm ơn,” Gracie nhã nhặn đáp lại.

Bobby Tom cười tủm tỉm.

Buddy nghiên cứu cô kỹ hơn, rồi nhìn chăm chú Bobby Tom. “Suzy nói thế nào về chuyện đính hôn của cậu? Hay bà ấy quá bận rộn với bạn trai mới để mà chú ý?”

“Suýt, Buddy!” Terry Jo kêu lên. “Em không biết có chuyện gì với anh, cư xử quá kém cỏi tối nay. Và không cần thiết bới móc những chuyện nhảm nhí đó đâu.”

“Bới móc gì cơ?” Bobby Tom hỏi. “Hai người đang nói về chuyện gì vậy?”

Buddy lại tọng tiếp một nắm đầy khoai tây chiên vào miệng. “Nói với cậu ta đi, Terry Jo. Cậu ta sẽ không tin anh.”

Lon bia của Terry Jo kêu canh cách bên chiếc nhẫn cưới của cô ta khi cô ta lăn nó giữa hai lòng bàn tay. “Chỉ là một câu chuyện đang lang truyền xung quanh. Có lẽ không có gì đâu.”

“Nếu nó có liên quan đến mẹ anh, anh muốn được biết.”

“À, Angie Cotter có nói chuyện với Nelly Romero, và anh biết cô ta thế nào rồi đấy, chẳng có chuyện gì mà cô ta không oang oang lên. Nhưng một nửa những gì cô ta nói đều không thật. Tháng trước cô ta thấy em chạy vào tiệm bánh mỳ cũ trong chiếc áo sơ mi của Buddy, và điều tiếp theo mà em biết, cô ta đã nói với cả thị trấn là em lại có thai. Thế nên chuyện này chắc cũng như vậy.”

Bobby Tom nhìn Terry Jo chăm chú. “Nói cho anh biết cô ta đã nói gì.”

“À, có tin đồn là Suzy đang cặp kè với Way Sawyer.”

“Cái gì?” Bobby Tom cười lớn. “Anh không thể tin nổi cái thị trấn này. Có một số thứ không bao giờ thay đổi quanh đây.”

“Thấy không, Buddy, em đã nói với anh đó là một lời dối trá trắng trợn mà.”

Buddy rướn người về trước. “Angie nói cô ta đã thấy tài xế của Way Sawyer đón Suzy trước nhà bà ấy vài tuần trước. Nếu việc đó hóa ra là sự thật, thì mẹ của cậu sẽ chẳng còn lấy một người bạn trong thị trấn này.”

“Bà sẽ có em,” Terry Jo nói. “Em quý Suzy, và em sẽ đứng cạnh bà, dù có chuyện gì đi nữa.”

Gracie nhận ra mình đã quên nói với Bobby Tom về cuộc chạm trán với Way Sawyer trên xa lộ, nhưng giờ dường như không phải là lúc thích hợp để nói ra. Cô thích ông Sawyer. Không phải

ai cũng sẽ dừng lại khi thấy cô cần sự giúp đỡ, và nó làm cô thấy không thoải mái khi nghe họ nói về ông ấy theo cách này.

Bobby Tom duỗi tay dài trên lưng ghế sofa, lướt qua vai Gracie, rồi lười biếng luồn ngón tay cái vào cổ áo len của cô và di chuyển nó dọc theo xương đòn của cô. Da trên ngực của cô như bị châm chích, và cô rất sợ điều gì đó đáng xấu hổ sẽ xảy ra với núm vú của mình, điều gì đó mà chiếc áo len bó sát của cô gần như chắc chắn sẽ để lộ với mọi người. Má cô nóng bừng.

Bobby Tom vẫn tiếp tục chà xát. “Anh chắc bà sẽ rất cảm kích lòng trung thành của em, Terry Jo, nhưng nó không cần thiết. Mẹ yêu thị trấn này, và anh có thể cực- kì-bảo- đảm với em bà thậm chí không hề nghĩ đến việc cặp kè với cái tên khốn đó.”

“Đó là những gì em nói với mọi người,” Terry Jo nói. “Thật lòng mà nói, Bobby Tom, em không biết làm thế nào chúng ta sẽ tiếp tục sau khi Rosatech rút khỏi. Thị trấn đã có đủ khó khăn vào lúc này. Nếu Heavenfest không đưa chúng ta lên bản đồ du lịch, chúng ta có lẽ sẽ bít kín con đường Main Street thôi.”

Buddy dọn sạch những miếng khoai tây cuối cùng. “Luther nói Micheal Jordans chắc sẽ đến chơi giải đấu golf danh tiếng.”

Bobby Tom chợt có một cái nhìn mập mờ trong mắt khiến Gracie ngờ rằng anh vẫn chưa mời những vận động viên đến như anh đã hứa. Từ mỗi sự chú ý nhỏ nhoi thoáng qua của anh, cô biết nó không phải là một sơ sót vô tình. Cô ngọ nguậy cố thoát khỏi sự vuốt ve ngọt ngào ở cổ nhưng vô ích.

“Không phải là chắc,” anh nói. “Mà là chắc chắn”

“Nếu Jordans đến, điều đó có nghĩa là sẽ mang nhiều khách du lịch tới. Bao nhiêu đội Cowboys cậu đã mang đến bên cạnh Aikman?”

“Vẫn đang chờ lượt đếm cuối cùng.” Bobby Tom rút tay ra khỏi cổ cô và đội nón lên. Khi anh đứng dậy, anh kéo theo cả Gracie. “Gracie và tôi phải đi đây. Tôi đã hứa với cô ấy chúng tôi sẽ đặt vài cái tên cho lũ nhóc của chúng tôi tối nay. Ngay lúc này cô ấy đang cân nhắc cái tên Aloysius cho cậu nhóc đầu lòng, và tôi phải đấu tranh lại cái tên đó ngay từ buổi đầu.

Gracie gần như mắc nghẹn khoai tây khi cô đang nuốt.

Terry Jo thể hiện một cử chỉ ban bè hết sức chân thành bằng cách bảo với Bobby Tom cô ta nghĩ Aloysius là một cái tên rất hay. Cử chỉ dễ thương đó làm Gracie thấy cần phải cảm ơn cô ấy, thật nhiều cho sự thích thú của Bobby Tom. Anh khẽ vỗ vào hông cô, và cô lại bắt đầu đỏ mặt. Tay anh nấn ná ở đó, và cô chỉ có thể kịp xoay sở để nói câu tạm biệt. Sốt thức ăn nhỏ cô đã dùng buổi tối đã làm dịu lại cơn bồn chồn đang sôi sục trong bụng cô.

Sự im lặng bao trùm giữa họ khi anh lái xe trở ra và hướng tới đường Main Street. Cô vịn vịn tay mình trong lòng. Từng giây tíc tắc trôi qua. Anh bắt đầu nghịch radio.

“Em thích nhạc đồng quê hay nhạc rock ? Hay có lẽ em muốn nghe mấy nhạc cổ điển?”

“Em thực sự chẳng bận tâm.”

“Em nghe như có chút bực mình. Có gì không ổn à?”

Câu hỏi của anh nghe mới ngậy thơ làm sao, hoàn toàn không có vẻ gì là xảo trá đến nỗi cô biết anh đang cố tình muốn chọc tức cô. Cô nghiêng rằng. “Nhạc cổ điển cũng được.”

“Xin lỗi. Tín hiệu đài không được tốt lắm vào ban đêm.” Con giận dữ của cô bùng nổ. Nắm chặt tay mình thành quả đấm, cô quát anh. “Anh đang cố làm cái quái gì với em thế? Có phải anh đang cố chọc em điên lên không? Đừng bận tâm. Đừng trả lời gì cả. Chỉ việc đưa em về nhà thôi. Ngay lập tức!”

Anh trao cho cô một nụ cười thỏa mãn, như thể cô đã làm điều gì đó khiến anh hết sức hài lòng. “Ôi trời ơi, Gracie, đêm nay em quá khích rồi. Em yêu, anh không nghĩ sẽ có bất kì đau đớn nào, nếu đó là những gì em lo. Hiện tại anh không phải là bác sĩ phụ khoa, nhưng em đã ba mươi rồi, và dù cho bất cứ chứng ngại nào có lẽ đã có khi em còn là một thiếu nữ thì cũng nên biến mất với độ tuổi hiện nay.”

“Đủ rồi! Cho em ra khỏi xe ngay! Em không thể chịu nổi anh thêm một phút nào nữa!” Dù cô chưa bao giờ là người ưa la hét, nhưng cảm giác quá dễ chịu khi hét vào mặt anh đến nỗi làm cô hét thêm nữa. “Có thể anh nghĩ mình hài hước, nhưng không! Và anh cũng không hề quyến rũ, dù cho đám phụ nữ đó có nói gì về anh. Anh là kẻ đáng khinh. Xấu xa, ngu ngốc và đáng khinh!”

Anh cười tủm tỉm “Anh *biết* chúng ta sẽ có một đêm tuyệt vời tối nay.”

Cô chống cùi chỏ tay lên đầu gối và cúi đầu xuống gót bàn tay. Vai cô chùng xuống.

Anh luồn tay xuống bên dưới áo len và vỗ nhẹ lưng cô. “Sẽ ổn thôi, em yêu. Sự phòng thủ là một phần của vui vẻ.” Anh vuốt ve sống lưng cô với những ngón tay.

“Em không muốn biết,” cô rên rỉ. “Em muốn bắt đầu để chúng ta có thể kết thúc với nó.”

“Em yêu, chúng ta đã bắt đầu vài giờ trước. Em vẫn chưa nhận ra sao? Chỉ vì chúng ta vẫn còn quần áo không có nghĩa là chúng ta không làm điều đó kể từ khi em leo lên xe anh tối nay.” Anh vẽ vài vòng tròn lên khoảng lưng nhỏ của cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh rút tay khỏi áo cô và mỉm cười với cô. Cô nghĩ mình nhìn thấy sự dịu dàng âu yếm trong mắt anh, nhưng có thể đó chỉ là ảo tưởng của riêng cô mà thôi. Chiếc xe bắt đầu lắc lư và cô ngồi thẳng lên.

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Cạnh bờ sông. Anh đã nói với em đó là nơi chúng ta sẽ tới, giống y như chúng ta thường làm hồi còn trung học. Ta sẽ làm việc này từng bước, em yêu, thế nên em đừng thấy bị lừa gạt. Nếu anh thực sự nghiêm túc về chuyện này bây giờ, chúng ta đáng lẽ phải dừng ở Dairy Queen trước, nhưng nói thực với em, anh không thể giữ tay mình khỏi em lâu thêm một giây nào nữa.” Anh dừng hẳn xe lại, tắt máy và đèn xe, rồi hạ kính xuống. Con gió đêm mát lạnh lùa vào, và cô nghe tiếng nước đang chảy mạnh. Qua ô kính chắn gió, ánh trăng bạc chiếu lấp lánh lên những chiếc lá cây hồ đào và cây bách mọc dọc theo bờ sông.

Cô nuốt khan. “Có phải chúng ta sắp... Anh biết đấy. Ở đây. Trong xe?”

“Em muốn anh đưa em một bản kế hoạch à?”

“À, em...”

Anh mỉm cười và cười nón ra. “Đến đây nào, Gracie Snow. Ngay bây giờ.”

Chương 15

Gracie trượt vào vòng tay Bobby Tom dễ dàng như cô từng làm bất cứ điều gì trong đời. Anh siết chặt cô dưới cằm và luồn tay vào áo cô. Với đôi tai ép vào ngực anh, cô có thể nghe nhịp đập mạnh mẽ, đều đặn của trái tim anh.

Anh vừa vuốt tóc vừa mơn trớn lưng cô với ngón tay cái của mình. “Gracie, em yêu, em biết chuyện này sẽ không là mãi mãi, phải không?” Giọng anh nghe nhẹ nhàng và nghiêm túc hơn bao giờ hết. “Em là một người bạn tốt đối với anh, và anh sẽ không làm em tổn thương vì bất cứ điều gì, nhưng anh không phải là một kẻ thích ổn định cuộc sống. Không quá muộn để em đổi ý đâu.”

Cô đã biết từ lúc bắt đầu rằng chuyện này sẽ không là mãi mãi, nhưng cô không tin anh không phải là người thích ổn định cuộc sống. Anh đơn giản chỉ là không ổn định cuộc sống với người nào đó tầm thường như cô. Anh đã quen thuộc với những cô nàng tóc vàng bom tấn và những cô nàng tóc đỏ chết người, với những phụ nữ không làm gì ngoài việc luyện tập cơ thể và làm tăng kích cỡ ngực của cô ta. Vợ tương lai của anh sẽ là người nào đó giống như thế, nhưng Gracie cũng mong cô ta có não, hoặc anh sẽ không bao giờ hạnh phúc.

Cô hít lấy mùi hương của anh và lần theo chữ L bạc màu trên chiếc áo thun trung học của anh với những ngón tay của mình. “Được rồi. Em không trông chờ hạnh phúc-mãi mãi-về sau.” Cô ngước mặt lên và chăm chú nhìn anh với vẻ nghiêm túc hết sức. “Em không muốn bất cứ thứ gì từ anh.”

Anh nhướn một bên mày, rõ ràng bối rối trước lời tuyên bố của cô.

“Ý em là thế, anh biết mà. Em không muốn quần áo hay tiền bạc hoặc chữ kí của anh cho bất cứ người thân nào của mình. Em sẽ không bán câu chuyện của anh cho cánh nhà báo hoặc yêu cầu anh tạo những mối quan hệ làm ăn cho em. Khi bộ phim hoàn thành, em sẽ trả lại anh chiếc nhẫn Siêu Cúp và chìa khóa chiếc Thunderbird của anh. Em sẽ không lấy bất kì thứ gì từ anh.”

Mắt anh khép lại, vẻ mặt anh trở nên khó dò. “Anh không biết tại sao em lại nói toàn bộ những điều này.”

“Đương nhiên, anh hiểu mà. Mọi người luôn muốn lấy thứ gì đó từ anh, nhưng em sẽ không là một trong số họ.” Cô nhấc tay lên và lần theo đường quai hàm của anh với những ngón tay. Rồi cô lột bỏ chiếc nón cao bồi của anh và ném nó ra phía sau ghế ngồi.

“Bobby Tom, hãy chỉ em làm thế nào để khiến anh hài lòng.”

Đôi mắt anh nhắm nghiền và, chỉ trong giây lát, cô nghĩ mình đã thấy anh lo sợ, nhưng khi chúng mở ra, cô lại thấy vẻ thích thú quen thuộc đang ẩn nấp ở đó.

“Em có mặc đồ lót quyến rũ của mình tối nay chứ?”

“Có.”

“Đó là một khởi đầu tốt đấy.”

Cô liếm môi, đột nhiên nhớ ra cô đã quên điều gì đó rất quan trọng. Kiên quyết để giọng mình nghe cho thật bình thường, cô đằng hắng: “Em—có lẽ anh cần biết trước khi chúng ta tiến xa hơn... Em đang dùng thuốc tránh thai,” cô vội vã nói.

“Giờ em đang dùng?”

“Ngay trước khi rời New Grundy, em đã quyết định vì đây sẽ là một khởi đầu mới mẻ với em, nên em cần chuẩn bị để không bỏ lỡ bất cứ...kinh nghiệm mới nào.” Cô dán mắt vào áo anh. “Nhưng dù em có chuẩn bị, em biết anh có một cuộc sống bận rộn.” Một lần nữa cô lại đờ hững. “Anh nói gọi tình.” Cô dừng lại. “Thế nên em nghĩ anh sẽ... Anh sẽ phải dùng bao cao su.”

Anh mỉm cười. “Anh biết cuộc nói chuyện này không dễ dàng với em, nhưng em đã làm đúng khi đặt ra vấn đề đó, và hãy chắc chắn em sẽ làm y như vậy với những người tình sau này nhé.” Mặt anh thoáng tối đi, và miệng anh siết chặt lại. Rồi anh cọ tay lên má cô. “Giờ, anh sẽ nói với em điều gì đó, và dù nó là sự thật đi chăng nữa, anh cũng không muốn em tin anh một giây nào vì đàn ông không thích dùng bao cao su, và họ sẽ nói bất cứ điều gì để khỏi phải mang chúng.

Sự thật thì, em yêu, anh sạch như chùi vậy, và anh cũng có bằng xét nghiệm máu để chứng minh điều đó. Thậm chí trước cả những vụ kiện cáo cha con, thật sự anh rất cẩn thận trong những mối quan hệ của mình với người khác giới.”

“Em tin anh.”

Anh thở dài. “Anh phải làm gì với em đây? Em biết anh nói dối còn hơn Pinocchio mà. Anh là người cuối cùng trên trái đất em nên tin về điều gì đó quan trọng như chuyện này.”

“Anh là người đầu tiên em tin. Em chưa từng biết ai ghét làm tổn thương người khác nhiều như anh. Thật mỉa mai, phải không, tính đến cái cách khắc nghiệt mà anh làm với cuộc sống của mình?”

“Gracie?”

“Vâng?”

“Anh không mặc quần lót gì cả.”

Mắt cô bắn lên.

Anh cười toe toét và hôn lên chóp mũi cô. Rồi nụ cười anh tắt dần, và mắt anh tối lại. Trượt khỏi tay lái hướng tới chỗ ngồi của cô, anh khum lấy cằm cô giữa hai tay và hạ môi mình xuống phủ lấy môi cô.

Khoảnh khắc môi họ chạm nhau, cơ thể cô dào dạt niềm xúc cảm, và cô thấy như thể mọi bộ phận của cô đều rộn ràng với sự sống mới. Môi anh trên môi cô dịu dàng và ấm áp, và cô hé ra cho anh. Đầu lưỡi anh trượt giữa môi cô, và cô say sưa đón nhận phần thân mật đó của anh bên trong cơ thể mình. Quấn chặt cánh tay quanh chiếc cổ mạnh mẽ của anh, cô chạm lưỡi anh với lưỡi của mình. Áo cô bị cuốn lên, và anh trượt tay xuống dưới, ngay phía trên eo cô.

Khi nụ hôn trở nên sâu hơn, cô cảm thấy hơi nóng ẩm ướt của cơ thể anh qua chiếc áo thun. Cô bấu tay lên vai anh và đưa lưỡi anh vào miệng mình sâu hơn. Phần còn lại của thế giới dường như biến mất, và chỉ có cảm xúc tồn tại. Buồng phổi cô bắt đầu thiêu đốt, và cô nhận ra mình đã quên luôn cả hít thở. Giật lùi lại, cô thở gấp để lấy không khí. Anh vùi môi lên chữ V cổ cô và nhai nhai chiếc xương quai xanh với răng của mình.

“Bobby Tom!” Cô hỗn hển gọi tên anh.

“Gì thế, em yêu?” Hơi thở của anh nghe thậm chí còn gấp gáp hơn cả cô.

“Giờ chúng ta có thể làm chưa?”

“Chưa đâu, em yêu. Em còn chưa gần như sẵn sàng.”

“Ồ, có mà. Em thực sự sẵn sàng rồi.”

Anh cười khúc khích, rồi rên rỉ khi hai ngón tay cái của anh lướt dọc lên theo hai bên sườn trần trụi của cô. “Đây chỉ là màn khởi động thôi. Đến đây nào. Gần hơn nữa.” Anh nâng cô lên để cô giăng chân trên lòng anh.

Khi cô ổn định ở trên anh, cô cảm thấy anh, cứng rắn và mạnh mẽ, đang cố đẩy vào trong cô xuyên qua lớp quần của anh và cô. “Em đã làm điều đó với anh sao?” cô thì thầm trên môi anh.

“Khoảng từ ba giờ trước,” anh thì thầm.

Với một cái rùng mình khoái cảm, cô ngồi hẳn vào lòng anh. Chà xát hông mình lên anh, cô chiếm lấy miệng anh.

“Dừng lại,” Anh rên rỉ.

“Anh là người muốn chơi trò chơi này cơ mà,” cô nhắc nhở anh, nói trên đôi môi đang hé mở của anh.

“Thỉnh thoảng anh lại có những đòi hỏi ngu ngốc hết sức. Chúa ơi, đừng làm thế!”

“Làm gì?” Cô lại lắc mạnh hông mình, muốn mọi chương ngại giữa họ biến đi hết.

Anh tóm lấy lai áo cô và đẩy nó lên, kéo theo cả cái áo ngực. Đẩy cô ra sau cho đến khi vai cô dựa vào đồng hồ xe, anh lột trần ngực cô.

Cô bật ra tiếng kêu khi anh nâng ngực cô lên và đưa núm vú vào miệng. Cô bấm sâu những ngón tay vào vai anh khi anh mút lấy cô. Tư thế của cô, giăng chân anh với đầu gối của mình và ngã người ra sau tỳ trên bảng đồng hồ, thật đáng xấu hổ, nhưng cơ thể cô không còn thuộc về cô nữa và sự căng cứng xa lạ đang lan rộng trên đùi chỉ làm tăng thêm tâm trạng phấn khích của cô. Cô cảm thấy cái mút nóng bỏng của miệng anh, cảm giác rợn lên giữa chân cô, sự ẩm ướt của cái áo thun sờn cũ, mỏng manh của anh bên dưới lòng bàn tay cô. Anh đưa tay xuống dưới đùi cô, và ngón tay cái của anh luồn vào ống quần cô.

Ngồi trở dậy, cô vớ tay tới áo thun của anh và kéo nó ra khỏi quần jean, rồi cô lăn mò giữa hai thân thể họ và tóm lấy cái khóa quần cứng nhắc của anh. Và cô bắt đầu làm việc với nó. Anh đã mở dây kéo quần của cô rồi, và trước khi cô nhận ra, anh đã kéo nó xuống tới bắp đùi của cô nhưng chúng đang giang rộng nên khó mà đi xa hơn được.

Tiếng thở hổn hển của họ lấp đầy cabin. Cô kéo một chân trở lại và quỳ trên ghế cạnh anh để có thể làm việc với khóa quần bằng cả hai tay. Anh cởi áo qua đầu, khủy tay đập vào tay lái trong lúc cởi khiến kèn xe kêu lên. Anh nguyên rửa, và cô ngậm một bên núm vú của anh với miệng mình trong khi vẫn tiếp tục vật lộn với cái dây kéo ngoan cố. Cái núm cứng nhắc đâm vào lưỡi cô. Cô nhai nhai nó, ngay khi anh đã xong với cô, và nhận thấy cả cơ thể anh đã căng cứng.

Cái khóa đã mở.

Anh kéo cô ra chỉ đủ lâu để lột phất chiếc áo qua đầu cô và ném nó ra phía sau ghế. Theo sau là áo ngực cô, và cô quỳ cạnh anh như một phụ nữ nhếch nhác tinh quái, tóc tai bù xù, một chiếc nhẫn Siêu Cúp đang treo giữa khuôn ngực trần, chiếc quần sooc được cởi thấp tới hông.

Cô nhìn chằm chằm xuống khóa quần đã mở của anh. “Nó quá tối,” cô thì thào. “Em không thể thấy anh.”

Cô chạm vào bụng anh với đầu ngón tay.

“Em muốn thấy anh?”

“Ồ, vâng.”

“Gracie...” Anh nghe như thể đang vật lộn để thở. “Đây có vẻ giống như một ý tưởng tuyệt vời, nhưng vài thứ đang đi hơi nhanh hơn anh dự tính, và chết tiệt chiếc xe này quá nhỏ.” Anh vặn mạnh chìa khóa và đột ngột vô số khiến cô va mạnh vào cửa xe. Bánh xe lao xạo trên sỏi khi anh phóng xe vọt ra sau, rồi lùi xe lại. Chiếc xe dẫn xóc chạy trên con đường đầy đá hướng tới xa lộ tối mịt.

Cô chồm ra phía sau ghế mò mẫn áo của mình. Anh chụp tay cô trước khi cô có thể tìm thấy nó. “Lại đây nào.” Không chờ sự cho phép của cô, anh kéo cô xuống cho tới khi cô nằm ngửa dài ra, đầu cô trên bắp đùi anh. Lái xe thật nhanh, anh dùng bàn tay tự do còn lại của mình giằng vò ngực cô.

Chiếc xe lao qua màn đêm trong khi những ngón tay anh mơn trớn cô. Qua kính chắn gió, cô có thể thấy bầu trời đang vụt qua những ngọn cây. Cô như đang trôi lơ lửng trên bờ vực của thứ gì đó không thể lí giải được, và khi cô không thể chịu đựng nổi sự tra tấn của anh thêm được nữa, cô quay ngực mình ngược lại anh.

Chiếc xe lao xuống xa lộ tối mịt, và khóa quần mở của anh quẹt lên má cô. Cô ấn môi mình lên cái bụng phẳng lì, rắn chắc của anh và cảm thấy mọi cơ bắp của anh co lại. Anh rên rỉ và nhắc đỉnh đùi cô lên. Lòng bàn tay anh khum lấy cô qua chiếc quần sooc cô mặc. Anh di chuyển gót bàn tay, và cô bắt đầu vụt bay.

“Không, chưa được,” anh thì thào, giật tay khỏi cô. “Không phải lúc này. Không cho đến khi anh ở trong em.”

Cô nằm nghiêng ra mép ghế khi anh bẻ ngoặt xe hướng tới nhà mình. Một trận mưa sỏi bắn tung tóe lên hông ca bin. Anh đạp mạnh phanh. Không tới vài giây anh đã tắt máy và nhảy phóc ra khỏi xe.

Cô vẫn đang tìm kiếm áo phía sau ghế khi anh mở cửa xe. “Em không cần nó đâu.” Anh siết chặt eo cô và kéo cô ra khỏi xe.

Dù cho ngôi nhà biệt lập và khoảng sân vắng vẻ, cô vẫn dè tay lên ngực khi anh kéo cô băng qua bãi cỏ. Cô nhìn thấy nụ cười toe toét của anh trong sự phản chiếu mờ mờ của ngọn đèn đơn độc trên hành lang và nhận ra anh trông rất giống anh vào những ngày đầu tiên trong đoàn phim, với khuôn ngực trần và quần jean không kéo dây kéo. Tiếng lộp cộp từ đôi giày cao bồi của anh trên bậc thềm gỗ át đi tiếng giày của cô. Anh lay hoay với chìa khóa và, khi cửa mở, lôi cô đi một cách không-gì-mấy-dịu-dàng vào trong nhà.

Anh khéo léo dẫn cô vào phòng ngủ với một sự cấp bách vừa khiến cô rùng mình vừa làm cô sợ hãi. Cô yêu việc biết anh muốn cô, nhưng cô không thể hoàn toàn thỏa mãn anh. Cô luôn có một chút vụng về với những hoạt động cơ thể, và chắc chắn việc này, là chuyện liên quan đến thân thể nhất trong tất cả. Mắt cô đóng đinh trên chiếc giường Người Đẹp Ngủ Trong Rừng chiếm lĩnh cả căn phòng, và cô nuốt xuống khó nhọc.

“Quá trễ để suy nghĩ lại rồi, em yêu. Anh e chúng ta đã thông qua vấn đề sẽ không quay lại khá

tốt hai tuần trước.” Anh ngồi xuống cạnh giường và giật mạnh cả giày và vớ của mình ra. Cái nhìn chăm chăm của anh lang thang xuống phần ren trắng của chiếc quần lót lộ ra từ khóa quần đang mở của cô.

Vẻ nữ tính kiểu cách của căn phòng ngủ đáng lẽ phải khiến anh ít đe dọa hơn, nhưng thay vì thế anh lại trông áp đảo cô hơn bao giờ hết, và cực kỳ đàn ông. Tâm trạng kích thích của cô nhường lại cho nỗi lo lắng. Cô nhìn anh và chỉ có thể tự hỏi sao cô lại đặt mình vào tình huống khó xử như thế này. Làm thế nào cô lại dâng mình cho một tên triệu phú ăn chơi Texas, kẻ luôn được săn đuổi bởi những phụ nữ quyến rũ nhất trên thế giới?

Và rồi anh mỉm cười với cô, và những nghi ngờ của cô dần biến mất khi trái tim cô tràn ngập tình yêu. Cô dâng mình cho anh là bởi vì cô muốn. Cô đang xây dựng một hồi ức để đi cùng mình cho đến phần đời còn lại. Anh giơ tay ra và cô bước tới anh.

Những ngón tay anh đan vào ngón tay cô thật vững chãi và bình yên. “Sẽ ổn thôi, em yêu.”

“Em biết.”

“Em biết?” Tóm tóm lấy hông cô, để cô đứng giữa hai đùi đang giang rộng của mình.

“Uh-huh. Anh đã nói với em anh không làm bất cứ chuyện gì mà mình không giỏi.”

“Đúng thế, em yêu. Đương nhiên em là một vấn đề nan giải.” Anh đưa môi lên ngực cô và luồn tay vào bên trong quần cô để kéo nó xuống, cùng với chiếc quần lót. Cô đặt một tay lên vai anh và bước ra khỏi miếng vải ren, hân hoan tổng khứ nó, cảm thấy giống hết như một con bướm cuối cùng cũng thoát khỏi một cái kén giam cầm mình quá lâu. Mắt anh dừng lại trên đám lông xoắn màu đồng giữa chân cô. Siết lấy bắp tay anh chặt hết mức có thể, cô kéo mạnh anh dậy cho đến khi anh đứng lên.

Khi anh đã đứng lên, cô trượt ngón tay vào cạp quần anh, nơi nó đã tuột tới tận hông anh, và nhận ra anh không hề đùa bỡn khi nói mình không mặc quần lót gì cả. Tay cô run run, và cô ngập ngừng.

Anh khum tay sau đầu cô và nhẹ nhàng đan lấy tóc cô. “Tiến lên đi, em yêu. Sẽ ổn thôi.”

Miệng cô cảm thấy khô khốc khi cô từ từ kéo lớp vải bông chéo. Giữ mắt mình trên sàn nhà, cô quỳ xuống. Với sự chậm chạp vô tận, cô trượt quần jean qua hông anh và dọc theo bắp đùi mạnh mẽ tới mắt cá chân của anh. Anh đá nó qua một bên. Với một cảm giác dễ phòng, cô quỳ lại trên bắp chân mình. Nâng ánh nhìn của mình qua vết sẹo trên đầu gối anh, cô dừng lại trên hông anh. “Ôi, Chúa...”

Cô đã không nghĩ nó lại dừng mãi đến vậy, to lớn đến vậy. Môi cô hé ra, và cô không thể dứt mắt ra chỗ khác. Nó thật ấn tượng, thậm chí còn hơn cả cô đã hình dung. Không thể tin là có thứ gì đó như thế đang chọt ra táo bạo đến vậy.

“Đây sẽ là một thảm họa,” anh lầm bầm.

Đầu cô ngẩng phắt lên và cô nhìn anh chăm chăm với đôi mắt đầy ấn tượng. Da cô đỏ bừng. Xấu hổ, cô đứng phắt dậy. “Em xin lỗi! Em không cố ý nhìn chòng chọc nó. Em—”

“Không, cưng!” Anh kéo cô vào vòng tay và cười khúc khích. “Không phải em. Em hoàn hảo. Mà là anh. Em đang khiến anh điên lên với cái cách em nhìn anh đến mức chúng ta sắp có nguy cơ toàn bộ chuyện này sẽ kết thúc trong vòng mười giây.”

Cô an tâm là mình đã không làm gì sai và một tròng cười dâng lên trong họng cô. “Em đoán rồi chúng ta sẽ phải làm nó lần nữa, phải không?”

“Gracie Snow, em đang biến thành một phụ nữ không ra gì ngay trước mắt anh đấy.” Anh trượt sợi dây chuyền đang giữ chiếc nhẫn Siêu Cúp qua đầu cô. “Đây chắc chắn là đêm may mắn của anh.”

Anh bắt đầu hôn cô lần nữa, và tay anh ở khắp cơ thể cô, xoa bóp hông cô, cọ xát cô tỳ vào anh. Cô say sưa cảm nhận làn da trần truồng của anh áp trên da cô. Cô choàng tay qua cổ anh và vò chúng trong thác dây nhợ và ruy băng từ tấm màn trướng. Anh kéo cô ra, lột phất tấm ga giường, và đặt cô nằm lên chiếc giường của Người Đẹp Ngủ Trong Rừng. Nhưng anh không phải là hoàng tử trong cổ tích với nụ hôn trong sáng trong đầu.

Cô khóa cái nhìn của mình với anh và chậm chậm tách chân ra, trao bản thân với một cảm xúc hân hoan. Anh mỉm cười và ngồi xuống cạnh cô trên giường, đặt lòng bàn tay lên bụng cô. “Em là một trong một dạng, em yêu.”

Hạ đầu xuống, anh hôn cô lần nữa, trong lúc những ngón tay quét xuống vùng lông xoắn mượt mà, rồi vòng qua vuốt ve đùi trong của cô. Anh bắt đầu giày vò cô với sự mơn trớn của mình, tiến đến gần hơn và gần hơn nữa, nhưng không hoàn toàn đụng vào.

Cô trở nên hoang dại, uốn cong trên tay anh, mọi cơ bắp đều căng ra. “Làm ơn!” cô hỗn hển trên môi anh. “Đừng dừng ở đây...”

“Anh sẽ không, em yêu. Tin anh đi, anh sẽ không.”

Anh tách cô ra, và hơi thở của cô trở thành một tiếng nức nở khi anh lần theo những bí mật của cô với đầu ngón tay mình. Toàn bộ cơ thể cô bắt đầu run lên. Anh chậm chậm đưa ngón tay vào trong cô, và, chỉ như thế, cô tách rời với một tiếng hét lớn.

Anh giữ cô qua cơn chấn động. Ngay khi cô dịu lại và cảm thấy anh, vẫn cứng rắn, ấn mạnh bên hông cô, cô phải đấu tranh để không rơi nước mắt lại. Cô đã muốn cho, nhưng toàn bộ những gì cô làm chỉ là nhận.

“Em— Em đã phá hỏng mọi thứ. Em thật—thật xin lỗi. Em biết mình sẽ làm việc này lộn xộn lên mà.” Cô nuốt xuống một tiếng nức nở. “Em muốn trở nên— trở nên hoàn hảo, nhưng em không bao giờ giỏi với cơ—những thứ về cơ thể. Chưa từng có ai muốn em trong đội thể dục của họ, và giờ anh biết sao rồi đó. Em đã xong toàn bộ, và anh—anh thì không, và em ph—phá hỏng nó.” Cô bị tác động bởi việc mình lên đỉnh sớm đến nỗi cô chỉ vừa kịp nhận thấy môi anh di chuyển trên thái dương mình.

“Không ai có thể giỏi với mọi thứ, em yêu.” Giọng anh nghe có vẻ nghèn nghẹn, khác lạ.

“Nhưng em rất muốn—muốn giỏi *việc này!*”

“Anh hiểu.” Anh dừng lại phía trên cô và tách nhẹ chân cô bằng chân mình. “Đôi khi em chỉ phải chấp nhận những khuyết điểm của mình. Rộng hơn chút nữa, em yêu.”

Đó ít nhất là việc cô có thể làm cho anh.

Một lần nữa, cô cảm thấy tay anh quét trên đùi cô, và rồi ngón tay anh xâm chiếm. Anh rên rỉ. “Em thật chặt.”

“Em xin lỗi. Đó là vì em chưa từng—” Cô thở hỗn hển khi anh bắt đầu với một cái vuốt ve chậm

chạm, nhịp nhàng, tháo bỏ những cảm xúc đè nén bên trong cô. Anh chạm vào cô mọi nơi, những ngón tay khéo léo, tìm tòi của anh tạo ra những kiểu thân mật dịu dàng.

“Bobby Tom?” Cô thì thầm tên anh như thể nó là một câu hỏi.

“Đừng xin lỗi, em yêu. Em không thể tránh được thất bại.” Xuyên qua cơn phấn khích của cô, cô nhận ra anh đang mỉm cười trên gò má ẩm ướt của mình. Nhưng trước khi cô có thể hiểu tại sao, cô cảm thấy một sự thăm dò cứng rắn trước lối vào nhỏ bé của cơ thể cô. Tay cô run lên quanh vai anh khi những cơn khoái cảm râm ran đang chạy đua xuyên qua cơ thể cô. “Oh...”

Anh thả lỏng bên trong, nong cô ra từng chút từng chút một, cho cô thời gian điều chỉnh với kích thích của anh. Cô có thể cảm thấy sự kiềm chế của anh trong những cơ bắp đang siết chặt bên dưới tay mình.

Nhưng cô không muốn kiềm chế. Cô đã đợi điều này mãi.

“Nhanh lên,” cô hỗn hển. “Làm ơn nhanh lên.”

“Anh không muốn làm em đau, em yêu.” Giọng anh nghe căng thẳng, giống như lúc anh nâng tạ.

“Làm ơn. Đừng giữ lại.”

“Em không biết mình đang yêu cầu cái gì đâu.”

“Em biết. Em muốn mọi thứ.”

Anh run lên và đâm vào trong cô. Nỗi khoái cảm xuyên qua từng tế bào và ca hát trong máu cô. Cô nhấc hông lên và quấn chân quanh anh. Anh đặt tay bên dưới cô và nâng cô cao hơn, đẩy vào sâu hơn. Cô chìm đắm trong khả năng của mình để chịu đựng sức nặng của anh, chấp nhận sự xâm nhập của anh, và cô hỗn hển tận hưởng sự kỳ diệu của phụ nữ đã cho phép cơ thể cô thích ứng với anh.

Hơi thở anh gấp gáp và nặng nề bên tai cô, và cô chuyển động với anh như thể cô sẽ làm nó mãi mãi. Những cảm xúc quét qua cô dường như mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì cô từng tưởng tượng, như gió và sấm sét. Anh mang cô cao hơn và cao hơn vào những đám mây, hướng tới một nơi bí ẩn chỉ có niềm sung sướng tốt cùng trú ngụ. Sự ẩm ướt từ cơ thể họ hòa lẫn với tiếng kêu rên cho đến khi họ là một phần của những đám mây. Trong một khoảnh khắc họ bị treo ở đó, hoàn toàn lơ lửng. Và rồi họ cùng gã nhào trong một trận mưa bạc ấm áp.

Có thể đã mấy phút hoặc mấy giờ trước khi cô va vào trái đất. Thế giới trở lại trong những thứ linh tinh: làn không khí mát lạnh trên cánh tay cô, âm thanh xa xa của một máy bay phản lực đang bay qua trên đầu. Cơ thể anh nặng dần trên cơ thể cô. Cô chào đón sức nặng và trải qua một cơn đau nhói của sự mất mát khi cô cảm thấy một lực hút nhẹ nhàng khi anh rút ra khỏi cô.

Anh gập bụng, giữ mặt mình quay về phía cô và nằm trên cánh tay mình đối diện ngực cô, ngay bên dưới vú cô. Anh rơi vào một giấc ngủ mơ màng, và, khi cô nằm ngửa ra, cô nghiêng cứu anh, ghi khắc từng chi tiết trên gương mặt anh: cái môi dưới đầy nhục cảm, hàng mi dài khép hờ, chiếc mũi thẳng, mạnh mẽ, và lọn tóc vàng ẩm ướt trên thái dương. Da anh dường như màu vàng trong ánh đèn ngủ dịu dịu. Anh đẹp đến mức lấy đi mất hơi thở của cô.

Niềm hân hoan dâng tràn trong cô. Cô muốn nhảy múa; cô muốn trèo lên nóc nhà và tung hô. Cô chưa bao giờ tràn đầy năng lượng đến vậy.

“Bobby Tom?”

“Uhhh...”

“Anh có thể mở mắt ra không?”

“Urgmm...”

Cô nghĩ tới một bộ phim hoạt hình cô đã xem cách đây khá lâu về những con chuột nhảy múa đang ôm những cây dù diên tãng ten. Làm thế nào cô lại thấy nằm trần truồng ở đây trên giường với người đàn ông này, lại tràn ngập niềm vui như một chú chuột nhảy nhót với một cây dù diên đặng ten. “Chuyện đó thậm chí còn tuyệt hơn em đã nghĩ. Em biết anh là một người tình xuất sắc—anh thực sự là vậy, Bobby Tom—Em chắc chắn anh phải rất đặc biệt. Nhưng anh không nên chọc ghẹo em khi em nghĩ mình đã làm hỏng mọi thứ với việc mình lên đỉnh sớm.”

Anh mở mắt và, với gò má vẫn còn tỳ trên gối, nhìn sát cô. “Trong trường hợp em chưa đoán ra, không có bất cứ thứ gì như thế này khi một phụ nữ lên đỉnh sớm.”

“Làm thế nào em nghĩ mình biết điều đó? Ý em là việc này mang tính cách xây dựng, vì thế làm ơn đừng khó chịu, nhưng anh có một thói quen đáng bực mình là làm những trò mà chỉ mình *anh* hiểu.”

Anh mỉm cười mà nhấc cánh tay đang vắt trên ngực cô lên để nghịch tóc cô. “Đó chỉ là sự hấp dẫn khó cưỡng lại.” Anh cười vang. “Lên đỉnh sớm.”

“Đàn ông có thể có. Nhưng em không hiểu tại sao phụ nữ lại không thể.”

“Chết tiệt, phụ nữ hiện đại các em muốn mọi thứ, đúng không? Chà, em yêu, đàn ông tại anh sẽ giữ điều này cho riêng mình, thậm chí nếu em dùng mọi cách đưa bọn anh đến Tòa Án Tối Cao đi nữa.” Anh ngáp và lăn người lại, cuốn gần hết tấm ra trải giường theo anh.

Cô ngồi dậy dựa lên đầu giường. “Anh có đói không? Em đói rồi. Em không thể ăn quá nhiều trước đó bởi vì em quá căng thẳng, nhưng, em thề, em có thể ăn một ngôi nhà lúc này. Tuy nhiên, em sẽ làm mình dịu lại với một cái sandwich, hoặc thậm chí một tô ngũ cốc, hoặc súp. Hoặc có lẽ—”

“Em đang tán gẫu, phải không?”

“Anh nghĩ chúng ta có thể làm nó lần nữa được không?”

Anh rên rỉ. “Anh cần chút thời gian để hồi sức. Anh không còn trẻ như vài tiếng trước đây nữa đâu.”

“Em nghĩ— À, em biết có vài chỗ khác biệt, và, thành thật mà nói, em thích bị quyến rũ bởi, uh, bộ phận đàn ông hơn, và em không có nhiều cơ hội để thực sự nghiên cứu nó, và—”

Cô ngừng sững lại khi chiếc giường rung lên với tràng cười của anh. “Bộ phận đàn ông!”

Cô chăm chú nhìn anh cúi kính. “Em không thấy có gì đáng cười đến vậy. Em quá già để trở nên ngu dốt thế này, và em có nhiều năm để bù đắp.”

Trán anh nhăn lại vờ như hoảng sợ. “Không phải trong một đêm. Anh hy vọng thế.”

“Không hiểu sao em không nghĩ anh sẽ gặp vấn đề nhỏ nhất để theo kịp em.” Cô đã không quên chú ý điều đó, bất chấp lời lẽ của anh, anh đã nhìn chăm chăm vào những phần phơi bày của cô với những dấu hiệu thích thú không thể làm lẫn được.

Điện thoại xen ngang. Mặc dù tiếng chuông của chiếc điện thoại bên hông giường đã tắt, cô vẫn có thể nghe một chiếc trong văn phòng anh đang reo từng hồi kể từ lúc họ bước vào nhà. Cô đã quen với cách anh để máy trả lời tự động nhận phần lớn những cuộc gọi của anh và không hề chú ý. Lần này anh thở dài và lẩn mình nhặt nó lên.

“Có lẽ nếu anh nhận cuộc này, bất cứ ai cũng sẽ để chúng ta một mình trong khoảng thời gian còn lại của buổi tối. Xin chào... Không, Luther, không sao, tôi chưa ngủ... Uh-huh. Ừ, tôi cần có danh sách đó trong ngày khác hoặc... Anh muốn George Strait nữa ư?” Anh đảo mắt. “Tôi không thể nói lâu hơn nữa, Luther. Tôi có một cuộc gọi trên đường dây khác, và tôi khá chắc đó là Troy Aikman. Ừ, tôi sẽ nói với cô ấy.”

Anh ném phích điện thoại xuống và dúi người vào gối. “Câu ta bảo anh nhắc nhở em về cuộc họp sinh quán cộng đồng. Em sẽ không đi. Lũ gốc chết tiệt.”

“Thực ra mà nói, em nghĩ mình sẽ đi. Một trong chúng ta cần biết họ đang làm gì.”

“Mất trí, đó là những gì họ đang làm, và em tốt hơn nên tránh ra vì nó có thể dễ lây đấy.” Mắt anh lang thang tới ngực cô. “Em sẵn sàng cho vòng hai chưa, hay em muốn ngồi đây huyền thuyên cả tối?”

“Cô mỉm cười với anh. “Em chắc chắn sẵn sàng cho vòng hai.”

“Nhưng...” Cô gom hết can đảm, cô quyết định không để anh theo cách của mình trong mọi chuyện, thậm chí nếu anh có vài thập kỷ kinh nghiệm hơn cô, và thậm chí dù cô không hề tự tin về toàn bộ khả năng mới của mình như một phụ nữ chuyên đi quyến rũ. “Em sẵn sàng cho vòng hai, nhưng lần này em muốn là người chỉ huy.”

Anh nhìn cô cảnh giác. “Chính xác thì em có ý gì với điều đó?”

“Không có lí do gì để anh giả vờ không biết, Bobby Tom. Em tin mỗi giao tiếp của chúng ta là hoàn toàn cởi mở.”

Anh cười khúc khích.

Cô với tay tới tấm ga nhàu nát đang quấn quanh hông anh và kéo nó ra. “Em nghĩ nơi tốt nhất để thỏa mãn tính hiếu kỳ của em có lẽ là trong buồng tắm.”

“Buồng tắm?”

“Nếu anh không phiền.”

“Anh không phiền chút nào. Nhưng em chắc mình sẵn sàng chứ? Tắm với anh có nghĩa là chắc chắn em sẽ đi từ người mới bắt đầu tới mức độ trung cấp chỉ trong một đêm.”

Cô nhìn anh chăm chăm và môi cô cong lên trong một nụ cười lão luyện như Eve. “Em không thể chờ.”

Chương 16

Họ lên máy bay của anh vào ngày hôm sau, và cô cảm thấy rung mình khi ngồi vào một chiếc máy bay riêng. Sáng đó Bobby Tom đã thông báo anh sẽ đưa cô tới Austin để có thể cho cô xem vài thứ trong thành phố, gồm cả những nơi anh thường lui tới hồi còn đại học. Ngày trong xanh, và khi anh ngắm những dòng sông và hẻm núi họ đã bay qua, cô lén liếc nhìn anh.

Đêm qua anh là mọi thứ mà cô từng mơ ước: dịu dàng và đòi hỏi, ca ngợi sự đam mê của cô và từ chối để cô giữ lại bất cứ thứ gì. Cô đã trao mình cho anh với tất cả tình cảm chân thành, và cô không hề hối tiếc bất cứ điều gì. Nhiều năm sau này khi nắm lấy một bàn tay gầy yếu đi qua những giờ cuối cùng của cuộc đời, cô sẽ thấy mình được an ủi trong những kí ức của đêm được Bobby Tom Denton yêu say đắm.

“Thật dễ chịu khi tránh xa cái điện thoại đó,” anh nói, khi nghiêng máy bay. “Luther hẳn đã gọi anh sáu lần một ngày, chưa kể những người khác nữa chứ.”

“Thực ra anh không thể trách Thị trưởng Baines vì đã lo lắng về trận đấu gold,” cô chỉ ra. “Còn hai tháng nữa là đến Heavenfest vậy mà anh vẫn chưa đưa cho ông ta một cái danh sách tên. Anh không nghĩ mình nên bắt đầu gọi cho bạn bè để mời họ à?”

“Anh có nghĩ tới,” anh nói, không mấy nhiệt tình.

Em biết sao anh lại trì hoãn. Anh sẽ làm ơn với mọi người trên thế giới, nhưng anh không muốn đòi hỏi bất cứ đền đáp nào.”

“Em không hiểu, Gracie. Những cầu thủ luôn bị săn lùng suốt. Nếu không phải chuyện này, thì cũng là chuyện khác.”

“Có phải anh đang nói với em rằng không ai trong số những người đàn ông này từng đòi hỏi anh một giúp đỡ nào cả?”

“Một vài thôi.”

“Nhiều hơn một vài, em cá đấy.” Cô tặng anh một nụ cười cảm thông. “Sao anh không đưa cho em danh sách bạn bè của mình? Em sẽ thay anh làm vài cuộc gọi vào ngày mai trước tiên.”

“Em chỉ muốn số điện thoại nhà của Troy Aikman thôi. Xin lỗi, em yêu, nhưng anh không nghĩ cậu ta thuộc dạng của em.”

“Bobby Tom...”

“Hmmm?”

“Em ghét hạ thấp đánh giá về em của anh, nhưng em không có ý tưởng nhỏ nhất ai là Troy Aikman.”

Anh đảo mắt. “Cậu ta là một cầu thủ tiền vệ khá nổi tiếng, em yêu. Cậu ta đã đưa đội Cowboys đến một số giải Siêu Cúp.”

“Em đoán mình sẽ có một quãng thời gian khó khăn để vượt qua kỳ kiểm tra bóng bầu dục.”

“Anh chỉ hy vọng đến chết tiệt không có cô nàng nào quanh đây quyết định thách đấu với em.”

Cô hơi căng thẳng trong suốt thời gian hạ cánh trên đường băng, nhưng anh đã đáp máy bay thật êm khiến cô chỉ kịp nhận thấy nó vừa chạm đất. Có bất cứ việc gì mà anh không làm tốt không?

Ngay khi đến mặt đất, anh đã tìm được xe từ một trong những người quen ở đường băng và đưa cô đi một vòng thành phố, kể cả tòa thủ phủ quốc gia và khu đại học Texas. Khi mặt trời dần tắt, họ đi bộ dọc theo Hồ Town, một nơi nổi tiếng của khu phố Austin.

“Chút nữa thôi em sẽ thấy thứ mà em chưa từng thấy ở New Grundy.”

Cô ngẩng nhìn những tòa cao ốc hùng vĩ bao quanh hồ và cây cầu bắt ngang nó. Nhiều người ngồi trong thuyền trên mặt nước như thể họ đang đợi một màn trình diễn pháo hoa bắt đầu, và cô để ý thấy một lượng lớn những con chim đen đang sà xuống từ trên trời. Cô cũng ngửi thấy một mùi hăng hắc, làm cô tới một sở thú.

“Em đã thấy nhiều thứ như thế này ngày hôm nay. Còn gì khác không?”

Nụ cười toe toét của anh dường như mang một vẻ tinh quái. “Một trong những màn tuyệt vời hơn từ Mẹ Thiên Nhiên. Em thích đợi không, em yêu?”

“Đợi?” Cô ngược nhìn những con chim đen kì lạ trên bầu trời. Mùi gì đó hơi hoang dã xộc vào lỗ mũi cô. Cô nghe thấy một âm thanh chít chít. “Em không nghĩ — *Ôi, Chúa ơi!*”

Như thể có ám hiệu, một làn sóng đen kịt gồm những con dơi bay ra từ nơi ngủ của chúng dưới chân cầu, hàng ngàn con. Và rồi hàng ngàn con nữa. Cô đứng xem, như bị mê hoặc, nhiều nữa và nhiều nữa bay ra cho đến khi hàng trăm ngàn con đầy kín cả bầu trời như khói dày đặc. Cô thét lên giật mình khi vài con tự nhiên sà xuống hơi quá gần.

Bobby Tom cười và kéo cô dựa vào anh.

Gracie không phải là một người nhát gan, và cô sẽ không bỏ lỡ cảnh này cho thế giới, nhưng dơi là dơi, và khi con khác lại gần hơn cô muốn, cô tự động né nhanh vào ngực anh, chỉ khuyến khích anh cười dữ dội hơn.

“Anh biết em sẽ thích nó.” Anh xoa lưng cô. “Austin có số lượng dơi lớn nhất hơn bất cứ thành phố nào trên thế giới. Nguyên một đàn của chúng ngủ dưới cây cầu đó. Anh không biết chính xác sao họ lại tính ra được, nhưng họ bảo những con dơi này ăn thứ đại loại như hai mươi ngàn con rệp một đêm. Thường thì chúng không lộ diện cho đến khi trời tối hơn, vì giờ làm chúng khó nhìn hơn, nhưng gần đây trời khô hanh và chúng ra sớm hơn một chút để có đủ thời gian kiếm ăn, nó nhắc anh nhớ tới mình đang đói đây. Em thấy sao về vài món Tex-Mex* tuyệt vời?”
(* từ kết hợp giữa Texan và Mexican, chỉ món ăn Mehico do người Texas nấu)

“Nghe có vẻ tuyệt đấy.”

Như thường lệ, đi ăn với Bobby Tom có nghĩa cô sẽ gặp được nhiều người mới. Họ kết thúc ở Hole in the Wall, một trong những nơi về đêm truyền thống của Austin, nghe vài nhạc sĩ địa phương lừng danh của thành phố chơi nhạc. Cô muốn trả tiền cho bữa ăn của mình khi đến lúc rời đi, nhưng vì anh cầm lấy hóa đơn chỉ trả cho cả một phòng đầy người, nên cô chờ cho đến khi họ ra xe và nhét số tiền cô đã tính từ ví của mình vào túi anh.

Anh lôi chúng trở ra. “Đây là gì vậy?”

Cô tiếp thêm can đảm, biết anh sẽ không thích việc này. “Em trả cho bữa tối của mình.”

Chân mày anh nhướng lên, và anh nhìn như thể đang bùng nổ. “Em chắc như quỷ là không!” Anh nhét số tiền trở lại ví cô.

Cô biết mình đã thua anh trong cuộc chiến cơ thể, vì vậy cô quyết định tính vào tiền cho những gì cô nợ anh. “Em sẽ không quên việc này, đặc biệt là bây giờ chúng ta đã ngủ với nhau. Điều đó khiến nó thậm chí thêm quan trọng hơn. Em đã nói với anh, Bobby Tom. Em sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ anh.”

“Chúng ta đang hẹn hò!”

“Theo kiểu phần ai nấy trả.”

“Anh không làm theo kiểu mạnh ai nấy trả! Anh chưa từng làm theo kiểu ấy, thế nên chỉ việc đặt nó ra khỏi tâm trí em! Và điều đó nhắc anh... Anh tìm thấy một số tiền lớn trong ngăn kéo bàn làm việc của mình sáng hôm qua. Anh nghĩ mình hẳn đã để nó ở đó và quên mất, nhưng giờ anh đang tự hỏi. Em không tình cờ biết bất cứ điều gì về chuyện đó, phải không?”

“Đó là tiền thuê—”

“Tiền thuê! Em không nợ anh bất cứ tiền thuê nào!”

“... và bộ váy dạ tiệc màu đen anh đã mua cho em.”

“Bộ váy đó là một món quà. Em thậm chí đừng có nghĩ về việc trả tiền cho anh vì nó.”

“Em không ở vị trí được phép nhận quà từ anh.”

“Chúng ta đã đính hôn!”

“Chúng ta không đính hôn. Em trả theo cách của riêng em, Bobby Tom. Em biết có lẽ đây là việc khó để anh chấp nhận, nhưng nó rất quan trọng với em và em muốn anh hứa anh sẽ không để ý đến những mong ước của em, nhất là bây giờ khi chúng ta đã ngủ với nhau.”

Anh nghiêng rằng. “Đó là chuyện lỗi bịch nhất anh từng nghe. Nếu em tin anh sẽ chạm tới một xu của em, em có thể suy nghĩ lại.”

“Anh cứ làm những gì theo ý anh, nhưng em vẫn sẽ trả nợ của mình.”

“Chúng không phải là nợ!”

“Với em chúng là nợ. Em đã nói với anh từ lúc bắt đầu. Em sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ anh.”

Anh dùng dùng bỏ đi, nguyên rửa dưới hơi thở của mình. Khi tới xe, anh lột phất nón ra và vỗ nó vào chân. Cô có cảm tưởng rõ rệt là anh thích vỗ vào cô hơn.

Chuyến bay trở về Talarosa của họ diễn ra trong im lặng. Cô không thích cái thực tế tâm trạng tốt của ngày hôm nay đã bị phá hỏng, nhưng anh cần phải hiểu cô sẽ không bị ảnh hưởng về chuyện này. Lúc họ về đến nhà, anh dường như đã dịu lại chút ít. Cô cảm ơn anh đã cho cô một quãng thời gian tuyệt vời và đi lên cầu thang về căn hộ của mình, cô cởi đồ và bước vào buồng

tắm.

Khi bước ra, cô nín thở khi thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng ngủ của cô. Không mặc gì ngoại trừ quần jean của mình.

“Em đã khóa cửa,” cô nói.

“Anh là chủ nhà của em, nhớ chứ? Anh có một chìa khóa.”

Ngón tay cô siết chặt trong khăn tắm màu trắng cô đang quấn trên người. Anh không cười, và cô không biết trông chờ gì.

“Lên giường đi, Gracie.”

Có lẽ—Có lẽ chúng ta nên nói về chuyện này.”

“Làm đi!”

Cô leo lên giường.

Anh đứng lên khỏi ghế và kéo khóa quần thấp xuống. Cô ấn bàn tay tự do của mình sâu xuống nệm, cảm thấy một sự trộn lẫn khó chịu giữa lo sợ và phấn khích. Anh tiến về phía cô.

Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực đến nỗi cô có thể cảm thấy nó đang vang dội trong cổ họng mình. Anh cúi xuống và lột bỏ khăn tắm của cô. “Em cũng sẽ trả lại anh vì chuyện này chứ?”

Trước khi cô có thể trả lời, anh đã giật lấy cái gối cạnh cô và nhét nó dưới hông cô.

“Cái quái—”

“Im lặng nào.” Chống đầu gối lên cạnh giường, anh tóm lấy đùi cô trong tay và đẩy chúng ra. Trong một khoảnh khắc anh nhìn cô chăm chăm, rồi anh ngồi lên mép giường và mở rộng cô với hai ngón tay cái của mình.

Hơi thở cô nén lại trong cổ họng khi anh hạ thấp đầu xuống. Cô cảm thấy hàm râu nham nhám của anh trên bắp đùi trong của mình. Anh cẩn nhẹ lên làn da mềm mại nơi đó.

“Giờ anh sẽ làm hài lòng *em*,” anh nói.

Và rồi, vì anh không thể áp đảo cô với sức mạnh như anh muốn, anh chế ngự cô theo cách khác.

Cuối cùng, không có giải quyết nào khác để Suzy thực hiện. Đã gần một tháng kể từ khi Way Sawyer đưa ra lời đề nghị kinh khủng của ông, và bà muốn được suy nghĩ thêm chút nữa. Ông cuối cùng đã quay lại thị trấn một tuần trước, nhưng ông đã không gọi bà cho đến ngày hôm qua. Chỉ giọng nói của ông thôi cũng đã làm bà hoảng sợ, và khi ông thông báo mình sẽ chiêu đãi vài người bạn làm ăn ở San Antonio và ông muốn bà tiếp đãi họ như nữ chủ nhân, bà gần như không thể trả lời.

Ngay khi gác máy, bà cố gọi cho Bobby Tom, không phải để nói với nó những gì đã xảy ra—bà không thể làm điều đó—nhưng chỉ đơn thuần là nghe giọng nói quen thuộc của nó. Tuy nhiên, nó không có ở nhà, và bà biết hai người họ đã ở Austin khi bà nói chuyện với Gracie sáng nay.

Khi tài xế Lincoln kéo bà rời khỏi nhà cho chuyến đi tới San Antonio, một tràng bong bóng kích động trào lên bên trong bà. Bà thấy mình như một nữ thánh Joan mãi kinh của vùng Arc hy sinh thân mình để giúp mọi người. Nhưng bà không đủ ngu ngốc để trông chờ người ta sẽ biết ơn. Khi mối quan hệ với Way trở nên công khai, bà sẽ bị tất cả lên án vì đi lại với kẻ thù.

Way sống ở hai tầng trên cùng của tòa nhà đá vôi trắng cổ kính xinh đẹp có tầm nhìn xuống khu Riverwalk nổi tiếng của San Antonio. Bà được đón bởi một người làm, cô ta nhận lấy túi du lịch của bà từ người tài xế và báo với bà Ngài Sawyer sẽ đến ngay.

Căn nhà có một cảm giác thoáng đãng, mang hơi hướm nhiệt đới. Những bức tường hoa lan nhiệt đới với nền trắng ngà làm nổi bật những đồ dùng tiện nghi được bao phủ trong sắc vàng tươi và đỏ thắm. Nửa dưới của những cánh cửa sổ cao và hẹp được phủ lưới sắt đen, và những cây xanh đặt trong những góc, mang đến cho căn phòng một không khí dễ chịu đối nghịch với cái bụng đang nhộn lên của bà. Cô người làm dẫn bà tới một phòng ngủ nhỏ trên tầng tương tự, để bà có thể thay trang phục buổi tối. Căn phòng hiển nhiên là dành cho khách, nhưng Suzy không có biết liệu người làm đưa bà đến đây theo ý của cô ta, hay vì Way đã ra lệnh. Bà bám lấy hy vọng mình sẽ ngủ ở đây một mình tối nay.

Bà thay một bộ đầm lụa màu xanh lông công với một hàng cúc lấp lánh chạy dọc một bên vai cho bữa tối. Khi bà trượt vào một đôi giày bít màu xám, bà nghe nhiều giọng nói từ phòng khách và biết Way đã trở về. Bà kéo dài hết sức có thể với việc trang điểm, cố trấn tĩnh mình với những trình tự quen thuộc của phái nữ về mascara và sơn môi, rồi nhìn vô định vào một tờ báo để trên bàn ở đầu giường. Khi bà không thể tránh lâu hơn được nữa, bà buộc mình phải bước ra phòng khách.

Way ngồi trên cửa sổ nhìn xuống Riverwalk. Ông mặc một bộ dạ phục trang trọng và chậm chậm quay lại khi bà bước vào. “Bà trông thật đáng yêu, Suzy. Nhưng bà luôn là người phụ nữ đẹp nhất Telarosa.”

Bà không giả vờ đây là một cuộc gặp gỡ xã giao thông thường bằng cách cảm ơn lời khen của ông, và bà vẫn im lặng.

Ông bước tới bà. “Có ba cặp sẽ ăn tối với chúng ta tối nay. Bà có giới với những cái tên không?”

“Không thực sự.”

Lờ đi chất giọng lạnh lùng trong câu trả lời của bà, ông mỉm cười. “Tôi sẽ để bà mở màn đầu tiên, sau đó.” Bà thấy mình đang lắng nghe theo thói quen khi ông tiếp tục danh sách khách mời và nói với bà điều gì đó về từng người bọn họ. Ngay khi ôn kết thúc, thang máy đã mang đến cặp đầu tiên trước cửa.

Khi cuộc tụ họp đã chuyển sang phòng ăn, Suzy nhận ra bà thực sự đang thích thú. Bà đã sợ Way sẽ công khai làm bề mặt mình bằng cách khiến mọi người hiểu bà là nhân tình của ông, nhưng ông nhắc đến bà chỉ như một người bạn lâu năm và không hề ám chỉ bất cứ điều gì hơn thế.

Ông là một chủ nhà chu đáo, và bà chú ý ông đã xoay sở để kéo những bà vợ vào cuộc nói chuyện khéo léo đến thế nào. Bà nghĩ tới những cuộc họp mặt mà mình tham gia, nơi phụ nữ chỉ ngồi như người cầm trong khi chồng họ cứ nói tiếp và nói tiếp về công việc. Đây cũng là lần tụ họp đầu tiên bà nhớ mình đã tham dự trong những năm qua mà không được giới thiệu như mẹ của Bobby Tom Denton. Thay vào đó, Way chỉ đề cập tới công việc của bà và Bộ Giáo Dục, và bà thấy mình đang nói về những thách thức của việc điều hành một hệ thống trường công lập nhỏ thay vì trả lời những câu hỏi về đứa con trai nổi tiếng của bà.

Thế nhưng, khi khách khứa bắt đầu đi về, nỗi lo lắng của bà quay trở lại. Cho đến giờ, bà đã kiên quyết không tra tấn mình với những hình ảnh tưởng tượng về hai người họ đơn độc trong phòng ngủ, nhưng khi thời gian đến gần, bà thấy ngày càng khó giữ những suy nghĩ đó vào trong kẹt. Bà nhớ tiếng cười sôi nổi của Hoyt, những ham muốn mạnh mẽ của ông ấy, và những cảm xúc dễ lộ ra. Ngược lại, Way thì trầm tĩnh và lạnh nhạt. Bà không thể tưởng tượng bất cứ điều gì có thể làm xáo trộn ông, bất cứ điều gì làm ông cười to hay khóc hoặc bước vào phạm vi bình thường của những cảm xúc con người.

Way đóng cửa sau khi tiễn những vị khách cuối cùng và quay lại đúng ngay lúc thấy cái rùng mình của bà. “Bà lạnh à?”

“Không. Không, tôi ổn.” Bà thường sợ phần cuối những buổi tiệc tối của mình khi bà đối mặt với một nhà bếp đầy đĩa dơ. Giờ đây bà sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì cho công việc dọn dẹp ấy, nhưng hai người làm giỏi giang đã lo nó rồi.

Ông nhẹ nhàng khoác lấy tay bà và kéo bà trở lại phòng khách. “Môn golf của bà thế nào rồi?”

Golf là thứ xa nhất trong tâm trí bà, và câu hỏi làm bà giật mình. “Lần cuối cùng tôi và Bobby Tom chơi, tôi đã đánh bại nó bằng một cú đánh.”

“Chúc mừng. Bà đã đánh bao xa?” Ông thả bà ra, ngồi xuống một đầu đi vắng và cởi bỏ nơ áo của mình.

“Tám mươi lăm.”

“Không tồi. Tôi ngạc nhiên là bà có thể đánh bại con trai mình. Cậu ta là một vận động viên giỏi.”

“Nó phát một cú banh dài, nhưng nó đã tự đưa mình vào nhiều rắc rối.”

“Bà đã chơi hầu hết trong cuộc đời, phải không?”

Bà đi đến cửa sổ và nhìn xuống những sợi dây đèn màu trắng đang mắc qua Riverwalk từ những cây bách. “Đúng vậy. Cha tôi là một cầu thủ golf.”

“Tôi nhớ. Tôi đã cố kiếm một công việc phục dịch sân bóng ở câu lạc bộ của ông ấy khi tôi còn là một đứa trẻ, nhưng họ bảo tôi phải cắt tóc trước.” Ông cười. “Tôi không muốn từ bỏ kiểu D.A. của mình, vì vậy thay vào đó tôi đã đi bơm gas.”

Bà tưởng tượng hình ảnh ông đang dựa lưng vào một tủ khóa và chải một cây lược nhựa qua mái tóc đen bóng của mình. Hoyt thì có kiểu đầu cắt sát.

Ông giật cái nơ ra và cởi khuy cổ áo. “Tôi đã đặt giờ cho chúng ta lúc bảy giờ ba mươi sáng mai ở câu lạc bộ của tôi. Chúng ta có thể đập tan vài cơn nóng.”

“Tôi không có gậy hay giày.”

“Tôi sẽ lo việc đó.”

“Ông không làm việc ư?”

“Tôi là chủ của chính mình, Suzy.”

“T—Tôi thật sự cần trở về vào buổi trưa.”

“Bà có công việc khác à?”

Bà không có, và bà nhận ra mình đang trở nên ngu ngốc. Nếu bà phải trải qua thời gian với ông, thì nơi nào tốt hơn là trên sân golf chứ? “Tôi có vài chuyện lặt vặt phải làm, nhưng tôi có thể xử lí chúng sau. Golf cũng được.”

“Tốt.” Ông đứng dậy, cởi áo khoác, và ném nó xuống đi văng. “Bà có muốn ngắm sân thượng không?”

“Tôi rất thích.” Bất cứ thứ gì trì hoãn những gì sắp đến.

Tới sự chú ý của bà, ông đi về phía cầu thang. Bà đã nghĩ sân thượng là hết tầng này của ngôi nhà, nhưng giờ bà nhận ra nó hẳn phải nằm cách xa phòng ngủ chính ở tầng trên. Ông đã tới bậc thang đầu tiên trước khi nhận ra bà không đi theo ông. Ông quay lại và nhìn bà chăm chú. “Bà không phải cởi đồ để ngắm cảnh đâu.”

“Làm ơn đừng có khiếm nhã về chuyện này.”

“Vây đừng nhìn tôi như thể tôi sắp cưỡng bức bà. Tôi không làm thế, bà biết mà.” Quay lưng lại với bà, ông bước lên cầu thang.

Bà chậm chậm theo sau.

Chương 17

Suzy tới gần hàng rào nơi Way đang đứng, với hai tay để trong túi quần, đang nhìn ra phía chân trời San Antonio. Giữ một khoảng cách cẩn thận giữa họ, bà đến cạnh ông.

“Mọi thứ đều khô cạn nhanh chóng ngoài kia,” ông nói, mà không nhìn lại bà. “Việc tưới tiêu là một thách thức thực sự.”

Bà liếc nhìn quanh những chậu đất đỏ trồng cây cảnh và những chậu hoa đang thi nhau khoe sắc. Một cây dâm bụt với những bông hoa vàng nhạt lướt nhẹ bên váy bà. Bà thích nói về vườn tược hơn những gì sắp xảy ra.

“Tôi cũng có vấn đề tương tự với mấy lẵng hoa của mình. Chúng được treo dưới mái hiên, thế nên chúng không hứng được chút nước mưa nào.”

“Sao bà không dời chúng đi?”

“Tôi yêu việc ngắm nhìn chúng từ cửa sổ phòng ngủ của mình.”

Bà ngay lập tức hối hận vì đề cập đến phòng ngủ và quay đi khỏi ông.

“Với một phụ nữ trưởng thành, biểu hiện của bà trông như một thiếu nữ.” Giọng ông dịu dàng và hơi khàn. Bà cứng người khi ông xoay bà lại và khum lấy bắp tay bà trong lòng bàn tay ông. Hơi ấm của cơ thể ông xuyên qua làn lụa mỏng chiếc váy của bà. Ông cúi xuống.

Môi bà hé ra trong phản kháng khi miệng ông phủ lấy miệng bà. Bà đứng cứng đờ và gồng người chờ một vài cuộc tấn công kinh khủng, nhưng nụ hôn của ông dịu dàng đáng kinh ngạc. Ông chạm nhẹ môi mình lên môi bà—bà đã không nghĩ nó lại mềm mại và ấm đến thế. Mắt bà mơ hồ khép lại.

Ông đổi trọng tâm và nhẹ nhàng ấn hông mình vào hông bà. Bà căng người khi cảm thấy sự khuấy động của ông. Ông từ từ dứt ra khỏi bà, và, khi bà nhìn chăm chăm vào ông, bà không thể dấu đi cảm giác xáo trộn của mình. Phải chăng bà đã thực sự chấp nhận ông trong một vài giây? Chắc chắn không. Chắc chắn chỉ vì bà đang cảm thấy sợ hãi. Bất chấp tiền bạc và quyền lực của mình, đây vẫn là Way Sawyer, kẻ côn đồ nhất ở Trung học Telarosa.

Ông vén một lọn tóc trên má bà ra phía sau. “Bà trông như một đứa trẻ vừa mới nhận được nụ hôn đầu tiên.”

Lời nhận xét của ông làm bà chệnh choáng cũng nhiều như nụ hôn của ông. “Tôi không có nhiều kinh nghiệm với chuyện này.”

“Bà đã kết hôn được ba mươi năm rồi.”

“Ý tôi không phải thế. Ý tôi là—Với bất cứ ai khác.”

“Bà chưa từng với bất kỳ người nào khác ngoài Hoyt, phải không?”

“Tôi đoán mình trông như một con chuột nhà quê thực sự với ông, đúng không?”

“Ông ấy đã mất bốn năm rồi.”

Bà cúi đầu và nghe làn gió nhẹ ban đêm mang theo những lời thì thầm của mình. “Tôi cũng thế.”

Sự im lặng kéo dài giữa họ, và khi ông nói, bà nghe thứ gì đó gần như không chắc chắn trong giọng nói của ông. “Tôi nghĩ tốt hơn chúng ta cần ít thời gian để tìm hiểu lẫn nhau trước khi chuyện này tiến xa hơn, được chứ?”

Niềm hy vọng hiện ra trong bà, và mắt bà mở to khi bà nhìn chăm chăm lên ông. “Ông không định—ông sẽ không ép buộc tôi à?”

Cái miệng vừa mới hôn bà mới nãy đã cứng lại. “Bà muốn tôi làm ư?”

Niềm hy vọng của bà dần tan biến, thay thế cho một cơn thịnh nộ khủng khiếp. “Ông lại đùa giỡn với tôi nữa. Sao ông lại có thể tàn ác đến thế?”

Bà quay lưng và lao qua cánh cửa sân thượng. Ông tóm lấy vai bà ở đầu cầu thang, ngay bên ngoài cánh cửa dẫn đến phòng ngủ chính, và bà lùi lại trước vẻ ảm đạm trong mắt ông.

“Bà không biết cái gì là tàn ác,” ông nói. “Bà được che chở từ lúc mới sinh.”

“Không phải thế!”

“Không phải sao? Bà có biết cái gì giống như đi ngủ với cái bụng rỗng tuếch không? Bà có biết cái gì giống như nhìn mẹ mình chết một cái chết từ từ vì ô nhục không?”

Bà không thể chịu đựng trò đùa của ông thêm lúc nào nữa. Bất ngờ quay về phía cửa phòng ngủ, bà vặn nắm cửa trong tay. “Hãy kết thúc việc này đi.”

Khi bà bước vào phòng, bà nghe tiếng nguyền rủa nhẹ nhàng dưới hơi thở của ông. Cảm thấy như một tù nhân chờ hành xử, bà nhìn chăm chăm quanh những bức tường sơn đỏ sẫm. Một chiếc giường gỗ gụ đồ sộ, với những chiếc gối hoa văn màu tối bên trên, nằm trong một cái đèn vòm rất lớn phía sau bà. Run rẩy, bà quay qua ông.

“Tôi không muốn bật đèn.”

Một lần nữa, ông dường như lưỡng lự. “Suzy—”

Bà cắt ngang ông. “Tôi không muốn làm nó với đèn sáng.”

“Bà muốn vờ như tôi là Hoyt?” ông giận dữ nói.

“Tôi không bao giờ có thể nhầm ông với Hoyt Denton.”

Ông nói một cách lạnh lùng y như bà. “Tôi sẽ đưa bà xuống lầu. Bà có thể ngủ trong phòng khách.”

“Không!” Tay bà siết lại thành nắm đấm hai bên hông. “Tôi sẽ không để ông làm vậy với tôi. Ông sẽ không chơi bất cứ trò đấu trí nào với tôi nữa! Cả hai ta đều biết tôi được mua và phải trả nợ. Nhưng, sau đó, tôi đoán ông biết chính xác chuyện đó thực hiện như thế nào. Ông hẳn đã học nó từ mẹ mình.” Bà quay người, xoay về phía phòng tắm, và rồi nhả mặt khi những từ ngữ đập trở lại mình. Dù tình huống có tới đâu, bà cũng không bao giờ nên nói điều gì đó đầy căm thù như vậy.

“Xả nước đầy bồn tắm trong lúc bà ở đây.”

Bà rùng mình trước sự bình tĩnh chết chóc trong giọng nói ông. “Tôi không muốn làm thế.”

“Tôi muốn.” Ông nói với toàn bộ không cảm xúc. “Để đèn tắt nếu đó là sở thích của bà, nhưng hãy xả nước đầy bồn tắm.”

Với một tiếng rít bất an, bà biến mất trong phòng tắm và đóng sầm cửa lại. Dựa lưng lên nó, bà cảm thấy tim mình đang đập thình thịch, và nước mắt cay cay trên mắt khi bà phải đối đầu trước tình cảnh đáng sợ. Bà đã nghĩ mình có thể chỉ đơn giản leo lên giường trong căn phòng ngủ tối tăm của ông, giăng chân ra, và để ông làm những gì ông phải làm, nhanh chóng và hiệu quả, trong lúc bà đánh mất mình trong một tình trạng tê liệt cảm giác. Bà không muốn tắm với ông hoặc chơi những trò tình dục. Bà muốn lần đầu tiên này chấm dứt hoàn toàn, và bà muốn qua khỏi nó thản nhiên nhất có thể.

Bà tự nhủ việc làm tình của ông, sẽ máy móc, lạnh lùng và lãnh đạm như chính con người ông, nhưng khi bà dò dẫm công tắc đèn, hình ảnh một cậu bé thiếu niên với đôi mắt giận dữ và một cái miệng đói khát đập thẳng vào tâm trí bà. Bà rùng mình và xua đuổi nó đi.

Khi bà cởi đồ, bà tránh nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong những chiếc gương trên những bức tường lát gạch đỏ sẫm. Căn phòng sang trọng với đồ đạc mạ vàng và bồn tắm cẩm thạch đen, vuông vức và đủ rộng cho hai người. Bà kéo dài lâu hết mức có thể, gấp trang phục mình lại gọn gàng, đặt chúng lên một băng ghế nệm hoa văn nằm cạnh bồn tắm. Bà đặt giày bên dưới, ngay sát nhau như những tên lính nhỏ. Sau khi quấn một cái khăn tắm dày màu đen, bà xả nước vào bồn tắm khổng lồ. Trong lúc chờ nó đầy, bà cố làm mình bình tĩnh bằng cách nghĩ về khu vườn của mình và những gì bà sẽ trồng trong mùa thu, nghĩ về mọi thứ ngoại trừ Hoyt và cái sự thật là bà sắp sửa ngoại tình.

Khi bồn tắm đã đầy, bà chuyển qua bồn tắm Jacuzzi, đang đập nước thành những bọt bong bóng, rồi bà tắt đèn. Không có cửa sổ nào trong phòng tắm và nó khá là tối, thế nên bà sẽ không phải nhìn thấy đôi mắt ông thâm hiem trên cơ thể mà chỉ có chồng bà mới được chăm sóc. Tại sao ông lại muốn bà chứ? Da bà đã không còn căng; bụng bà đã không còn phẳng lì qua nhiều năm, và bà dán một miếng estrogen trên hông. Vứt bỏ cái khăn, bà hạ người vào dòng nước nổi bong bóng.

Bà không phải chờ lâu trước khi ông gõ cửa. “Vâng?” bà hỏi, lịch sự như thường lệ, vì bà đã được nuôi dạy trở thành người lịch sự, vì phụ nữ tuổi bà được dạy dỗ phải tuân theo những luật lệ, phục tùng đàn ông, và đặt những nhu cầu của chính mình sau nhu cầu của mọi người khác.

Cửa mở, hắt vào chút ánh sáng lờ mờ từ phòng ngủ. Ông không bật đèn, nhưng cũng không đóng cửa, và bất chấp những từ ngữ của mình trước đó, bà biết ơn vì ánh sáng yếu ớt từ phòng khác. Mặc dù bà không muốn ông có thể thấy mình rõ ràng, bà cũng kinh hãi trước cảnh ở một mình cùng ông trong bóng tối dày đặc.

Bà nghiên cứu bóng của cơ thể ông khi ông đến gần bồn tắm. Chỉ cần ông không quỵn rũ, thì chuyện này đã không có vẻ như phản bội đến vậy. Bà không thể nhận ra chất vải hay màu sắc của chiếc áo choàng ông mặc, nhưng khi tay ông đi tới eo, bà biết ông không buộc dây thắt lưng, và bà hạ tầm nhìn xuống dưới. Có bao nhiêu đàn ông trưởng thành trần truồng mà bà đã thấy? Bà đã biết cơ thể Hoyt rõ gần như là của chính mình, và khi là một đứa trẻ, bà thỉnh thoảng xộc vào phòng cha mình. Khi Bobby Tom ở nhà, nó đôi khi lang thang trong một cái quần lót, nhưng chuyện đó không tính. Bà có rất ít kinh nghiệm để theo kịp.

Mực nước dâng lên khi ông thả người vào bồn tắm và ngồi ổn định ở góc đối diện chỗ bà. Âm thanh vù vù nhẹ của bồn tắm Jacuzzi át đi những tiếng ồn bên ngoài để hai người họ có thể ở một mình với nhau ở bất cứ chỗ nào. Ông thả khủy tay lên mặt nước, và chân ông lướt nhẹ qua chân bà khi ông duỗi thẳng ra. Bà cứng đờ khi cảm thấy tay ông nắm chặt cổ chân mình và kéo bàn chân bà trên đỉnh đùi ông.

“Thư giãn đi, Suzy. Bà có thể ra khỏi bồn tắm bất cứ lúc nào mình muốn.”

Nếu những từ ngữ của ông có ý làm bà dịu đi, thì chúng đã có kết quả ngược lại vì bà biết không hề có lối thoát. Nếu bà không kết thúc triệt để chuyện này tối nay, bà chắc chắn sẽ điên lên mất.

Ông tạo một vòng tròn chậm rãi trong lòng bàn chân bà với ngón tay cái của mình và toàn bộ cơ thể bà giật nảy lên phản ứng.

“Nhảy cảm ư?” Cơn giận dữ khi nãy của ông dường như đã rời đi. Ông vẽ một hình số tám lên lòng bàn chân bà.

“Chân tôi bị nhột.”

“Mmm.” Thay vì thả chân bà ra, ông bắt đầu mát xa những ngón chân, xoa bóp chúng giữa ngón cái và ngón trỏ trong lúc tiếp tục vuốt ve lòng bàn chân bà với bàn tay còn lại. Bất chấp bản thân, bà bắt đầu thư giãn. Giá như nó có thể kết thúc ở đây, với một bồn tắm ấm áp và việc mát xa dễ chịu.

Một sự yên lặng thư thái đáng ngạc nhiên phủ lên họ, và sự cử động khéo léo của bàn tay ông trên bàn chân bà, cộng với sự thật ông không cho thấy có ý định tấn công, đã bắt đầu làm bà dịu lại. Bà chìm sâu hơn trong nước.

“Chúng ta lẽ ra nên mang một chai sâm banh vào đây.” Ông nghe lười biếng y như bà cảm thấy. “Sẽ rất tuyệt.” Khi ông tiếp tục trò chơi đếm ngón chân đầy khoái cảm của mình, bà biết bà phải xin lỗi vì lời nhận xét ác ý về mẹ ông khi nãy. Bà không bao giờ tin vào việc dùng hành vi thô lỗ của người khác như một cái cớ để từ bỏ chuẩn mực đạo đức của chính mình.

“Những gì tôi đã nói về mẹ ông thật độc ác và không thể biện hộ. Tôi xin lỗi.”

“Bà đã bị khiêu khích.”

“Đó không bao giờ là một cái cớ.”

“Bà là một phụ nữ tốt, Suzy Denton,” ông dịu dàng nói.

Một sự uể oải lan tỏa dần làm cơ bắp bà như rã rời. Đã quá lâu kể từ khi có bất kì ai đó thực sự chạm vào bà. Trong suốt những năm kết hôn, bà đã nắm giữ sức mạnh những cái vuốt ve đầy khoái cảm, nhưng bà đã không còn nữa.

Ông với tới bàn chân còn lại của bà. Ngọn tóc bà chìm trong nước khi bà hạ người thấp hơn vào trong bồn tắm, nhưng bà cảm thấy quá thư giãn để chống người lên lại. Một lần nữa ông bắt đầu xoa bóp chậm và sâu. Bà tự nhủ chỉ đơn thuần là vì bà mỗi một nên mới có cảm giác thích thú đến vậy.

Ông kéo bàn chân bà lên môi mình và bà cảm thấy tiếng ken két dễ chịu của răng ông khi ông cắn nhẹ lên ngón chân cái của mình. “Tôi cho là mình không phải lo lắng vì sẽ làm bà có thai.”

Lời tuyên bố của ông làm bà chấn động và thoát khỏi trạng thái mê mang. Bà cố ngồi dậy, nhưng ông vẫn nắm lấy bàn chân bà, đưa nó trở lại đỉnh đùi ông nơi ông tiếp tục chăm sóc nó.

“Không, ông sẽ không.”

“Bà cũng không phải lo lắng về tôi,” ông nói.

Bà phải lo lắng về cái gì? Bà tự hỏi. Đương nhiên không phải việc làm ông có thai.

Bà nghe thấy sự thích thú trong giọng nói ông. “Suzy, ở độ chín mươi. Người ta có nhiệm vụ phải hỏi người tình tiềm năng của họ những câu hỏi rõ ràng về tình dục và những thói quen thuốc men của họ.”

“Lạy Chúa.”

“Nó là một thế giới mới.”

“Không phải là một điều tốt đẹp lắm.”

Ông cười khúc khích. “Tôi cho là mình sẽ không nhận được bất kì câu hỏi rõ ràng nào.”

“Nếu ông có bất cứ điều gì che giấu, ông sẽ không mang chủ đề này ra.”

“Chính xác là thế. Giờ quay qua đi, và để tôi xoa bóp vai cho bà.”

Không đợi bà di chuyển, ông dịu dàng kéo lấy cổ tay bà và xoay bà lại để bà trượt vào giữa hai chân đang giang rộng của mình. Bà cảm thấy cơ ngực ông trên lưng mình. Hồng ông đổi chỗ, và bà nhận ra ông đã hoàn toàn bị khuấy động. Một cơn rung mình nhận thức đập vào bà, theo sau ngay lập tức là một luồng cảm giác tội lỗi.

“Đưa cho tôi xà phòng,” ông thì thầm, giọng dịu dàng như mơn trớn, trong khi ngón tay cái làm việc trên vai bà. “Nó nằm bên phải bà đấy.”

“Không, tôi—”

Tới sự ngạc nhiên của bà, rằng ông lún trên đường cong ở cổ bà. Ông cắn nhẹ bà nơi đó, không đau đớn, nhưng cũng đủ mạnh để nhắc bà là ông nắm quyền kiểm soát. Bà nhớ những cơn ngứa giống thường cắn ngứa cái khi chúng muốn khống chế, thậm chí đôi khi còn lấy máu. Cùng lúc, dường như có một giọng nói bảo bà chỉ cần đứng dậy và bước ra khỏi nước là ông sẽ để bà đi. Nhưng giọng nói quá mơ hồ để bà níu giữ khi bàn tay ông trượt lên vai và sờ lấy ngực bà.

“Hãy ngã ra sau,” ông thì thầm. “Để tôi chơi đùa với bà.”

Ông hẳn đã tự lấy xà phòng vì lòng bàn tay ông giờ đang trơn trượt và những cảm xúc ông đã đánh thức thật dữ dội khiến mắt bà cay cay nước mắt. Bà không muốn phản bội Hoyt. Bà không muốn cảm thấy tuyệt như vậy, nhưng nó đã quá lâu, và khi bàn tay ấm áp, đầy xà phòng của ông xoay tròn quanh ngực bà, bà không thể cưỡng lại được. Bà sẽ cho phép sự mơn trớn thân mật này trong một lúc, và rồi bà sẽ dứt ra.

Từng vòng và từng vòng bàn tay ông di chuyển, đến gần hơn và gần hơn vùng trung tâm nhạy cảm. Hơi thở bà trở nên nhanh hơn. Ông lướt nhẹ qua đầu vú, rồi giật chúng giữa hai ngón tay và bắt đầu mát xa chúng như ông đã làm với ngón chân bà. Cảm giác thật dễ chịu và quen thuộc, như một bài hát yêu thích được nghe lại sau một thời gian rất dài. Bà đã quên cảm giác này tuyệt vời như thế nào. Cơ thể bà trở nên nặng hơn, uể oải hơn, cho đến khi nó dường như

tan chảy vào trong ông.

Ông rời bỏ núm vú bà và trở lại với việc làm những vòng tròn lười biếng quanh ngực bà, dịu dàng trêu chọc cho đến khi ông một lần nữa đi tới đỉnh vú, rồi giật và kéo. Bà quần quai tựa vào ông. Ông xoay tròn lần nữa. Lần này bà rên rỉ khi ông chạm tới núm vú bà và xe chúng giữa những ngón tay.

Giờ đây hơi thở bà nặng nề hơn, và cơ thể bà có cảm giác phồng ra vì khuấy động. Hôn lên tai bà, ông nâng bà lên bập đui mình, lưng bà vẫn dựa vào ngực ông. Bà cảm thấy môi ông đang giật mạnh dải tai mình. Ông bắt đầu mút ở đó, trên da và chiếc bông tai kim cương, và bà rùng mình trước cảm giác xa lạ ấy. Bà không thể nhớ Hoyt đã từng làm thế với mình hay chưa, nhưng khi bà cố hồi tưởng nếu ông ấy đã làm, thì những suy nghĩ của bà vẫn bị phân tán.

Ông giạng chân ra và, cùng lúc, tách chân bà mở ra với đầu gối của mình. Tay ông trượt từ ngực xuống tới đùi trong của bà. Bà không hiểu ông đang làm gì khi luân phiên vuốt ve cả hai đùi, kéo chúng ra rộng hơn, di chuyển hông bà gần hơn tới mép bồn tắm. Và rồi bà cảm thấy dòng nước mạnh phun vào trong mình.

Bà hỗn hển và gần như nháy khỏi lòng ông, cố tránh khỏi dòng nước đang bắn ra từ một trong những cái vòi nằm bên trong thành bồn.

Bà nghe thấy tiếng cười quái ác của ông bên tai, êm ái và đầy cảm dỗ. “Thư giãn đi, Suzy. Hãy tận hưởng”

Và, Chúa tha thứ cho bà, bà đã tận hưởng.

Ông chơi đùa với vú bà, cắn nhẹ lên tai và vai bà với răng của mình, mút lấy phần thịt nhạy cảm nơi cổ bà. Cơ thể họ đổi chỗ để thỉnh thoảng dòng nước đánh vào bà, đôi lúc lại vào ông. Bà đã đánh mất mọi giác quan của mình, thậm chí không nghĩ đến mục đích khi ông đẩy vào trong bà từ phía sau và để nước làm việc với họ ở nơi họ được gắn chặt với nhau. Bà cố di chuyển trên ông, nhưng ông không cho phép. Và mỗi lần bà sắp tới ngưỡng, thì ông đổi chỗ để cơ thể bà chỉ kịp để nó không xảy ra.

Bà bắt đầu nức nở. “Làm ơn...”

“Bà muốn gì?” ông thì thầm, khi ông đẩy vào sâu hơn.

“Làm ơn, để tôi... Để tôi...”

“Bà muốn nhiều hơn phải không, Suzy? Đó có phải là những gì bà muốn? Bà muốn nhiều hơn chứ?”

Tiếng ngâm nga dịu dàng của ông càng làm bà kích thích. “Vâng... Vâng...” Bà van xin ông, nhưng đã quá muộn để bà có thể dừng lại.

Giọng ông nhẹ nhàng và cộc lốc và dịu dàng. “Chưa đâu, em yêu. Chưa đâu.”

Bà nức nở khi ông nhắc bà khỏi ông. Bà cố trở lại vòng tay ông, nhưng ông đã đứng dậy. Trong ánh sáng mờ mờ, bà có thể thấy bóng ông và sức ép dày và cứng rắn của ông. Theo bản năng, bà với tay lên và ôm chặt ông, không biết xấu hổ và mặt dạn mày dày, quên rằng người đàn ông này không phải là chồng mình, rằng bà đã không muốn ông.

Ông rên rỉ và tóm lấy cổ tay bà. “Chờ đã. Chỉ một lúc nữa thôi.”

Ông bước ra khỏi nước và trượt áo choàng lên cơ thể ướt nhẹp của mình. Không thèm buộc nó lại, ông kéo bà ra và quấn bà trong một cái khăn, rồi bế bà lên trong cánh tay mình và mang bà vào phòng ngủ, như thể bà là một cô gái trong trắng sắp bước vào phòng tân hôn.

Bà nép đầu vào vai ông khi ông bước vào căn phòng sáng lờ mờ. Bà không muốn nhìn thấy ông, không muốn nhớ đến ông là ai và bà là ai, và rằng bà sắp sửa phản bội chồng mình. Bà đang làm gì trong vòng tay một kẻ xa lạ thế này?

“Không ánh sáng.” Bà cần bóng tối để che dấu nỗi xấu hổ mà bà cảm thấy vì đã để người đàn ông này khuấy động mình tới một tình trạng không thể tự cứu lấy bản thân như vậy.

Ông dừng bước. Bà ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên ông và trông thấy mái tóc ông ướt nhẹp và bù xù, nét mặt ông không thể đọc được.

Bà chờ đợi ông đặt mình lên giường, nhưng thay vào đó, ông mang bà theo hướng ngược lại, tới một cánh cửa bà đã không để ý trước đó. Bà nhìn lên ông thắc mắc, nhưng ông không nhìn bà. Với một bàn chân, ông đẩy cửa mở ra và mang bà vào trong.

Tới cú sốc của bà, ông đưa bà vào căn buồng để đồ to lớn của ông. Bà trông thấy hai dãy quần áo gồm những bộ com lê đắt tiền và những cái áo sơ mi được may đo, những cái giá đựng giày cao bồi và giày da xếp ngăn nắp, một núi quần jean vải bông chéo, một chồng áo thun sơ mi. Mùi đàn ông bao vây bà: mùi nước hoa cologne, mùi da thuộc, và mùi sạch sẽ, hồ cứng của những chiếc sơ mi vừa mới giặt ủi. Ông đặt bà xuống nền thảm và ngay lập tức với tay ra phía sau để đóng cánh cửa lại. Họ chìm vào bóng tối dày đặc làm bà nín thở trong sợ hãi.

Giọng ông trôi giạt tới bà, khàn khàn và đầy nguy hiểm. “Không ánh sáng.”

Khăn tắm trượt dưới cánh tay bà khi ông giật mạnh nó. Sau đó ông hẳn đã di chuyển ra phía sau bởi ông đã không còn chạm vào bà nữa.

Từng giây tích tắc trôi qua. Tim bà bắt đầu đập thành thịch. Và trần trỗng trong bóng tối, không còn chắc chắn ông đã gần mình tới mức nào. Thậm chí hơi thở của ông đã bị che khuất bởi tiếng rền từ xa của máy điều hòa. Bóng tối làm bà mất phương hướng. Nó quá tối, quá dày đặc. Bà nghĩ đến cái chết và mồ mã. Bà xoay người, rồi quay lại lần nữa, nhưng cử động đó là một sai lầm vì bà đã đánh mất phương hướng. Bà giữ chặt cổ họng chống lại một cơn thủy triều kích động đang dâng lên.

“Way?”

Không gì cả.

Bà vô thức lùi lại. Quần áo quét qua cơ thể trần trỗng của bà. Bà căng người lắng nghe âm thanh của một tiếng thở, một cử động, một tiếng xương kêu rắc rắc, bất cứ thứ gì.

Từ đâu, một bàn tay chạm vào đùi bà. Bà nhảy dựng lên. Vì bà không thể nhìn thấy gì, không thể nghe thấy gì, bàn tay như ma quái, như thể đang đến từ một người tình bóng ma, cái gì đó không hoàn toàn như con người, thậm chí, là ma quỷ. Nó lướt qua miếng dán trên hông bà, và bà cứng người. Nó đi tiếp, chạm đến eo bà, lên đến sườn bà, mơn trớn bà dịu dàng, tra tấn vú bà.

Bà không thể đứng ngoan ngoãn trước người tình ma quỷ này lâu hơn được nữa. Vươn tay ra, bà dò tìm ông. Bà chạm lên khuôn ngực trần của ông và nhận ra ông đã vứt bỏ áo choàng của mình. Lớp lông ngực dày mềm mại dưới những ngón tay bà. Ngực của Hoyt không có lông như thế, và sự khác lạ của cơ thể càng tăng thêm những ý nghĩ đen tối kỳ quặc của bà rằng bà đã rơi

vào với quỷ dữ. Hình dạng những cơ bắp bên dưới bàn tay bà có cảm giác không đúng, không phải những gì bà đã quen thuộc qua ba thập kỉ. Bà đơn độc trong không gian tối đen, dày đặc với một người tình ma quỷ, và cơ thể xấu xa của bà im lặng cầu xin cái chạm của ông.

Bất chấp trước việc sẽ bị chỉ trích mãi mãi về sau, bàn tay bà bắt đầu lang thang trên ông, nghiên cứu cơ thể quỷ dữ của ông bằng cái đụng chạm. Da ông đã không còn ướt vì việc tắm khi nãy của họ nữa, nhưng nó lại, ẩm và nóng. Dưới những đầu ngón tay của bà, cơ bắp của ông co lại, và lần đầu tiên bà có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của ông. Bà thả tay xuống, chạm vào ông ở đó, thám hiểm ông, tham lam với sự khát khao. Bà kiểm tra sức nặng và độ dày của ông, vuốt ve ông.

Bất ngờ, ông kéo bà ra, và một lần nữa bà đứng đơn độc trong bóng tối dày đặc.

Hơi thở bà dồn dập bên tai.

Ông xoay bà lại. Tay ông sờ mông bà, xoa bóp chúng, trượt ở giữa. Một lần nữa, bà chỉ cảm thấy bàn tay ông trong bóng tối, không gì khác, không phần nào khác của ông. Bàn tay ma quái của ông tách chân bà ra, vuốt ve bà cho đến khi bà kêu rên và run lên. Đột ngột, ông kéo bà xuống nằm tựa lưng trên tấm thảm dày, êm ái.

Bà nằm đó chờ đợi.

Không gì cả.

Bóng tối dày đặc của cái chết. Sự hiện ra của nấm mồ. Nỗi ám ảnh bị chỉ trích. Bà mặc kệ tất cả.

Một lực của—động vật, con người, hồn ma?—tóm lấy đầu gối bà và mở chúng ra. Không cái chạm nào khác. Chỉ một sức ép đầy đòi hỏi, đang ra lệnh cho bà dâng hiến những phần nhạy cảm nhất cho thiên thần bóng tối.

Và rồi không gì cả.

Bà nằm chờ đợi, gần như không thể thở. Vô cùng sẵn sàng, cơ thể bà thiêu đốt với niềm đam mê tà giáo.

Rồi bà cảm thấy nó. Cảm giác nhồn nhột dịu dàng bên đùi trong của bà. Chỗ rẽ. Sự ẩm ướt nóng bỏng đang lần theo của một chiếc lưỡi.

Oh, *đây! Đây rồi!* Bà đã nhớ nó đến không thể chịu được. Đã mơ đến nó. Cái liếm và cái đẩy này, cái cảm giác nham nhám và mượt mà đang vuốt ve này, cái mút, cái miệng tham lam đầy say sưa, tất cả càng rõ hơn bởi bóng tối địa ngục. Người tình ma quỷ của bà ngẫu nhiên bà cho đến khi bà đánh mất chính mình. Với một tiếng hét bà rơi xuống, xoay tròn và xoay tròn, rơi vào hố đen thít chặt.

Ông đã ở bên trong bà trước khi bà có thể hồi phục lại. Cơ thể ông bao phủ và lấp đầy bà. Bà quần chân mình quanh hông ông, cánh tay bà vòng lên cổ ông. Ngực bà thiêu đốt khi chúng chà xát trên vùng lông ngực dày của ông. Ông đâm sâu vào chính giữa bà, rút ra, đâm sâu lần nữa và lần nữa, mang bà với ông lên cuộc hành trình xoay vòng xoay vòng.

Tiếng kêu của ông trầm thấp và khàn khàn, của bà là một tiếng khóc thét dữ dội khi họ đổ nhào vào nhau tới tận trung tâm của bóng tối. Chưa bao giờ cảm thấy được chào đón hơn.

Một lúc sau, bà bắt đầu khóc. Ánh đèn tràn khắp bà khi ông mở cửa căn buồng. Bà cuộn tròn

thành một trái banh, dấu gương mặt mình trong cánh tay. Cảm giác tội lỗi và xấu hổ thiêu rụi bà. *Tình yêu của tôi, tình yêu của tôi.* Bà đã phản bội chồng mình, phản bội người đàn ông mình yêu với trọn trái tim. Bà đã hứa yêu ông ấy mãi mãi, cho đến khi cái chết chia lìa họ. Nhưng bà chưa chết. Và ông ấy vẫn còn là người chồng trong trái tim bà, tình yêu yêu quý nhất của bà, và bà đã phản bội ông ấy.

Nó đáng lẽ không nên xảy ra như thế này. Bà đã buộc làm một vật hy sinh! Bà đã đi tới Way để cứu thị trấn. Thay vì thế, bà lại kết thúc là cầu xin ông chiếm lấy bà, và trong lúc đó, bà đã đánh mất bản thân.

“Dừng lại đi, Suzy. Làm ơn.” Giọng ông rời rạc, gần như thể đau đớn.

Bà chộp lấy chiếc khăn tắm rơi thành một đồng cạnh mình và vật lộn cố ngồi dậy khi bà dùng nó che đậy sự xấu hổ của mình. Bà nhìn lên và thấy ông phía trên mình, vẫn trần truồng, ướt đẫm với bà.

Nước mắt đau khổ chảy dài trên má bà. “Tôi muốn về nhà.”

“Bà quá bối rối,” ông yên lặng nói. “Tôi không thể để bà làm thế.”

Bà rơi ánh nhìn xuống lòng, nghiên cứu đầu gối trần của mình, đang gập lại bên dưới. “Tại sao ông lại làm việc này với tôi?” bà khóc. “Tại sao ông không thể để tôi một mình?”

“Tôi xin lỗi,” ông nói. “Tôi không có ý để việc này xảy ra. Tôi xin lỗi.”

Ông nhặt áo choàng của mình trên sàn lên và mặc vào. Nó màu xanh sẫm và in đầy hoa văn. Dịu dàng siết chặt cánh tay bà, ông kéo bà lên khỏi tấm thảm. Khi bà đứng cạnh ông, ông lôi một chiếc áo choàng bông màu trắng từ một cái móc cạnh cửa và giúp bà mặc nó vào, dù nó quá to so với bà. Bàn tay ông dừng lại giữa lưng bà khi ông dẫn bà ra khỏi căn buồng mà bà đã bước vào từ rất nhiều thế kỉ trước. Bà tự động di chuyển bên cạnh ông. Có gì khác biệt về nơi ông dẫn bà đến? Ông có thể làm gì hơn với bà nữa?

Ông dẫn bà như thể bà là một đứa trẻ, tới một chiếc ghế nệm thoải mái nằm cạnh cửa sổ. Mắt bà cầu xin ông. “Giờ hãy để tôi đi.” Một lần nữa, bà bắt đầu khóc.

Ông nhắc bà vào vòng tay mình và đặt bà ngồi trong lòng mình trên ghế. Kéo người bà nép vào ngực ông, ông vuốt ve tóc bà. “Đừng khóc,” ông thì thầm. “Làm ơn đừng khóc.” Môi ông lướt nhẹ lên trán bà, lên thái dương bà. “Đây không phải là lỗi của em. Nó là lỗi của tôi. Tôi đã làm thế với em.”

“Tôi đã cho phép ông. Tại sao tôi để cho ông làm thế cơ chứ?”

“Bởi vì em là một phụ nữ ấm áp và đầy khoái cảm, em yêu, và đã quá lâu với em rồi.”

Bà tự nhủ mình sẽ không nhận lấy bất cứ sự an ủi nào từ ông. Sự phản bội của bà đã lún quá sâu để bà có quyền nhận được an ủi. Nhưng ông âu yếm tóc bà và ôm chặt lấy bà. Cuối cùng nước mắt bà dừng lại, và bà ngủ trong vòng tay ông.

Khi Way cuối cùng nghe được hơi thở sâu, đều đặn của bà, ông ấn môi mình lên trán bà và nhắm nghiền mắt lại. Làm thế nào ông lại để chuyện này vượt xa khỏi tầm kiểm soát của mình đến vậy? Suzy Denton chưa bao giờ tổn hại ông, và bà không đáng phải chịu những gì ông đã làm với bà. Không phải lỗi của bà khi bà là đối tượng phải lòng của ông thời niên thiếu, mục tiêu của tất cả những cơn giận dữ và phản nản ông đã chĩa vào bà, một James Dean nghèo hèn đang cố gây ấn tượng với Natalie Wood.

Khi bà bước chân vào phòng khách của ông một tháng trước và ông nhìn thấy biểu hiện kinh hãi tương tự trên gương mặt bà mà bà đã mang khi là một thiếu nữ bất kể lúc nào ông nhìn vào bà, có cái gì đó trong ông đã nổ bùng. Toàn bộ tiền bạc và quyền lực của ông chột tan biến, và ông cảm thấy cơn giận dữ bất lực quen thuộc đã là người bạn trung thành của ông khi ông là một đứa trẻ. Ông đã mời bà tới nhà mình với ý nghĩ nửa ngu ngốc là làm bà xúc động với sự quyến rũ của mình và khiến bà nhìn ông như ông hiện nay, thay vì như ông ba mươi lăm năm về trước. Thay vào đó, ông đã xúc phạm tới niềm tin quá mức của bà.

Bất chấp cách ông đã cám dỗ bà, nó đã không xảy ra với ông và bà sẽ nghĩ ông cố đe dọa bà vào giường của ông. Ông đã có những chia sẻ tình bạn với nữ giới qua nhiều năm, và ông chắc chắn không bao giờ phải dùng đến hăm dọa để có nó. Nhưng bà không biết thế. Việc đề nghị bà cư xử như người bạn và nữ chủ nhân của ông đã là một đề nghị bốc đồng, phát sinh từ cơn giận dữ. Ông đã trông đợi bà bảo mình cúi xuống địa ngục, nhưng thay vào đó, bà đã đứng ở đó trong vườn hồng của ông và nhìn ông như thể ông đã tát bà.

Tháng rồi khi ông rời khỏi Telarosa, nỗi xấu hổ qua cách ông đã đối xử với bà ngày càng tăng thêm. Lúc ông trở lại thị trấn, ông đã chuẩn bị tâm lí gọi điện cho bà và tạ lỗi, hy vọng ông cách nào đó vẫn cứu vãn được tình thế. Nhưng khoảnh khắc ông tự nhận ra, ông đã nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của bà và ông đã mất kiểm soát. Thay vì xin bà tha thứ, ông đã ép bà đến gặp ông ở đây bằng cách tiếp tục bóng gió rằng sự đồng ý của bà sẽ liên quan đến tương lai của Rosatech.

Thậm chí tối nay, ông có thể phủ nhận nó. Tối nay, khi bà xông vào phòng ngủ của ông, ông có thể nói với bà sự thật. Vậy tại sao ông đã không làm thế?

Ông nhìn vô định về phía trước khi nhận thức ập đến ông với sức mạnh tàn bạo. Ông đã làm việc kinh khủng này vì ông đã yêu Suzy Denton. Nó đã xảy ra tối nay, tháng rồi, hay ba mươi năm trước, ông không biết. Ông chỉ biết là mình yêu bà, và ông không thấy ý định phải dừng lại.

Ông là một người đàn ông luôn tự hào mình là người tự chủ, không bao giờ hành động bốc đồng hoặc phản ứng xúc động. Khi ông đưa ra kế hoạch đòi Rosatech, chẳng hạn, ông đã thực hiện nó với một cái đầu lạnh. Ông thậm chí đã bị nghi ngờ rằng vẫn muốn trả thù vì cái cách thị trấn đã đối xử với mẹ mình. Ông chưa bao giờ nghĩ mình sẽ để tâm. Nỗi đau đã quá cũ, dù cho niềm thôi thúc muốn đòi lại công bằng chưa giờ biến mất hoàn toàn.

Ông là người đã tạo ra tin đồn Rosatech sẽ đóng cửa—một thời gian ông đã đùa bỡn với ý nghĩ sẽ thực sự làm nó—nhưng bất chấp những thông tin cố ý sai lệch ông tung ra, Rosatech đã sinh lợi nhuận vừa đủ, và ông không có lòng dạ phá hoại nhiều cuộc sống vô tội đến vậy. Tuy nhiên, ông lại có ý muốn tung hỏa mù với những cư dân trong thị trấn, và đó là lí do tại sao ông lại cố tình tỏ ý khiến họ tin ông sẽ đóng cửa nhà máy. Ông thích nhìn những biểu hiện ngày tận thế của họ và quan sát những cố gắng đáng thương nhằm trừng phạt ông của họ bằng cách tẩy chay ông, như thể ông quan tâm đến những đánh giá tốt đẹp của họ vậy. Ông thậm chí thừa nhận ước muốn trả thù của mình hơi trẻ con.

Trẻ con, đúng. Nhưng cũng thỏa mãn. Quyền lực và giàu sang có nghĩa gì nếu ông không thể kiếm được chút công bằng từ nó? Nhìn ngắm nỗi sợ hãi lan rộng khắp cái thị trấn đã giết mẹ mình dù không thay đổi được quá khứ, nhưng ít nhất ông cuối cùng đã tính toán được với Telarosa vì sự quay lưng của họ trước công bằng và bẻ gãy tinh thần của Trudy Sawyer.

Tối nay nó đã trở nên trọn vẹn. Tối nay, với một trong vài hành động bốc đồng trong đời mình, con trai của Trudy Sawyer đã khiến người phụ nữ đáng kính nhất thị trấn cảm thấy như một gái điếm. Việc đầu tiên ngày mai, ông sẽ phải nói với bà sự thật. Rồi ông sẽ gọi bà trở lại Telarosa và không bao giờ làm phiền bà nữa.

Ông nhìn xuống bà. Chúa Jesus. Bà vẫn thật xinh đẹp. Ngọt ngào và quyến rũ. Có kinh khủng đến thế không nếu ông đợi thêm một ngày trước khi gọi bà đi? Ông sẽ không chạm vào bà. Ông sẽ cư xử với bà hết sức nhã nhặn. Điều đó sẽ không kinh khủng đến thế phải không? Chỉ một ngày nữa để chiến thắng cảm tình của Suzy Denton.

Chương 18

Bobby Tom đã sẵn sàng rời khỏi trường quay khi Connie Cameron lên vào nhà xe của anh và mang theo hai chai bia ướp lạnh. Đó là buổi tối thứ bảy, họ đã hoàn thành cảnh quay trong tuần, và anh đang mong có một ngày nghỉ.

“Hôm nay nóng thật; em nghĩ anh có lẽ muốn chia một chai.”

Anh nhìn cô ta trong lúc cài xong khuy áo. Anh đã trải qua cả tuần hoặc là bị trời trong lúc bị tra tấn bởi Paolo Mendez, nam diễn viên đóng vai trò chủ chốt, hoặc là nhảy xuống sông với Natalie khi thuốc nổ nổ tung quanh họ, và anh đang không trong tâm trạng bị cám dỗ bởi bất kỳ ai ngoài Gracie. Chỉ nghĩ đến cơ thể nhỏ nhắn ngọt ngào đó thôi cũng đã làm anh cứng lên. Mặc dù đã một tháng trời qua kể từ lần đầu tiên họ làm tình, anh hầu như không có đủ cô.

“Xin lỗi, em yêu, nhưng người phụ nữ bé nhỏ đang đợi anh ở nhà.”

“Những gì người phụ nữ bé nhỏ không biết sẽ không làm tổn thương cô ấy.” Cô ta vặn từng cái nút chai một cách giận dữ và đưa cho anh một chai.

Anh đặt nó lên quầy và nhét áo sơ mi vào quần jeans. Chiếc váy ngắn, căng sát của cô ta giật lên tới bắp đùi khi cô ngồi xuống đi vắng. Chân cô ta rám nắng, nhưng chúng dường như hoàn toàn không quyến rũ như của Gracie.

“Dù sao thì, cô ấy đã ở đâu mấy ngày qua thế?” Connie cởi thêm một cái nút áo nữa, như thể cô ta đang rất nóng.

“Hoặc là trên điện thoại hoặc là đang bắt mọi người trung thực khắp đường. Cô ấy đang sắp xếp trận đấu golf cho anh. Đó là một công việc trọng đại.”

“Em chắc cô ta có thể giải quyết nó.” Cô ta nhấp một ngụm bia, rồi đưa một bàn chân lên, gấp đầu gối lại để có thể gấp nó dưới đùi đối diện. Một vị trí để anh có tầm nhìn rõ về quần lót màu tím của cô ta.

Từ lúc cô ta phô bày nó, anh nhìn, nhưng lại nhận thấy mình đang phát cáu hơn là kích thích. “Connie, em đang làm gì vậy? Nếu em đã đính hôn với Jimbo, tại sao em còn khịt khịt quanh anh?”

“Em thích anh. Em luôn thích anh mà.”

“Anh cũng thích em. Ít nhất đã từng.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa giờ anh là một người đàn ông chỉ có một phụ nữ. Và cho khi nào em còn mang chiếc nhẫn của Jimbo, anh nghĩ em nên nghiêm túc xem mình như một phụ nữ chỉ có một người đàn ông.”

“Em định trở thành một cô vợ tốt và chung thủy, nhưng điều đó không có nghĩa em sẽ phản đối một cuộc vui lần cuối trước khi đi đến lễ đường.”

“Không với anh.”

“Từ lúc nào anh lại trở thành một kẻ đạo mạo vờ vịt chết tiệt như thế chứ?”

“Từ lúc anh gặp Gracie, chính lúc ấy.”

“Cô ta có gì chứ, Bobby Tom? Không ai có thể hiểu. Ý em là, mọi người thích cô ta và mọi thứ. Cô ta thân thiện và mọi người đánh giá cao cách cô ta quan tâm đến những người già ở Arbor Hills. Cô ta sẽ giúp đỡ bất cứ ai cần được giúp. Chết tiệt, cô ta thậm chí đã giúp em tuần trước khi Louann không có mặt, và em hầu như cho cô ta biết em ghét cô ta. Nhưng cô ta chẳng thể tung ra một câu nguyên rủa đáng giá nào. Và dù cô ta có đáng yêu, nhưng anh luôn thích những phụ nữ đầy đặn mà.”

Cô ta đẩy ra những nét đầy đặn của chính mình để chắc chắn anh hiểu được điểm cô ta đang cố đưa ra. Nó khiến anh lóe lên suy nghĩ rằng Gracie có thứ gì đó mà Connie đã bỏ lỡ. Cô có sự đúng đắn.

Cô cũng có một tính nết ngoan cố khiến anh phát điên lên. Số tiền cô để trong ngăn kéo bàn làm việc của anh khá là đáng kể so với cô, trong khi nó thậm chí không làm thay đổi túi tiền của anh là bao, và nó khiến anh phát cáu vì cô trở nên quá cứng đầu về việc đó. Anh biết cô không như những kẻ ăn bám khác chỉ làm mỗi việc là bòn rút của anh, vậy sao cô không để anh mua đồ cho cô? Theo tất cả những gì được cho là sự hiểu biết của cô về tính cách của anh, cô dường như không nhận ra anh luôn là người cho đi và bất cứ gì điều gì khác đều khiến anh cảm thấy không thoải mái. Một cảm giác nhộn nhạo thoáng qua khi anh tự nhắc mình rằng cô không biết anh là người trả lương cho cô, nhưng anh tự nhủ đừng lo lắng về nó. Anh chỉ đảm bảo chết tiệt là cô sẽ không bao giờ biết được, thế thôi.

Connie nhìn anh chăm chú với vẻ nghi ngờ. “Thêm một điều mà mọi người tự hỏi là... Gracie chắc chắn trông không có vẻ hiểu nhiều về bóng bầu dục so với người được cho là đã vượt qua những câu đố.”

“Anh thừa nhận là có chút chiều cổ.”

Cô bật khỏi đi văng với vẻ bị xúc phạm. “Thế là không công bằng! Các cô gái đã luôn hy vọng anh công bằng khi đưa ra những câu đố.”

Anh nhận ra quá trễ là mình đã đi một chiến thuật sai lầm nghiêm trọng. “Anh công bằng. Đó là lý do tại sao đôi lúc anh phải phân loại theo đường vòng.”

Điều đó dường như xoa dịu cô ta. Anh thận trọng quan sát khi cô ta đặt chai bia xuống và ung dung bước tới chỗ anh, một cái nhìn thà giết-không-tha trong đôi mắt tối tăm của cô ta. Cô ta có thể là người phụ nữ ưa nhìn nhất ở Telarosa, nhưng ngay bây giờ anh không tìm thấy ở cô ta một nửa sự lôi cuốn như Gracie.

Một ký ức đặc biệt trêu ngươi về những âm thanh Gracie tạo ra bên tai anh tối qua đập vào tâm trí anh. Anh hoàn toàn chắc chắn mình hẳn đã có một khoảng thời gian tuyệt vời trên giường với những ai đó khác, nhưng trong đời, anh không thể nhớ chính xác là khi nào hay với ai. Gracie đầy kinh ngạc. Cô thể hiện một sự pha trộn hấp dẫn khó mà cưỡng lại giữa đam mê và ngây thơ, giữa dè dặt và táo bạo. Khi họ làm tình, cô khiến anh khuấy động đến mức anh đã phải cố nhắc mình cô là một người mới trong nghệ thuật ân ái, và rằng anh chỉ nên đặt tâm trí hàng đầu vào việc giúp đỡ cô. Anh ngờ là mình sẽ không có được một phản ứng mạnh mẽ như vậy với cô nếu anh không tạm thời đánh mất khả năng tình dục của mình sau khi giải nghệ, và hơn một lần anh buộc phải nhắc nhở bản thân nó có thể cũng giống thế với bất kỳ phụ nữ nào mà anh tóm được.

Khi Connie vòng tay lên cổ anh và ấn môi cô ta lên miệng anh, anh đã có một cơ hội để kiểm tra giả thuyết, nhưng không tốn hơn 10 giây để anh nhận ra cô ta không hề làm anh nóng lên. Anh lách người và nhẹ nhàng đẩy cô ta ra xa. “Em đừng quên cho anh biết em muốn gì cho món quà cưới, hiểu chứ.”

Cả gương mặt cô ta căng ra, và anh biết mình đã xúc phạm cô ta, nhưng anh đã không mời cô ta tới đây và cũng chẳng quan tâm nhiều. Anh nhặt chìa khóa xe và cái nón cao bồi của mình lên, rồi bước qua cửa và giữ nó mở cho cô ta. Cô ta băng qua mà không nói một lời. Anh đội nón lên khi theo cô ta ra ngoài.

Cảnh sát trưởng Jimbo Thackery đang đứng chờ cạnh chiếc xe tuần tra của hắn cách đó không đầy 20 feet.

Connie đã không bỏ lỡ một nhịp. “Chào Jim, anh yêu.” Cô ta bước tới hắn với mái tóc bù xù và cái áo không cài khuy và choàng tay quanh cổ hắn.

Jimbo tự gõ ra và ném cho Bobby Tom một cái nhìn trừng trừng đầy ác ý. “Cái quái quỷ gì diễn ra ở đây vậy? Em đang làm gì với hắn ta thế?”

Connie nắm cánh tay hắn. “Đừng cáu mà, Jim. Em và Bobby Tom chỉ làm một chút bia. Không có gì xảy ra hết, phải không, Bobby Tom?” Cô ta gởi cho Bobby Tom một nụ cười chậm chạp, quý quyet hoàn toàn ám chỉ có nhiều chuyện đã xảy ra.

Bobby Tom nhìn chăm chú cả hai người họ với vẻ ghê tởm. “Tôi không nghĩ mình từng thấy ai xứng với nhau hơn hai người.”

Anh đi tới xe tải của mình chỉ để Jimbo tóm lấy anh ngay khi anh trượt vào sau bánh lái. Đôi mắt nhỏ thó của cảnh sát trưởng hèn hạ và đầy oán hận. “Tôi sẽ chờ anh, Denton. Lần đầu tiên anh ném giấy kẹo cao su hoặc khắc nhổ trên vỉa hè, tôi sẽ ở ngay đó.”

“Tôi không khắc nhổ, Jimbo,” Bobby Tom nói. “Ít nhất nếu tôi không tình cờ thấy anh đang đứng trên đường đi của tôi.”

Khi anh lái xe đi, anh liếc qua kính chiếu hậu và thấy Jimbo với Connie đang bận rộn tranh cãi dữ dội. Anh không biết điều gì ở họ làm anh cảm thấy hối tiếc cho.

Cái gì đó đã đánh thức Gracie. Thậm chí sau một tháng, cô vẫn không hoàn toàn quen với việc trải qua buổi tối trên giường của Bobby Tom, và trong một phần giây, cô không biết mình đang ở đâu. Một ánh sáng lấp lờ từ hành lang thu hút sự chú ý của cô cùng lúc cô nhận ra mình đang ở một mình trên giường.

Khi cô đặt chân lên sàn nhà và khoác vào chiếc áo choàng của mình, cô nhận thấy đã gần ba giờ sáng. Đã là chủ nhật rồi, và cô cùng Bobby Tom đã bay tới San Antonio sáng sớm với Natalie và chồng của cô ấy Anton, đã đến thị trấn để nghỉ ngơi cuối tuần.

Cô đi đến hành lang và nhìn thấy ánh đèn từ phòng làm việc của anh. Cô dừng lại trước ngạch cửa. Anh đang nằm dài trong một cái ghế thoải mái đặt ở góc nhỏ và không hề thấy khi cô bước vào trong. Tóc anh bù xù, và anh mặc một cái áo choàng lụa vàng và nâu in những đồng xu cổ Tây Ban Nha. Ánh sáng hắt ra từ màn hình ti vi, anh đang xem một trận đấu bóng bầu dục với âm lượng câm.

Anh đưa cái điều khiển tới ti vi, và khi hình ảnh chạy lùi, cô chợt hiểu thì ra là một cuộn băng đang thu hút sự chú ý của anh. Cô chuyển sự chú ý của mình tới màn hình và nhận ra anh trong bộ đồng phục của đội Stars.

Khi lần sáng và tối lập lòe di chuyển ngang qua mặt anh và làm cho xương gò má anh nổi bật về sắc cạnh, một trận đấu bóng bầu dục câm lặng diễn ra. Bobby Tom thực hiện một cú cắt bóng đột ngột hướng tới đường biên. Bóng bay về phía anh, nhưng nó dường như được ném quá cao để anh có thể chụp. Dù vậy anh vẫn nhảy lên không trung và dường như lơ lửng ở đó, mọi cơ bắp trên cơ thể anh duỗi căng ra.

Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng khi cô trông thấy cầu thủ đối địch tấn công về phía anh. Bobby Tom duỗi thẳng trọn người và hoàn toàn dễ bị tấn công.

Cú va chạm đầy tàn bạo. Không tới vài giây, anh đã nằm trên mặt đất quần quai trong đau đớn.

Anh nhún nút tua lại và một lần nữa trận đấu bắt đầu phát lại. Cô cảm thấy đau lòng khi nhận ra đây là những gì anh đã làm đêm từng đêm khi cô nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ phòng làm việc của anh. Anh đã ngồi trong bóng tối hồi tưởng lại trận đấu kết thúc sự nghiệp của mình.

Cô hẳn đã cử động hoặc vô tình tạo ra tiếng ồn bởi vì anh đã xoay người về phía cô. Khi anh nhìn thấy cô đứng đó, anh dấn mạnh vào cái điều khiển để dừng băng. Màn hình trở nên trắng xóa.

“Em muốn gì?”

“Em thức dậy và không có anh ở đó.”

“Anh không cần em kiểm tra anh.” Anh đứng dậy khỏi ghế và ném cái điều khiển xuống nệm.

“Tim em như tan vỡ khi nghĩ đến việc anh ngồi đây đêm này qua đêm khác xem cuộn băng đó.”

“Anh không biết em lấy đâu ra cái ý tưởng đó. Đây là lần đầu tiên anh nhìn tới cuộn băng đó kể từ lúc anh bị thương.”

“Không phải thế,” cô dịu dàng nói. “Em có thể thấy ánh sáng trong này từ cửa sổ phòng ngủ của mình. Em biết anh xem nó suốt.”

“Hãy chỉ để ý việc của em thôi.”

Gân cổ anh đã nổi lên hết, nhưng cô không thể lùi bước về điều quan trọng với anh như vậy. “Anh vẫn còn trẻ. Đã đến lúc tiến về phía trước cuộc đời mình thay vì nhìn về phía sau.”

“Giờ chuyện đó thật buồn cười. Anh không hề nhớ là mình đã hỏi xin lời khuyên của em.”

“Giờ nó ở phía sau anh đấy, Bobby Tom.” Hấp tấp, cô giơ tay ra. “Em muốn anh đưa em cuộn băng.”

“Sao anh phải làm thế?”

“Bởi vì anh đang làm tổn thương chính mình bằng việc xem nó, và đến lúc dừng lại rồi.”

“Em không biết mình đang nói gì đâu.”

“Làm ơn đưa cho em cuộn băng.”

Anh hất đầu về phía tivi. “Nếu em muốn nó nhiều như vậy, hãy lấy thứ chết chóc đó đi, nhưng đừng bắt đầu cư xử như thể em biết anh đang nghĩ gì và không nghĩ gì vì thực chất em không

hề biết.”

“Anh sẽ không để mình bót đề phòng với bất cứ ai, phải không?” Cô bước qua tivi và lấy cuộn băng khỏi đầu VCR.

“Chỉ vì chúng ta đã trải qua vài lần trên giường với nhau cũng không cho em cái quyền bắt đầu tò mò và tọc mạch. Một phụ nữ làm thế với anh quá nhiều lần, cô ta sẽ kết thúc ở phía bên kia cánh cửa, và em đừng quên nó. Anh sẽ ghi sổ cuộc nói chuyện này vì sự thiếu kinh nghiệm với đàn ông của em.”

Cô từ chối bị đe dọa trước sự gây hấn của anh vì cô hiểu rõ nguồn gốc của nó. Cô đã nhìn quá sâu vào vùng tình cảm riêng tư của anh, và anh muốn cô trả giá. Cô vỗ nhẹ lên cánh tay anh. “Đây không phải là một cuộc trò chuyện, Bobby Tom. Anh đã không nói một điều duy nhất mà cũng là vấn đề.”

Cô lướt qua anh đi vào phòng ngủ và nhặt lại quần áo của mình, nhưng cô cũng vừa kịp nhét cuộn băng vào ví ngay trước khi anh xuất hiện trước cửa. “Có lẽ là do anh không nói tục.”

Góc miệng anh cong lên trong một nụ cười toe toét lười biếng, đầy toan tính. Cô nhận ra anh đang cố vờ như cô không hề động đến vấn đề nhạy cảm đó, và biết anh đang định đặt dấu chấm hết cho việc cô thăm dò tâm hồn anh bằng cách dùng vũ khí ưa thích của mình, sự quyến rũ đầy dụng ý.

Trong một lúc cô do dự, đắn đo về con đường mình nên đi. Có thật việc cô yêu anh cho cô quyền phá bỏ dần những ranh giới riêng tư mà anh quá kiên quyết gìn giữ? Cô muốn phá bỏ, nhưng trực giác nói cho cô biết anh đã dựng lên những bức tường này một thời gian dài rồi, và cô không có ý định giật đổ chúng chỉ trong một đêm.

“Không nói nữa, Gracie.” Anh lột bỏ áo choàng của cô, và tới của anh. Cô chờ anh đưa mình lên giường, nhưng, thay vào đó, anh đưa cô vào lại phòng làm việc, lún người xuống cái ghế bành to chảng và kéo cô lên trên mình. Trong vòng vài phút, anh đã dạy cô thêm cách làm tình khác nữa. Nhưng cô không tận hưởng nó nhiều như cô có thường lệ. Có quá nhiều điều chưa nói giữa họ.

Chuyến bay sáng mai đến San Antonio của họ diễn ra yên ổn, và với Bobby Tom với tư cách là hướng dẫn viên du lịch, điểm dừng chân đầu tiên của họ đương nhiên là Alamo. Điện thờ quan trọng nhất của Texas nằm giữa tiệm kem và quán hamburger trong thành phố nhộn nhịp của San Antonio. Khi họ băng qua khu trung tâm thương mại đi tới khu vực truyền giáo xây bằng đá, một nhà truyền giáo góc đường đang cảnh báo sự trở lại của Chúa Jesu trong khi những nhóm du khách đang ôm máy quay ghi lại mặt tiền quen thuộc của tòa nhà trung tâm.

“Em trông xinh đẹp như một bức tranh,” Bobby Tom thì thầm. “Ý anh là, Gracie. Anh sẽ phải khóa em lại nếu em xinh đẹp hơn chút nữa đấy.”

Hơi ẩm xuyên qua cô khi anh cúi xuống và chạm một nụ hôn nhẹ phớt qua môi cô. Việc làm tình sáng sớm của họ thật trần trụi và đắm mồi hôi và không hề lịch sự. Anh đã không để cô tới đỉnh cho đến khi cô thì thầm cả một tràng lời lẽ tục tĩu bên tai anh. Cô đã trả đũa bằng cách chò cho đến khi anh đi tắm và mặc quần áo, sau đó khiến anh trình diễn màn thoát y chậm nhất thế giới. Xét cho cùng, trở thành người tình của Bobby Tom có nghĩa gì chứ nếu cô không thể ngắm nhìn và thưởng thức cơ thể tuyệt vời đó?

Phía trước họ, Natalie nắm tay chồng mình Anton. Lần đầu Gracie gặp Anton Guyard, cô đã bị ngạc nhiên bởi sự tương phản về vẻ ngoài giữa nhà kinh doanh Los Angeles đầu hói, mặt tròn

và người vợ siêu sao xinh đẹp của anh ta. Nhưng Anton lôi cuốn và thông minh, thêm vào đó là yêu Natalie sâu sắc, và cô ấy rõ ràng cũng yêu anh ta tha thiết.

Bobby Tom siết chặt tay Gracie và quay đi khỏi nhóm khách du lịch đang bắt đầu nhìn chòng chọc vào anh. Anh thật dễ nhận ra trong một chiếc áo sơ mi hồng kiểu Miền Tây với những nút áo ngọc trai và cái nón cao bồi luôn hiện hữu của mình. Gracie mặc một cái áo thun màu nầm với một cái váy ngắn đồng bộ, giày xăng đan, và đôi bông tai mạ vàng xinh xắn.

Phía trước họ, Natalie quay qua, vẻ mặt đầy lo lắng. “Anh chắc chắn tờ giấy anh đưa tôi được việc chứ, Bobby Tom?”

Gracie biết Natalie rất sợ hãi với việc rời xa Elvis lần đầu, thậm chí dù cô ta tin tưởng Terry Jo, người đã trở thành bảo mẫu nửa chính thức của cô ta. Cả tuần cô ta đã vắt sữa của mình vào chai và trữ lạnh chúng để sẵn sàng cho ngày này.

“Tôi đã tự kiểm tra,” Bobby Tom nói. “Nếu Terry Jo có bất cứ rắc rối nào với Elvis, cô ấy sẽ nắm cô ngay lập tức.”

Anton cảm ơn anh lần thứ ba.

Từ sáng nay, Bobby Tom vẫn phàn nàn về việc anh gặp khó khăn như thế nào để đối diện với chồng của Natalie sau mọi thứ anh và Natalie đã làm sau lưng anh ta. Natalie có lẽ không có trở ngại nào khi tiếp cận với những cảnh yêu đương trên camera của họ với tư cách là một nhà chuyên nghiệp, nhưng Bobby Tom cảm thấy như thể dù thế nào chăng nữa anh cũng đã xâm phạm đến những chuẩn mực đạo đức của riêng mình.

Bất chấp trật tự không hợp lí của khu đô thị, Gracie yêu chuyển tham quan Alamo của mình. Cùng với hàng tá khách du lịch khác, cô lắng nghe người hướng dẫn viên đang kể lại đầy kịch tính về mười ba ngày tang thương đem đến nền độc lập cho Texas và thấy mắt cô đang mờ đi khi kết thúc.

Bobby Tom nhìn cô thích thú khi cô chậm mắt với một cái khăn giấy. “Với một cô gái Yankee người không biết George Strait là từ Waylon Jennings, em có một dáng vẻ hợp lắm đấy.”

“Oh, Anton, nhìn kia! Súng trường của Davy Crockett!”

Gracie cảm thấy một sự giãn vật đổ kỵ khi cô nhìn Natalie kéo sự chú ý của chồng cô ấy tới những thứ trưng bày trong một cái tủ kính lớn. Sự thân mật của họ rõ ràng trong mỗi cái chạm họ trao nhau, mỗi cái liếc mắt thoáng qua giữa họ. Natalie đã có thể nhìn thấy người đàn ông bên dưới vẻ ngoài thô kệch của chồng mình. Vậy có khả năng ngày nào đó Bobby Tom có lẽ sẽ như thế với cô chăng?

Cô quay lưng với ý nghĩ kỳ quặc đó. Không cần phải tự tra tấn mình với những việc bất khả thi.

Sau chuyến tham quan Alamo, họ kết thúc ở Riverwalk cách đó vài lô đất. Tại đó, họ ngồi trên một trong những chiếc thuyền tham quan thả chậm chậm bên dưới những chiếc cầu đá của dòng sông, rồi họ đi lang thang dọc theo những con đường mòn lát đá quanh co. Họ kết thúc ở một loạt cửa hàng được gọi là La Villita, nơi Bobby Tom mua cho Gracie cặp kính mát với tròng kính màu hoa oải hương có hình như bang Texas và Gracie đáp trả lại bằng cách mua cho anh một chiếc áo thun ghi, **TÔI KHÔNG QUÁ THÔNG MINH, NHƯNG TÔI CỐ THỂ NÂNG NHỮNG VẬT NẶNG**. Natalie và Gracie cười khúc khích với chiếc áo thun cho đến khi họ chảy nước mắt, trong khi Bobby Tom vờ như cực kỳ phẫn nộ. Cùng lúc, anh tiếp tục giơ nó lên trước gương và thích thú ngắm nhìn mình.

Đến xế chiều, họ dừng lại trước quán ăn yêu thích của anh ở Riverwalk, quán Zuni Grill. Trong lúc nhấm nháp thịt gà phủ hồ đào và ăn bánh ngô cuộn thịt dê sốt phô mai và đậu đen, họ ngắm nhìn dòng người qua lại phía trước.

Bobby Tom vừa mới ngoạm lấy món tráng miệng của Gracie, một món bánh sữa trứng phủ hạt hồ đào với rượu uýt- xki ngon tuyệt, khi cô cảm thấy người anh cứng đờ. Cô hướng theo tia nhìn từ mắt anh về phía cầu thang dẫn đến tầng trên của nhà hàng và thấy Suzy Denton đang bước xuống.

Way Sawyer đang đi ngay phía sau bà.

Chương 19

Natalie, vừa quay lại bàn sau cuộc gọi thứ ba kiểm tra Elvis của cô ta, phát hiện ra Suzy và Way Sawyer trên cầu thang. “Bobby Tom, đó không phải là mẹ anh sao? Người đàn ông đẹp trai cạnh bà là ai thế?”

“Cẩn thận, chérie*,” Anton nói. “Em sắp làm anh phát ghen đấy.” Natalie bật cười, như thể Anton vừa mới làm trò ngu ngốc nhất có thể nghĩ ra. (*em yêu)

“Tên ông ấy là Way Sawyer,” Bobby Tom nói cứng ngắc.

Vào lúc đó Suzy cũng đã nhận ra con trai mình, và mặt bà đông cứng. Bà trông như thể muốn chạy trốn, nhưng vì điều đó là không thể, bà tiến lại gần bàn, vẻ miễn cưỡng rõ ràng. Way theo ngay phía sau.

Khi bà dừng lại, miệng bà cong lên thành một nụ cười yếu ớt. “Xin chào.”

Mọi người ngoại trừ Bobby Tom đều đáp lại lời chào của bà.

“Tôi nhận thấy cô và đứa bé đã về thị trấn an toàn.” Way nói với Gracie.

Bobby Tom trao cho cô một cái nhìn bén ngót, ngờ vực. Cô phớt lờ anh và giải thích với Natalie cùng Anton cô và Way đã gặp nhau như thế nào. Cô cũng thực hiện màn giới thiệu, vì Bobby Tom cho thấy không có ý định làm thế.

Sự căng thẳng giữa mẹ và con trai nằng nề đến mức Gracie gần như có thể cảm thấy bầu không khí căng như dây đàn. Way bắt đầu đưa bàn trở lại bình thường bằng một giọng hơi quá dạt dào tình cảm.

“Tôi có một căn hộ cách đây không quá xa. Khi này tôi ghé đây dùng bữa và thấy bà Denton đang ngồi một mình, tôi đã thuyết phục bà ấy cho phép tôi tham gia cùng, nhưng tôi cần phải về đây.” Quay qua bà, ông bắt tay bà và lắc. “Rất vui được gặp bà, bà Denton. Rất vui khi gặp mọi người.” Với một cái gật đầu lần cuối, ông rời khỏi nhà hàng.

Gracie hiếm khi nghe được một lý do nào ít thuyết phục đến vậy. Cô chú ý ánh nhìn của Suzy dõi theo Way khi ông đi qua những chiếc bàn và bước ra ngoài.

Vì Bobby Tom vẫn cứ lặng thinh, cô đành phải tự mời Suzy tham gia cùng họ. “Chúng cháu chỉ mới dùng món tráng miệng thôi. Tại sao chúng ta không yêu cầu bồi bàn một cái ghế khác chứ?”

“Ồ, không. Không, cảm ơn cháu. Ta—Ta cần phải về.”

Bobby Tom cuối cùng đã chịu nói chuyện. “Cũng hơi trễ để mẹ lái xe về nhà tối nay.”

“Mẹ đang ở bên kia. Mẹ và một người bạn sắp đến buổi hòa nhạc ở Performing Arts Center.”

“Bạn nào?”

Gracie gần như có thể thấy Suzy sụp đổ dưới sự không hài lòng dữ dội của anh, và cô điên tiết trước thái độ ức hiếp ấy. Nếu mẹ anh muốn gặp ông Sawyer, đó là việc của bà, không phải của anh, và Suzy nên nói với anh như thế. Nhưng khoảnh khắc đó, Suzy dường như giống một đứa

trẻ hơn trong khi Bobby Tom đóng vai trò của một phụ huynh hà khắc, ưa chỉ trích.

“Con không biết đâu.” Tay Suzy run rẩy vuốt tóc. “À, tạm biệt, mọi người. Chúc ngon miệng.” Bà nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, rẽ trái khi tới vỉa hè, ngược lại hướng Way Sawyer đã đi.

Tim Suzy đập thành thịch trong lồng ngực bà. Bà thấy như thể mình vừa mới bị tóm trong một vụ ngoại tình, và bà biết Bobby Tom sẽ không bao giờ tha thứ cho bà vì việc này. Bà đi vội vã trên vỉa hè, né tránh những đôi vợ chồng với xe đẩy em bé và những nhóm du khách người Nhật. Gót giày bà gõ theo một nhịp điên cuồng trên con đường đá gập ghềnh. Gần một tháng đã trôi qua kể từ buổi tối sai trái mà bà và Way trải qua cùng nhau, và không gì giống thế từ đó.

Bà nhớ ông đã dịu dàng thế nào với mình vào sáng hôm sau, bất chấp sự im lặng đầy lên án của bà. Khi họ lái xe đến sân golf, ông đã nói với bà ông sẽ không bao giờ chạm vào bà lần nữa nhưng ông muốn vẫn được gặp gỡ bà. Bà đã cư xử như thể mình không có lựa chọn trong việc này— như thể ông sẽ đóng cửa Rosatech nếu bà không làm theo ông yêu cầu—nhưng tận sâu trong trái tim mình, bà không hề tin điều đó. Bất chấp vẻ ngoài khắc nghiệt của mình, bản tính ông không phải là tàn nhẫn.

Cuối cùng, bà vẫn tiếp tục gặp ông. Miễn là không có sự tiếp xúc thân thể giữa họ, bà tự nhủ nó không phải là phản bội, vì thể không có gì nguy hại. Và vì không thể đối diện với sự thật, bà tự cho phép mình vờ như việc ở bên ông là ngược lại ý muốn của bà. Khi họ chơi golf, nói về khu vườn của họ, và bay lòng vòng quanh tiểu bang để tiếp đãi những bạn làm ăn của ông, bà thầm diễn vai con tin bất đắc dĩ, cứ như thể số phận của Telarosa đặt trên vai bà. Và vì quan tâm đến bà, ông đã để bà làm thế.

Nhưng những gì vừa diễn ra đã đặt dấu chấm hết cho việc đó. Trong vòng vài phút, thế giới ảo tưởng mong manh mà bà tự mình xây đã vỡ tan tành. Chúa tha thứ cho bà, bà muốn ở bên ông. Những lần họ bên nhau như những mảng màu sáng trái ngược với cuộc sống đơn điệu hàng ngày của bà. Ông làm bà cười và cảm thấy mình trẻ lại. Ông khiến bà tin rằng cuộc sống vẫn còn có thể và lấp đầy cảm giác cô đơn đau đớn của bà. Nhưng cho phép ông có ý nghĩa rất nhiều với bà, bà đã phản bội lời thề hôn nhân của mình, và giờ sự nổi nhục nhã của bà đã bị bóc trần trước người bà muốn che dấu nhất trên trái đất về sự yếu đuối của mình.

Người gác cổng để bà vào tòa nhà nơi Way sống, và bà đi thang máy lên căn hộ của ông. Bà lục trong ví chìa khóa ông đã đưa cho mình, nhưng trước khi bà có thể tra nó vào ổ khóa, ông đã mở cửa.

Gương mặt ông đông cứng thành những đường khắc nghiệt giống với hồi họ gặp nhau ban đầu theo bà nhớ, và bà gần như chờ một lời nhận xét gay gắt, nhưng, thay vì thế, ông đóng cửa và kéo bà vào vòng tay của mình. “Em ổn chứ?”

Chỉ trong một lúc, bà cho phép mình tựa má lên áo ông, nhưng thậm chí sự dễ chịu ngắn ngủi đó cũng đem lại cảm giác như phản bội Hoyt. “Tôi không biết nó sẽ ở đó,” bà nói khi dứt người ra. “Thật quá đột ngột.”

Tôi sẽ không để cậu ta quấy rầy em về việc này.”

“Nó là con trai tôi. Tôi không thể ngăn nó.”

Ông bước qua cửa sổ và, chống gót bàn tay lên bức tường bên cạnh, nhìn chằm chằm ra ngoài. “Nếu em có thể thấy nét mặt mình lúc chúng ta đứng đó...” Vai ông nâng lên khi ông hít một hơi sâu. “Cậu ta không tin tôi khi tôi nói chúng ta tình cờ gặp nhau. Tôi không có sức thuyết phục lắm. Tôi rất tiếc.”

Ông là một người đàn ông kiêu ngạo, và bà hiểu điều gì khiến ông phải nói dối thay cho bà. “Tôi cũng xin lỗi.”

Ông quay qua bà, và vẻ mặt ông trông trải đến mức làm bà muốn khóc. “Tôi không thể làm thế này nữa, Suzy. Tôi không thể cứ lén lút xung quanh. Tôi muốn có thể đi dạo trên vỉa hè với em ở Telarosa và được mời vào nhà em.” Ông trao cho bà một cái nhìn kéo dài, sâu sắc. “Tôi muốn có thể chạm vào em.”

Bà lún người xuống đi vắng, biết kết thúc đã đến nhưng không muốn chấp nhận nó. “Tôi xin lỗi,” bà lặp lại.

“Tôi phải để em đi,” ông lặng lẽ nói.

Nỗi sợ hãi căng phồng trong bà, và tay bà siết chặt thành nắm đấm hai bên. “Ông đang dùng việc vừa rồi như một cái cớ để rút lui, phải không? Ông đã có trò giải trí của mình, và giờ ông cũng sẵn sàng tổng khứ tôi và dời Rosatech đi.”

Nếu ông bị giật mình bởi sự công kích bất công của bà, ông cũng không cho thấy dấu hiệu đó. “Chuyện này không dính dáng gì đến Rosatech. Tôi hy vọng em biết thế ngay lúc này.”

Bà ném nỗi đau đớn và tội lỗi của mình lên ông. “Có phải đàn ông các người luôn có mấy loại phòng thay đồ chung để đi đến và kể cho nhau nghe những câu chuyện về tất cả phụ nữ mà các người đã quyến rũ bằng những lời đe dọa? Họ hẳn đã cười ông vì đã tán tỉnh một bà già như tôi trong khi ông có thể có mấy cô người mẫu trẻ trung ngực nở.”

“Suzy, dừng lại đi,” ông mệt mỏi nói. “Tôi chưa bao giờ có ý đe dọa em.”

“Ông có chắc ông không muốn ép buộc tôi lần nữa?” Giọng bà nghèn nghẹn trong nước mắt. “Hay nó quá ghê tởm đến mức ông chỉ muốn làm nó một lần?”

“Suzy...” Ông tiến về phía bà, và bà biết ông muốn kéo mình vào vòng tay êm ái của ông, nhưng trước khi ông có thể chạm đến bà, bà bật khỏi đi vắng và di chuyển khỏi ông.

“Tôi mừng vì ông sẽ đặt dấu chấm hết với nó,” bà tuyên bố quyết liệt. “Tôi không bao giờ muốn nó xảy ra ở nơi đầu tiên. Tôi muốn quên tất cả chuyện này và quay trở lại hoàn cảnh trước khi tôi bước vào văn phòng ông.”

“Tôi thì không. Tôi cô đơn như địa ngục vậy.” Ông đứng trước bà, nhưng không chạm vào bà. “Suzy, em đã là góa phụ trong suốt bốn năm. Nói với tôi tại sao chúng ta không thể bên nhau. Em vẫn ghét tôi nhiều như thế ư?”

Cơn giận của bà nhạt dần. Chậm chạp, bà lắc đầu. “Tôi không hề ghét ông.”

“Tôi chưa bao giờ có ý định dời Rosatech; em biết điều đó, phải không? Tôi là người tạo ra tin đồn. Tôi như một đứa trẻ nhỏ. Tôi muốn trả đũa lại thị trấn theo cách họ đã đối xử với mẹ tôi trong suốt những năm qua. Bà ấy chỉ là một đứa bé mười-sáu-tuổi, Suzy, và bà ấy bị cưỡng hiếp tàn nhẫn bởi ba tên đàn ông, nhưng bà ấy là lại người bị trừng phạt. Tuy nhiên, tôi không bao giờ có ý định ở bên em theo lối mòn ấy, và tôi sẽ không tha thứ cho bản thân vì điều đó.”

Bà quay mặt đi, thầm cầu xin ông đừng nói thêm gì nữa, nhưng ông không dừng lại.

“Chiều hôm đó khi em bước vào văn phòng tôi, tôi nhìn em một cái và lại cảm thấy mình như một đứa trẻ đến từ phía đường ray bị hỏng lần nữa.”

“Và ông trừng phạt tôi vì điều đó.”

“Tôi không có ý như thế. Tôi không bao giờ nhập vào đầu mình cái ý tưởng hăm dọa em ngủ với tôi—giờ chắc hẳn em biết điều ấy—nhưng em trông thật xinh đẹp đêm đó khi bước vào phòng ngủ tôi, và tôi muốn em quá nhiều đến mức tôi không thể để em đi.”

Nước mắt bà tuôn ra. “Ông đã ép tôi! Đó không phải lỗi của tôi! Ông khiến tôi đầu hàng ông!” Thậm chí dù với nước mắt, lời lẽ của bà nghe như một đứa trẻ con không muốn nhận trách nhiệm cho những hành động của mình và đổ lỗi cho bất cứ ai xung quanh.

Ông nhìn bà chăm chú với đôi mắt già và buồn làm bà muốn khóc. Khi ông nói, giọng ông khàn đi, đầy đau đớn. “Đúng thế, Suzy. Tôi ép buộc em. Đó là lỗi của tôi. Chỉ mình tôi.”

Bà buộc bản thân giữ im lặng và để nó kết thúc ở đó, nhưng ý thức danh dự bẩm sinh của bà chống lại. Việc này lỗi của bà nhiều hơn của ông. Quay đi, bà thì thầm, “Không, không phải. Tất cả việc tôi phải làm là nói không.”

“Nó là một quãng thời gian dài cho em. Em là một phụ nữ nồng nhiệt, và tôi đã lợi dụng điều đó.”

“Làm ơn đừng nói dối vì tôi; tôi đã làm điều đó cho bản thân đủ rồi.” Bà hít một hơi rời rạc. “Ông không ép buộc tôi. Tôi có thể bỏ đi bất cứ thời điểm nào tôi muốn.”

“Tại sao em không làm?”

“Vì... Nó có cảm giác thật tuyệt.”

Ông chạm vào bà. “Em biết mà, phải không, tôi đã yêu em vào đêm đó? Hay có lẽ nó đã xảy ra ba mươi năm trước, và tôi không bao giờ vượt qua.”

Bà ấn đầu ngón tay lên môi ông. “Đừng nói thế. Không phải vậy.”

“Tôi đã yêu em, Suzy, thậm chí dù tôi biết mình có thể chẳng bao giờ cạnh tranh được với Hoyt.”

“Chuyện này không có gì để cạnh tranh. Ông ấy là cuộc sống của tôi. Chúng tôi đã kết hôn mãi mãi. Và khi tôi ở bên ông, tôi đang phản bội ông ấy.”

“Điều đó thật là điên. Em là một góa phụ, và phụ nữ nước này không ném mình vào giàn hỏa táng với người chồng đã chết của họ.”

“Ông ấy là cuộc đời tôi,” bà lặp lại, không biết làm cách nào khác để diễn tả. “Không bao giờ có thể là bất cứ ai khác.”

“Suzy—”

Mắt bà đầy nước mắt. “Tôi thực sự xin lỗi, Way. Tôi không bao giờ có ý tổn thương ông. Tôi—Tôi đã quan tâm ông quá nhiều.”

Ông không thể che dấu hoàn toàn nỗi cay đắng của mình. “Rõ ràng không đủ để ném bỏ đồ tang góa phụ của em và bắt đầu sống lại.”

Bà nhìn sự đau khổ mà mình gây cho ông và cảm thấy như thể nó đang khoét vào cơ thể của chính bà. “Ông đã thấy Bobby Tom phản ứng thế nào tối nay. Tôi muốn chết.”

Ông trông như thể bà vừa tát mình. “Vậy không có gì thêm để nói, phải không? Tôi sẽ không khiến em phải xấu hổ nữa.”

“Way—”

“Gói đồ đạc của em đi. Tôi sẽ bảo xe chờ em dưới lầu.” Không cho bà cơ hội phản ứng, ông bước khỏi căn hộ.

Bà bỏ chạy vào căn phòng dành cho khách, nơi bà đã ở kể từ buổi tối đầu tiên đó, và ném quần áo của mình vào trong một cái vali. Khi nước mắt lăn dài xuống má, bà tự nhủ cơn ác mộng của mình đã chấm dứt. Cuối cùng bà sẽ học cách tha thứ cho bản thân vì những gì đã xảy ra và tiếp tục với quãng đời còn lại của mình. Từ giờ bà sẽ được an toàn.

Và vô cùng cô đơn.

Ý chí đấu tranh phình lên như một cơn bão mùa hè: nhanh chóng, bất ngờ, hỗn loạn. Khi hai cặp đôi trở về Telarosa từ San Antonio, Gracie nghĩ đến những gì mình nên làm về cách cư xử khiếm nhã của Bobby Tom với mẹ anh ở nhà hàng. Khi Natalie và Anton rời đi và họ cuối cùng đã ở một mình, cô quyết định ngâm lưỡi mình lại. Cô biết Bobby Tom yêu Suzy nhiều như thế nào, và giờ anh đã có thời gian để nguôi bốt, cô chắc chắn anh sẽ mau chóng bù đắp.

Tuy nhiên, nó không làm anh mất quá lâu để cô khuây khỏa với ý nghĩ đó. Khi bước vào phòng khách, anh ném mũ mình xuống đi văng.

“Gọi cho mẹ anh sáng mai và nói với bà chúng ta sẽ không đến dùng bữa vào tối thứ tư.”

Gracie theo sau anh khi anh băng băng đi vào phòng làm việc. “Bà sẽ thất vọng đấy. Bà đã bảo sẽ làm một bữa đặc biệt cho anh.”

“Bà sẽ phải ăn một mình.” Anh nằm ườn ra phía sau bàn làm việc. Phớt lờ tiếng chuông điện thoại, anh cầm lên đồng thư mà Gracie đã sắp xếp cho mình, thể hiện rõ ràng rằng anh đang đuổi cô đi.

“Em biết anh bực bội, nhưng anh không nghĩ mình nên cố hiểu chuyện này hơn một chút à?”

Mũi anh nhăn lại với sự sỉ nhục. “Em không tin Sawyer cắt đó về chuyện ông ta chỉ tình cờ gặp bà ở nhà hàng ra sao, phải không?”

“Nó có gì khác biệt? Họ đều đã trưởng thành.”

“Nó có gì *khác biệt*?” Anh nháy khỏi bàn làm việc và lao tới bên cạnh để đối mặt với cô. “Họ đang gặp nhau, nó đó!”

Máy trả lời tự động điện thoại kêu tiếng píp và người nào đó tên Charlie bắt đầu để lại tin nhắn về chiếc thuyền mà ông ta biết Bobby Tom muốn mua lại từ ông ta.

“Anh không biết thực tế điều đó,” cô chỉ ra. “Thay vì mất bình tĩnh như vậy, sao anh không đơn giản nói chuyện với bà về những gì xảy ra? Nếu họ đang hẹn hò, thì bà có lí do của mình. Nói chuyện với bà, Bobby Tom. Bà có vẻ rất buồn dạo gần đây. Em có cảm giác bà cần sự ủng hộ

của anh ngay lúc này.”

Anh chỉ ngón trỏ về phía cô. “Dừng ngay đó! Bà sẽ không bao giờ nhận được sự ủng hộ của anh trong việc này. Không bao giờ. Khi bà bắt đầu kết giao với Way Sawyer, bà đã phản bội mọi người trong thị trấn này.”

Gracie không thể kiềm lại sự phẫn nộ của mình. “Bà là mẹ anh! Bà đáng lẽ nên đứng trước thị trấn trong cái bằng lòng trung thành của anh.”

“Em không hiểu gì hết.” Anh bắt đầu đi tới đi lui trên tấm thảm. “Anh không thể tin anh đã biến mình thành một tên ngốc làm sao. Anh đã không để những tin đồn này trong đầu mình một phút. Anh không bao giờ lóe lên ý nghĩ bà sẽ đâm sau lưng mọi người như thế.”

“Dừng việc nói về ông Sawyer như thể ông ta là một tên giết người hàng loạt đi. Em lại nghĩ ông ta là một người đàn ông tử tế. Ông ta đã không buộc phải dừng lại vào cái ngày em đỗ xe bên lề xa lộ, và em thích cách ông ta cố gắng bảo vệ mẹ anh hôm nay. Ông ta biết anh cảm thấy như thế nào về việc họ ở cạnh nhau, và ông ta đã cố hết sức để che chở bà.”

“Em thực sự bệnh vực ông ta? Một người đàn ông chỉ với một tay phá hủy thị trấn này?”

“Có lẽ nếu mọi người trong Telarosa không đối xử với ông ấy tệ đến thế, ông ấy sẽ không muốn bỏ đi.”

“Em không biết mình đang nói gì đâu.”

“Anh có chắc ông Sawyer là người khiến anh bức mình? Anh gần gũi cha mình. Anh có đảm bảo mình sẽ không cảm thấy việc này không thành vấn đề với người mà mẹ anh bắt đầu gặp gỡ?”

“Đủ rồi! Anh không muốn nghe lời nào khác từ em. Cứ im miệng về chuyện này đi, em nghe không?”

Mọi thứ trong cô vẫn tuôn ra. “Đừng có mà nói với em như thế.”

Anh hạ giọng, nói một cách nhẹ nhàng và với sự tin chắc tuyệt đối. “Anh sẽ nói với em bất cứ cách nào mà anh muốn.”

Gracie điên tiết. Cô đã tự hứa với bản thân cô yêu anh với tất cả trái tim, nhưng trao linh hồn của mình không là phần của thỏa thuận. Cô cố tình quay lưng lại với anh và bước đi.

Anh theo cô vào phòng khách. “Em nghĩ mình đang đi đâu đó?”

“Em đi ngủ.” Cô tóm lấy ví của mình trên bàn.

“Tốt thôi. Anh sẽ vào với em khi anh sẵn sàng.”

Cô gần như mắc nghẹn. “Anh thật sự nghĩ em muốn ngủ với anh ngay lúc này?” Cô hướng tới cửa sau và căn hộ của mình.

“Em không dám bước khỏi đây đâu!”

“Chuyện này sẽ rất khó để anh hiểu, Bobby Tom, thế nên hãy nghe thật kỹ.” Cô dừng lại. “Dù mọi người nói với anh điều gì từ lúc anh sinh ra, cũng không có nghĩa anh luôn luôn khó mà cưỡng lại.”

Bobby Tom đứng sau cửa sổ và nhìn cô hiên ngang băng qua sân, bất chấp lí do tại sao anh mặc kệ cô về căn hộ an toàn hay không, anh không biết. Tối nay cô đã bước qua lằn ranh, và nếu anh không để cô hiểu thẳng ra anh không chịu đựng nó, anh sẽ chẳng bao giờ có phút nào bình yên với cô nữa.

Khi cô bước vào căn hộ của mình, anh quay đi khỏi cửa sổ, nổi tức tối dấy lên trong anh. Điện thoại bắt đầu reo lần nữa, máy trả lời tự động bật lên, và giọng Gracie đề nghị người gọi để lại tin nhắn.

“Bobby Tom, Odette Downey đây. Phiền anh làm ơn xem xem anh có thể giữ lấy Dolly Parton và hỏi cô ấy liệu cô ấy có thể tặng một trong những bộ tóc giả của mình cho buổi bán đấu giá nổi tiếng của chúng tôi không? Chúng tôi biết người ta sẽ ra giá cao cho bộ tóc giả đó, và—”

Anh giật cái điện thoại ra khỏi tường và ném nó qua bên kia căn phòng.

Gracie biết anh quan tâm tới mẹ mình nhiều như thế nào! Cô phải hiểu rõ những cảm xúc lướt qua anh chiều nay khi anh thấy bà đang đi xuống cầu thang với Way Sawyer chứ. Anh giật lấy một chiếc xì gà từ trong hộp trên đầu bàn, cắn đứt phần đuôi, và phun nó vào gạc tàn thuốc. Anh vẫn không biết việc nào làm mình phiền nhất, sự thật mẹ anh đang gặp gỡ Sawyer hay sự thật bà không nói với anh về nó. Ngực anh thắt lại. Sau cái cách bà đã yêu cha anh, sao bà có thể để Sawyer gần mình chứ?

Một lần nữa, anh chuyển cơn giận dữ qua Gracie. Cả cuộc đời anh đã chơi thể thao, và ý nghĩ trung thành với đồng đội của mình là một phần cũng nhiều như tên tuổi anh. Gracie, mặt khác, đã chứng tỏ tối nay cô không hiểu ý nghĩa của lời nói đó.

Anh đã bẻ gãy đầu que diêm trước khi anh cuối cùng mới châm được chiếc xì gà cho mình. Khi anh hút một hơi ngắn, đầy tức giận, anh quyết định đây chính xác là những gì anh đáng phải chịu vì đã để cô lần mò vào cuộc đời mình. Anh biết từ lúc bắt đầu cô đã độc tài như thế nào, nhưng anh vẫn cứ giữ cô quanh quẩn và để cô bò dưới da mình như một con ấu trùng chết tiệt. Chà, anh chắc như quỷ sẽ không ngồi đây cả đêm và nghiền ngẫm về nó. Thay vào đó, anh sẽ ngồi xuống và giải quyết vài chuyện.

Kẹp chặt chiếc xì gà bên góc miệng, anh cầm lên một chồng giấy và nhìn chăm chú xuống tờ trên cùng, anh có thể bắt đầu với tiếng Trung cũng được. Căn nhà có cảm giác lạnh lẽo và yên ắng vì thiếu cô. Anh đặt chiếc xì gà lên gạc tàn thuốc, rồi vỗ nhẹ lên mép giấy và dời chúng đến gần giữa bàn hơn. Khi sự yên lặng của căn nhà trống trải vây chặt quanh anh, anh nhận ra mình đã trở nên quen với việc có cô xung quanh như thế nào. Anh thích nghe tiếng thì thầm của cô từ phòng khách khi cô trả lời điện thoại cho anh hay gọi cho một trong những người già trong đường ở New Grundy. Anh thích cái cách mình thỉnh thoảng đi lang thang vào phòng khách và thấy cô cuộn tròn trong một ghế nệm cạnh cửa sổ để đọc sách. Anh thậm chí thích thú lên đi vòng sau lưng cô để đồ cái thứ cà phê kinh khủng do cô làm và làm lại một bình mới mà cô không hề hay biết.

Bỏ mặc giấy tờ trước mặt, anh đứng dậy và đi vào phòng ngủ, nhưng ngay khi bước vào bên trong, anh biết nó là một sai lầm. Căn phòng lưu lại mùi hương của cô, hương thơm khó nắm bắt ấy đôi khi làm anh nhớ đến những bông hoa mùa xuân và có lúc lại khiến anh nghĩ tới những buổi chiều hạ và những quả đào đỏ mọng. Gracie dường như là một phần của tất cả các mùa. Tia nắng ấm áp mùa thu tỏa sáng trên mái tóc cô, ánh mặt trời trong trẻo mùa đông lấp lánh trong đôi mắt xám thông minh. Anh đã phải luôn nhắc nhở mình rằng cô không phải là một phụ nữ sắc sảo U.S.D.A vì gần đây anh đã có chiều hướng quên mất. Nó chỉ là...

Cô thật là đáng yêu đến chết tiệt.

Anh nhìn thấy một mảnh ren xanh dương đang nằm trên thảm cạnh mép giường chỗ cô ngủ tối qua và cúi xuống nhặt nó lên. Một luồng hơi nóng bắn thẳng tới háng anh khi anh nhận ra quần lót của cô. Anh siết chặt nắm vải trong nắm tay và chợt thôi thúc muốn băng qua sân vào căn hộ của cô, lột trần cô ra, và chôn vùi mình trong cô, ngay nơi anh thuộc về.

Với tính mới lạ ban đầu của một trinh nữ đã dần giảm, anh nên bắt đầu mất hứng thú trong mối quan hệ tình dục của họ mới đúng, nhưng anh vẫn cứ nghĩ ra những thứ mới mẻ muốn chỉ cho cô, cả việc anh gần như không hề thấy mệt mỗi thực hành tất cả những món cũ. Anh yêu cách cô níu chặt anh và những âm thanh yếu ớt cô tạo ra; anh yêu tính tò mò và năng lượng của cô, làm thế nào anh có thể khiến cô mắc cỡ mà không cần một nửa cố gắng và, khốn kiếp, làm thế nào cô đôi khi khiến anh lúng túng với những tiếng ồn không thể thỏa mãn của cô về cơ thể anh.

Anh không hiểu chính xác, nhưng có điều gì đó về cái cách cô cảm thấy khi anh ở trong cô dường như chính xác đúng, không chỉ với vật đàn ông của anh, mà là với toàn bộ của anh. Anh nghĩ tới những phụ nữ mình đã hẹn hò và lên giường cùng. Không ai trong họ cho cảm giác giống như Gracie.

Gracie cho cảm giác đúng.

Đôi khi cô làm chuyện nho nhỏ buồn cười sau khi họ làm tình xong. Anh giữ cô trên ngực mình, phần nào ngủ mơ màng và cảm thấy thư thái tới tận móng chân, và cô sẽ làm dấu X ngay trên tim anh với đầu ngón tay. Chỉ dấu X thôi. Ngay trên tim anh.

Anh khá chắc chắn Gracie biết cô yêu anh. Nó không lạ. Anh đã quen với việc phụ nữ yêu mình, và với một vài trường hợp ngoại lệ đáng ghi nhớ, anh sẽ học cách trung thực mà không làm tan vỡ trái tim họ. Thứ anh đánh giá cao Gracie là việc cô hiểu mình thực sự không phải là loại phụ nữ của anh, và cô có đủ ý thức để chấp nhận nó mà không nhặng xị lên. Gracie có thể dựng lên những cảnh về những thứ không phải việc của cô, như cô đã làm tối nay, nhưng cô không bao giờ tạo ra cảnh cô yêu anh và mong anh yêu cô lại như thế nào bởi cô đủ thực tế để biết nó sẽ không xảy ra.

Ngược lại, sự chấp nhận của cô hiện giờ làm anh phát cáu. Anh nhét điều xì gà trở lại góc miệng, ép chặt bàn tay bên hông, và đi hiên ngang vào nhà bếp. Nếu một phụ nữ muốn một người đàn ông, cô ta nên chiến đấu vì anh ta thay vì từ bỏ mà không có một đấu tranh. Chết tiệt, nếu cô yêu anh, sao cô không cố một chút dừng việc làm bực mình như thế này? *Chỉ cho em làm thế nào để khiến anh hài lòng*, đó mới là những gì cô nên nói. Cô có thể làm anh vui đến chết bằng việc trao cho anh chút lòng trung thành và sự cảm thông, bằng việc thỉnh thoảng đồng ý với anh thay vì tranh cãi suốt, bằng việc trần truồng trên giường anh ngay bây giờ thay vì chui rúc trên cái gara chết dẫm đó.

Với tâm trạng ngày càng tồi tệ, anh cộng thêm nhiều lời phàn nàn hơn chống lại cô vào bản kiểm kê vô hình của mình, gồm cả thực tế là cô đã biến thành một kẻ tán tỉnh chết tiệt. Anh không khỏi chú ý có bao nhiêu đàn ông trong đoàn đã kiểm có quanh quần cô, và theo anh, nó là lỗi của cô hơn là của họ. Cô không buộc phải cười trước họ như thể họ hấp dẫn khó cưỡng lại hay lắng nghe những gì họ nói như thể từng lời phát ra từ miệng họ là kinh thánh. Anh lướt qua cái sự thật rằng cô vốn dĩ là một người biết lắng nghe. Với anh, một phụ nữ đã đính hôn nên dè dặt hơn khi cô ta ở xung quanh những người đàn ông khác.

Anh vồ lấy hộp sữa từ tủ lạnh và tu ừng ực. Xét đến thực tế anh có trách nhiệm với việc đổi mới của cô, anh nghĩ mình không thể hoàn toàn đổ lỗi cho cô vì cách đàn ông quan sát cô khi cô không nhìn họ, nhưng nó vẫn làm anh nổi giận. Anh thậm chí đã buộc phải trao đổi mấy lời với một vài gã tuần rồi—không quá rõ ràng vì anh không muốn bắt cứ ai nghĩ sai và cho là anh ghen—chỉ một chút nhắc nhở thân thiện rằng Gracie là vị hôn thê của anh, không phải mấy

món đồ chơi tình dục rẻ tiền mà họ có cơ hội lôi đến phòng trọ.

Anh nhét hộp sữa vào lại tủ lạnh, rồi đi huỳnh huých xuyên qua căn nhà đang ấp ủ những oán hận và cảm giác bị đối xử tệ hại của mình. Thành linh, anh khựng lại. Anh đang làm gì thế này? Anh là Bobby Tom Denton, vì Chúa! Sao anh lại để cô khiến anh như vậy? Anh mới là người nắm giữ tất cả quân át.

Sự nhắc nhở đó lẽ ra nên khiến anh bình tĩnh lại, nhưng không. Cách này hay cách khác, ý kiến hay của cô đã trở nên quan trọng với anh, có thể vì cô biết anh nhiều hơn bất kỳ ai khác anh có thể nghĩ ra trong đầu. Nhận thức đó để lại anh với một cảm giác dễ bị tổn thương và đột nhiên thật không thể chịu nổi. Dụi điếu xì gà vào một gàn tàn thuốc Trung Quốc, anh quyết định xem chính xác mình sẽ làm thế nào để đối phó cô. Trong mấy ngày kể, anh sẽ thân ái, nhưng thờ ơ. Anh sẽ cho cô thời gian để nghĩ xem cô đã cư xử tệ hại như thế nào và lòng trung thành thực sự của cô thuộc về đâu. Rồi, một khi cô hiểu ai mới là người nắm giữ quyền lực trong mối quan hệ của họ, anh sẽ đưa cô trở lại.

Đầu óc anh quay mòng phía trước. Họ sẽ lên đường đi L.A ngay sau lễ hội Heavenfest để hoàn thành những cảnh quay trong phòng thu ở đó, và một khi họ thoát khỏi thị trấn điên cuồng này, cô sẽ nguôi dần. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi bộ phim kết thúc và cô không có việc làm nữa? Từ cái cách cô vẫn giữ liên lạc với những người già mà mình sẽ bỏ lại phía sau và sự thật cô sẽ tiếp nhận toàn bộ một nhóm mới ở Arbor Hills, anh bắt đầu tin rằng đường đường đó có thể đã thấm vào máu cô, y như bóng bầu dục đã thấm vào máu anh. Sẽ ra sao nếu cô quyết định trở về New Grundy?

Ý tưởng đó khiến anh không yên. Anh tin cô hơn bất cứ trợ lí nào từng làm việc cho anh, và anh không có ý định để cô đi. Anh đơn giản sẽ đưa ra một lời đề nghị mà cô không thể từ chối, và cô có thể đến làm cho anh toàn thời gian. Một khi cô chính thức nằm trong bảng lương của anh với một mức lương hào phóng, tất cả những chủ đề tiền bạc ngu ngốc này giữa họ sẽ là chuyện của quá khứ. Anh nghiền ngẫm ý tưởng đó. Nhất định phải có một dính dấp giữa họ khi anh đã chán mối quan hệ thể xác của hai người. Tuy nhiên, anh khá chắc chắn mình có thể làm dịu cô trên giường mà không làm sụp đổ tình bạn đã có rất nhiều ý nghĩa với anh.

Anh xem xét lại chi tiết hoạch của mình coi có khe hở nào không, nhưng không thấy. Rốt cuộc, đối phó bất cứ phụ nào, thậm chí với người như Gracie, gần như là một vấn đề ở đầu của tình huống, và anh tự hào về khả năng của mình để thực hiện chính xác điều đó. Trước khi anh biết ra, anh sẽ có cô trở lại ngay nơi anh muốn cô, rúc vào người anh trên giường anh, làm một dấu X ngay trên tim anh.

Chương 20

“Cô nghĩ ta nên để mấy cái móc khóa ở đâu, Gracie?”

Gracie vừa mở xong gói quà lưu niệm cuối cùng gồm những cái gạt tàn thuốc Trung Quốc màu trắng có hình như bang Texas. Họ đã có một cái màu hồng hình thần Cupid đánh dấu địa điểm của Telarosa và một cái màu đỏ với dòng chữ khắc:

HEAVEN, TEXAS
NƠI TRONG TRÁI TIM

Câu hỏi về mấy cái móc khóa là của Toolee Chandler, chủ tịch của Ủy ban nơi sinh Bobby Tom Denton và là vợ của vị nha sĩ bận rộn nhất thị trấn. Toolee đứng tại quầy của một cửa hàng lưu niệm nhỏ, nhưng nó từng có thời là căn phòng kính của Suzy và Hoyt Denton. Việc biến ngôi nhà thơ ấu của Bobby Tom thành điểm thu hút khách du lịch vẫn chưa hoàn thành xong, dù Heavenfest chỉ còn cách ba tuần nữa.

Suzy và Hoyt đã vứt bỏ rất nhiều đồ đạc cũ của ngôi nhà từ nhiều năm trước lúc họ dời đi, nhưng ủy ban đã lũng súc các tầng hầm và những cửa hàng đồ cũ để có được những món tương tự, và thậm chí đôi khi họ còn phát hiện được một món đồ nguyên bản. Nhiều ngôi nhà thường trang trí với màu xanh bơ và màu vàng kim phổ biến thời đó, nhưng Suzy đã dùng màu đỏ táo làm điểm nhấn, trái với thói thường khi ấy, và chúng đã mang đến cho ngôi nhà một vẻ lôi cuốn nhất định đến tận bây giờ.

Thậm chí việc nhận trách nhiệm quản lý du lịch và sắp xếp chỗ ở cho những vận động viên nổi tiếng vẫn làm cho Gracie còn quá nhiều thời gian rảnh rỗi. Từ lúc cô và Bobby Tom cãi nhau gần ba tuần trước, cô đã trải qua hầu hết những buổi tối hoặc ở Arbor Hills hoặc đến đây giúp Terry Jo và Toolee chuẩn bị cho ngôi nhà.

Hiện giờ cô đang quan sát mấy cái móc khóa với vẻ nghi ngờ. Như nhiều thứ khác trong cửa hàng lưu niệm, chúng dính chân dung của Bobby Tom, thậm chí dù anh không hề cho phép điều đó. Một cái đĩa CD màu cam đang trình chiếu pha hành động của anh: bàn chân rời mặt đất, cơ thể uốn cong trong một chữ C duyên dáng, tay giơ ra bắt một đường chuyền. Nhưng bộ đồng phục xanh và trắng của đội Dallas đã xấu xa chồng lên bộ đồng phục Chicago Stars của anh, cùng với dòng chữ in sáng, “Anh ấy nên là một Cowboy.”

“Cô có thể treo chúng sau giá để bưu thiếp?” Gracie gợi ý.

“Ồ, tôi không nghĩ thế.” Toolee nói. “Sẽ không ai có thể thấy chúng ở đó.”

Đó là hy vọng của Gracie. Cô ước gì Bobby Tom sẽ ra tay ngăn chặn những mặt hàng trái phép này, nhưng cô sẽ không khai chủ đề này ra khi đã có quá nhiều căng thẳng giữa họ rồi. Họ đã nói chuyện lịch sự, và khi có người khác ở gần, anh luôn vòng tay lên eo cô cho có hình thức, nhưng họ đã có rất ít thời gian ở một mình với nhau, và mỗi tối họ lại lui về phòng ngủ riêng của mình.

Khi Gracie mang một mớ gạt tàn thuốc chất lên kệ và bắt đầu sắp xếp chúng, Terry Jo đi vào từ phòng khách với một cây bút chì vắt sau tai và một bìa kẹp hồ sơ trong tay cô ta. “Có ai thấy hộp đựng cốc thất lạc ở đâu chưa?”

“Chưa,” Toolee trả lời.

“Tôi chắc đã để chúng ở chỗ điên khùng nào đó. Tôi thề, từ lúc Way Sawyer thông báo ông ta sẽ không đóng cửa Rosatech, tôi bị quẩn trí đến nỗi không thể suy nghĩ mạch lạc được nữa.”

“Luther đã bổ nhiệm ông ta làm chủ tọa danh dự của lễ hội,” Toolee tuyên bố, như thể họ

chưa bàn tán sự kiện này lần nào. Thông báo của Way Sawyer đã khiến mọi người trong thị trấn choáng váng với sự nhẹ nhõm, và ông ta từ kẻ thù của Telarosa đã biến thành người hùng của nó.

“Cuối cùng tình hình thị trấn cũng đã tiến triển.” Terry Jo mỉm cười và nhìn quanh những kệ kính chạy dài ngang cửa sổ. Những miếng dính tủ lạnh bày ngay trước cô ta với dòng ghi chú đi kèm, “Tôi đã gây chút náo loạn ở Heaven, Texas!” “Tôi nhớ tới mùa hè ông Denton xây phòng kính này. Bobby Tom và tôi hay chơi cờ đam ngoài này và Suzy sẽ mang nước nho Kool-Aid cho chúng tôi.” Cô ta thở dài. “Việc phục chế ngôi nhà này giống như một cuộc hành trình trở về thời thơ ấu của tôi. Suzy nói bà cảm thấy như thể mình già đi hai mươi tuổi mỗi khi bước vào cửa, nhưng tôi nghĩ thật khó khăn cho bà để đến đây vì ông Denton đã không còn bên cạnh để chia sẻ. Tôi không biết. Bà dường như không giống bà gần đây.”

Gracie cũng lo cho Suzy. Mỗi lần cô trông thấy bà kể từ chiều hôm đó ở San Antonio, bà trông càng mong manh hơn. Khi cô đặt số gạt tàn thuốc cuối cùng lên kệ, cô quyết định đây có thể là thời điểm thích hợp để đưa ra ý tưởng cô vừa đề cập ngày hôm đó với Suzy.

“Thật tiếc vì ngôi nhà sẽ bỏ trống trong thời gian còn lại.”

“Chúng ta cũng không thể làm gì nhiều với nó,” Toolee nói. “Du khách chỉ tới tham quan vào cuối tuần và những sự kiện đặc biệt, như Heavenfest.”

“Nhưng, thật tiếc nếu nó đóng cửa suốt thời gian còn lại, nhất là khi nó có thể giúp được nhiều người.”

“Ý cô là sao?”

“Tôi để ý thấy Telarosa không có trung tâm hội người cao tuổi. Ngôi nhà này không lớn, nhưng có một phòng nghỉ và phòng khách thoải mái. Tôi nghĩ nó sẽ là nơi lí tưởng cho những người già cùng chơi bài hay làm thủ công hoặc thỉnh thoảng nghe loa phát thanh bên ngoài. Arbor Hill cách đây không xa. Họ thực sự bị tù túng ở đó, và có lẽ họ có thể chuyển đến đây sinh hoạt vài lần một tuần.”

Toolee chống nạnh. “Sao tôi không nghĩ ra điều đó cơ chứ?”

“Đó là một ý tưởng rất tuyệt,” Terry Jo đồng ý. “Tôi chắc chúng ta có thể tìm một số người tình nguyện để bố trí. Sao chúng ta không bắt đầu từ ủy ban? Tôi sẽ gọi điện cho mẹ chồng mình ngay khi tôi về nhà.”

Gracie thở dài nhẹ nhõm. Đoàn làm phim sẽ kết thúc ở đây trong vài tuần, và cô cảm thấy khá hơn khi biết mình có thể lưu lại vài dấu vết nhỏ trong cái thị trấn cô ngày càng yêu mến này và sẽ nhớ nó rất nhiều.

Vài giờ sau, Bobby Tom dừng xe trước ngôi nhà nơi anh đã lớn lên. Chiếc T-bird của anh là chiếc xe duy nhất còn lại trên đường vào nhà, thế nên anh biết Gracie vẫn còn ở đó, nhưng những người tình nguyện còn lại hẳn đã rời đi để thu xếp bữa tối cùng gia đình họ. Khi anh nhìn vào ngôi nhà gỗ một tầng màu trắng, anh chợt có cảm giác kỳ lạ dường như thời gian đã ngưng lại và anh lại là một đứa trẻ. Anh gần như thấy cha mình đang bước ra từ gara với một máy cắt cỏ Toro màu đỏ, và anh chớp mắt khó khăn. Chúa ơi, anh đã mất cha mình.

Cảm giác cô đơn quẩn lấy anh. Anh thấy mình như bị cắt đứt khỏi tất cả những người quan trọng trong đời. Anh và mẹ mình đã không làm bất cứ gì hơn ngoài những cuộc xã giao kể từ tai nạn ở San Antonio ba tuần trước, và anh hầu như sắp đứng ra thừa nhận mình nhớ Gracie nhiều đến thế nào. Không phải anh không trông thấy cô cả ngày khi họ đóng phim, nhưng nó

không giống nhau. Cô cư xử với anh như thể anh không là gì ngoài ông chủ của cô, làm bất cứ điều gì anh yêu cầu và rồi biến mất, nếu có bất kỳ ai nói với anh rằng anh ngày càng nhớ cái cách cô cố ra lệnh cho anh khắp nơi, anh sẽ bảo là họ điên, nhưng anh không thể phủ nhận sự thật cô đã để lại một khoảng trống trong đời mình.

Tuy nhiên, anh phải cho cô biết ai mới là chủ, và vì anh khá chắc chắn cô đã hiểu ra vấn đề vào lúc này, nên đã đến lúc hai người họ lật bài ngửa. Anh định dứt khoát nói với cô là tình trạng lạnh nhạt đã kết thúc. Cô có thể búống bình chết tiệt, nhưng một khi anh làm cô ngưng nói và bắt đầu hôn cô, mọi thứ sẽ lại ổn thôi. Tới nửa đêm, cô sẽ trở lại ngay trên giường của anh, nơi cô thuộc về.

Khi anh bước xuống xe, Suzy đỗ xích xe phía sau anh. Bà khẽ vẫy tay chào anh khi bước ra ngoài, rồi đi vòng ra phía sau và mở cốp xe. Anh thơ thẩn đi qua khi bà đang bận di chuyển một cái thùng các tông lớn.

“Gì thế ạ?”

“Mấy chiếc cúp cũ của con suốt từ hồi tiểu học đến trung học.”

Anh đón lấy cái thùng từ bà. “Mẹ không tự khiêng mấy cái này từ gác mái xuống đây chứ?”

“Mẹ chỉ đi vài chuyến thôi mà.”

“Mẹ lẽ ra phải gọi con.”

Bà nhún vai. Anh trông thấy quầng thâm bên dưới mắt bà và nhận ra vẻ xanh xao yếu ớt trên nước da của bà. Mẹ anh luôn chăm sóc bản thân tốt đến nỗi anh chưa bao giờ có suy nghĩ bà đang già đi, nhưng chiều nay, bà trông như là một người năm mươi hai tuổi và thậm chí còn hơn thế nữa. Bà cũng trông hết sức khổ sở, và anh cảm thấy tội lỗi khi biết mình rất có thể là nguyên nhân của những quầng thâm ấy. Những lời của Gracie vang vọng lại, khiến anh thậm chí thấy tồi tệ hơn. Cô đã cố nói với anh mẹ anh cần sự ủng hộ của anh, nhưng anh đã không nghe.

Anh chuyển thùng các tông dưới cánh tay và hắng giọng. “Con xin lỗi vì gần đây đã không thể dành nhiều thời gian hơn với mẹ. Tui con đã làm việc khoảng mười hai tiếng một ngày, và, ờ, con hơi bận,” anh kết thúc khập khiễng.

Bà dường như không thể nhìn vào mắt anh. “Mẹ biết tại sao con không đến gần nhà, và mẹ mới là người cần xin lỗi.” Giọng bà run run. “Đó là lỗi của mẹ. Mẹ biết thế.”

Mẹ sẽ không gặp ông ấy nữa. Mẹ hứa với con.”

Một cảm giác nhẹ nhõm triệt để lướt qua anh. Bất chấp sự thật Way Sawyer là người hùng mới của thị trấn, vẫn có điều gì đó về người đàn ông này mà Bobby Tom không thích. Anh choàng tay lên vai bà và trao cho bà một cái ôm. “Con rất mừng.”

“Nó—Thật khó để giải thích.”

“Mẹ không phải làm thế. Chúng ta chỉ việc quên nó thôi.”

“Ừ. Có lẽ thế là tốt nhất.”

Khoác tay bà với cánh tay rảnh rang của mình, anh kéo bà về phía ngôi nhà. “Vậy con đưa mẹ và Gracie đi ăn tối nay thì sao? Chúng ta có thể đến O’Leary’s.”

“Cảm ơn con, nhưng mẹ còn có một cuộc họp hội đồng.”

“Mẹ trông có vẻ mệt mỏi. Mẹ nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Mẹ ổn. Chỉ là tối qua thức quá khuya để đọc sách thôi.” Bà vượt qua anh đi lên bậc thềm. Tay bà tự động giờ ra vặn nắm cửa, nhưng cửa đã khóa. Anh bắt đầu đi tới chỗ bà và định nhấn chuông nhưng cánh tay anh chột khựng lại giữa không trung khi nhận ra bà đang bắt đầu điên cuồng vặn nắm cửa.

“Chết tiệt!”

“Nó đã khóa,” anh nói, hoảng sợ trước hành động của bà.

“Trả lời em!” Bà nện tay lên cửa, gương mặt bà nhăn nhúm tuyệt vọng. “Trả lời em, chết tiệt!”

“Mẹ?” Nỗi sợ hãi xuyên qua anh. Anh đặt nhanh thùng cúp xuống.

“Sao ông ấy không trả lời?” bà khóc, nước mắt bắt đầu nhỏ xuống gò má. “Sao ông ấy không ở đây chứ?”

“Mẹ?” Anh cố kéo bà vào vòng tay mình, nhưng bà vùng vẫy chống lại anh. “Mẹ, ổn rồi mà.”

“Mẹ muốn chồng mình!”

“Con biết mà. Con biết.” Anh kéo bà tựa sát vào mình. Vai bà nhô lên, và anh không biết làm sao để giúp bà. Anh đã nghĩ nỗi đau mà bà trải qua từ cái chết của cha mình đã vơi đi qua nhiều năm, nhưng nỗi đau ấy dường như vẫn mới như ngày đám tang ông.

Gracie mở cửa đáp lại tiếng đập, nhưng nụ cười của cô nhạt dần khi trông thấy tình trạng của Suzy. “Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Anh sẽ đưa bà vào nhà,” anh nói.

“Không!” Suzy dứt ra và quệt nước mắt với mu bàn tay. “Ta xin lỗi. Ta—Ta xin lỗi cả hai con. Ta không biết chuyện gì xảy ra với mình nữa, và ta thật xấu hổ.”

“Không có gì phải xấu hổ hết. Con là con trai mẹ.”

Gracie bước ra hành lang. “Việc đến đây hẳn đã gọi lại mọi thứ cảm xúc đau khổ cho bác. Bác sẽ không phải là người nếu không có phản ứng.”

“Nhưng, đó không phải là cái có.” Bà trao cho cả hai một nụ cười yếu ớt, không mấy thuyết phục. “Giờ ta ổn rồi—thực ra, ta—nhưng ta không nghĩ mình sẽ vào trong.” Bà chỉ về phía cái thùng. “Cháu đặt máy chiếc cúp này lên kệ trong phòng ngủ giúp ta nhé? Bobby Tom có thể chỉ chỗ cho cháu.”

“Đương nhiên ạ,” Gracie trả lời.

Anh nắm lấy cánh tay mẹ mình. “Con sẽ lái xe đưa mẹ về.”

“Không!” Bà bất ngờ lùi lại, và với sự báo động của anh, bà lại bắt đầu khóc. “Không, không cần! Mẹ muốn ở một mình. Mẹ chỉ muốn mọi người để mẹ yên!” Ép bàn tay lên miệng, bà chạy vụt tới chiếc xe của mình.

Mắt Bobby Tom tìm gặp mắt Gracie, và anh nhìn cô bất lực. “Anh phải chắc chắn mẹ về nhà an

toàn. Anh sẽ trở lại.”

Gracie gật đầu.

Anh đi theo mẹ mình về nhà, cảm thấy bàng hoàng đến tận đáy lòng bởi những gì vừa diễn ra. Anh nhận ra mình đã quen nghĩ đến Suzy đơn thuần như mẹ của mình, chứ không phải như một người sống cuộc sống của chính mình ra sao, và anh thấy xấu hổ. Tại sao anh không nghe Gracie? Mai anh sẽ nói chuyện với mẹ mình, việc mà anh đáng lẽ phải làm từ mấy tuần trước.

Anh quan sát bà từ bên đường cho đến khi bà vào trong an toàn, rồi lái xe hướng về ngôi nhà gỗ nhỏ một tầng màu trắng nơi anh lớn lên. Gracie đã để cửa mở và anh tìm thấy cô trên lầu trong căn phòng ngủ hồi nhỏ của anh. Cô ngồi trên mép chiếc giường đơn nhìn chằm chằm vào khoảng không với cái thùng đựng những chiếc cúp cũ của anh cạnh chân. Nhìn Gracie trong căn phòng ngày xưa của mình được bao quanh bởi rất nhiều món đồ từ thời niên thiếu chợt mang đến một cảm giác gai người kì lạ dọc theo sống lưng anh.

Bàn học trong góc trông không giống nhiều như cái anh nhớ, nhưng chiếc đèn để bàn màu xanh lá vẫn còn giữ những mẫu đề can đội Titans mà anh đã dán lên từ rất lâu về trước. Một cái giá treo tường trưng bày bộ sưu tập mũ bóng chày của anh, và tờ áp phích cũ hình Evel Knievel treo trên tường. Tại sao mẹ anh lại giữ những thứ đó? Cha anh đã đóng cái kệ gần cửa sổ để đựng mấy chiếc cúp của anh rồi mà. Cái ghế nệm hơi là một bản sao từ nguyên bản, nhưng tấm trải giường màu vàng kim không giống hoàn toàn với tấm kẻ sọc vuông mà anh đã lớn lên cùng.

Gracie ngẩng đầu lên. “Bà về nhà an toàn chứ?”

Anh gật đầu.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Anh đi thò thân qua cửa sổ, kéo rèm ra, và nhìn chằm chằm ngoài sân. “Anh không thể tin những cái cây đã lớn đến thế nào. Giờ tất cả những thứ khác có vẻ nhỏ hơn nhiều so với anh từng thấy.”

Gracie không biết tại sao mình lại thấy chán nản bởi vẻ miễn cưỡng không muốn nói chuyện của anh; cô đáng ra phải quen với nó vào lúc này. Nhưng cô biết tình cảnh mẹ anh đang làm anh lo lắng và ước họ có thể thảo luận nó. Cô đứng dậy khỏi giường và quỳ lên thăm bắt đầu tháo giấy gói bảo của mấy chiếc cúp cũ.

Giày boot của anh bước vào tầm nhìn của cô khi anh đi đến dừng cạnh cô, rồi ngồi lên giường ngay tại nơi cô vừa bỏ trống. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Một phút trước anh và bà đang nói chuyện, và phút sau bà đã đập cửa và khóc lóc vì cha anh không ở đó trả lời.”

Cô ngồi nhồm dậy và nhìn lên anh. “Em cảm thấy rất tiếc cho bà.”

“Có thể đã sai gì chứ?”

Khi cô không nói gì, anh nhìn cô chăm chú với vẻ cáo buộc. “Em nghĩ chuyện này có liên quan gì đó tới Sawyer và những gì đã xảy ra ở nhà hàng, phải không? Em đang đổ việc này lên anh.”

“Em không nói thế.”

“Em không phải nói. Anh có thể đọc ý nghĩ của em.”

“Anh yêu mẹ mình. Em biết anh không cố tình làm tổn thương bà.”

“Chuyện này không liên quan gì đến Sawyer, anh đảm bảo đấy. Bà nói với anh bà sẽ không gặp ông ta nữa.”

Gracie gật đầu, nhưng không bình luận. Theo như sự quan tâm của hai người họ nhiều như cô cảm thấy, thì họ sẽ phải xử lý chuyện này.

Cô quan sát anh khi anh nhìn quanh căn phòng ngủ cũ của mình và không ngạc nhiên khi anh xoay chủ đề xa khỏi Way Sawyer và mẹ mình.

“Toàn bộ chuyện nơi sinh này khiến anh rung mình. Anh không biết tại sao mọi người nghĩ sẽ có bất cứ ai lãng phí thời gian lang thang qua nơi này để nhìn mấy cái cúp bóng bầu dục cũ của anh. Anh đoán em biết anh không vui về gì về mối liên kết của em với nó.”

“Ai đó phải cảnh giác với sự hứng thú của anh. Anh nên thấy mấy cái móc khóa họ bán trong cửa hàng lưu niệm. Họ cho anh mặc một bộ đồng phục đội Cowboys.”

“Anh không bao giờ mặc đồng phục đội Cowboys trong đời.”

“Sự kì diệu của ngành điện ảnh hiện đại. Điều tốt nhất em có thể làm là khiến chúng dời đến góc sau, nhưng em đã có chút may mắn hơn với cái ý tưởng đập vào em cách đây mấy tuần.”

“Gì thế?”

“Thị trấn thật sự cần một trung tâm hội người cao tuổi, và chiều nay em đã nói chuyện với Terry Jo và Toolee về việc dùng ngôi nhà này theo hướng đó. Em đã nói với Suzy rồi và bà cũng đồng ý nó sẽ là một nơi lí tưởng.”

“Trung tâm hội người cao tuổi?” Anh nghĩ qua. “Anh thích nó.”

“Đủ để chi tiền mặt xây đường dốc cho xe lăn và sửa chữa nhà vệ sinh chứ?”

“Chắc chắn.”

Chẳng ai trong họ nhận xét về thực tế Gracie cảm thấy hoàn toàn tự do yêu cầu anh tiền bạc cho những người khác, nhưng vẫn một mực đưa anh một phần tiền lương hàng tuần của cô, mặc dù số tiền vẫn còn y nguyên trong ngăn kéo bàn làm việc của anh. Cô tự hào trước sự thật là, bằng cách chặt bóp những chi phí cá nhân của mình, cô sẽ trả lại tiền chiếc váy dạ hội màu đen anh mua cho cô để kịp mặc nó tới buổi tiệc chào đón tại câu lạc bộ thể thao ngoài trời vào đêm trước trận đấu golf.

Anh đứng dậy khỏi giường và bắt đầu đi tới cuối căn phòng. “Xem nào, Gracie, anh biết mình có lẽ đã phản ứng hơi mạnh tối hôm chúng ta tranh luận, nhưng em phải hiểu Way Sawyer là một chủ đề nhạy cảm với anh.”

Cô ngạc nhiên vì anh muốn mở lại chủ đề. “Em hiểu điều đó.”

“Nhưng, anh nghĩ anh không nên trút tâm trạng tồi tệ của mình lên em. Em đã đúng về sự thật rằng anh cần nói chuyện với mẹ mình; giờ anh mới nhận ra điều đó. Anh sẽ làm việc đó sớm có thể ngay ngày mai.”

“Tốt.” Cô biết ơn vì sự lạnh lùng giữa họ dường như cuối cùng đã kết thúc.

“Anh nghĩ em đã đúng về rất nhiều thứ.” Một lần nữa anh bước qua cửa sổ và nhìn chằm chằm xuống sân sau. Vai anh sụm xuống hết sức yếu ớt. “Anh rất nhớ bóng bầu dục, Gracie.”

Cô ngay lập tức tỉnh táo. Đây hầu như không phải là một phát hiện gây chấn động toàn cầu cho bất cứ ai đã từng biết anh, nhưng sự thật Bobby Tom thực sự thừa nhận nó làm cô kinh ngạc. “Em biết là anh nhớ.”

“Nó không công bằng, mẹ kiếp!” Khi anh quay qua, nét mặt anh méo mó với nhiều xúc cảm. Anh đã rất kích động, anh thậm chí có vẻ không nhận ra mình đã dùng từ nói tục trước cô, điều mà anh ít khi làm với một phụ nữ. “Một cú va chạm tồi tệ và anh ra sân mãi mãi! Một cú va chạm tồi tệ khốn kiếp! Nếu Jamal bắt anh trước hai giây hoặc sau hai giây, nó sẽ không xảy ra.”

Cô nghĩ đến cuộn băng và biết mình sẽ không bao giờ quên cái cảnh cơ thể duỗi ra duyên dáng của anh nhận cú chặn bóng tai hại ấy.

Anh nhìn cô giận dữ, một tay siết chặt thành nắm đấm bên hông. “Anh đã mất đi ba hay bốn năm tốt đẹp. Anh đã dùng thời gian đó lên kế hoạch cho việc giải nghệ của mình, để nghĩ xem liệu anh muốn làm huấn luyện viên hay vào phòng phát thanh tường thuật trận đấu. Anh cần thời gian để chuẩn bị sẵn sàng.”

“Anh là một người mau tiếp thu,” cô dịu dàng nói. “Anh vẫn có thể làm những việc đó.”

“Nhưng anh không muốn!” Những từ ngữ phun ra từ anh, và cô có cảm giác kỳ lạ rằng chúng làm anh kinh ngạc nhiều hơn là cho cô. Giọng anh hạ xuống cho đến khi gần như là một lời thì thầm. “Em không hiểu ư? Anh muốn chơi bóng.”

Cô gật đầu. Cô hiểu.

Môi anh xoắn lại thành một cái nhếch mép xấu xí. “Anh không biết làm cách nào em có thể ngồi yên đó và nghe anh nói mà không buồn nôn. Khá cảm động, phải không, một người đàn ông trưởng thành đặt cả thế giới dưới bàn chân anh ta lại vừa khóc than vì cuộc đời trao cho anh ta một vết rạn chân tồi tệ. Anh có toàn bộ tiền trên thế giới; anh có bạn bè, nhà cửa, xe hơi, nhưng ngay tại đây anh lại thấy tiếc cho bản thân bởi vì mình không thể chơi bóng. Nếu anh là em, anh sẽ cười đến chết ngay bây giờ. Nếu anh là em, anh sẽ tới ngay Wagon Wheel và nói với mọi người Bobby Tom Denton đang cư xử kỳ quặc như một tên ngốc ra sao để họ cũng có thể cười.”

“Nó dường như không buồn cười với em.”

“Chà, nó nên chứ.” Anh khịt mũi khinh miệt. “Em muốn nghe cái gì đó thật sự đáng thương ư? Anh không có ý tưởng nhỏ nhất mình là ai nữa. Theo như anh có thể nhớ, anh đã là một cầu thủ bóng bầu dục, và giờ có vẻ như anh không biết làm thế nào để là bất cứ cái gì khác.”

Cô nhẹ nhàng nói. “Em nghĩ anh có thể là bất cứ điều gì mà anh để trong đầu.”

“Em không hiểu! Nếu anh không thể chơi bóng, anh không muốn là một phần của trận đấu. Anh không thể khơi dậy chút xíu nhiệt tình nào cho việc huấn luyện, dù cho anh có cố gắng ra sao, và anh chắc như quỷ là không muốn ngồi trong phòng máy lạnh tường thuật trận đấu với những lời mỉa mai cho những người ở nhà.”

“Anh có nhiều tài hơn chỉ những thứ đó.”

“Anh là một cầu thủ, Gracie! Đó là những gì về anh. Đó chính là anh.”

“Ngay lúc này anh là một diễn viên. Còn nghề phim ảnh của anh thì sao?”

“Nó ổn. Anh thậm chí không phiền nếu làm bộ phim khác vào một lúc nào đó, nhưng dù anh có cố thuyết phục bản thân khác hơn nhiều như thế nào, anh biết trái tim mình không ở đó. Nó

đường như thích chơi thay vì làm việc. Và anh vẫn cứ nghĩ không gì trên thế giới này bi thảm hơn một vận động viên thất bại đang cố làm một ngôi sao điện ảnh vì hẳn ta không thể làm bất cứ thứ gì khác.”

“Em gặp anh sau khi sự nghiệp của anh kết thúc, vì vậy em không nghĩ về anh như một vận động viên, kẻ thất bại hay cái gì khác. Và thật khó để nghĩ anh như một ngôi sao điện ảnh. Thực ra mà nói, em luôn xem anh không gì hơn ngoài một nhà kinh doanh. Anh rõ ràng có khiếu trong việc kiếm tiền, và anh có vẻ như rất hứng thú với việc đó .”

“Anh hứng thú, nhưng không tự hào. Có lẽ vài người có thể hạnh phúc kiếm tiền chỉ vì mục đích duy trì cuộc sống, nhưng anh không là một trong số họ. Cuộc sống là cái gì đó hơn việc mua đồ chơi to hơn. Anh đã sở hữu quá nhiều thứ như thế. Anh không cần thêm ngôi nhà nữa, anh không muốn một chiếc máy bay nữa, và sắm vài chiếc xe hơi đây đó cũng không tốn nhiều hơn số tiền nhỏ mọn của anh.”

Dưới những hoàn cảnh khác, sự căm phẫn của anh có lẽ sẽ làm cô cười, nhưng anh quá hỗn loạn để cô có thể thích thú. Cô nghĩ đến những lần mình đi vào phòng làm việc của anh và thấy anh đang nói điện thoại với đôi bốt gác trên bàn làm việc và nón cao bồi đẩy ra sau đầu khi anh thảo luận việc khôn ngoan đầu tư phát hành trái phiếu mới hoặc mua thịt ba rọi trên thị trường hàng hóa.

Cô đứng dậy và bước qua đứng cạnh anh. “Sự thật là, Bobby Tom, anh thích kiếm tiền, và có nhiều thứ xứng đáng anh có thể làm với nó hơn là mua những đồ chơi to hơn, như anh nói. Em biết anh lo cho trẻ con nhiều như thế nào. Thay vì để phụ nữ đe dọa anh với những vụ kiện làm bố, sao anh không làm cái gì đó ảnh hưởng sâu rộng hơn cho những đứa trẻ không có bố. Lập quỹ học bổng hoặc trung tâm giữ trẻ; mở vài phòng trữ thức ăn. Hay nâng cấp thiết bị y tế của khoa nhi ở bệnh viện địa phương anh thường ghé thăm thì sao? Cả thế giới cần được giúp đỡ ngoài kia, và anh ở vị trí duy nhất để giúp. Bóng bầu dục đã trao cho anh rất nhiều. Có lẽ đã tới lúc trả lại.”

Anh nhìn cô chăm chăm, không nói một lời.

“Em có một ý tưởng. Em không biết anh cảm thấy sao về nó, nhưng... Sao anh không nghĩ về việc lập một quỹ từ thiện? Anh có thể kiếm tiền cho quỹ thay vì cho chính anh?” Khi anh không phản ứng, cô tiếp tục. “Em đang nói đến chuyện điều hành nó như một công việc toàn thời gian, chứ không phải trò chơi của người giàu có, hãy dùng tài năng của anh cho việc gì đó tạo nên sự khác biệt trong cuộc sống con người.”

“Thật điên khùng.”

“Hãy nghĩ về nó.”

“Anh đã nghĩ rồi, và nó thật điên, việc điên khùng nhất em từng đề cập đến. Anh không phải là mấy nhà nhân đạo huênh hoang. Nếu anh cố làm điều gì đó như thế, người ta sẽ cười anh nhiều đến nỗi họ sẽ lăn trên sàn.” Anh đã quá sừng sốt, anh gần như lắp bắp, và cô không thể không cười.

“Em không nghĩ người ta sẽ ngạc nhiên chút nào. Nó hoàn toàn nằm trong tính cách của anh.” Cô chuyển sự chú ý trở lại việc tháo mấy chiếc cúp. Cô đã gieo hạt, nhưng phần còn lại là tùy vào anh.”

Anh ngồi xuống mép giường và theo dõi công việc cô làm trong vài phút. Khi cuối cùng anh nói, có ánh lấp lánh trong mắt anh cho thấy rõ ràng anh đã có gì đó khác hơn chuyện nói về tương lai trong đầu mình. “Anh thề, Gracie, em làm anh phát cáu đến nỗi gần như khiến anh quên mất cặp mông em trông đáng yêu thế nào trong cái quần jean đó.” Anh cởi nón cao bồi ra

và vỗ vỗ lên nệm. “Đến đây, em yêu.”

“Em không biết mình có thích cái nhìn đó trên mặt anh không nữa.” Đúng là, cô rất thích nó. Một mình với anh trong căn phòng nhỏ khiến cô nhận ra đã lâu thế nào rồi từ lúc họ làm tình.

“Anh hứa là em sẽ rất thích. Nếu em biết anh hay trải qua bao nhiêu thời gian trong chính căn phòng ngủ này mơ về việc làm một cô gái trần truồng tại đây, em sẽ thậm chí không nghĩ đến chuyện từ chối anh đâu.”

“Anh đã từng?” Cô chuyển qua đứng trước anh.

Anh tóm lấy sau đùi cô và kéo cô vào giữa đầu gối đang mở rộng của mình. “Làm người nào đó trần truồng à?” Anh mở khóa quần jean cô ra và cúi xuống cắn nhẹ lên rốn cô. “E là không. Mẹ luôn để mắt tới anh.” Môi anh chuyển xuống thấp hơn, dọc theo đường dây kéo. “Khi anh lên lớp chín, anh gần như đưa một người bạn chung của bọn anh lên đây, nhưng anh đoán những bà mẹ có con chắc có gần radar về mấy loại chuyện đó vì điều tiếp theo mà anh biết, Suzy đã bắt ngờ vọt ra với một đĩa bánh Oreos.”

“Vây anh đã bị giới hạn tới ghế ngồi phía sau và việc đỗ xe cạnh sông?” Cô bắt đầu nghe hỗn hển.

“Nó gần như thế.” Anh với tới dưới đường viền áo của cô và khum lấy vú cô qua chiếc áo ngực. Hơi thở cô càng thêm nặng nhọc khi anh chà xát ngón cái lên núm vú, chơi đùa với lớp lụa và da thịt của cô cho đến khi cô có thể cảm thấy mình đang tan chảy.

“Ummm,” anh thì thầm. “Em lại có mùi như quả đào nữa rồi.”

Chẳng mấy chốc họ đều cởi bỏ quần áo và làm tình ngọt ngào trên chiếc giường chật hẹp đó, và mọi suy nghĩ về tương lai đều đã bốc hơi. Khi nó kết thúc và Gracie nằm rũ rượi và kiệt sức phía trên anh, với tay anh xoa quanh hông cô, cuối cùng cô mở mắt đủ để thấy nụ cười thỏa mãn trên gương mặt anh.

“Nó đã tốn của anh rất nhiều năm để làm một phụ nữ trần truồng tại đây, nhưng lại là mỗi phút đáng giá cho sự chờ đợi.”

Cô rúc vào cổ anh và cảm thấy hàm râu nham nhám của anh trên thái dương. “Em khá hơn Terry Jo chứ?”

Giọng anh khàn khàn khi anh lăn qua bên cạnh và khum lấy vú cô. “Terry Jo khi ấy chỉ là một đứa trẻ, em yêu. Em lại là một phụ nữ hoàn toàn trưởng thành. Không nên so sánh.”

Cô nghe thấy tiếng động bên dưới, và đầu cô ngẩng phắt lên khi cô nhận ra cửa phòng ngủ còn mở. Một cảm giác báo điềm gở bắn xuyên qua cô. “Anh có khóa cửa trước khi vào trong, phải không?”

“Anh không nghĩ thế.”

Ngay khi anh nói xong thì giọng nói không thể nhầm lẫn được của Thị trưởng Baines vọng lên từ cuối cầu thang. “Bobby Tom? Cậu ở trên đó à?”

Với một hơi hỗn hển, Gracie nhồm dậy và vồ lấy quần áo của mình. Bobby Tom ngáp, rồi bắt chân qua cạnh giường trong một dáng điệu nhàn nhã. “Ông tốt hơn là đừng tiến xa hơn nữa, Luther. Gracie đang khóa thân ở đây.”

“Thật á?”

“Cô ấy đang trần truồng với tôi.”

Gracie có thể cảm thấy mặt mình đỏ hơn gấp bốn lần, và cô bắn cho anh một cái trừng mắt ác ý. Anh cười toe toét đằng sau cô.

“Sau ông không chờ chúng tôi trong nhà bếp,” anh nói ra. “Chúng tôi sẽ xuống dưới trong vài phút.”

“Chắc rồi,” vị thị trưởng trả lời. “Và, Gracie, bà Baines có nghe về kế hoạch trung tâm hội người cao tuổi của cô từ Terry Jo. Bà ấy bảo bà rất vui giúp cô thành lập nhóm người tình nguyện.”

Má Gracie đỏ bừng khi cô lục tìm khăn giấy trong ví. “Hãy chắc chắn gửi lời cảm ơn của tôi đến bà ấy, Thị trưởng Baines,” cô nói yếu ớt.

“Oh, cô có thể tự cảm ơn bà ta. Bà ấy đang đứng ngay đây cạnh tôi.”

Gracie đông cứng.

“Xin chào, Gracie,” Bà Baines nói vọng lên vui vẻ. “Chào, Bobby Tom.”

Nụ cười toe toét của Bobby Tom càng rộng thêm. “Chào bà, bà Baines. Còn ai khác dưới đó không?”

“Chỉ có Mục sư Frank từ First Baptist thôi,” vợ thị trưởng trả lời.

Gracie hốt hoảng khẽ ré lên.

Bobby Tom vò tóc cô và cười tủm tỉm. “Họ đang trêu chọc em, em yêu.”

“Bà Frank và tôi nghĩ trung tâm hội người cao tuổi là một ý tưởng tuyệt vời, cô Snow.” Chỗ cầu thang lấp đầy với một giọng tông trầm miền quê không thể nhầm lẫn được. “First Baptist sẽ vui mừng giúp đỡ với kế hoạch của cô.”

Với một tiếng rên rỉ, Gracie đổ sập lên mép giường, trong khi Bobby Tom bắt đầu cười dữ dội đến nỗi cô cuối cùng phải dùng gối đập vào anh.

Sau này, cô không bao giờ có thể nhớ nổi mình đã xoay sở mặc đồ và xuống lầu đối diện với những người đứng đầu Telarosa như thế nào. Bobby Tom nói với cô là cô đã cư xử như Nữ hoàng Elizabeth, ngoại trừ với nhiều phẩm giá hơn, nhưng cô không biết có tin anh được hay không nữa.

Sáng thứ sáu ngày lễ khánh thành nơi sinh trời khô lạnh và rực rỡ với ánh nắng trong lành của đầu tháng Mười. Nhà trường đã cho nghỉ cả ngày để mừng lễ khai mạc Heavenfest, và bãi cỏ nhỏ phía trước chật ních với những người già và trẻ. Mọi người trong thị trấn đã được yêu cầu mặc y phục thời xưa cho cuối tuần. Nhiều đàn ông đã để thêm râu và ria mép, trong khi phụ nữ với những chiếc váy dài bay phất phới trong gió. Các thanh niên tụ tập quanh những chiếc xe đậu trên đường, chịu nhân nhượng trong những bộ trang phục vùng biên giới, như của Bobby Tom, với quần jean và mũ cao bồi.

“... và vì thế trong buổi sáng tháng Mười tuyệt đẹp này, chúng ta tụ họp ở đây dưới bóng râm những cây hồ đào già để công bố...”

Khi Luther đều đều nói, Bobby Tom nghiêng cứu đám đông từ một vị trí thuận lợi trên bục nhỏ được dựng phía trước gara. Mẹ anh ngồi cạnh một bên và Gracie ở bên còn lại. Grade đã phản đối việc ngồi với những nhà chức sắc, nhưng anh cố nài ép. Cô trông đáng yêu như một nụ hoa trong bộ đầm dài kẻ sọc màu vàng, chiếc mũ dây buộc thời xưa, và cặp kính mát thật mốt.

Ủy ban Heavenfest ban đầu dự kiến buổi khánh thành sẽ là tối thứ Sáu, nhưng Bobby Tom không đồng ý. Các cầu thủ chơi trong giải đấu golf ngày mai sẽ bắt đầu đến khoảng giữa trưa hôm nay, và anh muốn toàn bộ tình trạng xấu hổ này kết thúc trước khi bất cứ ai trong số họ đến Talarosa, dù anh phải thừa nhận mình không cảm thấy hoàn toàn tiêu cực về dự án nơi sinh từ khi Gracie đề ra ý tưởng biến ngôi nhà thành trung tâm hội người cao tuổi. Cô gần như là, anh quyết định, người phụ nữ làm những việc không tưởng nhất anh từng biết.

Khi Luther đều đều nói, ánh nhìn của Bobby Tom trôi về phía mẹ mình. Anh ước gì mình biết được đã có chuyện gì với bà. Trong mười ngày qua, anh đã cố nói chuyện với bà mấy lần về những việc đã xảy ra, nhưng bà cứ đánh lạc hướng mọi cuộc nói chuyện bằng cách chỉ cho anh những loại cây mới trong vườn hoặc những tờ quảng cáo du lịch trên tàu từ đại lý công ty du lịch của bà.

Luther vẫy tay và hét vào micro khi ông đi đến phần cuối cùng quan trọng. “Và giờ tôi xin giới thiệu với mọi người người đứng đầu Heaven, Texas! Một người đàn ông với hai chiếc nhẫn Siêu Cúp... một người đàn ông đã dâng hiến hết mình cho thị trấn này, bang lớn của Texas, và Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ này! Cầu thủ wide receiver vĩ đại nhất trong lịch sử bóng bầu dục chuyên nghiệp... con trai đáng mến của chúng ta... *Bobby Tom Demon!*”

Bobby Tom thông thả bước đi trong tiếng hoan hô của đám đông và tới gần bục, chống lại ham muốn bẻ gãy những ngón tay của Luther khi anh bắt tay ông ta. Micro ré lên, nhưng nó không làm anh bận tâm. Anh đã đọc diễn văn trước những người này từ hồi trung học, và anh biết chính xác cần nói những gì.

“Chắc chắn thật tuyệt khi được trở về nhà lần nữa!”

Tiếng vỗ tay và tiếng huýt sáo ầm ĩ.

“Tại sao, một nửa những người tôi thấy đang đứng đây hôm nay đã giúp mẹ và bố tôi nuôi dạy tôi, và các bạn đừng nghĩ tôi đã quên điều đó.”

Nhiều tiếng hoan hô hơn.

Anh tiếp tục bài diễn văn của mình, khiến nó đủ ngắn để anh không tự làm mình buồn đến chết, nhưng đủ dài để thỏa mãn mọi người rằng anh rất quan tâm đến nó. Khi kết thúc, anh trao mẹ mình cây kéo để cắt dải băng rôn giăng trước cửa. Với nhiều tiếng vỗ tay hơn, Nơi Sinh Bobby Tom Denton và Trung Tâm Hội Người Cao Tuổi tương lai chính thức được khánh thành.

Khi mẹ anh quay đi để chào hỏi bạn bè của bà, anh quàng tay lên vai Gracie. Với những hoạt động Heavenfest của cô cùng lịch quay phim dã man của anh, họ hầu như không có nhiều thời gian bên nhau như anh muốn. Thỉnh thoảng, gần đây, anh nhận thấy mình không thích thú với một câu chuyện cười chỉ vì không có cô ở bên để chia sẻ. Một điều về Gracie—Cô hiểu được sự hài hước của cuộc sống hàng ngày theo những khía cạnh mà người khác không biết.

Anh hếch đầu lên để có thể thì thầm vào tai cô. “Em nghĩ sao nếu hai ta lên đi vài giờ và làm rối tung xung quanh?”

Cô nhìn lên anh với vẻ hối tiếc chân thành, một điều khác mà anh thích về cô. Cô không bao giờ cố che giấu sự thích thú của mình trong mối quan hệ thể xác giữa họ hoặc giữ bất cứ thứ gì lại. “Em chỉ ước chúng ta có thể, nhưng anh biết mình phải trở lại đoàn. Họ sẽ mang anh đi vào ngày mai rồi. Bên cạnh đó, em cần ghé qua khách sạn và làm mấy gói quà chào đón cho bạn bè anh. Nhớ là anh phải ở câu lạc bộ thể thao ngoài trời sáu giờ tối nay để có thể chào hỏi riêng mọi người đấy.”

Anh thở dài. Cô chưa biết, nhưng khi bộ phim này kết thúc, hai người họ sẽ trải qua vài ngày trần trụi trên một hòn đảo hẻo lánh nơi không có bất kỳ cái điện thoại nào và bất cứ ai nói tiếng Anh. “Được rồi, em yêu. Nhưng anh không thích cái ý tưởng em tự lái xe đến câu lạc bộ tối nay. Anh sẽ đề nghị Buddy đón em.”

“Làm ơn đừng mà. Em không chắc mình sẽ vướng vào cái gì chiều nay, và sẽ tốt hơn nếu chúng ta đi hai xe.”

Anh miễn cưỡng đồng ý và bắt đầu lên đường trở lại làm việc.

Khi Gracie nhìn anh rời đi, ánh mặt trời như lung linh quanh anh và cô gần như có thể thấy những chong chóng tia sáng bạc đang xoay tròn từ những đỉnh thức ngựa vô hình mà anh dường như luôn mang. Đoàn làm phim sẽ rời Telerosa đến Los Angeles sớm thôi, và Willow đã không nói gì về việc mang cô đi cùng. Gracie không thể tin nó sẽ kết thúc sớm đến vậy.

Mấy ngày qua, cô thấy mình đang chơi đùa với ý nghĩ mỉa mai người rằng Bobby Tom có thể sẽ yêu cô, và má cô đỏ bừng khi cô trở lại xe. Thậm chí dù cô cố bảo mình đó là loại suy nghĩ nguy hiểm, cô cũng không thể hoàn toàn tổng khứ nó. Sao anh có thể nhìn chăm chăm vào cô dịu dàng đến vậy nếu anh không quan tâm? Anh rất cởi mở trong cảm xúc, rất nồng nhiệt trong việc làm tình. Chắc chắn anh không thể như thế với tất cả phụ nữ trong quá khứ của mình chứ? Chắc chắn anh cảm thấy điều gì đó đặc biệt với cô chứ?

Đôi khi cô ngược lên khỏi công việc đang làm và thấy anh đang nhìn cô như thể cô rất quan trọng với anh. Đó là lúc cô bắt đầu nghĩ về tương lai và mừng tương tới những đứa trẻ tròn trĩnh và một ngôi nhà đầy ắp tiếng cười của anh. Có phải điều đó là không thể? Có thể nào anh bắt đầu cảm thấy về cô giống như cách cô cảm thấy về anh? Chỉ nghĩ tới nó da cô đã nóng lên và như bị kim châm. Phải chăng tương lai có thể giữ cho cô nhiều hơn những kỷ niệm?

Những ngày còn lại, cô cố lao vào công việc nhằm tránh mơ mộng. Ngay sau khi làm xong mấy gói quà chào đón để nhân viên phát ở khách sạn Cattleman thì một rắc rối về bố trí chỗ ngồi bất ngờ xảy ra ở câu lạc bộ thể thao ngoài trời. Khi cô phóng tới đó, cô băng qua bên dưới một trong những băng rôn chào mừng treo khắp con đường Main Street. Như mọi thứ khác trong thị trấn từ những miếng đề can xe đến áo thun, đều ghi HEAVEN, TEXAS! NƠI TRONG TRÁI

TIM.

Cô trải qua hầu hết buổi chiều ở câu lạc bộ, thu xếp những rắc rối về việc bố trí bàn ghế. Khi cô xong, đã gần năm giờ, và cô nhận ra mình chưa lãnh tiền lương. Vì chỉ còn đúng bốn đôla trong ví, cô nhanh chóng lao trở lại phòng của Windmill trên tầng thượng khách sạn, hy vọng đến đó trước khi người phụ nữ phụ trách bảng lương rời đi.

Thất vọng thay, Willow đã đóng cửa và đang bước khỏi thang máy. Gracie nhanh chóng đuổi theo. “Tôi xin lỗi vì đã trễ, nhưng thật là một ngày điên cuồng. Liệu cô có thể cho tôi nhận tiền lương của mình không?”

Willow nhún vai và mở cửa. “Tôi cho là không.”

Gracie theo cô ta vào trong. Thậm chí dù cô cố trở nên có ích với Willow hết mức có thể, thì mối quan hệ của họ vẫn cứ căng thẳng, và Gracie ngờ nó là vì Willow đã có kế hoạch dẫn vào chuyện tình cảm với Bobby Tom. Cô không muốn nghĩ nhà sản xuất này sẽ giận dữ đến thế nào nếu cô ta khám phá ra việc đính hôn là giả mạo.

“Tôi biết cô không hài lòng vì tôi vắng mặt ở đoàn quá nhiều, nhưng cô đã bảo tôi có nhiệm vụ làm theo chỉ thị của Bobby Tom, và anh ta muốn tôi lo cho những chi tiết tổ chức giải golf.”

“Ổn mà, Gracie. Dù thế nào đi nữa.”

Willow là một người giao việc cứng rắn, và Gracie không thể tưởng tượng cô ta lại trở nên khoan dung đến vậy với bất kỳ ai khác. Lúc này, trong khi họ ở một mình, dường như là thời điểm tốt hơn bao giờ hết để mở ra chủ đề về tương lai. “Tôi tự hỏi kế hoạch của cô với tôi là gì.”

“Kế hoạch á?”

“Đến L.A. Dù cô có muốn tôi đến đó hay không.”

“Tôi nghĩ cô nên hỏi Bobby Tom.” Cô ta bắt đầu lật nhanh trang giấy một trong những hồ sơ trên đầu kệ sách. “Tôi nghe nói một cặp của Lakers sẽ đến tham dự giải đấu golf. Tôi đã theo đội đó trong nhiều năm, và tôi mong mình có cơ hội gặp họ trong bữa ăn tối nay.”

“Tôi chắc Bobby Tom sẽ vui mừng giới thiệu cô.” Cô ngập ngừng, cẩn thận lựa lời. “Willow, tôi không muốn mối quan hệ cá nhân của tôi với Bobby Tom ảnh hưởng tới tương lai nghề nghiệp của mình. Dù cho tôi có thực hiện mệnh lệnh của ai, cô mới là chủ của tôi, và tôi nghĩ mình sẽ thấy tốt hơn nếu tôi biết được cô đang nghĩ gì trong đầu.”

“Tôi rất tiếc, Gracie, nhưng tôi không thể nói với cô bất cứ gì hơn ngay bây giờ.” Cô ta có vẻ gặp khó khăn trong việc tìm tờ chi phiếu, và cô ta bắt đầu lật nhanh tập hồ sơ lần nữa, chỉ để dừng lại. “Ồ, phải rồi. Tờ chi phiếu của cô nằm riêng.”

Một cơn rùng mình ớn lạnh xuyên qua Gracie khi cô nhìn Willow di chuyển qua bàn làm việc, mở ngăn kéo giữa, và lôi ra một phong bì dài.

Giọng của cô nghe trống rỗng đến yếu ớt. “Sao lại thế? Sao chi phiếu của tôi lại ở chỗ khác những người khác?”

Willow ngập ngừng trong một phần quá lâu. “Ai mà biết sao kế toán lại làm thế chứ?”

“Cô biết,” cô buột ra. “Cô là nhà sản xuất.”

"Nghe này, Gracie, có lẽ tốt hơn cô nên nói chuyện với Bobby Tom về việc này. Tôi thực sự rất vội." Cô ta ấn tờ chi phiếu vào những ngón tay cứng ngắt của Gracie.

Gracie cảm thấy cái gì đó lạnh lẽo dọc sống lưng mình, và cô chỉ có thể tìm vừa đủ không khí để nói khi cảm nhận được một điều gì đó chắc chắn khủng khiếp. "Bobby Tom đã trả lương cho tôi ngay từ đầu, phải không? Anh ta là chủ của tôi, không phải Windmill."

Willow nhặt ví cô ta lên và đi tới cửa. "Tôi thực sự không muốn dính vào chuyện này."

"Cô đã dính vào rồi."

"Nghe này, Gracie, một điều cô nên học nhanh nếu muốn tiếp tục tồn tại trong ngành này đó là không chọc giận ngôi sao. Cô hiểu tôi đang cố nói gì chứ?"

Gracie hiểu quá rõ. Bobby Tom trả cho lương của cô ngay từ đầu, và anh đã bảo Willow giữ bí mật.

Đầu gối cô mềm nhũn khi cô theo Willow rời khỏi căn phòng. Cô cảm thấy như thể cái gì đó mong manh vỡ tan trong cô. Đây là một sự phản bội mà cô không bao giờ trông đợi. Khi thang máy đi xuống, tất cả những mộng tưởng của cô đã tan biến. Điều này đã rất quan trọng với cô. Rất cần thiết. Chỉ sáng nay thôi, cô còn nhủ mình với ý nghĩ rằng anh có lẽ yêu cô, nhưng giờ cô biết anh không hề thấy cô có bất cứ gì khác so với tất cả những kẻ ăn bám khác sẵn đuổi anh.

Cô rời khách sạn và lặng lẽ đi tới xe. Ngay từ đầu, cô đã không là gì với anh hơn một trong những trường hợp từ thiện của anh. Cô không thể cầm được nước mắt. Cô chịu ơn anh vì mọi thứ: nóc nhà trên đầu cô, thức ăn của cô, mọi thứ cô mua từ dầu gội tới băng vệ sinh. Cô co rúm người khi nghĩ tới việc mình đã tự hào thế nào lúc bỏ lại tiền trong ngăn kéo bàn anh để trả tiền thuê nhà và chiếc đầm dạ tiệc của mình. Anh hẳn đã cười biết bao khi nhìn số tiền anh cho cô lúc đầu giờ trở về với anh. Cười nhạo cô sau lưng dường như là một đặc tính của anh. Cô siết chặt vô lăng, nhưng không thể ngừng rơi nước mắt. Sao cô không đoán ra nó sớm hơn? Anh không hề yêu cô. Anh cảm thấy tiếc cho cô, thế nên anh đã tạo ra một công việc cho cô vì lòng thương hại giống như cách anh lập quỹ cho những đứa trẻ không phải của mình và ghi chi phiếu cho những người bạn đang gặp xui. Không bao giờ có đủ việc để giữ cô bận rộn, và cô thậm chí không thể có chút cảm giác thỏa mãn nào như thể cô đã kiếm được tiền. Anh đã biết từ trước mình không cần một nhân viên toàn thời gian, nhưng anh không muốn cô bị sa thải vì lương tâm của anh. Bobby Tom thích đóng vai Chúa.

Cô nhìn vô định về phía trước. Bằng cách không nói với cô sự thật từ lúc bắt đầu, anh đã lừa dối cô theo một cách cô không bao giờ có thể tha thứ. Cô đã giải thích với anh việc trả theo cách của riêng mình là khẩn thiết đến thế nào với cô. Anh biết rõ! Nhưng điều đó cũng không quan trọng với anh vì cô không quan trọng với anh. Nếu anh quan tâm cô, anh sẽ không tước đi lòng tự trọng đó của cô. *Tôi sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ anh, Bobby Tom. Tôi chỉ muốn cho.* Thật là một trò cười. Một trò cười đau đớn, kinh khủng.

Vài người đàn ông không hợp với bộ áo tuxedo, nhưng Bobby Tom trông như thể anh được sinh với nó. Anh đã thêm vào vài chi tiết nhỏ của riêng mình, đương nhiên: một cái áo sơ mi xếp nếp màu hoa oải hương với những chiếc cúc kim cương, mũ Stetson đen, và một đôi boots cao bồi da rắn anh chỉ mang với quần áo trang trọng. Trụ sở câu lạc bộ đã được đánh bóng từ phòng thay đồ đến phòng ăn vì sự kiện lớn nhất trong lịch sử của nó. Vé bán cho trận đấu ngày mai đã vượt quá mong đợi của mọi người, và thậm chí nhà khí tượng cũng hợp tác bằng việc hứa hẹn một ngày đầy nắng, với nhiệt độ thấp cỡ hàng bảy mươi.

Các vận động viên vừa mới bắt đầu đến cho buổi tiệc cocktail trước bữa tối khi một trong

những bồi bàn nói nhỏ với Bobby Tom có ai đó muốn gặp anh dưới lầu. Khi băng qua tiền sảnh, anh liếc về phía lối vào một cách tức tối. Gracie ở đâu cơ chứ? Anh mong cô ở đây lúc này. Rất nhiều gã bị đá văng ra khỏi cô, và anh muốn bắt đầu giới thiệu cô với xung quanh. Gracie là người phụ nữ đột thể thao nhất anh từng gặp, và anh biết đường lối kiến thức của cô chắc chắn sẽ đưa cô vào rắc rối đêm nay, cung cấp cho anh một trò giải trí buổi tối hoàn toàn đáng giá.

Anh tiến đến cầu thang trái thang đi xuống tầng thấp hơn, nơi những căn phòng thay đồ bỏ trống cho buổi tối. Cánh cửa kính dẫn vào cửa hàng dụng cụ thể thao đã khóa, nhưng giờ nó đang khép hờ, và anh bước vào trong. Chỉ một nguồn sáng duy nhất trên quầy bán hàng, và anh không thể nhìn thấy người đàn ông đứng ở góc xa của căn phòng cho đến khi Way Sawyer đi tới.

“Denton.”

Bobby Tom biết anh phải đương đầu với Sawyer sớm thôi, nhưng anh sẽ không chọn tối nay để làm. Dù vậy, anh đã thấy tên của Sawyer trên danh sách khách mời, vì thế cũng không hẳn là một sự ngạc nhiên, và anh không có ý định rút lui. Vì vài lý do nào đó người đàn ông này liên quan tới sự buồn bã của mẹ anh, và anh muốn biết tại sao.

Sawyer đang kiểm tra một trong những cái bạt đánh golf ngoại cỡ đang được trưng bày, và khi đi tới ông đang cầm lơ lửng nó trên tay. Y phục trắng trợn cũng không che được ông trông hốc hác đến thể nào, như thể ông đã không có giấc ngủ ngon trong một thời gian. Bobby Tom đấu tranh cố kiềm chế mối ác cảm của mình. Bất chấp thông báo của Sawyer về Rosatech, anh sẽ chẳng bao giờ thích nổi người đàn ông này. Ông ta là một tên khốn lạnh lùng, nhân tâm kẻ sẽ lừa cả bà của mình nếu thấy cần.

Anh gạt sang một bên cảm giác thoáng qua Sawyer ngay lúc này trông mệt mỏi hơn độc ác.

“Tôi có thể làm gì cho ông?” anh lạnh lùng nói.

“Ta muốn nói chuyện với cậu về mẹ cậu.”

Đó chính xác là chủ đề họ cần thảo luận, nhưng Bobby Tom cảm thấy mình đang phần nộ. “Không có gì để nói cả. Ông hãy tránh xa bà ấy ra, và mọi thứ sẽ ổn.”

“Ta đang tránh xa bà ấy đây. Điều đó có làm mọi thứ tốt hơn không? Bà ấy có vui vẻ không?”

“Ông rất đúng bà ấy hạnh phúc. Hạnh phúc như tôi từng thấy ở bà.”

“Cậu đang nói dối.”

Bất chấp lời nói của ông, Bobby Tom nghe thấy vẻ không chắc chắn trong giọng nói của Sawyer và tận dụng nó. “Lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện, bà rất hứng thú với việc thực hiện một chuyến du ngoạn trên tàu và nhập thêm một số cây mới cho khu vườn của mình. Bà bận rộn với bạn bè và những kế hoạch đến nỗi thật khó để chúng tôi tìm được thời gian ở cùng nhau.”

Vai Sawyer sụm xuống gần như không thể nhận thấy, và những ngón tay lơ lửng dần đi trên cây gậy ông đang cầm, nhưng Bobby Tom không bớt gay gắt. Bằng cách nào đó người đàn ông này đã tổn thương mẹ anh, và anh phải đảm bảo nó không xảy ra lần nữa. “Theo như tôi có thể nói, bà không có lấy một mối lo lắng trên thế giới.”

“Ta hiểu.” Sawyer hắng giọng. “Bà ấy nhớ cha cậu rất nhiều.”

“Ông nghĩ tôi không biết điều đó?”

Sawyer chống đầu gây lên thẳm. “Cậu trông giống y ông ấy, cậu biết không. Lần cuối cùng ta gặp ông ta ông ta chỉ mới mười tám hay mười chín, nhưng điểm giống nhau là vẫn mạnh mẽ.”

“Đó là những gì người ta thường hay nói.”

“Ta ghét sự gan góc của ông ấy.”

“Tôi cũng không tưởng tượng ông ấy quá thích ông.”

“Thật khó để nói. Nếu ông ấy không ưa ta, ông ấy chẳng bao giờ thể hiện, thậm chí dù ta chắc chắn cho ông ấy lý do. Ông ấy quá tử tế với mọi người.”

“Vậy tại sao ông ghét ông ấy?” Câu hỏi bật ra bất chấp ý định muốn giữ khách quan của anh.

Sawyer vuốt dọc theo đường rãnh cây gậy. “Mẹ ta đã quét dọn cho nhà bà cậu trong một thời gian, cậu biết điều đó chứ? Việc này là trước khi bà ấy từ bỏ cuộc sống và tìm cách khác kiếm sống.” Ông dừng lại, và Bobby Tom nghĩ tới câu chuyện anh kể với nhiều phụ nữ trong những năm qua về việc mẹ mình là một gái điếm. Tất cả chỉ là một trò đùa với anh, nhưng nó không là trò đùa với Sawyer, và dù chẳng ưa người đàn ông này, anh vẫn cảm thấy hổ thẹn.

Sawyer tiếp tục. “Cha cậu và ta cùng tuổi, nhưng ông ta to con hơn, và khi chúng tôi lên lớp sáu, bảy, bà của cậu thường cho mẹ ta tất cả quần áo cũ của ông ấy. Ta đã phải đến trường trong những bộ đồ khỉ của cha cậu, và ta rất ghen tỵ với ông ấy, đôi khi ta nghĩ mình sắp nghẹt thở vì nó. Mỗi ngày ông ấy nhìn thấy ta đến trường trong những bộ đồ bỏ đi của mình, và ông ấy chẳng bao giờ nói một lời về nó. Không một lời. Không với ta, không với bất cứ ai. Nhưng, những đứa trẻ khác chú ý, và chúng chế nhạo ta về điều đó. ‘Này, Sawyer, đây không phải là áo sômi cũ của Hoyt mà mày mặc đó chứ.’ Nếu cha cậu ở quanh đấy, ông ấy sẽ chỉ lắc đầu và nói, ‘quỷ a, không, đó không phải áo của ông ấy; ông ấy chưa bao giờ thấy cái thứ đáng tởm này trước đó. Jesus, ta ghét ông ta vì điều đó. Giả như ông ấy cứ nói thẳng vào mặt ta, ta có thể đánh nhau với ông ấy. Nhưng ông ta không bao giờ làm thế, và giờ nhìn lại, ta không nghĩ nó nằm trong bản tính của ông ấy. Trong nhiều mặt, ta tin ông ấy có lẽ là người đàn ông tốt nhất ta từng biết.”

Bobby Tom nhận thấy một cảm giác hãnh diện lẫn át ngoài mong đợi. Và rồi, gần như ngay lập tức, một cảm giác mất mát tàn phá. Anh cứng rắn lại để không thể hiện cảm xúc nào. “Nhưng ông vẫn ghét ông ấy.”

“Đổ kỹ sẽ khiến cậu làm thế. Hồi trung học đã một lần ta bẻ khóa tủ và lấy cặp áo khoác trường của ông ấy. Ta không nghĩ ông ấy có bao giờ đoán ra là ta. Ta không thể mặc thứ quái quỷ đó, đương nhiên; thậm chí cũng chẳng muốn. Nhưng ta đã mang nó ra đường ray xe lửa và đốt, để ông ấy không bao giờ có thể mặc nó nữa. Có lẽ ta nghĩ tổng khứ nó sẽ xóa bỏ tất cả những thành tích của ông ta, hoặc có lẽ ta chỉ không thể đứng nhìn ông ấy khoác nó lên vai mẹ cậu khi họ cùng đi bộ về nhà. Thứ đáng nguyên rủa đó thường dài đến đầu gối bà ấy.”

Hình ảnh cha mẹ anh như những đứa trẻ thời trung học làm Bobby Tom cảm thấy lúng túng kỳ lạ. “Đó mới là lý do, phải không? Mẹ tôi.”

“Ta đoán nó luôn là vậy.” Mắt ông mơ màng, như thể những suy nghĩ của ông đang ở một nơi xa xôi. “Bà ấy rất đẹp. Bà ấy không nghĩ thế bởi bà ấy đã niềng răng cho đến cuối năm hai đại học và đó là tất cả những gì bà ấy nhớ, nhưng với ta bà ấy đẹp như một bức tranh, răng niềng và mọi thứ. Và bà thích cha cậu, tốt cho mọi người.” Ông cười với sự thích thú thực sự. “Mọi người trừ ta. Có một ngày bà ấy dựng mặt ta trên hành lang khi không có ai xung quanh. Bà ấy đang mang một thứ gì đó tới văn phòng cho giáo viên, ta đoán thế, và ta đang bùng học. Ta nhanh chóng lật cổ áo lên và thông người dựa vào một trong những cái tủ khóa như một tên

lười biếng vô tích sự. Ta tặng cho bà một cái liếc mắt đê tiện nhất và nhìn bà từ trên xuống dưới, có lẽ khiến bà sợ gần chết. Ta nhớ đôi tay bà ấy bắt đầu run rẩy quanh chồng giấy bà đang ôm, nhưng bà ấy vẫn nhìn ta chăm chăm đầy dứt khoát. ‘Wayland Sawyer, nếu anh không muốn kết thúc như một kẻ vô công rồi nghề trên đường, anh tốt hơn nên tới lớp ngay bây giờ.’ Một phụ nữ can đảm, mẹ của cậu.”

Thật khó để giữ ác cảm trên mặt với một người không ngừng thành thật đến như vậy, nhưng Bobby Tom tự nhắc mình rằng Sawyer đã không còn là một thiếu niên du côn nữa và thời điểm này mỗi đe dọa ông đặt ra cho mẹ anh là thật.

“Đó là trò của một đứa trẻ muốn dọa bà,” anh bình thản nói. “Còn trò của một người đàn ông trưởng thành. Nói cho tôi biết ông đã làm gì bà.”

Bobby Tom không thật sự mong ông trả lời, và anh không ngạc nhiên khi Sawyer quay đi không lời đáp và tiến lại gần giá gỗ. Khi ông đặt cây gậy đánh golf vào chỗ, ông dựa vào quầy bán hàng, nhưng có vẻ như anh sắp sửa ném trúng đích bất chấp đáng điệu hồ hững của ông, cơ thể ông căng cứng. Bobby Tom cảm thấy mình càng thêm báo động, như thể anh sắp sửa ném trúng đích.

Sawyer nhìn chăm chăm lên trần nhà và nuốt xuống khó nhọc. “Ta đã để bà ấy tin rằng ta sẽ đóng cửa Rosatech trừ phi bà ấy trở thành tình nhân của ta.”

Bobby Tom bùng nổ. Anh lao qua phòng, tay kéo ra sau, sẵn sàng giết kẻ khốn nạn này, chỉ dừng lại trước lúc đến chỗ ông khi cảm xúc lạnh lùng và ý muốn giết người thế chỗ cho cơn thịnh nộ. Anh tóm lấy cổ áo ông. “Bà ấy tốt hơn nên bảo ông cút xuống địa ngục.”

Sawyer hắng giọng. “Không. Không, bà ấy đã không.”

“Tôi sẽ giết ông.” Tay Bobby Tom run lên trên áo khoác, và anh đẩy Sawyer dựa vào quầy.

Sawyer chộp lấy cổ tay anh. “Chỉ hãy nghe ta nói. Cậu có thể làm điều đó sau.”

Bobby Tom cần biết phần còn lại, và anh buộc mình buông ra, dù không lùi lại. Giọng anh thấp và đầy chết chóc. “Bắt đầu nói đi.”

“Ta chưa bao giờ nói thế với bà ấy, nhưng đó là những gì bà ấy nghĩ ta có ý, và ta đã chờ quá lâu để có thể nói với bà ấy sự thật. Tin hay không tùy cậu, thế giới bên ngoài Telarosa nghĩ ta là một gã hoàn toàn đứng đắn, và ta nghĩ nếu chúng tôi có thời gian với nhau, bà ấy sẽ hiểu điều đó. Nhưng mọi thứ đã vượt ngoài tầm kiểm soát.”

“Ông cưỡng bức bà.”

“Không!” Lần đầu tiên cơn giận của Sawyer bùng lên, và mắt của ông thu hẹp lại. “Cậu có thể tin nhiều điều về ta, Denton, nhưng đừng bao giờ tin vào điều đó. Những gì xảy ra giữa chúng tôi không phải là việc chết tiệt của cậu, nhưng ta sẽ với cậu điều này—không có bất cứ ép buộc kèm theo nào cả.”

Bobby Tom cảm thấy muốn bệnh. Anh không muốn nghĩ về mẹ mình theo cách đó dưới bất kì hoàn cảnh nào. Nhưng tệ hơn nữa, anh không thể chịu đựng cái ý bà đã tự nguyện nạp mình cho Sawyer, không phải khi bà đã cưới cha anh, không trong khi những kí ức về Hoyt Denton vẫn còn.

Đột ngột như khi xuất hiện, cơn giận của Sawyer dường như biến dần. “Không có bất kỳ sự ép buộc đi kèm nào, nhưng nó còn quá sớm với bà, và ta biết thế. Bà ấy vẫn còn yêu cha cậu rất

nhiều; ông ta là kẻ không thể chịu được, và ta không thể đổ lỗi cho bà ấy về điều đó. Nhưng ông ấy đã không còn ở đây nữa, và ta ở đây. Bà ấy cô đơn. Bà ấy muốn quan tâm đến ta, trừ phi bà sẽ không cho phép mình, và ta nghĩ chính là vì cậu.”

“Ông không biết điều đó.”

“Cậu là người quan trọng nhất trong đời bà ấy, và bà ấy thà chặt đứt tay mình còn hơn làm cậu tổn thương.”

“Tôi muốn ông tránh xa bà ấy.”

Sawyer nhìn anh chăm chăm với vẻ thù địch rõ ràng. “Ta hy vọng cậu hiểu ta không phải trút hết ruột gan với cậu bởi vì ta là hạng người thông dâm. Ta không ưa cậu chút nào—theo như ta có thể nói, cậu là đồ con hoang ích kỷ—nhưng ta hy vọng mình sai. Ta mong cậu thừa hưởng từ cha mình nhiều hơn ta có thể thấy ngay lúc này. Ta thành thật với cậu bởi vì ta đang cầu xin một phép lạ ở đây. Không có sự chấp thuận của cậu, bà ấy và ta sẽ không có cơ hội.”

“Sẽ không có phép lạ nào cả.”

Ông là một người đàn ông cao ngạo, và không có sự nài xin trong giọng nói của ông. “Tất cả những gì ta muốn là một sân chơi bình đẳng, Bobby Tom. Ta chỉ muốn một cơ hội công bằng.”

“ Ông muốn sự chúc phúc cái cóc khô của tôi ấy!”

“Cậu là người duy nhất có thể xóa bỏ mặc cảm tội lỗi của bà ấy.”

“Trong trường hợp đó, thật là tệ, vì tôi sẽ không làm thế!” Anh ấn mạnh ngón tay lên ngực Sawyer. “Tôi cảnh cáo ông. Để mẹ tôi yên, ngay cả nhìn vào đường đi của mẹ tôi, ông cũng sẽ hối tiếc.”

Sawyer nhìn chăm chăm vào anh với cặp mắt cương quyết, không nao núng.

Bobby Tom quay gót và lao ra khỏi phòng, hít thở khó khăn anh phải dừng lại và trấn tĩnh bản thân ở đầu cầu thang. Ông ấy đúng về việc này; anh biết thế. Sawyer đã làm tổn thương mẹ anh và, bất kể thế nào, anh phải giữ cho chuyện đó không xảy ra lần nữa.

Một trong số những đồng đội cũ gọi anh, và anh thấy mình bị kéo trở lại với đám đông tụ tập quanh quầy bar. Anh đi từ nhóm này sang nhóm khác, vỗ lưng và tham gia những câu chuyện cạnh tranh kinh doanh như thể anh không có mối quan tâm tới thế giới, nhưng khi anh chào hỏi những bạn bè cũ, anh vẫn liếc về phía cửa cố bắt lấy hình ảnh của Gracie, cần cô giúp anh bình tâm sau cuộc chạm trán với Sawyer. Cái quái gì đã giữ cô thế? Anh kiểm chế cơn thôi thúc điên cuồng muốn chạy ra bãi đỗ xe và kiểm cô.

Qua góc mắt, anh thấy Sawyer đang đứng gần quầy bar nói chuyện với Luther, và không lâu sau đó anh phát hiện mẹ mình ở phía bên kia căn phòng đang tán gẫu với vài người bạn của bà. Bà trông như thể đang có một khoảng thời gian vui vẻ, nhưng bà cách quá xa để biết chắc. Anh nghĩ về việc đi với bà ngay khi việc đóng phim kết thúc trong chuyến du lịch trên tàu mà bà đã nói. Anh không thể tưởng tượng mình sẽ thích thú với một chuyến du ngoạn trên tàu, nhưng anh thích ở cùng mẹ mình, và sẽ tốt cho bà khi đi xa. Gracie cũng có thể đi cùng, vì thế anh sẽ không thấy tù túng không yên trên tàu, và cả ba người họ sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời. Càng nghĩ tới, anh càng thích cái ý tưởng này, và anh cảm thấy tâm trạng được nâng lên rất nhiều.

Nó bất ngờ vỡ tan khi anh trông thấy ánh nhìn chăm chăm của mẹ mình chiếu tới Way Sawyer.

Ngay lập tức, đôi mắt bà tràn ngập nỗi buồn và một niềm khao khát dữ dội đến nỗi anh chỉ có thể đứng nhìn. Sawyer quay lại và thấy bà, và bất kể ông sắp sửa nói gì với Luther ông đều quên hết. Gương mặt Sawyer dịu dàng với một cảm xúc mà vài phần trong tiềm thức của Bobby Tom biết rõ, nhưng không muốn gọi tên.

Vài giây trôi qua. Không ai trong Way hoặc Suzy di chuyển về phía người kia. Cuối cùng, họ cùng quay đi, như thể họ đã chạm đến giới hạn nỗi đau của mình.

Gracie dừng lại trong phòng ăn nhỏ hơn của câu lạc bộ, nơi buổi tiệc cocktail đang diễn ra sôi nổi. Những vận động viên lực lưỡng và những phụ nữ xinh đẹp xoay quanh cô, trong khoảnh khắc cô cảm thấy như thể mình bị cuốn trở lại đêm cô gặp Bobby Tom. Dù không có cảnh bồn tắm nóng, nhưng cô nhận ra cũng cùng vài người và không khí y như ngày hội.

Bộ com lê xanh biển cũ kỹ càng làm cô thêm đơn điệu, và vì cô đã yêu hơn những trang phục tôn lên vóc dáng của mình, nên bộ đồ thậm chí có vẻ lỗi thời và lợm thược hơn tối hôm đó. Cô cũng mang cả đôi giày bít đen chắc bền của mình, tẩy trang mặt mày, và để tóc trở lại với một cặp xet đen. Tối nay, dù sao, cô đơn giản không thể tự biến mình thành hình ảnh cô trong mắt Bobby Tom, dù cô đã yêu hình ảnh ấy nhiều ra sao đi nữa. Đặc biệt cô không thể mặc bộ đầm dạ tiệc đen mà cô định làm anh lóa mắt. Thay vào đó, cô đã lột trần mình xuống để trở lại là con người của cô trước khi anh đóng vai Pygmalion vào cuộc đời cô.

Anh sẽ không bao giờ biết cô đã phải đấu tranh dường nào mới xuất hiện tối nay, và chỉ vì tình thần trách nhiệm mới buộc được cô đến đây. Anh chưa nhìn thấy cô. Anh vẫn đang chìm đắm trong cuộc trò chuyện với một người đẹp tóc vàng quyến rũ người nhắc Gracie nhớ đến Marilyn Monroe ở tuổi thanh xuân. Lớn tuổi hơn Bobby Tom chút ít, cô ta mặc một bộ váy bạc ôm sát tuyệt đẹp xẻ tới giữa đùi, và Bobby Tom đang nhìn cô ta chăm chú với vẻ yêu mến lộ rõ đến mức Gracie thấy ngực mình như thít chặt hơn. *Đây chính xác là dạng phụ nữ anh sẽ cưới một ngày nào đó, một phụ nữ khiến anh thấy mình to lớn hơn cuộc sống rất nhiều.*

Cô nàng tóc vàng quàng tay quanh eo anh và tựa má cô ta lên áo khoác của anh. Khi anh ôm cô ta đáp lại, Gracie nhận ra cô là Phoebe Calebaw, bà chủ quyến rũ của Chicago Stars và là chủ cũ của Bobby Tom. Cô nhớ đến những bức ảnh trên báo chụp cảnh họ hôn nhau bên đường biên và tự hỏi tại sao hai con người xứng đôi đến thế lại không kết thúc với nhau.

Vào thời điểm ấy anh ngẩng đầu lên và phát hiện ra Gracie. Sự nhầm lẫn trong mắt anh được thay thế, gần như ngay lập tức, bởi vẻ không hài lòng, và cô muốn hét vào anh, Đây là em, Bobby Tom! Đây chính là em! Một phụ nữ tầm thường ngu ngốc đủ để tin cô ta có thể trao cái gì đó cho một người đàn ông đã có mọi thứ rồi.

Phoebe Calebaw ngược lên và nhìn theo hướng mắt. Gracie không thể lảng tránh hơn được nữa. Thẳng vai, cô bước về phía họ, một con vịt con xấu xí tiếp cận hai con thiên nga hào nhoáng. Con thiên nga đực quắc mắt, bộ lông hào nhoáng của nó xù lên. “Em tới trễ. Em đã ở đâu, và làm cái quái gì em lại ăn mặc như thế?”

Gracie lờ anh đi chỉ vì cô không có sức để nói chuyện trực tiếp với anh. Chống lại móng vuốt ghen tỵ xấu xí muốn cắm sâu vào da thịt mình, cô đưa tay tới Phoebe. “Tôi là Gracie Snow.”

Cô chờ đợi thái độ kiêu căng lạnh lùng, chắc chắn một phụ nữ quyến rũ như vậy chỉ có thể cảm thấy coi thường với người nào đó lỗi một như cô, nhưng thay vào đó cô lại ngạc nhiên khi thấy sự thân thiện pha với vẻ hiếu kỳ tinh nhanh trong mắt cô ta. “Phoebe Calebaw,” cô ta nói khi đáp lại cái bắt tay. “Tôi rất vui khi được gặp cô, Gracie. Tôi chỉ vừa nghe về việc đính hôn của hai người tuần rồi.”

“Tôi chắc chắn đó là một sự ngạc nhiên tới mọi người,” Gracie nói một cách cứng nhắc, không biết điều gì khiến người phụ nữ này trông như một nữ thần tình dục nhưng lại có cảm giác ấm áp và dễ chịu như Đất Mẹ.

“Tôi rõ ràng có thể thấy sự hấp dẫn của cô.”

Gracie nhìn chăm chăm cô ta gay gắt, nhất định cô ta đang đùa cợt mình, nhưng Phoebe Calebow có vẻ hoàn toàn nghiêm túc. “Hai đứa sinh đôi sẽ phá hủy. Hai đứa con gái tôi đã tự thuyết phục mình là cậu ấy sẽ chờ cho chúng lớn lên và rồi bằng cách nào đấy cưới cả hai đứa nó. Chúng tôi có bốn đứa,” cô ta giải thích, “tính luôn một đứa nhóc ba tháng tuổi. Tôi vẫn còn cho nó bú, thế nên chúng tôi đã mang nó theo. Giờ nó đang ở nhà Suzy với người giữ trẻ.”

Bobby Tom trông có vẻ đau khổ. “Tôi thề, Phoebe, nếu cô bắt đầu bất cứ việc thảo luận nuôi con bằng sữa mẹ nào, tôi sẽ ra khỏi căn phòng này ngay đây.”

Phoebe cười khúc khích và vỗ nhẹ lên tay anh. “Chào mừng đến thế giới đời sống hôn nhân. Anh sẽ làm quen với nó đấy.”

Gracie nghĩ đến một bức tranh về những đứa trẻ của Bobby Tom, những cậu nhóc con ầm ĩ và náo động khó mà cưỡng lại như cha của chúng. Cô không nghĩ mình có thể cảm thấy đau hơn được nữa, nhưng ý tưởng Bobby Tom với những đứa trẻ không phải của mình lại mang đến một đợt sóng đau khổ mới.

Đám đông bắt đầu giạt đến phòng ăn khi một người đàn ông cao to, đẹp trai khoảng đầu hàng bốn mươi đến gần phía sau Phoebe và siết chặt vai cô ta. Trong một giọng lè nhè miền Nam nhẹ nhàng, anh ta nói, “Nếu em muốn thực hiện mấy chuyện tuyển mộ, bé yêu, đây chính là chỗ. Có vài cầu thủ thực sự giỏi trong đám đông tối nay có đường như không vui vẻ lắm với chủ của họ.”

Phoebe ngay lập tức tăng chú ý. Cùng lúc, cô ta nghiêng đầu và nhìn chăm chăm lên người đàn ông phía sau mình với vẻ dịu dàng đến mức khiến Gracie muốn khóc. Bobby Tom đôi khi nhìn cô như thế, nhưng nó không cùng ý nghĩa.

“Gracie, đây là chồng tôi, Dan Calebow. Anh ấy từng là huấn luyện viên của Bobby Tom. Dan, Gracie Snow.”

Calebow mỉm cười. “Rất vui được gặp cô, cô Snow. Đây hẳn là một điều tuyệt vời.” Anh ta quay qua Bobby Tom. “Có ai đó đã bảo vị hôn thê của cậu ở đây, Quý Ngài Siêu Sao. Tôi không thể tin cuối cùng cậu đã quyết định đám cưới. Khi nào thì tôi được gặp cô ấy đây?”

Phoebe chạm tay anh ta. “Gracie là hôn thê của Bobby Tom.”

Calebow nhanh chóng che giấu sự ngạc nhiên của mình. “Tuyệt, giờ, việc này thật thú vị. Và cô dường như cũng là một quý cô tử tế. Lời chia buồn của tôi, thưa cô.” Nỗ lực lấp liếm câu nói hớ của anh ta bằng sự hài hước không hoàn toàn làm dịu đi không khí căng thẳng. Gracie thông thường rất giỏi trong việc gợi mở cuộc trò chuyện, thậm chí trong những tình huống khó xử, nhưng cô cảm thấy như thể lưỡi mình đã bị mắc kẹt trong vòm miệng, và cô đứng trước ba người họ, thần thờ, ảm đạm, và lặng thinh. Bobby Tom cuối cùng nói. “Phiên hai người cho chúng tôi ít phút, Gracie và tôi cần có vài lời với nhau.”

Phoebe vẫy họ đi. “Đi đi. Tôi cũng muốn thực hiện vài vụ tuyển mộ trước khi mọi người vào chỗ.”

Bobby Tom nắm lấy cánh tay Gracie và bắt đầu kéo cô ra khỏi phòng ăn và cô dám chắc cho những gì anh dự định là một bài giáo huấn nghiêm khắc, nhưng trước khi anh có thể đem cô ở một mình, một người đàn ông to lớn, tóc đen với một cái mũi khoằm và đôi môi mỏng tóm lấy anh. “Cậu đã không nhường tôi, B.T. Tôi nghe nói cậu sắp kết hôn. Quý cô may mắn đó đâu rồi?”

Bobby Tom nghiêng rằng. “Quý cô may mắn đó đây.” Người đàn ông này hầu như không có tài che giấu cảm xúc như Dan Calebrow, và anh ta rõ ràng là bị sốc. Gracie cảm thấy Bobby Tom đang quàng tay quanh vai cô, và, nếu cô không biết anh rõ hơn, cô sẽ gần như nghĩ cử chỉ này là che chở.

“Gracie, đây là Jim Biederot. Cậu ta là tiền vệ của Stars trong nhiều năm, và hai tụi anh đã chơi vài trận tuyệt vời với nhau.”

Vẻ khốn khổ của Biederot thật rõ ràng. “Rất vui được gặp cô, Gracie.”

Luther thỉnh linh chen ngang giữa họ, miễn cho Gracie không cần phải đáp lại. “Mục sư Frank sắp sửa cầu nguyện. Đi nào, hai vị.”

Gracie có thể cảm thấy vẻ thất vọng của Bobby Tom khi Luther kéo họ về phía phòng ăn. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau,” anh thấp giọng cảnh cáo. “Đừng nghĩ chúng ta sẽ không.”

Với Gracie, bữa tối có cảm giác như thể đã kéo dài hàng giờ, dù mọi người khác có vẻ như đang có khoảng thời gian tuyệt vời. Khách khứa bắt đầu chào bàn không lâu sau khi món chính được dọn ra, và cô biết mình đã trở thành một trong những chủ đề chính của cuộc trò chuyện. Cô chắc chắn không ai trong số bạn bè anh có thể hiểu tại sao anh tự trói mình vào một con chim sẻ nhỏ buồn tẻ như vậy, đặc biệt là cái người dường như mất đi khả năng nói kia.

Dù Bobby Tom không tỏ ra, nhưng cô rõ ràng đã làm anh xấu hổ, và anh sẽ không bao giờ tin cô không cố ý làm thế. Thậm chí giờ cô không muốn làm tổn thương anh. Anh không thể không là chính anh, cũng như cô không thể, đó là lý do tại sao cô không thể mặc quần áo hợp thời trang và trang điểm xinh đẹp tối nay.

Người dân Telarosa cư xử vừa như xỉ nhục trước vẻ ngoài của cô lại vừa như khó hiểu bởi sự im lặng của cô. Như thể cô cho thấy mình đã say chứ không phải đơn giản vì cô mặc quần áo xấu xí. Suzy muốn biết có phải cô bị bệnh không, Toolee Chandler theo cô đến nhà vệ sinh và hỏi cô có mất trí hay không mà xuất hiện như thế, và Terry Jo gặp cô bên ngoài và quở trách cô vì đã làm Bobby Tom xấu hổ.

Gracie không thể chịu đựng hơn được nữa. “Bobby Tom và tôi không còn đính hôn nữa.”

Môi Terry Jo mở ra trong ngạc nhiên. “Nhưng, Gracie, điều đó không đúng. Mọi người đều biết hai người yêu nhau nhiều đến thế nào mà.”

Việc này bất ngờ hơn cô có thể chịu đựng. Không một lời, cô quay đi và bỏ chạy khỏi tòa nhà. Hơn một giờ sau, cô nghe thấy tiếng lộp cộp của giày boots trên cầu thang bên ngoài căn hộ cô, và rồi một nắm tay chạm lên cửa. Vẫn mặc áo trắng và váy xanh biển, cô đang ngồi trong căn phòng ngủ tối đen cố chấp nhận tương lai của mình. Cô đứng dậy khỏi ghế, bật một ngọn đèn, và lùa một bàn tay uể oải vào lại trong tóc, giờ đã được tự do khỏi những cái xẹt. Cổ trấn tĩnh bản thân, cô bước qua phòng khách và mở cửa.

Sau tất cả thời gian, cô vẫn nín thở khi trông thấy anh, luôn to lớn hơn cuộc sống, đứng trên đầu cầu thang và lấp đầy khoảng không với sự hiện diện của mình. Những chiếc nút kim cương trước áo sơ mi màu hoa oải hương của anh lấp lánh như những hành tinh xa xôi, và anh dường như chưa bao giờ rời khỏi cuộc sống trái đất của chính cô cho đến lúc này.

Cô đã trông chờ cơn thịnh nộ từ anh, nhưng không phải là sự lo lắng. Anh cười nón và bước vào trong. “Chuyện gì thế, em yêu? Em bệnh à?”

Vài phần hèn nhát, thấp kém trong cô muốn nói vâng, nhưng cô buộc mình cứng rắn hơn và lắc đầu.

Anh kéo cửa đóng lại với một tiếng ạch lớn và quay lại đối diện cô. “Vây em tốt hơn nên nói cho anh biết em nghĩ gì mà làm thế tối nay. Em xuất hiện như địa ngục và đứng đấy như ai đó đã cắt mất lưỡi của mình. Chưa đủ, em lại còn nói với Terry Jo chúng ta không còn dính hôn nữa! Mọi người trong thị trấn giờ đều biết cả.”

Cô không muốn gây chiến với anh. Cô chỉ muốn rời khỏi thị trấn này và tìm một nơi yên tĩnh để có thể chữa lành vết thương của mình. Làm cách nào cô có thể làm anh hiểu cô sẽ trao cho anh bất cứ thứ gì anh yêu cầu, nhưng chỉ khi cô có thể trao nó miễn phí?

Anh nhìn cô trừng trừng, toàn bộ vẻ quyến rũ chói lóa được thay thế bằng một cơn giận điên cuồng. “Anh sẽ không hỏi em hai mươi câu, Gracie. Anh đã bỏ mặc mọi người mà đi, và anh muốn biết sao em chọn tối nay để làm xấu hổ anh.”

“Hôm nay em mới biết anh chính là người đã trả lương cho em.”

Dấu hiệu cảnh giác đầu tiên xuất hiện trong mắt anh. “Thì sao?”

Sự thật anh thậm chí cố gạt bỏ chuyện này như việc không đáng kể cho thấy anh hiểu cô ít đến thế nào và làm nổi đau càng sâu sắc hơn. Sao cô có thể tin, thậm chí dù trong giây lát, rằng anh đã yêu cô? “Anh nói dối em!”

“Anh không nhớ từng nói chủ em là ai dưới bất kỳ hình thức nào.”

“Đừng có giỡn với em! Anh biết em cảm thấy thế nào về việc lấy tiền của anh, nhưng anh đã làm như vậy dù có ra sao đi nữa.”

“Em làm việc cho em. Em đã kiếm tiền.”

“Không có công việc nào cả, Bobby Tom! Em đã phải tìm mọi thứ để làm.”

“Chuyện đó thật là điên khùng. Em đã làm việc mọi lúc để chuẩn bị cho giải đấu golf này.”

“Đó chỉ là trong vài này cuối. Thế còn tất cả thời gian trước đó thì sao? Em đã được trả lương để không làm gì cả!”

Anh ném nón của mình lên cái ghế gần nhất. “Điều đó không đúng, và anh không hiểu sao em làm chuyện này thành ghê gớm đến vậy. Họ sa thải em, và, dù em có nói sao, anh cần ai đó làm việc cho mình. Nó đơn giản thế đấy.”

“Nếu nó đơn giản như thế, sao anh không thẳng thẳng đề nghị em làm việc cho anh?”

Anh nhún vai và đi ra phía sau quầy dẫn vào căn bếp nhỏ nằm ở cuối phòng khách. “Em có Alka-Seltzer* không?” (* thuốc trị đầy hơi khó tiêu dạng viên sủi bọt)

“Vì anh biết em sẽ từ chối.”

“Đây là một cuộc nói chuyện lỗ bịch. Willow sa thải em và nó là lỗi của anh.” Anh mở tủ bếp phía trên bồn rửa chén.

“Vây anh thuê em vì lòng trắc ẩn bởi anh nghĩ em quá kém cỏi để tự chăm sóc mình.”

“Đó không phải là tất cả. Đừng có bóp méo lời nói của anh đi!” Anh từ bỏ việc tìm kiếm trong tủ bếp. “Anh cố giữ đầu óc mình cỏi mớ về việc này, nhưng anh không nhìn thấy vấn đề.”

“Anh biết việc này quan trọng thế nào với em, và anh thậm chí không quan tâm.”

Như thế cô không hề nói. Anh bước vòng qua quầy vào phòng khách, cởi bỏ áo khoác và nói. “Có lẽ tất cả chuyện này lộ ra cũng tốt. Anh đã nghĩ kĩ rồi, và đây có lẽ là thời điểm tốt nhất để chúng ta thực hiện một thỏa thuận lâu dài hơn.” Anh ném áo khóa lên một cái ghế. “Chúng ta sẽ đi đến L.A trong vài tuần, và anh quyết định thuê em như trợ lí toàn thời gian của mình gấp ba lần những gì em đang làm bây giờ. Và đừng bắt đầu cư xử như em sẽ không kiếm tiền lương. Anh không có thời gian tập trung cho toàn bộ công việc của mình trong khi trải qua mười giờ một ngày trên sân khấu.”

“Em không thể làm thế.”

“Thực ra thì, anh muốn em ra ngoài đó sớm vài ngày và tìm cho chúng ta một chỗ để ở.” Anh ngồi xuống đi văng và gác chân lên bàn. “Anh nghĩ một cái hồ bơi sẽ rất tuyệt, phải không, và tìm chỗ nào có tầm nhìn đẹp ấy. Tự mua cho mình một chiếc xe, trong lúc em ở đó; chúng ta sẽ cần một chiếc khác.”

“Đừng như vậy, Bobby Tom.”

“Và em cần có thêm quần áo, vì thế anh sẽ lập một tài khoản cho em. Không cửa hàng đại lý nào nữa, Gracie. Em hãy tới ngay Rodeo Drive và mua những thứ tốt nhất.”

“Em sẽ không đi L.A. với anh!”

Anh giật áo ra khỏi quần và bắt đầu cởi nút áo. “Ý tưởng nền tảng này là của em— Anh hầu như không sẵn sàng để thực hiện cam kết vì anh vẫn nghĩ toàn bộ chuyện này thật điên rồ, nhưng anh sẽ để em chơi quanh quẩn với nó và xem em đưa ra cái gì.” Anh thả chân xuống sàn và đứng dậy khỏi đi văng, áo sơ mi rơi khỏi khuôn ngực trần. “Anh phải dậy lúc 5 giờ ngày mai, em yêu, vì vậy trừ phi em muốn nhìn thấy anh xử sự như một tên ngốc trong giải đấu golf, chúng ta tốt hơn nên hướng tới phòng ngủ ngay bây giờ.” Thu hẹp khoảng cách giữa họ, anh bắt đầu làm việc với những cái nút áo của cô.

“Anh không nghe bất điều gì em nói.” Cô cố bước ra xa, nhưng anh giữ chặt lấy cô .

“Đó là vì em nói nhiều quá.” Anh kéo dây kéo bên hông váy cô và lôi cô vào phòng ngủ.

“Em sẽ không đi L.A.”

“Chắc chắn là em đi.” Anh gần như dựng đứng cô lên khi anh lột giày của cô, ném chiếc váy qua một bên, và giật mạnh vớ da của cô xuống. Cô đứng trước anh trong quần lót, áo ngực, và áo mở bung.

“Làm ơn, Bobby Tom. Nghe này.”

Mắt anh lướt khắp cô. “Làm anh hài lòng. Đó là những gì em nói em muốn làm, phải không?” Tay anh đi tới khóa quần của mình, và kéo nó xuống .

“Vâng, nhưng—”

Anh tóm lấy cánh tay cô. “Không nói thêm nữa, Gracie.” Vẫn mặc đồ đầy đủ, nhưng với áo sơ mi và quần mở ra, anh đẩy cô xuống giường và ngã đè lên cô.

Một cơn run rẩy lo lắng xuyên qua cô khi anh đẩy mạnh đầu gối vào giữa đùi cô. “Chờ đã!”

“Không có lý do gì để chờ cả.” Tay anh giật phắt quần lót của cô và dùng sức nặng của mình giữ chặt lấy cô trong khi anh lột chúng ra. Cô cảm nhận những đốt ngón tay anh ấn vào xương mu của cô khi anh tự mình giải thoát.

“Em không thích thế này!” cô khóc.

“Cho anh một phút, và em sẽ thích.”

Anh dùng tình dục để tránh nói chuyện với cô, và cô ghét nó. “Em nói là em không thích! Thả em ra.”

“Được rồi.” Giam cô trong vòng tay của mình, anh lặn cô qua để cô nằm phía trên anh, nhưng anh ôm hông cô thật chặt và cứ kiên trì đẩy vào cô, khiến cô cảm thấy mất tự do hơn.

“Không!”

“Em hãy chấp nhận đi.” Anh lặn cô trở lại bên dưới mình.

“Dừng lại!”

“Em không muốn anh dừng lại, và em biết điều đó.” Bộ ngực mạnh mẽ của anh ấn cô xuống nệm trong khi anh tóm lấy đầu gối cô và đẩy chúng ra, để cô mở rộng và dễ bị tổn thương. Khi cô cảm thấy những ngón tay anh thăm dò mình, cô siết chặt tay thành nắm đấm và nện vào sau đầu anh mạnh nhất có thể.

“Ow!” Anh kêu lên đau đớn và lặn khỏi cô, xoa xoa đầu. “Sao em làm thế?” Anh gào lên căm phẫn.

“Cái hông của anh á!” Cô theo sau anh, nắm tay vung lên bắt chập cái đau trên bàn tay. Khi anh nằm trên giường, cô vung vẩy mọi thứ cô có thể với được. Anh đưa tay đỡ những cú đánh của cô, kêu ăng ẳng khi có vài cú đập vào chỗ nhạy cảm của mình, nhưng không cố khống chế cô.

“Dừng lại! Đau đấy, chết tiệt !*Ouch!* Có chuyện gì với em vậy?”

“Chết tiệt anh!” Hai bàn tay cô đau nhói. Cô vung cú cuối cùng vào anh và rồi dừng lại. Ngực cô phập phồng khi cô giữ chặt áo khế lại. Cuộc công kích thân thể của anh không phải về tình dục, nó là về sức mạnh, và thời điểm ấy cô ghét anh vì điều đó.

Anh nhấc tay khỏi đầu và nhìn chăm chăm cô cảnh giác.

Cô lao khỏi giường và lần mò tìm áo choàng máng sau lưng cánh cửa. Cánh tay đau nhức thậm tệ khiến cô mặc nó một cách khó khăn.

“Có lẽ chúng ta tốt hơn nên nói về chuyện này, Gracie.”

“Ra khỏi đây.”

Cô nghe tiếng giường kêu cọt kẹt và tiếng bước chân của anh khi rời khỏi phòng. Đặt bàn tay đau nhói vào lòng, cô ngồi lún xuống bên giường, kiềm một tiếng nức nở. Cuối cùng giữa họ đã kết thúc. Cô biết ngày hôm nay sẽ đến, nhưng cô chưa bao giờ hình dung nó lại kết thúc cay đắng đến vậy.

Cô căng thẳng khi nghe tiếng anh trở lại phòng. “Em đã bảo là đi đi.”

Anh ấn cái gì đó mát lạnh vào giữa hai tay cô, những viên đá được bọc trong một cái khăn lau chén. Giọng anh nghe nhỏ xíu và hơi khàn, như thể anh đẩy nó xuyên qua một nơi nào đó kín mít, ô nhiễm. “Cái này sẽ giữ chúng không bị sưng.”

Cô nhìn chăm chăm xuống bọc đá lạnh vì cô không thể nhìn lên anh. Tình yêu cô dành cho anh luôn là cái gì đó ấm áp và tốt đẹp, nhưng giờ nó lại là cảm giác nặng trĩu. “Làm ơn đi đi.”

Giọng anh gần như thì thầm. “Anh chưa bao giờ làm bất cứ điều gì như thế với phụ nữ nào trong đời. Gracie, Anh xin lỗi. Anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để thu hồi những gì vừa xảy ra.”

Chiếc nệm lún xuống bên cạnh cô. “Anh không thể đứng để nghe em nói em không đi với anh, và anh phải làm cho em ngừng nói. Sao em lại làm chuyện này, Gracie? Chúng ta đã có một khoảng thời gian thực sự tuyệt vời cùng nhau. Chúng ta là bạn bè. Không có lý do gì dừng lại chỉ vì một hiểu lầm.”

Cô cuối cùng đã cho phép mình nhìn anh và đập vào cô là sự ưu phiền trong mắt anh. “Nó còn hơn là một sự hiểu lầm,” cô thì thầm. “Em không thể ở cùng anh thêm được nữa.”

“Đương nhiên em có thể. Chúng ta sẽ rất vui ở L.A. Và ngay khi bộ phim kết thúc, anh đã nghĩ đến việc chúng ta sẽ đưa mẹ anh tham gia một chuyến du lịch trên tàu.”

Vào lúc ấy cô biết mình phải thành thật với anh nhất. Cô cần tìm dũng khí để nói những gì trong tim mình, không phải vì cô nghĩ nó sẽ thay đổi bất cứ điều gì, mà là vì cô sẽ không bao giờ có thể chữa lành vết thương nếu không làm điều này. Nhìn vào mắt anh, cô nói những từ khó khăn nhất mà cô chưa từng thốt ra. “Em yêu anh, Bobby Tom. Em yêu anh gần như từ khi mới bắt đầu.”

Anh trông không ngạc nhiên trước sự thú nhận của cô, và vẻ chấp nhận hờ hững của anh là một con dao khác đâm vào cô. Cô nhận ra anh đã biết cảm giác của cô ngay từ đầu, và trái với sự tưởng tượng của cô, anh đã không đáp lại chút nào.

Anh chạm nhẹ lên gò má cô. “Được rồi, em yêu. Anh đã có kinh nghiệm với việc này trước đây, chúng ta có thể giải quyết nó.”

Giọng cô khô khốc. “Kinh nghiệm với cái gì?”

“Với chuyện này.”

“Với việc phụ nữ bảo họ yêu anh?”

“Heck, Gracie, nó chỉ là một trong số những điều đó thôi. Nó không có nghĩa chúng ta không thể là bạn. Chúng ta là bạn. Em có lẽ gần như là người bạn tốt nhất anh từng có.”

Anh đang bấu chặt móng tay vào người cô, và anh thậm chí không biết điều đó.

“Thấy không, Gracie, nó không gây hại gì cả. Cái anh học được qua nhiều năm đó là, miễn mọi người còn lịch sự về chuyện này, thì không cần bất cứ cảnh cãi nhau và ầm ĩ nào cả. Mọi người vẫn có thể là bạn.”

Góc những viên đá ấn sâu vào tay cô. “Anh vẫn làm bạn với tất cả những phụ nữ khác từng bảo với anh là họ yêu anh à?”

“Hầu hết bọn họ. Và anh muốn với em cũng thế. Giờ, anh không thực sự nghĩ chúng ta phải nói về nó thêm nữa. Chúng chỉ việc tiếp tục theo cách chúng ta đang làm, và mọi thứ sẽ được giải

quyết. Em sẽ thấy.”

Tuyên ngôn tình yêu làm cô choáng váng đó chẳng là gì hơn một sự bối rối xã hội với anh. Nếu cô cần thêm bằng chứng nào nữa về việc cô có ý nghĩa ít ỏi thế nào với anh, thì cô vừa nhận được, và cô cảm thấy như tê liệt và bị làm nhục. “Anh vẫn nghĩ em sẽ nhận công việc anh đề nghị?”

“Em bị điên mới không nhận nó.”

“Anh không hiểu gì cả, phải không?” Mắt cô đầy nước mắt.

“Giờ, Gracie—”

“Em sẽ không nhận công việc đó,” cô nhẹ nhàng nói. “Vào thứ hai em sẽ rời đây trở về New Grundy.”

“Em không thích mức lương? Tốt thôi. Chúng ta sẽ bàn lại.”

“Với tất cả những gì anh nói, anh không biết gì về tình yêu.” Nước mắt tràn qua mi cô và lăn xuống má. Cô tuột sợi dây chuyền giữ chiếc nhẫn Siêu cúp của anh qua đầu và ấn nó vào lòng bàn tay anh. “Em yêu anh, Bobby Tom, và sẽ yêu anh cho đến ngày em chết. Nhưng em không bao giờ mua bán. Em tự nguyện ngay từ khi bắt đầu.”

Bobby Tom sải bước băng qua sân với một tốc độ chậm, đều đều. Hơn nửa đường anh dừng lại để ngắm nhìn mặt trăng, chỉ đề phòng trường hợp Gracie đang dõi theo anh từ cửa sổ, nhưng anh không làm việc đó lâu như mong muốn bởi anh đang cảm thấy khó thở. Anh đi tiếp con đường hướng về phía cửa sau, buộc mình không được tăng tốc. Anh thậm chí cố gắng huyết sáo, nhưng miệng anh lại quá khô khốc. Chiếc nhẫn trong túi anh có cảm giác như thể đang đốt cháy một lỗ xuyên qua hông anh; anh muốn lôi thứ chết tiệt đó ra và ném nó xa khỏi anh nhất có thể.

Anh bước vào nhà, đóng cửa rồi dựa lên nó, nhắm nghiền mắt. Anh đã bỏ đi, và anh thậm chí không biết bằng cách nào. Chết tiệt! Anh mới là người từ bỏ. Anh mới là người quyết định khi nào thì kết thúc mối quan hệ! Nhưng cô không hiểu điều đó. Cô chẳng bao giờ hiểu được những điều đơn giản nhất. Loại người ngu ngốc nào lại đi từ chối cơ hội cả đời chỉ để trở về cái thị trấn xa xôi hẻo lánh nào đó và những cái bô trống rỗng?

Anh đẩy người ra khỏi cửa và băng băng xuyên qua nhà bếp. Anh sẽ không cảm thấy tội lỗi về việc này. Gracie mới là người từ chối, và đây là quan điểm đạo đức của cô, không phải của anh. Vì cô yêu anh. Đương nhiên, cô yêu anh; anh không thể không là chính mình. Nhưng có bao giờ cô dừng lại vài phút để suy nghĩ rằng anh cảm thấy thế nào? Cái sự thật anh quan tâm cô dường như không đi vào đầu cô. Cô nghĩ mình dễ tổn thương, nhưng cô không có lấy một nỗi dằn vặt đơn giản khi dẫm lên cảm giác của anh. Cô là người bạn tốt nhất anh từng có, nhưng cô không buồn nghĩ về điều đó.

Cánh cửa phòng ngủ sập mạnh vào tường khi anh đẩy nó. Chết tiệt! Nếu Gracie nghĩ rằng cô sẽ làm anh lâm vào khốn đốn bằng cách rời bỏ anh, cô có thể nghĩ lại vì anh sẽ không bị như vậy vì cô. Cô đã nói sẽ không rời đi cho đến thứ hai, và anh biết cô sẽ có mặt ở buổi tiệc tối mai bởi vì cô sẽ điều khiển cuộc xổ số Arbor Hills, và cô luôn làm tròn trách nhiệm của mình. Được thôi, anh sẽ sẵn sàng với cô.

Trước khi anh lên giường tối nay, anh sẽ gọi cho Bruno và bảo anh ta bay đến với một đội quân bạn gái cũ của anh. Tối mai tại buổi tiệc, anh sẽ để mình được bao quanh bởi những phụ nữ xinh đẹp. Để Gracie Snow thấy chính xác cô đã bỏ lỡ những gì. Khi cô phải ngồi bên lề như mấy

cô nàng dựa tường chết tiệt và nhìn toàn bộ những chiếc cúp tình dục mắc quanh anh, cô sẽ giác ngộ. Một liều cảnh tỉnh chính xác là những gì cô cần. Trước khi anh biết ra, cô sẽ cố tóm lấy sự chú ý của anh để cô có thể nói với anh cô đã xem xét lại. Và vì anh yêu cô như một người bạn, anh thậm chí sẽ không khiến cô phải uốn gối.

Anh chán chường nhìn chằm chằm xuống cái giường trống không. Tối mai cô sẽ học được bài học của mình. Cô sẽ đi thẳng xuống địa ngục. Cô sẽ học được rằng không người phụ nữ biết suy nghĩ nào từng thắng Bobby Tom Denton dễ dàng!

Cảm ơn tính ngoan cố của Gracie, Bobby Tom đã chơi vòng golf tệ nhất trong đời—và cả trong vòng đấu chết tiệt của chính anh. Kết quả, anh buộc phải chịu đựng sự trêu chọc không ngừng từ bạn bè, và quấy nhiễu chỉ ngừng lại khi họ hay tin cuộc đính hôn của anh tan vỡ.

Tối đó, khi tới buổi tiệc, anh cảm thấy mình kiệt quệ đến mức chỉ vừa đủ sức duy trì tới cuối cuộc trò chuyện với những chiếc cúp tình dục mà Bruno đã, gởi đến từ Chicago. Amber chỉ ra với anh cô ta đang nghĩ đến việc làm một nhà vi trùng học khi cô ta chán nghề múa cột; Charmaine thông báo cô ta là người thuộc cung Sư tử được sinh ra dưới Nhà Hàng Bánh Kếp Quốc Tế, hoặc chuyện nhảm nhí nào đó tương tự, và Payton nói bóng gió quanh việc tham gia câu đố bóng bầu dục! Bobby Tom muốn vứt bỏ cả ba người bạn họ cho Troy Aikman, nhưng anh cần họ bên cạnh nếu anh định dạy Gracie biết phải trái.

Bruno không hề phụ lòng tin, những phụ nữ đều cực kỳ hấp dẫn, nhưng Bobby Tom không thể đánh thức chút thích thú nào với bất kỳ ai trong số họ. Họ đang mặc những phiên bản từ kiểu đồ miền Tây đích thực theo cách riêng: Amber trong chiếc quần jean thun bó sát và một chiếc khăn rằn quấn thành áo với một cái huy hiệu cảnh sát quận trưởng giữa khe ngực, Payton trong trang phục cô gái quán rượu xê tới tận rốn, và Charmaine trong cái váy cô gái chăn bò làm hoàn toàn bằng tua. Khi anh thoáng nhìn Gracie mặc bộ đầm kẻ sọc màu vàng đứng đắn giống như bộ cô đã mặc đến buổi cống hiến nơi sinh sáng hôm qua, anh không thể không nghĩ cô trông tuyệt hơn cả ba người họ gộp lại, một nhận định không cải thiện được tâm trạng anh chút nào.

Bữa tiệc được tổ chức tại một trang trại ngoài thị trấn vài dặm, và nó là một sự kiện chung vì những người tham gia giải đấu golf, những người làm phim *Blood Moon*, và những thành viên ủy ban Heavenfest, chiếm một phần lớn của thị trấn. Trước sự khăng khăng của Bobby Tom, buổi tụ họp đóng cửa với khách du lịch để những người nổi tiếng có thể có được một bữa tiệc thực sự mà không bị lòng tới chết vì mấy chữ kí, điều mà tất cả những người dân địa phương đều bị cấm. Sự kiện trang trọng duy nhất của buổi tối là lễ trao giải Bobby Tom sẽ trao cho những người chiến thắng trong giải đấu golf. Du khách, trong lúc đó, đã không quên, và những cư dân trong vùng đã đến và đi suốt buổi tối để chắc chắn những sự kiện trong thị trấn diễn ra êm thấm: những cuộc đi chơi công viên giải trí ở nơi tập trung vật nuôi đóng dấu, những ban nhạc đồng quê miền tây, những thực phẩm giảm giá.

Những cái cây quanh ngôi nhà nông trại treo đầy đèn màu, và một sàn nhảy tạm thời được dựng gần kho thóc, cùng với một cái bục nhỏ, được giăng cờ cho lễ trao giải. Một lần nữa, ánh nhìn chăm chăm của Bobby Tom lại hướng tới cái bàn bên kia sàn nhảy, nơi Gracie đang bán vé rút thăm cho tấm chăn chắp nhiều mảnh* làm bằng tay từ những người ở Arbor Hills, và hình ảnh cô lấp đầy anh với một cảm xúc đau đớn dồn dập đến mức làm anh phải nhanh chóng quay đi.

(* patchwork quilt:tấm chăn chắp từ nhiều mảnh)

“Hey, B.T., cậu dường như có một rắc rối nhỏ ở back nine* tối nay.” Bubby cùng Terry Jo thông thả đi tới cạnh anh, cả hai người họ đều mặc quần jean và áo sơ mi Miền tây, đang cầm cốc bia

trên tay. (**các lỗ số 10 đến 18 trong golf thì gọi là back nine*)

“Cả front nine* nữa,” Terry Jo nói, bắn cái nhìn ác ý tới những chiếc cúp tình dục và rồi dán chặt mắt vào Bobby Tom. “Tiếp đãi những đứa trẻ đáng yêu của B.T. giúp em một lát, được không, Buddy? Em và Quý ngài Tài Tình đây cần nói chuyện chút.” (**cách gọi lỗ số 1 đến số 9 trong golf*)

Điều cuối cùng Bobby Tom muốn vào khoảnh khắc đó là một cuộc nói chuyện riêng tư với Terry Jo, nhưng cô ta không cho anh nhiều lựa chọn khi túm lấy cánh tay anh và kéo anh khỏi những người còn lại và đi về phía hàng rào. “Cái quái gì với anh vậy?” cô ta gắng hỏi, ngay khi họ ở ngoài tầm nghe. “Anh biết mình đang làm gì với Gracie không, đập tan cuộc đính hôn của mình như thế à?”

Anh nhìn cô chăm chú phần nộ. “Cô ấy bảo anh hủy hôn à?”

“Cô ấy hầu như không nói bất cứ điều gì khi em nói chuyện với cô ấy sáng nay, vậy là hai người đã đi tới quyết định chấm dứt mối quan hệ của mình.”

“Và em cho rằng điều đó nghĩa là anh chấm dứt nó.”

“Không phải anh ư?”

“Chết tiệt, không.”

“Anh đang nói Gracie bỏ rơi anh?”

“Đương nhiên không. Không ai bỏ rơi anh cả.”

“Cô ấy đã, phải không? Cô ấy bỏ anh! Thánh thần ơi! Cuối cùng đã có một người trả Bobby Tom Denton từng chút một những gì anh ta đã mang lại.” Cười toe toét, cô ngẩng mặt lên trời. “Cảm ơn, Chúa!”

“Em có thôi đi không! Cô ấy không bỏ rơi anh. Vào lúc này em không đoán ra tại anh chưa bao giờ thực sự đính hôn sao! Nó chỉ là một mảnh khoe để giữ mọi người tránh xa anh ra trong lúc anh ở thị trấn.” Thực tế Terry Jo đang đùa cợt trước chuyện này khiến anh đau khổ theo một cách anh không thể diễn đạt được.

“Đương nhiên tại anh đã đính hôn. Một tên gốc ghêch đui mù cũng có thể thấy hai người yêu nhau.”

“Tại anh không có! Ừ, có lẽ cô ấy yêu anh, nhưng... anh quan tâm cô ấy. Ai mà không? Cô ấy gần như là dạng người phụ nữ tốt nhất. Nhưng, tình yêu? Cô ấy không phải tuýp người của anh, Terry Jo.”

Terry Jo trao cho anh cái nhìn đánh giá. “Thật ngạc nhiên. Giờ anh không biết gì hơn về phụ nữ so với hồi trung học khi anh bỏ rơi em vì Sherri Hopper.” Cô nhìn anh tiếc nuối. “Khi nào anh mới trưởng thành đây, Bobby Tom?”

Không một lời nào khác, cô rời khỏi anh. Anh nhìn chăm chăm lưng cô ta với vẻ pha trộn giữa oán giận và khổ sở. Sao cô ta lại cư xử với anh như đây là lỗi của anh? Và từ lúc nào cuộc đời anh lại trở nên gượng ép đến vậy? Cho đến mới đây anh còn nghĩ đó là ngày anh bị vỡ đầu gối, nhưng giờ anh lại tự hỏi liệu tai họa thực sự có phải là vào cái đêm Gracie xuất hiện ở nhà anh với vũ điệu thoát y của cô.

Natalie đi tới chỗ anh cùng với Anton, người đang ẩm Elvis. Khi anh chào họ, anh nghĩ cô ta là một phụ nữ xinh đẹp biết bao. Tử tế nữa. Anh đã thấy cô ta gần như khỏa thân, hôn cô ta hàng giờ liền. Cô ta đã rỉ sữa lên anh, vật lộn với anh, bắn anh, và chỉ mới hôm qua họ đã phải nhảy sông cùng nhau. Anh và Natalie bên nhau xuyên suốt, nhưng anh không cảm thấy gần gũi với cô ta, thậm chí không thân thiết bằng một nửa như anh cảm thấy với Gracie.

Ba người họ tán gẫu một lúc, và điều kế tiếp anh biết là anh đang bế Elvis để ba mẹ bé có thể nhảy. Đưa bé chộp lấy vành mũ của anh, và khi bé không thể với tới, bé chuyển sang mút một đầu chiếc khăn quàng lụa đen Bobby Tom đã thắt quanh cổ. Dù anh luôn kỷ lưỡng về quần áo của mình, anh cũng không thể kiểm đủ sức để gỡ nó. Bé có mùi ngọt ngào và sạch sẽ, và anh cảm thấy một khát khao lạ lùng sâu tận bên trong.

Những chiếc cúp tình dục đang tiến về phía anh, nhưng anh vờ như không thấy họ và nhanh chóng lẩn ra phía sau một trong những ngôi nhà phụ để có thể có lấy vài phút trấn tĩnh tinh thần. Elvis bắt đầu mút cổ áo sơ mi của anh. Khi anh xuất hiện gần một trong những cái bàn ăn, anh thấy mẹ mình đang đứng cách đó khoảng mười thước. Bà mặc một chiếc váy dài màu tối và một cái áo trắng nghiêm nghị nhà giáo với cổ áo cài chiếc ghim cài mặt đá chạm của bà anh. Anh cứng đờ khi thấy Way Sawyer tới gần bà. Đồng thời nhận thấy Way trông như chân thực trong quần jean bạc màu, một cái mũ tả tơi, giày cao bồi cũ, và một cái áo sơ mi sọc ca rô vải flannel.

(kiểu áo của Suzzy)

Mẹ anh hành động như thể bà suýt hết cả hồn khi thấy Sawyer. Ông đặt tay lên vai bà, và Bobby Tom căng thẳng, sẵn sàng nhảy bổ ra giúp bà cho đến khi anh để ý thấy cả cơ thể bà đều thả lỏng.

Trong khoảnh khắc, anh có cảm giác kinh tởm là bà sẽ dựa vào Sawyer, nhưng rồi lưng bà cứng đờ, và bà bỏ đi.

Way đứng đó không di chuyển. Khi ông ta cuối cùng quay đi, Bobby Tom thấy nỗi tuyệt vọng trên mặt ông chân thực đến nỗi anh biết mình sẽ không bao giờ quên. Anh siết chặt đứa bé và cảm thấy mình bắt đầu toát mồ hôi. Có chuyện gì với anh vậy? Sao anh lại thấy như thể mình và Way Sawyer đột nhiên là anh em?

“Cô đang làm tan nát trái tim Bobby Tom,” Terry Jo rít lên, khi cô ta kéo Gracie ra khỏi chiếc bàn chỗ cô đang bán vé rút thăm và tiếp tục bài giảng đã bắt đầu mấy phút trước đó. “Sao cô có thể rời khỏi anh ấy như vậy?”

Dù Gracie hiếm khi mĩa mai, nhưng việc ba cô nàng tóc vàng yếu điệu lại một lần nữa móc lấy cánh tay Bobby Tom đã chọc thủng hàng rào phòng thủ của cô. “Anh ta hiển nhiên là trông đau đớn đến tận tâm can.”

“Anh ấy không để ý tới mấy cô nàng bimbo đó, và cô biết rõ mà. Anh ấy quan tâm tới cô.”

“Quan tâm là một chặn đường dài đến tình yêu.” Cô quan sát khi một trong những người đẹp

đưa cốc bia của cô ta lên môi anh. Cô không biết điều nào đau đớn hơn: nhìn anh trước đó khi anh bế Elvis hay thấy anh lúc này với những phụ nữ đáng kinh ngạc đó. “Chỉ là có quá nhiều tổn thương khi ở bên anh ấy lâu hơn nữa.”

Terry Jo cho thấy không hề thông cảm. “Muốn có cái gì giá trị thì phải đấu tranh vì nó. Tôi đã nghĩ cô có nhiều gan góc hơn chứ, nhưng tôi lại cứ quên mất cô là một người Mỹ.”

“Tôi không hiểu sao cô lại xúc phạm đến vậy. Mọi người đều nói với tôi ngay từ ngày tôi đến đây rằng tôi không phải tuýp người của anh ta.”

“Đúng thế. Nhưng như Bobby Tom vẫn nói, ‘Không thể nào lý giải những bí ẩn trong trái tim con người’ đấy sao”

“Anh ta chỉ làm ra vẻ với mọi người khi nói thế! Chắc chắn cô biết hầu hết những gì thốt ra từ miệng anh ta đều là bịa đặt.”

Terry Jo bắt đầu phát khùng. “Không phải. Bobby Tom Denton là một trong những người thành thật nhất tôi từng biết.”

“Ha!”

“Với tư cách người yêu Bobby Tom, cô quả thực đáng chê trách.”

“Chỉ vì tôi yêu anh ta không có nghĩa là tôi mù quáng.” Cô dứt ra. “Tôi phải trở lại bàn.”

“Không, cô sẽ không. Hội bài brit của Suzy đang tiếp nối phần còn lại của buổi tối. Cô hãy ra ngoài kia và vui vẻ chút đi. Cho anh ấy thấy anh ấy không thể điều khiển cô như vậy vì đó là những gì anh ấy đang làm, và mọi người đều biết rõ.”

Như thế Terry Jo đã ra lệnh, Ray Bevins, một trong những nhà quay phim *Blood Moon*, xuất hiện cạnh Gracie. “Tôi đã chờ suốt buổi tối cho đến khi cô xong việc để chúng ta có thể khiêu vũ, Gracie.” Gracie lờ đi nụ cười khuyến khích của Terry Jo. “Tôi xin lỗi, Ray, nhưng tôi không cảm thấy muốn nhảy tối nay lắm.”

“À, tôi nghe nói cô và Bobby Tom đã chia tay. Có vẻ như anh ta đang cố hết sức để làm cô phát ghen.”

“Anh ấy chỉ đang là chính mình.”

“Cô không nên để anh ta thao túng mình như thế. Tất cả những gã trong đoàn đều thích Bobby Tom, nhưng tôi đoán cũng chẳng bí mật gì về việc một số người trong chúng tôi rất quan tâm tới cô. Chúng tôi đã chơi sấp ngựa để xem ai sẽ được khiêu vũ với cô đầu tiên, và tôi đã thắng.”

Cô trao cho anh ta một nụ cười biết ơn. “Cảm ơn anh, nhưng, thật ra mà nói, chỉ là tôi không có tâm trạng để khiêu vũ.” Trước khi cả Ray lẫn Terry Jo có thể ép cô, cô lách khỏi họ đi vào đám đông. Thật tuyệt khi biết vẫn có một số đàn ông thấy mình hấp dẫn, nhưng cô đơn giản không có tinh thần để thân thiện tối nay.

Cô ngồi sụp xuống một cái ghế tại chiếc bàn gỗ nơi Natalie và Anton để toàn bộ đồ đạc của Elvis. Chỉ sau khi ngồi xuống cô mới nhận ra vị trí của mình thuận ngay tầm nhìn chỗ Bobby Tom đang đứng ở giữa đám phụ nữ. Anh trông như thể có thời gian cả đời, cười cợt và tán tỉnh, rõ ràng đang tận hưởng sự thật mình giờ là một người đàn ông tự do. Một trong những phụ nữ đút cho anh mấy miếng taco chip, trong khi một người khác thì cọ xát lên cánh tay anh. Gần như có thể cảm nhận Gracie đang quan sát, anh ngẩng đầu lên và quay sang, để cái nhìn chăm

chăm của mình quét qua cô. Mắt họ khóa chặt, và trong khoảnh khắc không ai trong họ chuyển động. Và rồi anh mỉm cười với người phụ nữ đứng bên cạnh. Khi Gracie nhìn, anh cúi đầu xuống và trao cho cô ta một nụ hôn chầm chậm, đầy chủ tâm.

Nếu anh muốn gây cho cô thêm nỗi đau, anh không thể tìm một cách tốt hơn. Anh khum lấy sau đầu người phụ nữ, và khi anh chuyển nụ hôn sâu hơn, cô nhớ chính xác cảm giác của nó thế nào. *Tôi sở hữu cái miệng đó!* Cô muốn hét lên.

Vài vận động viên cô nhận ra từ buổi ăn tối đêm qua đang đi tới gần anh, và ngay lập tức anh vui đùa với họ bằng một câu chuyện cười, đánh giá phản ứng của họ. Đồng thời, anh giữ tay mình choàng quanh hai trong số những phụ nữ. Cô biết hơn bất kì ai anh có thể mê hoặc đến thế nào, và chẳng bao lâu một đám đông nhỏ đã kéo đến để nghe anh.

“Toolee Chandler nói với tôi nếu tôi mua mười vé rút thăm, cô ấy sẽ tặng tôi một điệu nhảy cùng cô.” Đầu cô ngẩng phắt lên, và cô thấy Way Sawyer đang đứng cạnh mình, một xấp vé xếp thành quạt trên tay. Cô mỉm cười. “Tôi rất cảm kích vì sự ủng hộ, nhưng tôi không muốn nhảy lắm.”

Ông giơ tay ra và lôi cô đi. “Thôi nào, Gracie. Cô trông như một chú cún con tội nghiệp vậy.”

“Tôi không giỏi trong việc che dấu cảm xúc của mình.”

“Đó đích thực không phải là một tin dữ dội.” Ông vòng một cánh tay lên vai cô, và, khiến cô sốc, đặt một nụ hôn lên ngay môi cô. Cô kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Điều đó,” ông nhe răng cười, “sẽ khiến Bobby Tom đi tới giới hạn ngay lập tức.”

Một cách kiên quyết, ông lôi cô vào sàn nhảy. Ban nhạc đang chơi một bài ballad, và ông kéo cô đến sát ngực mình, mang đến cô cảm giác thoải mái đến mức cô muốn nhắm mắt lại và tựa đầu mình lên.

“Ông là một người đàn ông tử tế,” cô nói. “Tôi đã biết điều đó ngay từ đầu.”

“Thậm chí trước khi tôi đưa ra thông báo về Rosatech?”

“Tôi chưa phút nào nghĩ ông sẽ đóng cửa nó. Mà dù nếu có ai nghĩ thế thì khi nhìn vào ông họ cũng có thể đoán ra điều đó.”

Ngực ông rung lên vì cười khùng khục. Họ nhảy trong im lặng một lúc, và rồi cô có cảm giác bắp thịt ông căng thẳng gần như không thể nhận thấy. Cô nhìn theo hướng nhìn chầm chầm của ông và thấy Suzy không để ý, đang nhảy với Buddy Baines. Cô nhìn chăm chăm lên ông và thấy ông trông buồn bã đến thế nào.

“Bobby Tom không cố ý tàn nhẫn đâu, ông biết mà,” cô nhẹ nhàng nói. “Anh ấy chỉ bảo vệ bà ấy quá mức thôi. Sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ thông hiểu.”

“Cô có một cái nhìn lạc quan về bản tính con người.” Ông hướng họ tới phía khác sàn nhảy, đồng thời đổi chủ đề. “Mọi người sẽ rất buồn khi thấy cô rời đi. Trong thời gian ngắn cô đã làm nhiều chuyện tốt cho thị trấn này hơn phần lớn trong số họ đã làm trong đời.”

Cô ngạc nhiên thực sự. “Tôi không có làm gì hết.”

“Thế sao? Để xem tôi nói có đúng không nhé. Cô đã thành lập một tổ chức tình nguyện để cải thiện cơ sở ở Arbor Hill cũng như đã dựng một chương trình giải trí ở đó. Còn có ý tưởng thành

lập trung tâm hội người cao tuổi nữa chứ. Tôi cũng nghe nói cô dành rất nhiều thời gian ở Arbor Hills chỉ để thăm mấy người cô đơn. Tôi nghĩ, theo ý tôi, những việc ấy có ý nghĩa hơn nhiều so với kẻ nào đó không làm bất cứ điều gì với cuộc đời mình ngoài thắng mấy trận bóng bầu dục.”

Cô bắt đầu phản đối. Bobby Tom còn làm nhiều việc khác không đếm xuể, cả tiền bạc lẫn thời gian của anh. Nhưng rồi cô dừng lại. Ông Sawyer không phải đang nói về Bobby Tom; ông ấy đang nói về cô. Và ông đã đúng.

Từ khi nào cô đã mắc phải thói quen xem thành tích của chính mình trở nên ít quan trọng hơn của bất kì ai khác chứ? Chẳng lẽ nhìn sự thoải mái của những người già lại không giá trị bằng được ban cho vẻ đẹp và sự quyến rũ tự nhiên sao? Cô cảm thấy mất phương hướng một cách kỳ quặc. Như thể một cánh cửa cô thậm chí không biết nó tồn tại đã mở ra, cho cô một cái nhìn mới về chính mình, một cái nhìn đột ngột dọn sạch những gánh nặng tình cảm cô đã mang trong suốt cả đời mình. Cô có bạn bè, những người quan tâm cô, và cô đã sống hết mình theo khuôn khổ.

Nhưng cô đã lớn lên và quen thỏa mãn với những điều nhỏ bé. Từ ngày cô gặp Bobby Tom, cô nên cảm thấy may mắn khi nhận được một chút yêu mến nhỏ nhoi anh đã rủ lòng ném cho cô. Nhưng điều đó không như nó nên thế. Cô xứng đáng với điều gì đó hơn tình cảm thừa của người khác.

Điều nhảy đi đến kết thúc, và một nỗi buồn khủng khiếp quét qua cô. Không có gì không ổn với cô cả. Cô biết làm thế nào để trở thành người tốt nhất, và cô xứng đáng với tình yêu của Bobby Tom hơn. Nhưng anh sẽ không bao giờ hiểu được điều đó, giống như anh sẽ không bao giờ hiểu giá trị của những thứ anh đã vứt đi.

Bobby Tom lừa sáu chiếc cúp tình dục sang vài người của Phoenix Suns* để anh có thể nói chuyện với mẹ của mình. “Con tin là mẹ dành điệu nhảy này cho con.” (**tên một đội bóng bầu dục*)

“Mẹ chắc chắn mình đã ghi nó đâu đó trong thiệp khiêu vũ.” Suzy mỉm cười khi anh nắm lấy bàn tay bà, và họ cùng bước ra sàn gỗ.

Họ đều là những người nhảy giỏi—anh đã học cách nhảy từ bà—và trong một lúc họ di chuyển mà không nói chuyện trong nhịp hai-bốn, nhưng anh không tận hưởng nó như thường lệ. Gracie không ngừng nhảy với hết người này tới người khác từ khi Way Sawyer hôn cô. Hàm anh siết chặt khi nhớ tới.

Dù khó khăn, nhưng anh buộc mình đặt cảm giác khó chịu sang một bên trong chốc lát và làm những gì anh vốn nên làm xong ngay khi trở về từ San Antone, những gì anh thầm biết mình phải làm tối qua khi anh thấy mẹ mình và Sawyer đã nhìn nhau như thế nào tại câu lạc bộ thể thao.

“Mẹ, chúng ta cần nói về những chuyện đã xảy ra với mẹ, và lần này con sẽ không để mẹ lãng tránh với những mếu làm vườn và những cuốn sách du lịch đâu.

Sống lưng bà cứng đờ dưới bàn tay anh. “Chẳng có gì để nói hết.”

“Mẹ biết không, con cũng rất nhớ bố.”

“Mẹ biết. Ông ấy cũng yêu con rất nhiều.”

“Ông ấy là một người bố tuyệt vời.”

Bà nhượng một bên chân mày khi nhìn lên anh. “Con có nhận ra khi ông ấy vào tuổi con, ông ấy đã có một đứa con trai- mười-bốn-tuổi rồi không?”

“Ummm.”

Bà cau mày lo lắng. “Có chuyện gì giữa con và Gracie vậy? Và tại sao con lại mang những người phụ nữ khủng khiếp đó đến tối nay?”

“Không có gì hết. Mẹ biết toàn bộ vụ đính hôn đó là giả, vì vậy đừng hành động như thể cái thực tế chúng con tan vỡ là một bi kịch lớn lắm.”

“Mẹ đã quen với ý nghĩ hai đứa là một cặp. Mẹ đoán mình đã bắt đầu tin rằng con thật sự sắp kết hôn.”

Anh khịt mũi nhằm che đi sự bất an của mình. “Mẹ, mẹ thực tình có thể nghĩ Gracie và con sẽ đám cưới?”

“Oh, đúng, mẹ có thể thấy nó hoàn toàn là tất nhiên. Mẹ thừa nhận mình không thể nhận thấy vào lúc đầu, nhưng sau khi quen biết Gracie, mẹ nghĩ cô ấy hoàn hảo cho con, đặc biệt khi mẹ thấy cô ấy làm con hạnh phúc đến thế nào.”

“Đó không phải hạnh phúc. Con chỉ cười nhạo cô ấy, thế thôi, bởi vì phân nửa thời gian cô ấy thật lố bịch.”

Bà nhìn anh, từ từ lắc đầu, rồi áp má mình lên ngực anh trong một lúc. “Mẹ lo lắng về con, cưng à. Mẹ thật sự rất lo.”

“Vâng, con cũng lo về mẹ, vậy chúng ta huề.” Phía bên kia sàn nhảy, anh thấy Gracie trượt cạnh Dan Calebaw. Huấn luyện viên cũ của anh dường như đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Phoebe vợ của Dan, trong lúc đó, đang nhảy với Luther Baines, kẻ đang rất cố gắng giữ mắt mình khỏi khe ngực cô ta. “Mẹ, chúng ta phải nói về việc này với mẹ và Sawyer.”

“Tên ông ấy là Wayland. Và không có bất cứ ‘việc’ gì để nói cả.”

“Đó không phải là những gì ông ta nói với con.”

Mắt bà lóe lên. “Ông ấy đã nói chuyện với con? Ông ấy không có quyền làm thế.”

“Ông ta muốn con đóng vai trò Thần Tình Ái và ghép hai người lại với nhau.”

“Mẹ không thể tin ông ấy lại đi nói với con.”

“Hai người chúng tôi đều chọc tức lẫn nhau, vì thế đó không phải là cuộc nói chuyện dễ chịu nhất con từng có. Nhưng mà, con không phải là người phải lòng ông ta, thế nên con đoán nó không thành vấn đề.”

Anh chờ đợi sự phủ nhận của bà về những gì anh vừa nói. Anh cầu nguyện trán bà sẽ cau lại và bà sẽ phẫn nộ, nhưng, thay vào đó, bà lại quay đầu đi. “Ông ấy không có quyền đòi hỏi ở con.”

Mẹ của anh đã yêu một người khác. Khi nhận thức đó đập vào anh, anh chờ một cơn giận dữ xông đến, nhưng thật ngạc nhiên tới anh, nó gần như không đau đớn nhiều như anh đã nghĩ.

Anh cố lựa lời. “Sẽ ra sao nếu mẹ là người ra đi trước, mẹ? Và sẽ ra sao nếu sau bốn năm mẹ

mất bố gặp một ai đó mà ông ấy quan tâm, người nào đó khiến ông chấm dứt cuộc sống cô đơn trong suốt thời gian.” Sau khi tránh cuộc nói chuyện này trong thời gian dài đến vậy, bằng cách nào đó cuối cùng cũng cảm thấy cần phải nói ra, và anh có cảm giác kỳ lạ là Gracie đang nắm tay mình. “Và sẽ ra sao nếu bố đã làm điều tương tự như mẹ đang làm và đẩy người này ra khỏi cuộc sống của ông bởi vì cách ông cảm thấy về mẹ. Mẹ muốn con sẽ nói gì với ông đây?”

“Nó không giống nhau.”

Anh nghe thấy vẻ kích động trong giọng nói của bà và biết mình đang làm bà khó chịu, nhưng anh vẫn tiếp tục. “Ồ, nó chính xác là như nhau.”

“Con không hiểu thấu việc này! Con không hiểu.”

“Đúng thế. Con chỉ đang tưởng tượng những gì con sẽ nói với bố, vậy thôi. Con đoán mẹ sẽ muốn con nói với ông là hãy sống một mình trong suốt phần đời còn lại. Làm những gì mẹ đang làm và quay lưng lại với người mới mà bố ngày càng quan tâm để có thể dành phần đời còn lại thấp lên ký ức về mẹ.”

“Mẹ không hiểu sao con lại đẩy mẹ vào chuyện này! Con thậm chí không thích Wayland. Con đã thừa nhận điều đó.”

“Không, con không thích ông ta, nhưng con sẽ nói cho mẹ điều này—Con chắc như quỷ là tôn trọng cái tên khốn đó.”

“Đừng có thô lỗ,” bà tự động nói. Và rồi mắt bà đầy nước mắt. “Bobby Tom, Mẹ không thể. Bố con và mẹ...”

“Con biết hai người cảm thấy về nhau như thế nào, mẹ. Con thấy điều ấy mỗi ngày. Có lẽ đó là lý do tại sao con chưa bao giờ quá hứng thú trong chuyện kết hôn. Bởi vì con luôn muốn được như vậy.”

Gracie đã nhảy ngoài tầm nhìn của anh, và chính thời khắc đó, cái thực tế anh có thể có điều tương tự như bố mẹ mình đã có suốt những năm qua đập vào anh mạnh đến nỗi khiến anh suýt ngã. Lạy Chúa. Khi anh ôm mẹ mình trong vòng tay và cảm nhận sự hiện diện của bố mình, anh biết cảm giác thân quen như thế ở ngay đây đang chờ anh ở bên kia sàn nhảy. Anh yêu cô. Nhận thức ấy gần như đánh vào đầu gối anh. Anh yêu Gracie Snow của anh—quần áo buồn cười, bộ dạng hồng hách, và tất cả. Cô là nguồn vui của anh, là lương tâm của anh, là hình ảnh phản chiếu tâm hồn anh. Cô là nơi chốn bình an cho anh. Tại sao anh lại không hiểu điều này từ mấy tuần trước?

Anh dần quá quen nghĩ về cuộc sống của mình một cách chắc chắn đến mức anh đã tự che mắt những nhu cầu thực sự của mình. Anh thậm chí so sánh Gracie với những chiếc cúp tình dục và cho cô là kẻ thua cuộc vì cô không có bộ ngực bự. Anh đã phớt lờ sự thật không thể chối cãi rằng những phụ nữ sống chỉ để tiệc tùng và xinh đẹp đã làm anh chán trong nhiều năm. Anh đã bỏ qua cách nhìn chăm chăm ở đôi mắt xám xinh đẹp của Gracie và những lọn tóc quăn tung bay khiến miệng anh ướm đầm. Sao anh lại quá cố chấp bám lấy ý nghĩ những chiếc cúp tình dục đó là những gì anh muốn? Gracie đã đúng. Ở tuổi anh, anh lẽ ra nên học điều gì đó về những thứ anh cần từ cuộc sống từ lâu rồi. Thay vì vậy, anh lại tiếp tục đánh giá phụ nữ theo thước đo như anh đã từng dùng khi còn là một thanh niên bị hóc môn điều khiển, và nó làm anh xấu hổ. Nét đẹp của Gracie đã thu hút từ buổi ban đầu. Nó chân thực và sâu sắc, được nuôi dưỡng bởi những tính tốt bẩm sinh của cô. Nó là loại vẻ đẹp tâm hồn tiềm ẩn mà sẽ ở bên cạnh cô cho đến khi cô về già.

Anh yêu Gracie Snow, và anh sẽ cưới cô. Anh sẽ cưới cô thực sự, chết tiệt! Anh muốn dành

phần đời còn lại với cô, làm đầy bụng cô với những đứa trẻ của anh và lấp đầy căn nhà của họ với tình yêu của anh. Thay vì khiến anh hoảng sợ, ý tưởng trải qua phần đời còn lại của mình với cô mang một luồng vui sướng xuyên qua anh đến mức khiến anh như thể đang bay lên khỏi sàn nhảy. Anh muốn kéo cô ra khỏi vòng tay Dan Calebrow ngay lập tức và nói với cô anh yêu cô. Anh muốn thấy cô tan chảy trước mắt anh. Nhưng anh không thể làm bất cứ gì trong số đó cho đến khi anh cố sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa với mẹ mình.

Anh nhìn xuống bà. Ngực anh thắt lại, và giọng anh nghe hoàn toàn không bình thường. “Suốt thời gian này con đã cư xử như thể ác cảm của con với Way là vấn đề cá nhân, nhưng sự thật thì, con biết mình sẽ can thiệp dù bất luận là ai miễn là có thể mẹ đang qua lại. Con nghĩ một phần trong con muốn mẹ khóa kín bản thân và khóc thương cho bố trong phần đời còn lại của mình vì ông là bố của con và con yêu ông.”

“Ôi, con yêu...”

“Mẹ, nghe con này.” Anh để ý vẻ khẩn trương của bà. “Con biết một điều chắc như biết tên của mình—Bố sẽ không bao giờ muốn con cảm thấy như thế, và ông sẽ không muốn mẹ đau khổ theo cách mẹ đang chịu, không bao giờ. Tình yêu của hai người với nhau thật vĩ đại và cao thượng, nhưng bằng cách quay lưng lại với tương lai, mẹ làm nó dường như nhỏ bé.”

Anh nghe tiếng hít mạnh của bà. “Đó là những gì con nghĩ mẹ đang làm ư?”

“Vâng.”

“Mẹ không có ý như vậy,” bà nói một cách yếu ớt.

“Con biết thế. Có phải cảm giác của mẹ với Sawyer sẽ thay đổi cảm giác mẹ có với bố?”

“Ôi, không. Không bao giờ.”

“Vậy sao mẹ không nghĩ đây là lúc mẹ tìm chỗ dựa cho mình?”

Anh gần như có thể thấy bà đang rướn người cao hơn. “Ừ. Ừ, mẹ nghĩ cũng đã tới lúc.” Trong một lúc bà không làm gì cả, và rồi bà ôm anh mãnh liệt.

Anh liếc nhìn chung quanh và chuyển vị trí của họ trên sàn nhảy. Bà siết chặt vai anh. “Con là đứa con trai tuyệt nhất mà không phải người phụ nữ nào cũng thể có.”

“Để xem mẹ có còn nói thế sau khi con làm mẹ ngượng đến chết.” Buông tay bà, anh vớ tay vỗ nhẹ vai Way Sawyer khi ông và bạn nhảy của mình xoay người. Người đàn ông lớn tuổi hơn dừng lại và nhìn anh chằm chằm dò hỏi.

Bobby Tom nói. “Ông định độc chiếm quý bà Baines suốt buổi tối sao, Sawyer? Bà ấy và tôi có vài chuyện cần trao đổi, phải không, bà Baines? Thế nào nếu chúng ta đổi bạn nhảy?”

Sawyer trông ngẩn người đến nỗi, trong một lúc, Bobby Tom nghĩ ông ấy sẽ để cơ hội hiếm có này trôi đi. Thế nhưng, ông nhanh chóng hồi phục lại, và gần như hất ngã Judy Baines đáng thương trong sự háo hức đặt tay của mình lên Suzy.

Trước khi bà trượt vào vòng tay ông, cái nhìn chăm chăm của Sawyer và của anh gặp nhau, và Bobby Tom không thể nhớ đã từng thấy nhiều sự hàm ơn đến vậy trong mắt người đàn ông nào khác. Suzy, trong lúc ấy, có một sự pha trộn giữa phấn khích và hoảng loạn trong nét mặt bà.

Bobby Tom nắm tay bà Baines. Nhận thức anh yêu Gracie đã đảo lộn toàn bộ thế giới của anh, và, tới sự sững sốt của anh, anh thấy mình đang thực sự thích thú. Anh trao Sawyer cái liếc mắt hung hãn nhất. “Mẹ tôi là người phụ nữ đáng kính với một danh tiếng cần bảo vệ trong cộng đồng, vì vậy tôi mong ông cư xử đúng đắn với bà. Và cũng đừng có làm điều gì dại dột, vì nếu tôi nghe được có bất cứ quan hệ nào diễn ra trước nghi lễ, sẽ có một thời gian dài như địa ngục để trả nợ đấy.”

Sawyer quay đầu lại và cười. Cùng lúc, ông vòng tay qua vai Suzy và lôi bà rời khỏi ngay sàn nhảy.

Judy Baines ngẩn cổ lên nhìn theo cho tới khi họ biến mất. Bà quay qua Bobby Tom và cười khúc khích. “Tôi nghĩ ông ta đang đem bà ấy đến phía sau kho thóc.”

“Quan hệ mờ ám, chắc chắn.”

“Cậu định làm gì với điều đó?”

“Tặng cô dâu đi, bà Baines, và hy vọng điều tốt nhất.”

Way và Suzy không thể ngừng hôn nhau. Ông đẩy bà tựa vào bên hông kho thóc với vạt áo của bà bị kéo ra và bàn tay ông bên dưới nó. Cả hai người họ thở nặng nhọc, và lời cảnh cáo ngắn của Bobby Tom đã nhanh chóng tan biến.

“Anh yêu em, Suzy. Anh đã đợi em suốt cả đời mình.”

“Ôi, Way...”

“Nói đi, em yêu. Nói với anh. Anh cần nghe những lời đó.”

“Em cũng yêu anh. Anh biết mà. Em đã yêu anh từ rất lâu. Và em rất cần anh.”

Way hôn bà một lần nữa, rồi nêu ra câu hỏi ông buộc phải hỏi. “Thế còn Hoyt? Anh biết cuộc hôn nhân của em có ý nghĩa nhiều như thế nào.”

Bà đưa bàn tay từ sau cổ ông đến khum lấy cằm ông. “Em luôn yêu anh ấy, anh biết đấy, nhưng tối nay Bobby Tom đã làm em hiểu ra điều em nên hiểu từ lâu. Hoyt sẽ muốn việc này vì em. Anh ấy muốn anh cho em. Em nghĩ em sẽ luôn tin rằng ở một nơi nào đó anh ấy đã chúc phúc cho chúng ta thông qua đứa con trai của mình.”

Way vuốt má của bà. “Điều này thật khó cho Bobby Tom. Anh biết nó cảm thấy thế nào về bố mình.” Lần đầu tiên kể từ khi ông bắt đầu hôn bà, ông trông có vẻ phiền muộn. “Không khó để thấy con trai em không thích anh, Suzy, nhưng anh hứa sẽ cố hết sức để thay đổi điều đó.”

Bà cười. “Nó thích anh đấy chứ; chỉ là nó chưa đoán ra thôi. Tin em đi, cả hai người sẽ rất hợp nhau. Nó sẽ không bao giờ gửi gắm em cho anh nếu nó không chuẩn bị tinh thần về điều đó.”

Ông trông nhẹ nhõm, và rồi ông bắt đầu cắn nhẹ môi dưới của bà. Cùng lúc, ngón tay cái của ông tìm thấy núm vú bà. “Em yêu, chúng ta phải ra khỏi đây.”

Bà giật lùi và trao cho ông một nụ cười toe toét ranh mãnh. “Bobby Tom đã nói anh cần phải đối xử tôn trọng với em.”

“Anh có. Đầu tiên anh sẽ làm em khỏa thân, sau đó anh sẽ đối xử tôn trọng với em.”

Bà vờ như nghĩ qua. “Em không biết chúng ta có nên không. Nó vô cùng đáng sợ.”

Ông rên rỉ. “Phải mất vài tuần để sắp xếp một lễ cưới, và anh không cách nào chờ được lâu như thế để chạm vào em. Con trai em có thể học ngay bây giờ cách tôn trọng những nhu cầu của người lớn tuổi.”

“Em không thể đồng ý hơn.”

Way hôn bà một lần nữa. Khi họ cuối cùng tách ra, ông lui đầu lại và cười to. Tên lưu manh nổi tiếng nhất Trung Học Telarosa cuối cùng đã thắng được trái tim của cô gái xinh đẹp nhất trong lớp năm hai.

Khi Bobby Tom nhảy lên bục và trao giải cho những người chiến thắng trong giải đấu golf, anh gần như choáng váng vì cảm giác tuyệt vời. Đạt mức cao nhất trong tình yêu và nhận thức cuộc đời đã dành cho anh nhiều thứ hơn bóng bầu dục, anh vừa quyết định chính xác mình sẽ bắt đầu làm thế nào để Gracie biết mọi thứ đã thay đổi. Việc thực hiện một hành động vĩ đại đã luôn hấp dẫn anh, và anh dự định sẽ tặng người vợ tương lai của mình một lời cầu hôn cô sẽ không bao giờ quên.

Gracie, trong lúc đó, đang đếm từng phút cho tới khi buổi tối khổ sở này kết thúc. Cô cố tìm phần nào thanh thản trong việc chấp nhận nhận thức cô sẽ không bao giờ để mình thỏa mãn với những gì ít hơn cô xứng đáng nữa, nhưng không gì có thể làm dịu đi nỗi đau tan nát của cô.

Terry Jo đã từ chối việc rút thưởng, vì vậy cô thấy mình trên bục, đang đứng cách xa Bobby Tom nhất có thể. Trong khi Luther cảm ơn những vận động viên vì sự tham gia, cô nhìn bao quát đám đông. Willow và những người còn lại trong đoàn phim *Blood Moon* đứng thành một cụm, Elvis đã chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Natalie, Buddy và Terry Jo đang đứng với Jim Biederot, đồng đội cũ của Bobby Tom, và gia đình Calebows.

Một số bạn bè trong giới thể thao của Bobby Tom đã nhảy với cô tối nay, và hầu hết bọn họ thích thú trước việc cô không biết họ là ai hơn là bực mình. Không may, cô đã khám phá ra họ không biết bằng cách nào đã biết được cô là người cắt đứt quan hệ với Bobby Tom, thay vì ngược lại. Phụ nữ có thể sẽ cảm thông nếu như họ nghe bạn của mình bị đá, nhưng những người bạn của Bobby Tom dường như nghĩ đây là chuyện buồn cười không thể tin được, và cô dám chắc họ đã trêu chọc anh về nó suốt cả tối. Cô biết đây sẽ là một đòn giáng mạnh vào niềm kiêu hãnh của anh, và một cảm giác e sợ mơ hồ lắng đọng quanh nỗi đau của cô.

Luther cầm lấy cái bình đựng đuôi vé cô đã đưa cho ông trước đó và ra hiệu cho cô đến gần. “Trước khi Bobby Tom trao giải cho những vị khách của chúng ta tối nay, chúng tôi sẽ rút thăm cho tấm chăn tuyệt đẹp được người ở Dưỡng đường Arbor Hills đưa ra làm giải thưởng. Hầu hết các bạn đều biết Gracie Snow. Chúng ta chắc chắn sẽ nhớ cô sau khi cô rời đi và hãy tặng cô một tràng pháo tay thật lớn vì toàn bộ những việc vất vả mà cô đã làm.”

Những tràng pháo tay nhiệt tình bùng nổ, đi kèm với vài tiếng huýt sáo lớn. Cô vờ tay vào bình để rút ra tấm vé chiến thắng.

“Số một-ba-bảy.”

Tấm vé, khi nó xoay ra, là một thành viên trong đoàn đã mua cho Elvis, bé đang thức dậy khi được mẹ mang bé đi tới. Gracie chuyển tấm chăn cho Natalie và trao cho người chiến thắng một cái ôm hôn đặc biệt, nhận ra, khi cô rời đi, cô sẽ nhớ đứa trẻ đáng yêu này biết bao. Với việc rút thăm đã hoàn thành, cô cố bước xuống bục chỉ để phát hiện Luther đã ở dưới.

Bobby Tom đến gần micro và lao vào thói quen hằng ngày là trình diễn một màn kiêu ngạo hài

hước. Khi anh chế giễu những trận đấu golf của bạn bè mình và điểm số đáng thương của anh, cô nghĩ mình chưa từng thấy anh thú vị hơn. Mắt anh gần như rực sáng với niềm vui, và nụ cười toa toét của anh xứng đáng làm người mẫu cho hãng kem đánh răng. Cô có ý nghĩ âm thầm là anh không thể tìm được cách nào tốt hơn để đảm bảo biết anh không phải là người đau khổ với một trái tim tan vỡ.

Anh đã trao giải cho những vận động viên xong, và cô chờ anh bước ra sau micro để cô có thể lần đi. Thay vào đó, anh nhìn lướt qua cô. “Trước khi chúng ta tiếp tục buổi khiêu vũ, tôi có một thông báo nữa cần nói...”

Một dòng sợ hãi trượt dần xuống sống lưng cô.

“Vài người trong số các bạn có lẽ đã nghe Gracie và tôi hủy hôn. Các bạn có lẽ cũng đã nhận ra cô ấy khá là giận dữ với tôi ngay lúc này.” Một lần nữa miệng anh cong lên thành một nụ cười toe toét lộ cuốn đến mức khó mà tưởng tượng có bất kỳ ai khác hơn kẻ vô lý nhất trên thế giới lại từng khó chịu với anh.

Cô cầu cho anh dừng lại. Cô không thể chịu được cái ý tưởng anh sẽ bằng cách nào đó phô bày cảnh thiếu thốn của cá nhân cô trước đám đông cho mọi người thấy, nhưng anh vẫn tiếp tục nói.

“Vấn đề là, hết hứa hẹn rồi lại tới hứa hẹn, và xoay qua Gracie và tôi chỉ đính hôn để là đính hôn. Nhưng giờ đã đến lúc làm điều đúng này. Mang Gracie lên đây, Luther, vì cô ấy vẫn còn giận tôi, và tôi nghi ngờ việc cô ấy sẽ tự mình lên đây.”

Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều này, cô nghĩ, khi Luther cười giòn tan và đẩy cô về phía trước. Cô nhìn xuống Terry Jo, Natalie và Toolee Chandler toàn bộ đang đứng trước cô trong đám đông, không một lời cầu xin ai trong số họ giúp cô, nhưng họ đều mỉm cười. Những bạn bè của Bobby Tom dường như cũng hứng thú với chuyện này.

Anh vòng cánh tay quanh cô và nhìn chăm chú xuống gương mặt bị tác động mạnh của cô. “Gracie, ngay tại đây trước Chúa, trước đám đông trong vùng, và toàn thể những người trong giới thể thao mà anh gọi là bạn bè của mình, anh xin em ban cho anh vinh dự trở thành vợ anh.” Anh đặt lòng bàn tay che đi micro và cúi xuống thì thầm, “anh yêu em, em yêu, và lần này là thật.”

Một cơn rung mình khủng khiếp xé toạc cô ra. Cô chưa bao giờ hình dung bất cứ điều gì có thể làm cô đau đớn như thế này. Đám đông cười rộ lên và vỗ tay. Họ là những người anh đã lớn lên cùng, là những bạn bè của anh, và anh không tài nào có thể chịu được bất cứ ai trong số họ nhìn anh như một kẻ thua cuộc. Anh đã nói dối khi anh nói anh yêu cô. Những lời nói dối đến với anh dễ dàng, và để cứu vãn danh dự của mình, anh sẵn sàng phá hủy cô.

Lời nói ghen ngào, yếu ớt của cô chỉ để mình anh nghe. “Tôi không thể kết hôn với anh, Bobby Tom. Tôi xứng đáng với điều gì đó tốt hơn.”

Chỉ khi cô nghe tiếng mình vang lại, được khuếch đại bởi loa, cô mới nhận ra anh đã bỏ tay khỏi micro trước khi cô nói. Tiếng cười của đám đông đột ngột ngưng lại. Còn sót lại vài tiếng cười khúc khích, và khi mọi người nhận ra cô nghiêm túc, sự im lặng bao trùm.

Mặt Bobby Tom tái nhợt đi. Bị chấn động mạnh, cô nhìn chăm chăm vào mắt anh. Cô không muốn làm anh bẽ mặt, nhưng lời nói đã thốt ra và cô sẽ không thu hồi chúng vì đó là sự thật. Cô chờ đợi anh đưa ra vài lời châm biếm tế nhị để làm dịu tình hình, nhưng anh không nói bất cứ điều gì.

“Tôi xin lỗi,” cô thì thào, lui ra. “Tôi thật sự xin lỗi.” Cô quay đi và lao khỏi bậc.

Khi cô chen qua đám đông đang đứng sững sờ, im lặng, cô chờ nghe giọng nói lẽ nhè uể oải của anh, tiếng cười khúc khích được khuếch đại qua micro của anh tới đám đông trong vùng. Trong đầu, cô thậm chí còn nghe được những lời anh lựa nói.

Whoeee! Giờ đó là, mọi người, một quý cô nhỏ nhắn điên rồi. Cá là tôi phải mất hơn một chai champagne và một buổi tối trong thị trấn mới làm cô ấy bình tĩnh lại.

Cô cố chen về phía trước, vấp một lần lên gấu váy, và rồi cô nghe thấy giọng anh, y như cô đã dự liệu. Nhưng thay vì là những lời cô đã hình dung, những cái loa lại vang dội với cơn thịnh nộ và sự thù địch.

“Đi đi, Gracie! Ra khỏi đây! Chúng ta đều biết tôi chỉ cố làm ơn với cô. Chết tiệt; Cái quái gì mà tôi sẽ muốn cưới người như cô? Giờ hãy ra khỏi đây! Cút ra khỏi đời tôi, và thậm chí đừng để tôi thấy mặt cô lần nữa!”

Cô thốn thức, nhục nhã. Cô lao vù về phía trước, không biết mình đang đi đâu, không quan tâm, chỉ biết cô phải thoát khỏi.

Một bàn tay ôm chặt cánh cô, và cô nhìn thấy Ray Bevins, người quay phim Blood Moon. “Đi nào, Gracie. Tôi sẽ chở cô.”

Những cái loa vẫn gào thét phía sau cô với tiếng vang dội chói tai từ micro.

Cô bỏ chạy.

Bobby Tom Denton biến thành một kẻ say xỉn quậy phá. Anh đập phá gần hết mọi thứ bên trong Wagon Wheel, đá vỡ kính xe chiếc Pontiac mới toanh, và bẻ gãy tay Len Brown. Bobby Tom từng đánh nhau trước kia, nhưng không phải với người như Len và Buddy Banies, họ chỉ lấy cắp chìa khóa xe của Bobby Tom để phòng anh lái đi trong tình trạng say khướt. Không ai có thể tưởng tượng có một ngày người ở Talarosa sẽ xấu hổ bởi đứa con trai luôn được quý mến của mình, nhưng tối đó hết thấy họ đều lắc đầu.

Khi Bobby Tom tỉnh dậy, anh đang ở trong tù. Anh cố lật sấp người lại, nhưng nó quá đau để di chuyển. Đầu anh nhức bưng bưng và mọi cơ bắp trên người anh đau nhói. Khi anh cố mở mắt, anh nhận ra một con mắt đã bị sung. Đồng thời, trong bụng cảm thấy mình như đang bị một trận cúm rất nặng.

Anh nhắm mắt khi chậm chậm hạ chân lên mép giường và lê người vào một tư thế ngồi. Thậm chí sau một trận đấu vô cùng ác liệt, anh cũng chưa từng có cảm giác tệ như vậy. Gục đầu vào bàn tay, anh để nỗi tuyệt vọng dâng trào trong lòng. Có nhiều người không nhớ họ đã làm gì khi say, nhưng anh nhớ rõ đến từng chi tiết. Thậm chí tệ hơn, anh nhớ rõ cái gì đã dẫn đến nó.

Sao anh có thể đứng đó trước micro và nói với Gracie như thế, dù cho anh đã bị bẽ mặt bởi sự cự tuyệt của cô đến thế nào chẳng nữa? Hình ảnh gương mặt cô khi bỏ chạy sẽ bám theo anh suốt phần đời còn lại. Cô đã tin mỗi một từ chết tiệt anh thốt ra, và nhận biết ấy lấp đầy anh với cảm giác xấu hổ. Cùng lúc, những lời cô nói với anh vẫn vang vọng trong đầu.

Tôi không thể lấy anh, Bobby Tom. Tôi xứng đáng với điều gì đó tốt hơn.

Và cô đã làm thế. Chúa giúp anh, cô đã làm thế. Cô đã rời bỏ một người đàn ông, không phải một cậu bé. Cô rời bỏ người đã yêu cô hơn yêu danh tiếng của chính mình. Danh tiếng của anh. Lần đầu tiên trong đời, ý nghĩ ấy làm anh tràn đầy chán ghét. Bất kể danh tiếng gì mà anh có đều đã bị hành vi của anh tối qua phá hủy, và anh thậm chí chẳng bận tâm. Tất cả những gì anh quan tâm là mang Gracie trở về.

Anh chột hoảng hốt. Nếu cô đã rời khỏi thị trấn rồi thì sao? Tính đạo đức của cô là thứ bền bỉ nhất trong cô, và giờ thì quá muộn, anh hiểu những nguyên tắc quan trọng như thế nào với cô. Gracie luôn có ý như những gì cô nói, và một khi cô quyết định mình đúng về điều gì đó, cô sẽ không thay đổi.

Cô đã nói cô yêu anh, và điều đó cho thấy cô đã yêu rất nhiều, nhưng bằng cách mập mờ với tình cảm của cô và không tôn trọng cảm giác của cô, anh đã đặt cô vào vị trí cô không thể thoát lui. Khi anh nhìn vào gương mặt cô tối qua và nghe cô nói cô không thể lấy anh, cô chính là có ý như vậy trong từng chữ, và thậm chí tuyên bố tình yêu trước mọi người của anh cũng không đủ sức giữ cô lại.

Một loạt cảm xúc xa lạ tấn công anh ồ ạt, nhưng xa lạ nhất chính là cảm giác tuyệt vọng. Sau một đời chinh phục phụ nữ dễ dàng, anh nhận ra mình đã mất tự tin. Nếu không, anh sẽ không chắc chắn một khi cô bỏ đi, anh không bao giờ đem cô trở lại, nhưng giờ đây anh biết mình sẽ mất cô mãi mãi. Nếu anh không thể thắng cô trên sân nhà của mình, sao anh có thể hy vọng kiếm được tình yêu của cô ở bất cứ nơi nào khác?

“Chà, chà. Có vẻ như cậu bé của thị trấn đã tự đưa mình vào một rắc rối nhỏ tối qua.”

Anh ngẩng đầu lên và qua đôi mắt lơ lơ nhìn chăm chăm Jimbo Thackery, đang đứng ngoài phòng giam với nụ cười đầy ác ý trên mặt.

“Tôi không có nhiệm vụ phải sỉ nhục qua lại với anh ngay lúc này, Jimbo,” anh làu bàu. “Tôi phải làm gì để ra khỏi đây?”

“Tên là Jim.”

“Rồi, Jim,” anh chán chường nói. Có lẽ chưa quá muộn, anh nghĩ. Có thể có khả năng cô sẽ suy nghĩ lại, và anh có thể khiến cô đổi ý. Anh thề trước Thượng đế toàn năng nếu cô lấy anh, anh sẽ mua cho cô một cái đường đường thực sự của riêng cô cho lần kỉ niệm ngày cưới đầu tiên của họ. Tuy nhiên, trước đó, anh phải tìm được cô. Và rồi anh phải thuyết phục cô rằng anh yêu cô hơn anh thậm chí từng nghĩ về việc yêu bất cứ phụ nữ nào khác. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để cô chịu tha thứ cho anh.

Anh ngồi thẳng dậy trên mép giường. “Tôi phải ra khỏi đây.”

“Thẩm phán Gates vẫn chưa định tội,” Jimbo nói, thích thú ra mắt trước cảnh khổ sở của anh. Anh đứng dậy khó khăn, lơ đi chất chua đang cuộn lên trong dạ dày và thực tế đầu gối đau nhức đang run như một tên khốn.

“Khi nào thì ông ta định tội?”

“Sớm hay muộn thôi.” Jimbo lôi một cây tăm từ túi áo ra và nhét nó vào góc miệng. “Judge không thích lắm khi tôi gọi cho ông ta quá sớm vào buổi sáng.”

Bobby Tom có thể nhìn thấy đồng hồ trên tường phía bên kia chấn song. “Đã gần chín giờ.”

“Tôi sẽ gọi cho ông ta khi có cơ hội. Có điều thật may là anh giàu có vì anh sẽ phải đối mặt với vài tội nghiêm trọng: hành hung, gây mất trật tự xã hội, phá hoại tài sản, chống lại người thi hành công vụ. Judge sẽ không mấy vui với anh đâu.

Bobby Tom cảm thấy tuyệt vọng hơn từng giây.

Mỗi khoảnh khắc anh trải qua phía sau song sắt nghĩa là Gracie đang vượt khỏi anh xa hơn. Sao anh lại cư xử như một con lừa tối qua? Sao anh không dẫn tính tự cao của mình xuống và đuổi theo cô ngay sau đó, quỳ xuống nếu anh phải làm và nói với cô anh xin lỗi. Thay vì thế, anh lãng phí tất cả thời gian đó hành động thô lỗ và ăn nói nhăng nhít để không mất mặt với những người bạn thân của mình, nó đã là một đề nghị vô vọng từ khi mới bắt đầu sau hành vi lộ bịch đáng kinh tởm của anh qua micro. Anh thậm chí không còn nhớ sao mình lại quá quan tâm đến ý kiến của mọi người nữa. Anh yêu mến bạn bè của mình, nhưng họ không phải là người anh muốn sống cùng hoặc có con cái.

Anh không thể giấu nổi tâm trạng lo âu của mình khi đi khắp khiêng qua chấn song. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì phải làm, nhưng không phải ngay lúc này. Tôi chỉ cần vài giờ thôi. Tôi phải tìm ra Gracie trước khi cô ấy có thể rời thị trấn.”

“Tôi chẳng bao giờ nghĩ sẽ thấy ngày anh xử sự như một tên ngốc vì một phụ nữ,” Jimbo chế nhạo, “nhưng anh chắc chắn đã làm tối qua. Thực tế là, cô ta không muốn anh, B.T., và mọi người giờ đều biết. Tôi đoán mấy chiếc nhẫn Siêu Cúp này của anh không đủ cho cô ta.”

Bobby Tom tóm lấy chấn song. “Cho tôi ra khỏi đây ngay, Jimbo! Tôi phải tìm cô ấy.”

“Quá muộn rồi.” Với một nụ cười tự mãn cuối cùng, hất búng cây tăm vào ngực Bobby Tom.

Gót giày hằn lộp cộp trên sàn gạch khi đi tới cửa và biến mất.

“Trở lại đây, đồ khốn!” Bobby Tom ấn mặt vào giữa chấn song. “Tôi biết quyền lợi của mình, và tôi cần luật sư! Tôi muốn một luật sư ngay bây giờ!”

Cánh cửa vẫn đóng chặt.

Mắt anh bay tới đồng hồ. Có lẽ cô sẽ không định đi hôm nay. Có lẽ cô vẫn còn ở quanh đây. Nhưng anh không tin thế. Anh đã tổn thương cô quá nhiều tối qua, và cô đã đi ngay khi có thể.

“Tôi phải gọi điện thoại!” anh hét.

“Bên kia câ miệng.”

Lần đầu tiên anh nhận ra mình không ở một mình. Nhà tù thành phố chỉ có hai phòng giam nhỏ, và giường phòng bên cạnh là một gã đáng ngờ có vẻ ngoài xơ xác với cặp mắt đỏ và hàm râu lởm chởm.

Bobby Tom phớt lờ gã và tiếp tục la hét. “Tôi muốn gọi điện! Tôi muốn nó ngay!”

Không ai trả lời.

Anh bắt đầu đi khắp khiêng diên cuồng quanh phòng giam. Đầu gối đau nhức của anh nhô ra từ một lỗ rách te tua trên quần jean, hầu hết nút trên áo sômi anh đều bị mất, cùng một phần tay áo, và những đốt ngón tay anh trông như thể chúng đã xuyên qua một cái cối xay thịt. Anh trở lại chấn song và bắt đầu gọi to lần nữa, nhưng tên say ở phòng giam kế bên chính là người duy nhất đáp lại.

Từng phút trôi qua trên đồng hồ. Anh biết Jimbo bên ngoài đang vui thích ra sao khi nhìn anh như thế này, nhưng anh không quan tâm. Giọng anh khàn đi, nhưng anh không thể giữ im lặng. Anh cố tự nhủ hành động của mình là ngu xuẩn, rằng nôn nóng sẽ chẳng nghĩ được gì hợp lý, nhưng cảm giác hoảng loạn không hề bớt đi. Nếu anh không tìm Gracie ngay lập tức, anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

Gần một giờ trôi qua trước khi cánh cửa dẫn ra phòng chính của đồn mở ra lần nữa, nhưng lần này là Dell Brady, người đại diện da đen đẹp trai của Jimbo, bước qua. Bobby Tom chưa bao giờ mừng như vậy khi thấy bất cứ ai trong đời. Anh đã chơi bóng với anh của Dell, và hai người họ luôn hợp nhau.

“Chết tiệt, B.T., anh gần như la hét xuống tới tận phía dưới. Xin lỗi tôi không thể đến đây sớm hơn, nhưng tôi phải chờ cho Jim đi khỏi.”

“Dell! Tôi phải gọi điện. Tôi biết mình có quyền thực hiện một cuộc gọi.”

“Anh đã thực hiện nó tối qua, B.T. Anh đã tự gọi cho Jerry Jones già và nói với chủ của đội Dallas Cowboys anh sẽ không chơi cho đội của ông anh dù nó là đội của cuối cùng trên trái đất.”

“Khốn kiếp!” Bobby Tom nện cả hai tay lên chấn song, cơn đau từ nắm tay bắn lên cánh tay anh.

“Chưa ai từng thấy anh say đến vậy,” Dell tiếp tục. “Anh gần như phá nát Wagon Wheel, chưa đề cập tới những gì anh đã làm với Len.”

“Tôi sẽ lo tất cả chuyện đó sau, và tôi hứa mình sẽ dàn xếp với Len. Nhưng ngay bây giờ tôi cần có một chiếc điện thoại.”

“Tôi không biết, B.T. Jim đã tịch thu nó. Từ khi anh và Sherri Hopper—”

“Đó đã chuyện là từ mười lăm năm trước!” anh quát. “Thôi nào. Chỉ một cuộc thôi.”

Tới sự nhẹ nhõm của anh, Dell với lấy chùm chìa khóa trên dây nịt. “Được rồi. Tôi nghĩ miễn là nhất anh lại trước khi Jim trở về từ quán cà phê là được, những gì anh ta không biết thì sẽ không tổn hại tới anh ta.”

Dell lóng ngóng với chùm chìa khóa lâu đến mức Bobby Tom muốn bóp cổ anh ta và hét anh ta nhanh lên. Tuy nhiên, cuối cùng, anh đã ra khỏi phòng giam và băng qua cánh cửa dẫn vào phòng chính của đồn cảnh sát. Ngay khi anh ở đó, Rose Collins, người làm việc cho bộ lâu như anh có thể nhớ và thường hay cắt cỏ nhà bà, nhìn lên anh và giờ điện thoại của bà ra.

“Của cậu đây, Bobby Tom. Là Terry Jo.”

Anh vồ lấy điện thoại từ bà. “Terry Jo! Em biết Gracie ở đâu không?”

“Ngay lúc này cô ấy đang thuê một chiếc xe của Buddy để có thể lái tới San Antone. Cô ấy không thể thấy em—Em ở phòng sau—nhưng cô ấy nói với Buddy là cô ấy có một chuyến bay đầu giờ chiều. Anh ấy bắt em gọi cho anh, dù cho em đã thề với anh ấy tối qua là em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa chừng nào mà em sống. Em không bao giờ ngờ anh có thể là một đồ con hoang như vậy. Không chỉ với những gì anh đã làm với Gracie—cô ấy đang mang kính mát và em biết cô đã khóc—nhưng anh nên nhìn gương mặt Buddy. Cầm của anh ấy tất cả đều sùng lên gấp đôi, và—”

“Bảo Buddy đừng cho cô ấy thuê chiếc xe đó!”

“Anh ấy buộc phải cho hoặc anh sẽ mất dịch vụ của mình. Anh ấy cố giữ chân cô ta, nhưng anh biết cô ta thế nào rồi đấy. Trông có vẻ như anh ấy đang đưa cho cô ta chìa khóa ngay bây giờ.”

Anh nguyên rủa và vò tóc, nhăn mặt khi đụng trúng một vết cắt gần thái dương. “Gọi cho Judge Gates ngay lập tức và đưa ông ta qua đây. Bảo ông ta—”

“Không có thời gian; giờ cô ấy đang leo lên xe. Nó là một chiếc Grand Am màu xanh. Cô ấy là một tay lái khá cẩn thận, B.T. Anh có thể giữ cô ấy dễ dàng miễn là anh đi ngay bây giờ.”

“Anh đang ở trong tù!”

“Ra ngoài!”

“Anh đang cố! Trong lúc đó, em phải ngăn cô ấy.”

“Quá muộn. Giờ cô ấy đang lái xe ra. Anh sẽ phải bắt kịp cô ấy trên xa lộ.”

Bobby Tom dập điện thoại và quay qua Rose và Dell, những người đang nghe với vẻ hứng thú lộ rõ. “Gracie vừa rời khỏi Gara Của Buddy. Cô ấy đang trên đường tới San Antone, và tôi cần bắt kịp cô ấy trước khi cô ấy tới xa lộ.”

“Anh ta làm cái quái gì ngoài phòng giam vậy?” Jimbo Thackery lao như một cơn bão qua cửa, vụn bánh trên áo sơ mi và gương mặt ngăm đen vằn lên với cơn giận dữ.

“Gracie đang rời thị trấn,” Dell bắt đầu giải thích, “và Bobby Tom cần tìm ra cô ấy trước khi—” “Anh ta đang bị bắt!” Jimbo hét. “Nhốt anh ta lại ngay lập tức!”

Dell bất đắc dĩ quay về phía Bobby Tom. “Xin lỗi, B.T., tôi e là phải đưa anh trở lại phòng giam.”

Bobby Tom giơ tay ra, và giọng anh thấp xuống cảnh cáo. “Đừng tới gần hơn nữa, Dell. Tôi sẽ không trở lại phòng giam đó cho đến khi tôi có cơ hội nói chuyện với Gracie. Tôi không muốn đánh anh, nhưng tôi sẽ làm nếu buộc phải.”

Dell nghiêng cứu Bobby Tom trong một lúc, sau đó quay qua nhìn trừng trừng Jimbo. “Có hại gì nếu cho anh ấy một giờ hoặc hơn để lo cho cuộc sống tình yêu của mình, nhất là khi anh lại mập mờ với những quyền công dân của anh ấy từ lúc anh bắt anh ấy?”

Jimbo cong môi, và chân mày châu lại sát rạt. “Nhốt hẳn lại, chết tiệt, hoặc anh bị sa thải!”

Không ai trong gia đình Brady từng thích bị điều khiển, và Dell không ngoại lệ. “Anh không thể sa thải tôi; Luther sẽ không cho phép anh! Nếu anh muốn anh ta trong đó dữ như vậy, anh hãy tự đi mà nhốt anh ta!”

Mặt Jimbo đỏ lên. Với một tiếng gầm thịnh nộ, hắn lao lên phía trước. Bobby Tom chộp một cái ghế từ phía sau bàn làm việc gần nhất và ném nó qua bên kia sàn gạch, trúng vào đầu gối của Jimbo và làm hắn ngã sòng soài.

Bobby Tom phóng tới cửa trước khi vị cảnh sát trước có thể đứng trở dậy, gọi to Rose khi anh chạy. “Tôi cần một chiếc xe!”

Bà chụp lấy một chùm chìa khóa từ bàn làm việc và ném nó cho anh. “Lấy chiếc của Jimbo ấy. Nó ở ngay cạnh cửa.”

Anh chạy ra ngoài và nhảy vào chiếc xe gần nhất, chiếc xe tuần tra màu trắng sáng loáng của cảnh sát trưởng. Bánh xe rít lên, anh lái ra khỏi bãi đậu và lao xuống đường Main Street. Chỉ mất vài giây để anh tìm thấy bộ điều khiển mở còi hụ và đèn báo.

Trở lại bên trong đồn cảnh sát, Rose Collins tóm lấy điện thoại của mình để lan truyền tin tức Bobby Tom Denton vừa mới vượt ngục.

HAEVEN, TEXAS

MỘT NƠI TRONG TRÁI TIM

Tám băng rôn sắc sỡ treo ở ranh giới của thành phố nhỏ dần qua kính chiếu hậu của Gracie cho đến khi cô không thể thấy nó được nữa. Cô với lấy một trong mớ khăn giấy nhàu nát trong lòng, và khi cô hỉ mũi, cô tự hỏi có phải mình sẽ khóc suốt con đường tới San Antonio hay không. Tối qua cô như kẻ mất hồn và cặp mắt ráo hoảnh trong khi Ray đưa cô trở lại căn hộ để cô thu xếp đồ đạc cá nhân và rời lái xe chở cô tới nhà trọ để cô nghỉ qua đêm. Nhưng cô đã không ngủ. Thay vào đó, cô nằm trên giường và nhớ lại những lời chết tiệt của Bobby Tom hết lần này tới lần khác.

“Chúng ta đều biết tôi chỉ cố làm ơn với cô... Vì cái quái gì mà tôi sẽ muốn cưới người như cô?... đừng để tôi thấy mặt cô lần nữa!”

Cô đã trông đợi điều gì? Cô đã làm bề mặt anh trước tất cả những người quan trọng với anh, và

anh đã đánh trả lại một cách hần học.

Cô nhét một cái khăn giấy dưới mắt kính và chậm cặp mắt sung phòng của mình. Người chủ mới của Shady Acres đã gọi ai đó tới đón cô tại sân bay ở Columbus và chở cô tới New Grundy. Shady Acres là nơi cô thuộc về, và vào lúc này sáng mai, cô chắc chắn mình sẽ bận tới mức không có thời gian để suy nghĩ ừ ừ.

Cô biết việc này phải kết thúc, nhưng cô không bao giờ tưởng tượng nó lại kết thúc tệ như vậy. Cô muốn anh trù mền nhớ đến cô như một phụ nữ chưa từng lấy bất cứ thứ gì từ anh, nhưng đêm qua đã phá hủy bất kỳ khả năng nào để chuyện đó xảy ra. Cô không chỉ lấy tiền của anh, dù không có ý định, mà cuối cùng cô còn lấy đi thứ vô cùng quan trọng hơn với anh, danh tiếng của anh. Cô cố tìm sự an ủi khi biết tính kiêu ngạo của anh rốt cuộc đã dẫn đến điều đó, nhưng cô vẫn yêu anh, và cô không bao giờ vui thích khi thấy anh tổn thương. Cô nghe tiếng còi hụ phía sau, và khi cô nhìn vào kính chiếu hậu cô thấy đèn báo của xe cảnh sát đang tiến đến nhanh chóng trên xa lộ hai chiều. Cô liếc qua đồng hồ tốc độ để chắc chắn một lần nữa mình lái đúng tốc độ qui định, và cô lách qua bên phải để cho chiếc xe vượt qua. Nó ngày càng gần hơn, nhưng thay vì di chuyển sang trái, nó lại tới gần phía sau cô.

Còi hụ kêu inh ỏi, ra lệnh cho cô tới phía mép đường. Bối rối, cô nhìn gần hơn vào kính chiếu hậu và không thể tin những gì mình thấy. Người đàn ông phía sau vô lăng là Bobby Tom! Cô gỡ mắt kính ra. Cho đến giờ, cô đã tập trung mình bằng sức mạnh ý chí, nhưng cô không thể chịu được cuộc chạm trán khác với anh. Chỉnh lại cảm với quyết tâm, cô tăng tốc, và anh cũng làm y như vậy.

Một chiếc xe tải nhỏ trầy xước hiện ra lù lù phía trước cô. Những đốt ngón tay cô trắng bệch trên vô lăng khi cô bẻ ngoặt qua bên trái để vượt qua. Đồng hồ tốc độ leo lên sáu mươi, và Bobby Tom vẫn ở bên phải cô.

Sao anh có thể làm như vậy? Loại thị trấn nào lại để một trong những công dân của chính nó lấy xe cảnh sát để đuổi theo một người vô tội? Kim đồng hồ đã leo lên tới sáu mươi lăm. Cô ghét lái xe nhanh, và cô toát mồ hôi. Anh đập còi hụ lần nữa, làm cô cuống cuống thêm. Cô rít lên sợ hãi khi anh tới quá gần phía sau và cô sợ anh sẽ đâm vào cô. Chúa ơi, anh định chạy ra khỏi đường bên phải của cô!

Cô không có lựa chọn. Anh là một kẻ liều lĩnh bẩm sinh, và trong lúc anh có lẽ hoàn toàn thoải mái chơi trò đuổi bắt với vận tốc bảy mươi dặm một giờ, cô chắc chắn là không. Con giận dữ hoàn toàn chiếm lĩnh cô khi cô nhắc chân khỏi bàn đạp và lái xe từ từ qua bên kia con đường. Ngay khi cô dừng xe, cô đẩy cửa bước ra.

Anh ra khỏi xe tuần tra trước khi cô đi được hơn bốn hoặc năm bước, và cô chùn bước trên đường. Chuyện gì đã xảy ra với anh? Một mắt của anh sưng húp và mắt còn lại trông hoang dại. Quần áo anh rách toạc và cái mũ cao bồi luôn hiện hữu của anh biến mất, trong vết cắt dài và sâu gần thái dương làm anh trông nguyên sơ và nguy hiểm. Cô nhớ đến những gì mình đã làm với anh, và, lần đầu tiên kể từ lúc họ gặp nhau, cô sợ anh.

Anh tiến về phía cô. Cô hốt hoảng và xoay quanh ý nghĩ ngu ngốc là leo trở lại xe và khóa cửa, chỉ để nhận ra cô đã đợi một phần nhỏ một giây quá lâu để di chuyển.

“Gracie!”

Trong tầm mắt, cô thấy anh vươn tới cô, và cô giật người ra đúng lúc. Hành động hoàn toàn theo bản năng, cô bắt đầu chạy. Đế giày trơn trượt trên sỏi, làm cô suýt khụy gối. Cô vấp chân nhưng bằng cách nào đó vẫn cố chạy. Cô lao xuống làn vạch trắng trên đường, chạy nhanh nhất có thể. Bất cứ giây nào cô nghĩ anh tóm được cô, và khi anh chưa tóm được, cô liều lĩnh

liếc trộm qua vai mình.

Anh chạy tới cô, nhưng việc đi khắp khiêng đã làm anh chậm đi nhiều. Cô thậm chí tận dụng cơ hội thúc đẩy mình nhanh hơn nữa, và trong khi chạy, câu chuyện Suzy đã kể với cô về một cậu bé chín tuổi công khai đánh đập bạn gái của mình chạy qua tâm trí cô.

Sau bao năm cư xử lịch thiệp với phụ nữ, điều gì đó trong anh đã bùng nổ.

Chân cô trượt trên mép đường nhựa, và vai đập lên sỏi, rồi ngã vào đám cỏ hoang. Đất cát vào đầy giày cô. Nỗi khiếp sợ xuyên qua cơ thể khi cô nghe tiếng anh ngay phía sau mình.

“Gracie!”

Cô hét lên thất thanh khi anh đè cô xuống cỏ với một cú chặn đau đến tận xương. Cô vặn vẹo khi rơi, và khi cô ngã xuống cô nhìn lên anh. Trong một lúc, cô không biết gì ngoại trừ cơn đau và sợ hãi. Rồi cô bắt đầu thở hổn hển.

Cô đã nằm bên dưới anh nhiều lần trước đó, nhưng đây là khi làm tình và cô cảm thấy hoàn toàn không giống như thế này. Sức nặng tàn bạo, không thương xót của anh giam hãm cô trên mặt đất. Mùi xa lạ của bia cũ và mồ hôi bám chặt anh, và chiếc cằm chưa cạo của anh cọ lên má cô,

“Chết tiệt!” anh hét lên, hơi nhồm nguời. Anh túm lấy cô, nhấc vai cô lên khỏi mặt đất vừa đủ để anh có lẽ lắc cô như thể cô là một con búp bê vải. “Sao em chạy trốn anh?”

Mã ngoài quyến rũ giả tạo và luôn lịch thiệp đã tước đi, để lại một người đàn ông giận dữ, hung bạo bị đẩy tới giới hạn.

“Dừng lại!” cô nức nở. “Dừng—”

Anh kéo cô vào trong vòng tay mình, giữ cô chặt đến mức cô không thể thở nổi. Cô mơ hồ nhận ra tiếng còi hụ đằng sau. Ngực anh phập phồng áp vào cô, và hơi thở không đều của anh đập vào tai cô.

“Anh không thể... Dừng ... tránh ra.” Miệng anh ấn vào thái dương cô, và rồi, đột ngột, cô thoát khỏi anh.

Trong vài giây, ánh mặt trời làm cô lóa mắt và cô không thể biết chuyện gì đã xảy ra. Và rồi cô thấy Bobby Tom đang bị Cảnh sát trưởng Thackery lôi chân đi. Khi cô bò dậy, gã cảnh sát trưởng hung bạo bẻ ngoặt tay anh ra sau lưng, và dẫn mạnh lên cái còng.

“Anh đã bị bắt, đồ khốn!”

Bobby Tom không hề quan tâm tới hấn. Mọi sự chú ý của anh đều dồn vào cô, và cô cảm thấy một nhu cầu cấp bách muốn khum lấy gương mặt đáng thương, tả tơi của anh trong bàn tay mình.

“Dừng đi, Gracie! Em không thể đi. Làm ơn! Chúng ta phải nói chuyện.”

Nét mặt anh trông như bị tàn phá, và mắt cô đầy nước mắt. Phía sau, cô nghe thấy tiếng bánh xe rít lên và tiếng cửa xe đóng sầm lại, nhưng cô không quan tâm. Lắc đầu, cô bước lùi khỏi anh trước khi cô có thể chịu thua sự yếu đuối của mình.

“Em xin lỗi, Bobby Tom. Em không bao giờ tưởng tượng bất cứ điều gì như thế này sẽ xảy ra.”

Một tiếng nức nở nghẹn ngào dâng lên cổ cô. “Em phải đi. Em không thể làm gì hơn.”

Thackery chế nhạo. “Quý cô đây dường như không muốn anh”.

Hắn xoay Bobby Tom lại và đẩy anh về phía xe tuần tra. Đầu gối Bobby Tom đau nhói, và anh khuỵu xuống. Gracie thở hổn hển và xông tới, chỉ kinh hoàng đứng nhìn khi Thackery thành công xô mạnh cánh tay anh để đem anh đứng thẳng.

Bobby Tom đau đớn rên rỉ, rồi dùng vai húc cảnh sát trưởng sang một bên, làm hắn mất thăng bằng chỉ đủ để anh kịp xoay lại phía Gracie.

“Em đã nói em sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ anh!” anh gào lên.

Thackery rống lên giận dữ và bẻ gập khuỷu tay Bobby Tom ra sau lưng, gần như kéo chúng ra khỏi khớp.

Bobby Tom bật ra một tiếng thét tuyệt vọng từ sâu thẳm tâm hồn anh. *“Anh yêu em! Đừng bỏ anh!”*

Cô đứng sững sờ theo dõi khi anh bắt đầu chiến đấu như một kẻ điên. Với một tiếng gầm gừ, Thackery rút ra cây gậy tuần đêm.

Cô không chờ thêm một giây. Hét lên giận dữ, cô nhảy bổ vào gã cảnh sát trưởng. “Đừng có cả gan đánh anh ấy! Đừng có cả gan!” Cô húc đầu vào Thackery và đâm thùm thụp lên người hắn, buộc hắn thả Bobby Tom ra để anh tự vệ.

“Cô dừng lại ngay lập tức!” Hắn bắt đầu nguyên rửa khi mép giày cô đập lên ống quyển mình. “Dừng lại! Dừng lại hoặc tôi sẽ bắt cả cô!”

“Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy?” Luther Baines gầm lên. Cả ba quay đầu lại và thấy ngài thị trưởng đang chạy về phía họ, dáng đi hơi lạch bạch trên cặp chân múp míp của ông ta, với Dell Brady bên cạnh, và xe tuần tra của ông đậu ở góc cua bên kia xa lộ. Phía sau hai người đàn ông, tiếng bánh xe rít lên khi có nhiều xe hơn đang bắt đầu kéo tới. Terry Jo và Buddy nhào ra khỏi chiếc Explorer của họ, và Buddy, với một cánh môi bị đập và hàm sưng, chạy tới. Connie Cameron nhảy ra khỏi chiếc Sunbird của cô ta.

Luther đánh mạnh vào cánh tay Jimbo Thackery, buộc hắn lùi ra sau. “Cậu có mất trí không đấy? Cậu nghĩ mình đang làm cái quái quỷ gì thế?”

“Bobby Tom!” Suzy gào tên con trai mình khi bà chạy xuống đường với Way Sawyer bên cạnh.

Thackery nhìn trừng trừng Luther. “Hắn vượt ngục. Còn cô ta tấn công tôi. Tôi đang bắt cả hai!”

“Ngược lại thì có!” Buddy gào lên bất bình.

Luther chỉ vào ngực Thackery. “Cậu không thể thỏa mãn với việc là một kẻ ngu ngốc nghiệp dư, phải không, Jimbo! Cậu phải đi và học cách chuyên nghiệp ở tôi.”

Mặt Thackery đỏ ửng lên. Hắn mở miệng, rồi vội ngậm lại và lui ra. Suzy lao tới chỉ để Way giữ bà lại khi ông thấy cánh tay Gracie quấn quanh ngực đứa con trai kế tương lai của mình đầy che chở.

“Mọi người tránh xa anh ấy ra!” Gracie hét, mái tóc đồng của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời, nét

mặt cô dữ tợn như một chiến binh Amazon. “Không ai được đụng vào anh ấy, mọi người có nghe không? Không ai được đụng vào anh ấy!”

Bobby Tom, cổ tay vẫn bị còng sau lưng, nhìn xuống cô, nét mặt hơi sùng sốt.

Sự thật anh dường như sắp không còn nguy hiểm nữa không làm Gracie bớt cảnh giác. Bất cứ ai thử tổn thương anh đều phải bước qua cô trước.

Cô có cảm giác má anh áp lên đỉnh đầu mình, và anh bắt đầu thì thầm những điều tuyệt vời nhất trong một giọng thấp đến mức chỉ những ai đứng gần họ mới có thể nghe.

“Anh yêu em rất nhiều, em yêu. Hãy nói với anh em sẽ tha thứ cho anh chuyện tối qua? Mọi thứ em nói về anh đều đúng, anh biết; anh vô tâm, ích kỷ, tự cao, và nhiều thứ khác. Nhưng anh sẽ sửa đổi. Anh thề. Nếu em lấy anh, anh sẽ sửa đổi. Chỉ cần đừng rời bỏ anh, vì anh yêu em rất nhiều.”

Ai đó hẳn đã mở còng cho anh bởi vì đột ngột cánh tay anh vòng quanh cô. Cô nhìn vào mắt anh và thấy ngay cả con mắt bị sung cũng long lanh nước mắt. Anh có ý như từng từ anh nói, cô nhận ra với một cảm giác ngạc nhiên. Việc tỏ tình này không phải làm với tính tự cao bị tổn thương hoặc thậm chí bị dồn ép. Anh đã nói với cô từ sâu thẳm trái tim mình.

“Hãy nói với anh em sẽ cho anh cơ hội khác,” anh thì thầm, khum lấy má cô trong lòng bàn tay. “Hãy nói với anh dù thế nào em vẫn yêu anh sau mọi chuyện.”

Cổ họng cô nghẹn chặt với niềm xúc động. “Đó là điểm yếu của em.”

“Là gì?”

“Yêu anh. Em yêu anh, Bobby Tom Denton; và em sẽ luôn yêu anh.”

Cô cảm thấy ngực anh run run. “Em sẽ không bao giờ biết anh vui đến thế nào khi nghe điều đó đâu.” Trong khoảnh khắc, anh nhắm nghiền mắt lại như thể đang thu hết can đảm. Khi chúng mở ra lần nữa, lông mi anh vươn vút và cong vút. “Em sẽ lấy anh, phải không, em yêu? Nói với anh là em sẽ lấy anh.”

Sự ngập ngừng cô nghe được trong giọng nói của anh làm cô yêu anh hơn hết thảy, và mắt cô cũng đầy nước mắt. “Ồ, em sẽ kết hôn với anh, chắc chắn. Anh có thể cá đấy.”

Trong chốc lát, họ quên đi mọi người xung quanh. Chỉ riêng họ trên mép xa lộ Texas với ánh mặt trời rực rỡ rơi xuống họ và một tương lai tươi sáng hơn ở phía trước, một tương lai tràn ngập tiếng cười, những đứa trẻ, và một tình yêu dạt dào. Anh hôn với cái miệng đáng thương, sưng vù của mình, và cô giữ môi mình áp nhẹ lên môi anh. Suzy cuối cùng chấm dứt cái ôm của họ bằng cách chạm vào gương mặt tái tơi của con trai bà để chắc chắn anh không bị thương nặng, trong khi Way ôm Gracie lúc Bobby Tom buông cô ra. Dần dần, tất cả họ đều nhận ra những tiếng đóng sầm cửa xe vẫn tiếp tục khi nhiều cư dân hơn của Telarosa kéo đến làm nghẹt cả xa lộ và chứng kiến vụ vượt ngục của Bobby Tom. Gracie nhận ra Toolee Chandler và Judy Baines, cùng với Pastor Frank và hội bài brit của Suzy.

Jimbo Thackery đã đi ra xa tới mép đường, nơi Connie Cameron dường như đang cho hắn một mẫu trí óc của cô ta. Luther trông có vẻ hài lòng một cách đáng ngờ với bản thân khi ông quan sát Bobby Tom, một lần nữa đang ôm lấy Gracie.

“Tôi sẽ cho cậu vài giờ để tự giải quyết với Gracie ở đây, và rồi tôi và cậu sẽ có một buổi gặp gỡ thú vị khá lâu với Judge Gates. Họ không gọi cho ông ấy vị quan tòa tối cao mà không có lý do,

B.T., và trước khi việc này kết thúc, tôi chỉ có thể nói trước là cậu sẽ thấy mình phải đối mặt với một đồng tiền phạt và một dự án phục vụ cộng đồng rất đắt đấy. Việc trốn thoát này sẽ làm cậu tổn khá bộn đấy, cậu bé.”

Gracie không kiềm được ló ra khỏi ngực Bobby Tom để nêu lên ý kiến của mình. “Trung tâm hội người cao tuổi có thể sử dụng xe buýt với thang lên tự động.”

Luther tặng cho cô một nụ cười tự hào. “Ý tưởng tuyệt vời, Gracie. Vậy cô hãy đến buổi gặp mặt trong trường hợp tôi và Judge Gates cần một vài ý tưởng nhé.”

“Tôi rất vui lòng.”

Chân mày Bobby Tom nhướng lên với vẻ phẫn nộ. “Dù sao đi nữa, em đang ở phe nào vậy hả?”

Cô phải mất một lúc để trả lời vì cô đang hình dung toàn bộ những việc tốt mà Quý Bobby Tom Denton sẽ làm trong tương lai. “Từ khi em sắp trở thành một công dân của thị trấn này, em phải có bốn phận với cộng đồng.”

Có thể nói, anh trông thậm chí càng giận dữ hơn. “Ai nói chúng ta sẽ sống ở đây?”

Cô mỉm cười với tất cả tình yêu nhìn lên anh và nghĩ, với một người đàn ông thông minh, anh dứt khoát là kẻ chậm hiểu. Cô tự hỏi không biết anh phải mất bao lâu mới nhận ra mình sẽ không bao giờ hạnh phúc thực sự ở bất kỳ nơi nào khác.

“Sao hai người không về bằng ngựa với chúng tôi nhỉ?” Way nói.

Bobby Tom vừa gần như làm theo gợi ý đó khi Terry Jo chen lên trước đám đông. “Chưa nhanh thế đâu!” Biểu hiện kiên quyết trên gương mặt cô ta cho thấy rõ ràng là cô ta chưa tha thứ Bobby Tom vì thiệt hại anh đã gây ra cho chồng mình. “Anh phải chuẩn bị nhiều để trả lời sau những gì anh đã làm với Buddy của em, và em sẽ bị dày xuống địa ngục nếu chúng tôi khiến chuyện này quá dễ dàng với anh”

“Dễ dàng!” Bobby Tom kêu lên, giữ tay mình chặt quanh Gracie như thể anh vẫn sợ cô có thể lẩn đi. “Anh gần như vừa đưa mình vào chỗ chết hôm nay đấy!”

“Giờ thì ổn rồi, điều đó quả là quá tệ hại, bởi vì anh gần như giết chết Buddy tối qua.”

“Cậu ấy không, Terry Jo.” Buddy trông bối rối. “Chết tiệt, anh và Bobby Tom thích đánh nhau.”

“Anh im đi. Đó chỉ là một phần. Còn có thực tế Gracie là bạn em, và vì rõ ràng là cô ấy quá si tình để tìm ra những lợi ích tốt nhất của chính mình, em sẽ làm vì cô ấy.”

Gracie không thích ánh sáng lấp lánh trong mắt Terry Jo. Nó nhắc cô nhớ đến hầu hết những cư dân của Talarosa, Texas, sẽ bị nghi là điên nếu như họ sống ở bất cứ nơi nào khác. Nó cũng nhắc cô nhớ đến mọi người ở đây đều có khẩu vị khác thường trong việc tiêu khiển.

“Ổn rồi mà, Terry Jo,” cô vội vàng nói. “Thật đấy.”

“Không, chưa đâu. Cô không nhận ra điều này, Gracie, nhưng mọi người đang nói về cô sau lưng kể từ lần đầu tiên Bobby Tom công bố việc đính hôn của hai người, và giờ dường như sẽ có một đám cưới thật sự, câu chuyện sẽ chỉ tệ hơn thôi. Thực ra thì, nhiều người đã chú ý thấy cậu không có vẻ biết quá nhiều về bóng bầu dục, và họ đang nói là Bobby Tom chưa từng đưa ra những câu đố với cậu.”

Ồi, Lay chúa.

“Vài người thậm chí còn nói anh ấy đã lừa bịp, phải thế không, Suzy?”

Suzy chấp tay nghiêm nghị phía trước. “Ta ngờ là nó thực sự gian lận. Chỉ là chưa từng nói thôi.”

Gracie nhìn chăm chăm vào bà. Cho tới tận lúc này cô vẫn luôn coi Suzy là một hình mẫu của tuýp người tỉnh táo.

Terry Jo chống tay lên hông. “Gracie, sự thật là, ngay cả những người ở đám cưới của hai người cũng sẽ thăm nghi ngờ tính hợp pháp của con cái hai người nếu họ không biết sự thật cô đã vượt qua cuộc thi đồ. Nói với cô ấy đi, Bobby Tom.”

Cô nhìn chăm chăm lên Bobby Tom chỉ để lo lắng nhận ra anh đang xoa chân mày. “Anh nghĩ là em đã nói đúng trọng tâm, Terry Jo.”

Từng người trong số những người này đều điên rồ, Gracie quyết định. Nhất là người chồng tương lai của cô.

Anh chỉnh lại hàm. “Nhưng anh chỉ sẽ ra cho cô ấy năm câu hỏi vì cô ấy không đến từ Texas và cô ấy không lớn lên với bóng bầu dục.” Anh nhìn trừng trừng vào đám khán giả dần bao quanh họ. “Có ai có vấn đề gì với điều đó không?”

Vài phụ nữ, bao gồm Connie Cameron, trông như thể họ có vấn đề lớn với nó, nhưng không ai phản đối ầm ĩ.

Bobby Tom gật đầu hài lòng. Anh thả Gracie ra và hơi lùi lại, để cô biết là cô làm chủ chính mình. “Bắt đầu nào. Câu hỏi số một. NFL là chữ viết tắt cho cái gì?”

Đám đông la ó trước câu hỏi dễ đến buồn cười của anh, nhưng anh bắt họ im lặng chỉ với một cái nhìn.

“Uh, Liên đoàn bóng bầu dục quốc gia (**National Football League*),” cô trả lời, tự hỏi toàn bộ việc này sẽ dẫn đến đâu và biết, không một nghi ngờ, cô nhất định sẽ lấy anh dù cô có vượt qua những câu đố buồn cười của anh hay không.

“Tốt lắm. Câu hỏi số hai.” Trán anh nhăn lại tập trung. “Tháng giêng hàng năm, hai đội với thành tích tốt nhất trong liên đoàn thể thao sẽ cùng chơi trong giải bóng quan trọng nhất của năm. Cũng là giải mà người chiến thắng sẽ nhận được một chiếc nhẫn hết sức to,” anh thêm vào, trong trường hợp cô cần được giúp đỡ. “Giải đấu đó được gọi là gì?” Nhiều tiếng la ó hơn từ đám đông.

Gracie lơ họ đi. “Giải Siêu Cúp.”

“Xuất sắc. Em đang làm rất tốt, cưng ạ.” Anh dừng một chút để hôn lên chóp mũi cô, rồi bước ra xa lần nữa. “Giờ câu hỏi này khó hơn một chút, vì vậy anh hy vọng em đã sẵn sàng. Có bao nhiêu cột gôn—chúng còn gọi là cột đứng—ở mỗi khung thành của một sân bóng đá quy định?”

“Hai!” cô la lên, hài lòng đến kỳ quặc với chính mình. “Và có dải băng trên đầu mỗi cột, mặc dù em không nhớ chính xác chúng dài bao nhiêu.”

Anh chắc lưỡi ngưỡng mộ. “Chiều dài không thành vấn đề; anh xem như đây là câu hỏi thứ tư vì

em biết về những dải băng này. Không phải ai cũng biết, em biết đấy. Điều đó có nghĩa là em chỉ còn một câu hỏi nữa thôi. Giờ tập trung nhé, em yêu.”

“Em đang tập trung đây.”

“Cho cơ hội trở thành Bà Gracie Snow Denton ...” anh dừng lại. “Nếu em không phiền, anh sẽ rất cảm kích nếu em xem xét lại dấu nổi đó.”

“Em không bao giờ nói mình dùng dấu nổi! Anh mới là người—”

“Đây không phải là nơi tranh luận, em yêu. Không dấu nổi, và kết thúc. Câu hỏi thứ năm và là câu cuối cùng của em...” Anh ngập ngừng, và đây là lần đầu tiên anh trông lo lắng. “Em biết bao nhiêu về những tiền vệ?”

“Em biết Troy Aikman là ai.”

“Thế không công bằng, Bobby Tom,” Toolee hô lên. “Gracie đã nói chuyện với anh ta tối qua.”

“Em cũng có nghe nói về Joe Namath,” Gracie tuyên bố trong hân hoan.

“Em có?” Anh cười toe toét. “Được rồi, em yêu; đây là câu hỏi cuối cùng, và nó là một thử thách thật sự, vì vậy đừng để mình bị mất tập trung bởi những phụ nữ ganh tị này. Để đảm bảo toàn bộ mười hai đứa con tương lai của chúng ta sẽ là hợp pháp, đội bóng New York City mà Joe Namath đã chơi cho là gì?”

Mặt Gracie xịu xuống. *Chúa ơi*. Bất cứ tên gốc nào cũng biết câu trả lời cho câu này. New York City... Đội bóng nào đến từ New York City? Nét mặt cô sáng lên. “New York City *Yankees*!”

Một tràng cười rộ lên từ đám đông, kèm theo hơn vài tiếng kêu ca inh ỏi. Bobby Tom bắt tất cả họ im lặng với một cái nhìn trừng trừng. Cùng lúc, vẻ lấp lánh trong mắt anh thách thức bất cứ ai trong họ phủ nhận cô.

Khi anh chắc chắn mọi người ở đó đã hiểu thông điệp của mình, anh quay lại Gracie và kéo cô vào vòng tay của mình. Với một cái nhìn âu yếm và nụ cười dịu dàng trên môi, anh nói, “Hoàn toàn chính xác, em yêu. Anh không nghĩ em lại biết nhiều về bóng bầu dục đến vậy.”

Và đó là cách mà mỗi người cuối cùng ở Telarosa, Texas, hiểu ra Bobby Tom Denton cuối cùng và mãi mãi đã yêu tha thiết một người.

HẾT

Danny Denton mười tuổi nhìn về phía sân bóng với đôi mắt lo lắng. “Mẹ đang làm mọi người lúng túng nữa kia, Bố.”

Bobby Tom khoác vai cậu bé. “Đây là cách của mẹ, con trai.”

“Nhưng, Bố, mẹ đang tranh luận chống lại con gái của chính mình!”

“Em con sẽ hiểu mà. Wendy biết Mẹ cảm thấy thế nào về việc công bằng. Và trọng tài đó lại chú ý tới bạn gái của mình hơn là trận đấu.”

Danny, một con critter nhỏ nhắn xấu xí với mái tóc đỏ, đầy tàn nhang, và một mặt không khá hơn theo năm tháng, không thể bắt lấy một quả bóng dù dán chặt mắt vào nó, và cậu bé đã có một thời gian khó khăn để hiểu rõ đặc điểm của những môn thể thao có tổ chức. “Con không hiểu sao bố không làm huấn luyện của đội. Bố biết nhiều về môn này hơn Mẹ mà.”

“Mẹ sẽ không để bố làm. Mẹ bảo bố đặt quá nhiều sức ép chiến thắng vào những đứa trẻ.”

“Bố có không?”

“Mẹ con hiểu bố khá rành như mu bàn tay của mình. Đó là lý do vì sao bố để mẹ điều khiển bố nhiều như vậy.”

“Bố cũng điều khiển mẹ đấy thôi,” Danny nói. “Mới hôm qua, con nghe bố nói với mẹ nếu mẹ không tự lên giường trong vòng hai giây, bố sẽ lật lại thế cân bằng.”

Bobby Tom mỉm cười. “Mẹ có quần áo phải xếp, con trai.”

“Con không nghĩ có bất cứ cái gì để làm với quần áo. Hai người đã hôn nhau lần nữa.”

Bobby Tom bật cười trước biểu hiện hoàn toàn chán ghét trên gương mặt Danny và đánh liều cơn tức giận của cậu con trai bằng cách đặt một nụ hôn vội lên đỉnh đầu cậu bé. Ngoài sân đứa con gái chín-tuổi Wendy của anh đang kiên nhẫn chờ cho mẹ mình chỉ xong hướng công bằng cho cậu trọng tài thiếu niên, dù Wendy biết mình sẽ bị gọi ra khi Gracie nói xong. Wendy Susan Denton đã sẵn sàng trên đường trở thành nữ vận động viên giỏi nhất mà bất kỳ ai từng thấy, nhưng trong tâm trí Bobby Tom, cô bé chính là con gái Gracie, với sự tôn trọng lối chơi công bằng như mẹ mình.

“Ông!” Danny đứng vụt dậy khi ông cậu bé sang ngồi cạnh họ trên hàng ghế khán giả.

“Hey, Nhóc Danny!” Way Sawyer ôm Danny và rồi liếc về phía sân. “Gracie lại làm thế nữa, phải không? Tranh luận với trọng tài chống lại đội của chính mình—con gái của chính mình!”

“Yep,” Bobby Tom trả lời. “Không ai ngoại trừ Danny có can đảm nói với cô ấy là cô ấy đang xử sự như một kẻ ngốc.”

Way lắc đầu. “Người quanh đây không thích lộn xộn với Graice quá nhiều. Không bao giờ biết con bé có thể làm gì.”

Điều đó là chắc chắn, Bobby Tom nghĩ. Gracie Snow Denton là cái nhọt ngọt ngào nhất ở mông

Telarosa, Texas, anh từng biết. Cô đã biến Arbor Hills thành một trong những đường phố tốt nhất trong vùng, và cô đã tiến hành rất nhiều kế hoạch làm từ thiện. Giờ cô là Thị trưởng của thị trấn, và anh thậm chí còn không hay. Way gật đầu tới đứa cháu gái của mình trên sân. "Con phải làm gì đó với đứa trẻ đó, Bobby Tom. Con bé là vận động viên tài năng nhất mà chúng ta có kể từ khi con là một đứa trẻ, nhưng hầu hết thời gian nó thậm chí không biết tỷ số là gì."

Mắt Bobby Tom lấp lánh với niềm tự hào. Con gái anh chơi hoàn toàn vì niềm vui hơn là tỷ số chung cuộc.

"Ít nhất con không thể bảo nó đừng cột mấy dây ruy băng đó và mang vớ sặc sỡ trên sân sao?" Way phàn nàn. "Nó trông không hợp lắm."

"Đã nói rồi, Denton của chúng con thích trông đẹp thậm chí khi mặc đồng phục."

Danny chun mũi và quay qua ông mình. "Bố nói ông và con phải để bố giúp chúng ta xử lý bảng mạch điện tử mới mà chúng ta đang làm. Nhưng hãy nhớ bố đã làm lộn xộn như thế nào lần trước."

Way bắn cho Bobby Tom cái nhìn thích thú rồi chuyển sự chú ý của mình trở lại đứa cháu trai. "Sao bố cháu có thể học được bất cứ điều gì về điện tử, Danny, nếu chúng ta không tiếp tục làm việc với bố cháu?"

"Đó là những gì Mẹ nói," Danny càu nhàu. "Cả bà nữa."

Bobby Tom cười khúc khích và nghĩ tới việc sẽ khó khăn hơn ra sao khi nuôi dạy một đứa con trai có chỉ số IQ về thiên văn cao và một niềm đam mê với điện tử nếu anh và Gracie không có Way và Suzy giúp đỡ. Mỗi quan hệ giữa Bobby Tom và cha dượng của mình là một trong những niềm vui có thêm trong cuộc sống từ khi anh cưới Gracie. Niềm vui nữa là việc điều hành Quỹ Denton, một công việc đòi hỏi nhiều thách thức và nhiều bổ ích hơn anh từng tưởng tượng. Dù Blood Moon đã tạm ổn tại phòng vé, anh chưa bao giờ ân hận vì từ bỏ sự nghiệp điện ảnh của mình. Anh không thích bất cứ thứ gì làm anh phải xa Telarosa quá lâu.

Và không ai ngạc nhiên, trọng tài chiều theo cách nghĩ của Gracie, gọi Wendy ra, và trận đấu kết thúc. Ngay phút Wendy có thể rời đi, cô bé chạy đến anh, với tất cả nét trong sáng và vẻ mảnh khảnh duyên dáng. Nhào vào vòng tay anh, cô bé bắt đầu líu lo. "Tụi con đã rất vui hôm nay, Bố! Bố có thấy Kimmie bắt lấy quả bóng bóng đó không, và bố có thấy con chạy đến đích không. Con đã làm y như bố bảo. Con đã bẻ ngoặt ngọt ngọt. Tụi con có thể đi ăn kem giờ không?"

Way cắt ngang. "Ông sẽ đưa cả cháu và Danny đi ăn kem, và rồi Bà sẽ rủ các cháu ngủ qua đêm ở nhà của chúng ta tối nay."

Trong khi những đứa trẻ hoan hô, Bobby Tom nhìn chăm chú cha dượng của mình. "Con không biết tí nào về chuyện này."

"Gracie ra lệnh."

Bobby Tom cười toe toét. "Ồ, chết tiệt."

Những lọn tóc xoăn màu đồng của Gracie bỗng bình khi cô đi tới bên cạnh anh và lơ đãng hôn vội lên má anh. "Giờ đừng có bắt đầu hét lên với em," cô nói. "Wendy đã ra ngoài, và dù thật sự con bé thuộc đội của em—"

"Chưa kể con gái của chính em."

"Công bằng là công bằng, anh yêu." Cô tặng anh nụ cười độ lượng vẫn luôn khiến trái tim anh căng phồng. Gracie có một cách nhìn vào anh để anh cảm thấy như người đàn ông may mắn nhất trên thế giới.

Bọn trẻ ôm cha mẹ của chúng và bắt đầu đi với ông bà. Bobby Tom nhìn chúng đi và quay qua vợ mình. "Loại mẹ nào lại bỏ rơi hai đứa trẻ vô tội cho ông bà để họ nhồi nhét chúng với thức ăn nhanh và để chúng thức qua giờ ngủ chứ?"

"Một người mẹ muốn thoải mái riêng tư với chồng mình."

"Anh đã hy vọng em nói thế." Anh tóm lấy tay cô và kéo cô về phía xe. Mười lăm phút sau, họ đang đứng trong phòng khách, ấm áp và quen thuộc trong ánh đèn nhàn nhạt, chỉ đơn giản ôm nhau và cảm giác hạnh phúc. Bobby Tom cuối cùng phá vỡ sự im lặng. "Đến lượt của ai?"

"Của em."

Anh nhướn một bên mày. "Em là một kẻ nói dối, em yêu. Đến lượt anh và em biết điều đó. Tối nay, từng inch trên cơ thể xinh đẹp của em sẽ thuộc về anh."

"Em nhớ rõ là—"

"Những chiếc cúp tình dục không tranh luận, em yêu. Họ chỉ làm những gì người đàn ông của họ bảo."

Gracie móc những ngón tay của mình lên dây nịt của anh và kéo mạnh anh về phía giường, một tia sáng lóe lên trong mắt cô. "Chúng ta sẽ xem ai mới là chiếc cúp tình dục đây."

Cuộc chiến diễn ra dữ dội nhưng, cuối cùng, vẫn chưa ngã ngũ. Họ đồng ý lên kế hoạch đấu lại ngay khi họ gọi điện cho bọn trẻ để chúc chúng ngủ ngon.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

